„Sinistru și captivant... înfruntarea dintre bine și rău nu a fost nicicînd mai strînsă."

PEOPLE

a opta zi

JOHN CASE

JOHN CASE

A OPTA ZI

Original: *The Eight Day* (2002)

Traducere din limba engleză:
LIVIU RADU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2007

• Capitolul 1

Cel care anunțase crima fusese poștașul, care sunase la 911 cu o jumătate de ora înainte de sfârșitul schimbului lui Delaney.

Camioneta se afla pe alee, iar luminile din casă erau aprinse. Ca urmare, poștașul se gândise că trebuia să fie cineva în locuință. Dar trecuseră câteva zile în care nu răspunsese nimeni atunci când bătuse în ușă. Cutia de scrisori se umpluse. Așa că își închipuise că domnul Terio suferise un atac de cord.

Delaney clătină din cap și-l înjură pe poștaș pentru că telefonase tocmai într-un asemenea moment. Brent juca finala la ora șase și se făcuse deja cinci și cinci minute. Helen avea să-l omoare. („Jack, trebuie să fii acolo! Să arați că-l sprijini! Ce-i mai important – fiul tău sau amicii tăi de la secția de poliție?”) Adevărul era că-i plăcea să se ducă la meciurile fiului său. Brent era un jucător bun – mai bun decât fusese el vreodată – și pe Delaney îl amuza sa împărtășească gloria puștiului. Când lucrurile mergeau bine, Brent nu avea nevoie de prezența tatălui său. Dar când puștiul o încurca… ce să-i faci, fiul lui era un omuleț cu trăiri intense, își lua eșecurile prea în serios. Iar Helen nu avea nici cea mai vagă idee cum să-l ajute pe puști să rezolve problema. („Încetează cu plânsul! E doar un joc!”) Așa că lui Delaney îi plăcea să fie de față, mai ales când era vorba de un meci important. Dar șansele lui de a ajunge pe stadion scădeau cu fiecare clipă. El și Poliakoff erau în drum spre iad, se îndreptau către granița districtului, acolo unde civilizația se transformă în *kudzu*{1}.

În timp ce stătea la volan, Poliakoff îl privi cu coada ochiului pe Delaney și chicoti.

— Nu fii îngrijorat. Vrei să dau drumul la sirenă?

Delaney clătină din cap.

— Probabil că tipul e în concediu, insistă Poliakoff. O să aruncăm o privire și o să fac eu raportul. Nu-i nicio problemă.

Delaney se uită pe fereastră. Aerul era greu și nemișcat, întunecat, așa cum e înaintea unei furtuni.

— Poate că o să plouă, mormăi el.

Poliakoff dădu din cap și zise:

— Îmi place că gândești pozitiv.

Mașina coti pe Barracks Road și, deodată, cu toate că se aflau la doar un kilometru de un cartier cu case noi și frumoase, în jurul lor nu mai era nimic, doar păduri acoperite de viță și pământ agricol. Din loc în loc se vedea câte un hambar dărăpănat.

— Ai mai fost pe drumul ăsta? întreba Poliakoff.

Delaney ridică din umeri și zise:

— Gata, am ajuns. Cotește, spuse el, arătând spre un panou din metal, găurit de gloanțe, pe care scria: PREACHERMAN LANE.

Se pomeniră pe un drum îngust de pământ, aflat la marginea unei păduri dese, drum mărginit de bălării.

— Doamne! mormăi Poliakoff, în timp ce mașina poliției urca peste o movilă, apoi căzu în gol, scoțând un zăngănit, înainte ca șoferul să apuce să frâneze. De când are districtului Fairfax{2} drumuri de pământ?

— Mai avem vreo două, îi răspunse Delaney, zicându-și că drumurile acelea nu vor mai exista mult timp, pentru că suburbiile Washington-ului se întindeau de vreo douăzeci de ani în toate direcțiile, ca o metastază.

Într-un an, doi, ferma din fața lor – una galbenă, ce apăruse subit în stânga lor – avea să dispară, înecată de mareea de case orășenești și de magazine Wal-Mart și Target.

Cutia poștală se găsea la capătul aleii – un cilindru rablagit din aluminiu, cu un steag roșu decolorat, prins în cuie în vârful unui cornier fixat în ciment. Într-o parte a cutiei fusese scris un nume: C. TERIO.

Lângă cutia poștală se aflau trei, patru ziare, înghesuite într-un tub din plastic alb, pe care se vedeau cuvintele THE WASHINGTON POST. Vreo alte zece exemplare zăceau pe pământ, așezate într-un teanc. Unele dintre ele se îngălbeniseră deja.

Când poștașul sunase la 911, sugerase:

— Duceți-vă acolo, aruncați o privire prin casă, vedeți tot ce se poate vedea.

Bineînțeles că nu puteau să facă exact așa. Ținând seama de circumstanțe, puteau doar să bată la ușa, să meargă prin curte, să discute cu vecinii – deși, din cât își dădea seama Delaney, se părea că nu exista niciun vecin.

Ajutorii de șerif coborâră din mașină și rămaseră locului un timp, privind și ascultând. Dinspre sud se auzea bubuit de tunet și zumzetul îndepărtat de pe șoseaua de centură. Poliakoff cântă, cu vocea sa de bariton:

— Am vee-e-e-nit să sa-a-alvăm zi-i-iua!{3}

— Hai să terminăm cu povestea asta, bombăni Delaney, îndreptându-se spre casă.

Trecură pe lângă o Toyota Tacoma veche, aflată la capătul aleii, cu portbagajul spre casă, de parcă proprietarul ei încărcase sau descărcase ceva. Cei doi polițiști merseră pe pajiștea acoperită cu iarbă ce nu mai fusese tunsă de ceva vreme și se îndreptară spre ușa din față.

Ciocănașul de la ușă era amuzant, din fier forjat în formă de libelulă. Poliakoff îl luă și bătu zdravăn în ușă, apoi strigă:

— Alo!

Tăcere.

— Alo!

Poliakoff își lăsă capul într-o parte și ascultă. Văzând că nu primește niciun răspuns, încercă să deschidă ușa. Descoperi că era încuiată și ridică din umeri, apoi zise:

— Să încercăm ușa din spate.

Cei doi polițiști dădură ocol casei, oprindu-se din când în când să se uite pe ferestre.

— A lăsat luminile aprinse, remarcă Delaney.

Când ajunseră în dosul casei, trecură pe lângă o grădină de legume – roșii și ardei, dovlecei și fasole pe araci – care probabil că arătase bine cândva, dar acum fusese năpădită de buruieni. O ușă din plasă dădea în bucătărie. Poliakoff bătu în rama de lemn a acesteia, de patru, cinci ori.

— E cineva acasă? Domnule Terio! Sunteți aici?

Nimic.

Sau aproape nimic. Aerul vibra datorită țârâitului ocazional al vreunui greier. În depărtare se auzea zumzetul ca de insectă al circulației de pe șosea. Dar mai era ceva… Delaney își ciuli urechile. Auzea ceva… râsete. Nu chiar râsete… ci râsete *înregistrate*. După o clipă, zise:

— Televizorul a fost lăsat deschis.

Poliakoff dădu din cap.

Delaney oftă. Nu mai avea cum să ajungă la meciul lui Brent.

De fapt, nu prea aveau ce să facă. Ușile erau încuiate și nu aveau mandat. Nu exista nicio dovadă că avusese loc vreun incident care impunea intervenția de urgență a unui medic, nici că se petrecuse ceva ilegal. Dar lucrurile nu păreau în regulă și, din moment ce erau acolo, puteau să arunce o privire, ca să se lămurească.

Poliakoff se duse la teancul de ziare, se aplecă și scotoci prin ele. Cel mai vechi era din ziua de 19 iulie, deci de vreo două săptămâni.

Delaney, aflat la câțiva metri de el, controla camioneta de pe alee. Găsi pe scaunul din fața o chitanță decolorată de soare, pentru cumpărături făcute la Home Depot{4} și plătite în numerar. Și aceasta era din data de 19 iulie, iar pe ea scria ca fuseseră cumpărate zece pungi de Sakrete{5}, 130 de cărămizi de zgură, un instrument pentru făcut mortar și o cuvă de plastic.

— Un individ care-și face singur treburile, remarcă el în timp ce-i arăta chitanța lui Poliakoff; apoi se duse la mașina poliției, ca să-și ia carnetul de notițe.

— O să controlez și cealaltă latură a casei, îi zise Poliakoff.

Delaney dădu din cap și se rezemă de mașină, pregătindu-se să scrie în carnet. Nu prea avea ce să noteze.

3 august
C. Terio
Preacherman Lane, numărul 2602
Ziarul cel mai vechi – 19 iulie
Chitanță de la Home Depot, aceeași dată.

Se uită la ceas și notă ora: 5:29. Toată treaba era pierdere de vreme, indiferent cum ai fi luat lucrurile. Delaney răspunsese la vreo două sute de apeluri de felul ăsta în cei zece ani de când lucra în cadrul poliției. În nouă cazuri din zece, persoana dispărută era senilă sau trăsese un chef. Doar uneori se descoperea că era moartă, căzută pe podeaua din baie sau stând în Barcalounger{6}. Chestiile astea nu erau chiar *muncă de polițist,* semănau mai mult cu activitatea unui administrator de bloc.

— Hei!

Delaney se întoarse. Poliakoff îl chema din cealaltă parte a casei. Delaney puse carnetul pe scaunul din față al mașinii, se uită la cer – spre sud se vedeau nori de ploaie, ceea ce îl făcu să spere că meciul lui Brent va fi amânat din cauza ploii – apoi se îndreptă spre partenerul său.

Ca de obicei, în partea aceea a casei se găsea o intrare din exterior în pivniță – două uși colțuroase din metal dincolo de care se aflau niște trepte din ciment. Poliakoff stătea pe trepte. Ușile deschise de lângă el arătau ca niște aripi ruginite.

— Ce zici? Aruncăm o privire?

Delaney se încruntă și făcu semn spre uși.

— Așa le-ai găsit?

Poliakoff dădu din cap și răspunse:

— Da. Larg deschise.

Delaney ridică din umeri.

— S-ar putea să se interpreteze ca fiind pătrundere prin efracție… hai să terminăm cât mai iute.

Dar în gând își zise: „Dă, Doamne, să nu găsim vreun cadavru acolo, altfel o să stăm aici toată noaptea”.

Poliakoff își lăsă capul în jos și-l strigă pe Terio, în timp ce cobora pe trepte. Delaney îl urma îndeaproape.

Pivnița era simplă: o încăpere lungă, dreptunghiulară, ceva mai înaltă de doi metri, cu pereți din cărămizi de zgură și cu podea din ciment. Un tub fluorescent bâzâia și pâlpâia deasupra unei mese cu scule, dintr-un colț al camerei. O molie dădea din aripi lângă el.

Delaney se uită în jur. Era nervos. Nu-i plăceau pivnițele. Îi fusese frică de ele încă din copilărie, deși nu pățise niciodată nimic în vreo pivniță. Dar îi era teamă de ele. Iar locul acela, cu polițe ieftine,

încărcate cu cutii de vopsea, cu cutiuțe pline cu șuruburi și cuie, cu tot soiul de scule, arăta ca oricare pivniță pe care o văzuse: obișnuită, dar, în același timp, de rău augur.

Poliakoff strâmbă din nas.

— Simți un miros? întreba Delaney, uitându-se prin pivniță.

— Da, răspunse partenerul său. Simt ceva.

Delaney observă pe o poliță de lângă bancul cu scule un container roșu din plastic, pe care scria: COMBUSTIBIL PENTRU MAȘINA DE TUNS IARBA.

— Probabil că miroase a benzină, îi zise el partenerului său.

Acesta clătină din cap.

— Indiferent a ce miroase, aici nu-i nimeni, spuse Delaney și începu să urce pe scară, dar se opri când își dădu seama că Poliakoff nu-l urma. Ce-ai găsit? îl întrebă el pe partenerul său, care îndreptase razele unei lanterne Maglite către colțul îndepărtat al încăperii.

— Nu-s foarte lămurit, mormăi Poliakoff, îndreptându-se spre locul în care raza lanternei atingea peretele. E ceva ciudat…

Delaney se uită la perete și-și dădu seama că Poliakoff avea dreptate: era ceva ciudat acolo. Un colț din capătul dinspre nord al pivniței fusese despărțit de restul încăperii de doi pereți din cărămizi de zgură, care păreau să fi fost ridicați în grabă. Cei doi pereți, perpendiculari unul pe celălalt, erau lungi cam de-un metru și douăzeci de centimetri și se întindeau din podea până-n tavan, alcătuind un soi de dulap din beton, un dulap fără ușă.

— Ce-i asta? întrebă Delaney.

Poliakoff clatină din cap și se apropie de zid.

Dulapul – sau ce-o fi fost – fusese făcut de un amator. Dintre cărămizile de zgură atârnau stropi de mortar, iar cărămizile nu fuseseră aliniate. Polițiștii se uitară la construcție. În cele din urma, Poliakoff spuse:

— Arată ca o mică încăpere făcută de un nepriceput.

Delaney dădu din cap, apoi își trecu mâna prin părul des, castaniu.

— Probabil că asta a făcut cu ce-a cumpărat de la Home Depot. Cred că…

— Simți mirosul? îl întrerupse Poliakoff.

Delaney trase aer pe nas. Deși era fumător înrăit, simți duhoarea. Petrecuse doi ani în unitatea de înregistrare a mormintelor din baza militară din Dover a forțelor aeriene, așa că știa mai bine ca alții cum miroase moartea.

— Poate-i un șobolan, sugera Poliakoff. Șobolanii intră în ziduri…

Delaney clatină din cap. Inima îi bătea mai iute, adrenalina îi curgea prin trup. Trase aer în piept și examină mai atent construcția.

Partea cea mai înclinată era cea de lângă tavan, unde șirul superior de cărămizi se întindea aiurea peste stratul inferior, cu mortarul

scurgându-se dintre cărămizi. Delaney rupse o bucată și o strivi între degete.

— Crezi că individul…

Poliakoff lăsă propoziția neterminată, iar Delaney traversă pivnița și se duse spre bancul de lucru. Se întoarse cu un ciocan și cu o șurubelniță.

— Poate că ar fi mai bine să sunăm la secție, sugeră Poliakoff.

— Da, zise Delaney și începu să înlăture mortarul, folosind șurubelnița pe post de daltă și împrăștiind pietricele în jur.

Poliakoff bombăni ceva despre „contaminarea scenei crimei”, dar partenerul său era prea preocupat de ceea ce făcea și-i răspunse:

— Suntem polițiști investigatori. Deci fac investigații.

După un minut, una dintre cărămizile de zgură fu eliberată – mai mult sau mai puțin – din legăturile de mortar. Delaney o izbi încă o dată cu ciocanul și o desprinse. Apoi își puse uneltele pe podea, se întinse, prinse cărămidă și începu s-o împingă și s-o tragă spre el.

Pe măsură ce cărămida se deprindea, de dincolo de ea se răspândi o duhoare atât de puternică, încât Delaney aproape că-i simți gustul, ca și cum ar fi atins cu vârful limbii locul din gingie din care tocmai fusese extras un dinte stricat.

— Da-mi o mână de ajutor, îi ceru el lui Poliakoff.

Cu ajutorul acestuia, scoase cărămida din zid și o puse pe podea. Niciunul din cei doi nu mai avea vreo îndoială în privința a ceea ce se afla dincolo de zid, dar nu vedeau încă nimic, deschizătura era prea sus. Delaney luă ciocanul și șurubelnița și se apucă să desprindă o a doua cărămidă, lovind-o cu un soi de disperare și ținându-și răsuflarea. Curând, cea dea doua cărămidă fu scoasă, iar acum dispuneau de o fereastră către interiorul cămăruței, aflată deasupra capului lui Delaney.

Poliakoff se străduia să nu vomite, în timp ce Delaney căuta ceva pe care să se urce. Văzu un scaun cu spetează lângă ușa pivniței și-l aduse lângă zid, se urcă pe el și scoase lanterna de la centură. Apoi îndreptă raza prin fereastra pe care o făcuse – și rămase tăcut. De undeva de deasupra lor izbucniră hohotele de râs înregistrate.

— Ce-i acolo? întrebă Poliakoff. Ce…

— Mi se face rău, zise Delaney, aplecându-se.

Și începu să vomite.

•

Medicul legist sosi peste patruzeci de minute, însoțit de un detectiv de la Criminalistică, trei ajutori de șerif, un tehnician legist și o ambulanță. Medicul legist, un Ichabod Crane{7} îmbătrânit, era înalt cam de un metru și nouăzeci de centimetri și cântărea vreo șaptezeci de kilograme. Delaney își imagină – ținând seama de nuanța galbenă a degetelor sale – că doctorul fumase fără încetare de când se născuse.

Furtuna izbucni după câteva minute, declanșând o mulțime de fulgere și rafale de tunete. Un șuvoi de apă începu să cadă chiar în timp ce unul dintre ajutorii de șerif aranja niște reflectoare în fața a ceea ce toată lumea numea, „mormântul”. În apropierea sa, un al doilea ajutor de șerif împrăștia praf pentru luat amprente, în timp ce al treilea fotografia scena crimei cu o cameră al cărei bliț părea să imite fulgerele de afară. În cele din urmă, medicul legist sugeră ca mormântul să fie demolat parțial, ca să poată examina cadavrul.

La urma urmei, era scena unei crime – sau cel puțin așa se presupunea. Până când medicul legist decidea că lucrurile stau altfel, sinuciderile și decesele în urma unor accidente erau tratate de poliție ca omuciderile.

— Ce plăcere! bombăni medicul legist.

Delaney dădu din cap, posomorât, și-i întinse detectivului o listă pe care o făcuse împreună cu Poliakoff, în care înșiraseră suprafețele pe care le atinseseră: ușile casei, atât cea din față, cât și cea din spate; ziarele și cutia poștală; ușa camionetei; una dintre ferestrele dintr-o latura a casei. Ciocanul, șurubelnița, cărămida de zgură și comutatorul. Chitanța de la Home Depot.

— Ce ticălos dement ar face așa ceva? se minună Delaney, fără să se adreseze cuiva anume.

Medicul legist aprinse o țigară și-i aruncă o privire, apoi îl întreba:

— Ce vrei să zici?

Delaney se încruntă.

— Ce-am vrut să zic? Ce crezi că am vrut să zic? Ce naiba, l-a îngropat de viu!

— Cine?

Delaney se încruntă și mai tare. Medicul legist era idiot?

— De unde să știu eu? Cel care a făcut asta. Eu spuneam că…

— Se poate s-o fi făcut chiar el.

Delaney se uită la doctor, fără să priceapă.

Detectivul interveni în discuție și zise:

— Uită-te la mortar. Resturile sunt toate *în interior*. Acolo este și cuva. Și mistria. La fel ca și sacii de Sakrete.

— Vrei să spui că s-a zidit *singur*? întrebă Delaney.

— Așa se pare.

Delaney aruncă o privire spre mormânt, care în momentul acela era aproape deschis. Decedatul stătea pe podea, cu spatele rezemat de perete, cu picioarele întinse, cu ochii larg deschiși.

— Nu cred. De ce ar fi făcut cineva așa ceva? întrebă Delaney.

Mistria care se afla pe podea, la picioarele mortului, nu dovedea nimic. Putea să spună cineva că nu existase o a doua mistrie, o a doua cuvă, un alt sac de Sakrete?

Medicul legist nu-i răspunse imediat. Se adresă ajutorului de șerif și-

i spuse că fuseseră scoase destule cărămizi de zgură. Ajutorul de șerif se dădu la o parte, iar doctorul se strecură în cămăruță, se ghemui și-și puse mănuși chirurgicale. Apoi începu să cerceteze buzunarele mortului.

— Oamenii se sinucid pentru zeci de motive, mormăi el. Uneori există suficientă ură fața de sine însuși, zise el și scoase un portofel din buzunarul mortului, îl deschise și se uită la permisul de șofer al decedatului. Terio. T ca în Tom, e, r, i, o. Cine notează?

Unul dintre ajutorii de șerif spuse că o să noteze el.

— Prenume: Christian. Al doilea prenume: Anthony. Data nașterii: șase a unsprezecea, cincizeci și trei.

Medicul puse portofelul într-un săculeț transparent de plastic, oftă și lumină cu lanterna ochii mortului.

— Acum doi ani am avut un caz, zise doctorul. Un tip care s-a decapitat singur, și-a tăiat singur capul.

— Ce chestie! exclamă Poliakoff, care cobora pe scară. Cum poți să faci așa ceva?

— Uite cum a făcut el, îi explică medicul legist. A legat o funie de un copac și și-a înfășurat celălalt capăt în jurul gâtului. Apoi s-a urcat în mașină și a accelerat. Avea o Camaro, așa că figura i-a reușit foarte bine.

— Dar… de ce a făcut asta? se minuna Delaney.

Medicul clătină din cap și continuă să examineze cadavrul. Apoi răspunse:

— Era deprimat.

Poliakoff pufni:

— Aș fi pariat că ăsta-i motivul!

Delaney, scârbit, ieși afară, în ploaie. Avu nevoie doar de o secundă ca să ajungă la mașină și să urce în ea, dar fu suficient ca să se ude. În timp ce stătea acolo, cu ploaia bocănind în capotă, uitându-se la apa care se scurgea pe parbriz, încercă să nu se mai gândească la pivniță.

Dar era imposibil. Ceea ce văzuse îl zguduise. El însuși suferea un pic de claustrofobie – poate nu numai un pic –, iar gândul de a sta în bezna, așteptând să mori în cripta aceea improvizată, i se părea o chestie de coșmar.

Iar dacă medicul legist avea dreptate și fusese o sinucidere – ideea se strecură în mintea lui Delaney ca o insectă care ieșea prin canalizare – atunci lucrurile erau și mai groaznice.

Pentru că omul acela, Terio, se răzgândise. Delaney era sigur de asta. Primul lucru pe care-l văzuse în raza lanternei fuseseră mâinile mortului – sau ceea ce rămăsese din ele. Degetele erau doar niște cioate, fără unghii, cu carnea sfâșiată acoperită de sânge închegat.

Delaney își imagină că omul acela încercase să iasă. Singur în întuneric, se străduise să-și croiască drum prin piatră cu unghiile.

• Capitolul 2

Danny își spuse că mașina – Saturn-ul de calitate al lui Caleigh – fusese bine construită. Se aflau la șapte kilometri de Nag's Head și se întorceau la Washington cu nouăzeci și cinci de kilometri pe oră, dar nu auzeai zgomotul produs de anvelope pe drum. De fapt, nu auzeai *nimic*. Bineînțeles că asta se dorise. În timp ce călătorea stând pe scaunul din dreapta șoferului, cu ochii ațintiți asupra peisajului plat din Carolina, Danny fu ținta unei Tăceri Pline de Înțelesuri.

Ceea ce era complet nedrept. Se distraseră de minune în vila închiriată. Doar ei doi, în apropiere de mare. Plutiseră pe placa lui de surf, se aruncaseră în valuri, se prăjiseră la soare. Dansaseră până la două dimineața în două dintre cele cinci nopți. Cinaseră la lumina lumânărilor, jucaseră minigolf și se plimbaseră îndelung pe plajă la apus. Acum venise timpul să se întoarcă acasă, iar tăcerea prietenei sale era ca un front atmosferic rece ce venea dinspre Canada.

N-o ceruse de nevastă.

După toate apusurile de soare și sex pătimaș, el n-o ceruse de nevastă. Iar el își dădea seama că asta o scosese din sărite. Nu fusese în stare, în ciuda faptului că erau împreună *de trei ani* și erau încă înnebuniți unul după celălalt. „Problema e că eu sunt prea marginal, iar ea e prea centrală", își zise Danny. Altfel zis, Caleigh terminase școala de un an și câștiga optzeci de mii pe an, în timp ce el terminase Institutul de Artă de patru ani și câștiga optzeci de dolari pe zi.

Caleigh se ocupa de gestiunea hârtiilor de valoare, la John Galt Fund. Era o împătimită a muncii, care trudea șaizeci de ore pe săptămână fără să se plângă. Chiar și în concediu se trezise la șapte în fiecare zi ca să cumpere unul dintre cele patru exemplare din *Wall Street Journal* de la singurul chioșc de ziare din oraș. Își verificase e-mailul de două ori pe zi la biblioteca locală și o surprinsese de mai multe ori uitându-se la CNBC, cu sonorul oprit.

Pentru Caleigh, făcutul banilor era o artă și un joc, atrăgător și plin de nuanțe, așa cum este baletul pentru un dansator profesionist. Nu însemna același lucru și pentru Danny, care obișnuia să glumească spunând că el e „dincolo de bani – e un *artist*".

Gluma era adevărată măcar pe jumătate – partea care afirma că-i „dincolo de bani". Majoritatea banilor – și așa puțini – pe care-i câștiga proveneau din a doua sa slujbă, nu din artă. Lucra cu jumătate de normă la o galerie de artă, care-i permitea să „expună", dar care nu-i plătea prea mult peste salariul minim pe economie. Banii cei adevărați proveneau din cei douăzeci și cinci de dolari pe oră pe care-i obținea lucrând pentru Fellner Associates, o firmă mare de investigații

din Districtul Columbia. Munca de investigație era ușoară și neinteresantă. În majoritatea timpului strângea impresii de la SEC{8} scotocea prin dosare la tribunal și interoga terțe părți în legătură cu asocieri, achiziții și litigii de diferite feluri. Din câte știa Danny, Fellner Associates erau aproape întotdeauna de partea celor răi – o chestie cu care firma se mândrea. Pentru că banii existau la cei răi și Fellner Associates își înfipsese bine rădăcinile în tabăra aceea.

Deși își plătea facturile datorită muncii sale de amator, existau o mulțime de lucruri după care Danny tânjea, dar nu și le putea permite – oricum, nu-și permitea calculatorul pentru prelucrarea neliniară a imaginilor cu care ar fi putut să practice acel soi de artă la care doar visa în momentul acela.

Sistemul de calcul pe care-l dorea costa douăzeci de mii de dolari – de vreo douăzeci de ori mai mult decât avea în contul său de economii. Mult mai mult decât putea câștiga. Nu putea să strângă atâția bani lucrând pentru Fellner, iar prin artă nu câștiga nimic. „Chiar nimic, nimic”, cum spunea Caleigh. De fapt, nu vânduse nicio lucrare de luni de zile – de când o bancă latino-americană din Mount Pleasant cumpărase un bronz făcut de el: *Pădure și treiari*{9}.

Se lăsă pe speteaza scaunului, închise ochii și-și rezemă capul de fereastra care vibra. Caleigh prinsese la radio *Ediția de dimineață* de la NPR – una dintre poveștile acelea excentrice la persoana întâi care-i plăceau ei și pe care el nu le putea suferi. Danny fredona, gândindu-se: „Dacă un treiar cade în pădure, va auzi cineva?”

Probabil că prietena lui îl văzuse zâmbind, pentru că întrerupse Tăcerea Plină de Înțelesuri și-l întrebă:

— La ce te gândești?

El clătină încet din cap, prefăcându-se pe jumătate adormit. „La ce mă gândesc? Mă gândesc că nu vând nimic, că nu am bani, că n-o să mă însor. Mă gândesc la toate necazurile din viața mea.”

— Danny?

El mișcă pleoapele. Caleigh putea fi neînduplecată.

— Ce-i?

— La ce te *gândești*?

Adevărul era că admira misterul faptului că el și Caleigh, care nu aveau nimic în comun, fuseseră făcuți unul pentru celălalt. Ceva se aprinsese atunci când se întâlniseră, iar Danny credea că flacăra nu se va stinge niciodată. Când erau despărțiți, chiar și pentru câteva zile, Danny începea să tânjească, devenea o ruină de om. Același lucru se întâmpla și cu Caleigh – sau cel puțin așa spunea ea. Între ei exista un soi de magie. Fiecare se aprindea în prezența celuilalt. În ciuda mediului din care proveneau și a carierelor lor profesionale – care erau complet diferite – se aflau într-o asemenea stare de armonie, încât în jumătate din timp își puteau citi gândurile. „Aveam același

creier”, spuneau ei când unul din ei rostea cu voce tare gândurile celuilalt.

Sigur că se vor căsători într-o zi, când el o să se simtă mai puțin învins, când o să realizeze ceva sau măcar o să câștige ceva bani. „Poate că ar trebui să caut o slujbă *adevărată,* dacă lucrurile nu se vor schimba curând”, își spuse el.

— Danny, zise Caleigh, poliția minții vrea un raport de la creierul tău.

El deschise ochii și clipi.

— Am făcut insolație.

— Bietul copil!

— Și m-am julit peste tot din cauza nisipului…

— Vai…

— Și mă gândeam că-s prea bătrân ca să mai fiu „Danny”. Poate că a sosit timpul să devin „Daniel”.

Tânăra se gândi la cele spuse de el, se încruntă, apoi zise:

— Nu. Nu cred.

— Mâine o să împlinesc douăzeci și șase de ani.

— Și ce dacă? O să fie ziua ta. Asta nu înseamnă că trebuie să-ți schimbi numele.

Danny se așeză mai bine pe scaun și zise:

— Hai să nu mai discutăm despre mine. Să vorbim despre tine, spuse el, luându-i mâna lui Caleigh și ducând-o la buze, apoi sărutându-i degetele, care aveau gust de sare.

Caleigh chicoti și întrebă:

— Ce-i cu mine?

— Pun pariu că abia aștepți să ajungem acasă. Să cumperi o tonă de măruntaie de porc. Să pui de niște telefoane…

— Nu se zice „să pui de niște telefoane”, îi zise ea.

— Da, bine…

Tânăra oftă și opri radioul.

— Știu că te plictisește…

— Nu-i adevărat, zise el. Cred că afacerile sunt mai interesante decât arta – vreau să zic ca *scenă*…

Caleigh chicoti.

— Zici asta pentru că trebuie să te duci la deschiderea expoziției lui Jake și să-i pupi în fund pe proprietarii galeriilor.

Danny tresari, dar fu mulțumit, pentru că se părea că frontul atmosferic rece trecuse.

— Vrei să vii?

Tânăra clatină din cap și-i aruncă un zâmbet tandru.

— Păi…

— Preferi să te speli pe cap, să te uiți la *Analiza săptămânii din Wall Street*…

— N-am spus așa ceva.
— N-ai spus, dar…
Caleigh izbucni în râs:
— Avem același creier.
Danny mormăi:
— Poate ca ar trebui să mă duc și eu acasă să mă spăl pe cap – am o grămadă de nisip în păr.
Caleigh clătină din cap.
— Nu poți.
— Ce nu pot?
— Să nu te duci la Jake. Nici eu nu pot. Se bazează pe noi. Și nici n-o să fie prea rău.
— Ba da, o să fie, zise el și-și lăsă capul să se lovească de geam.

•

Expoziția era în Petrus Gallery, în Georgetown.
Galeria – o încăpere înaltă, cu baterii de lumini, cu pereți din cărămizi trandafirii – se afla în acea parte a orașului pe care Danny o considerase întotdeauna interesantă, chiar misterioasă. Aici era K Street, Cea de Dedesubt. La un kilometru spre est, strada se metamorfoza într-un canion de blocuri înalte din sticlă, care găzduiau firme de avocatură și ONG-uri precum Organizația Pan Americană pentru Sănătate. Dar aici, în fostul ghetou al sclavilor eliberați, strada se întindea pe vreo zece cvartale de-a lungul fluviului Potomac – și *sub* autostrada suspendată Whitehurst.
Din punct de vedere al „planificării urbane”, această prelungire a K Street era un dezastru. Iar pentru Danny, inaugurarea expoziției nu era mai grozavă.
Își jurase să plece dacă o să mai audă o dată „cea mai rece zi din iulie înregistrată vreodată”, chiar dacă asta însemna să reducă „mulțimea” și așa redusă. Veniseră doar vreo douăzeci de oameni și niciunul dintre ei nu părea cu adevărat interesat de pânzele monstruoase ce atârnau pe pereți. Judecând după grămada de sticle goale din coșurile de gunoi ce urma să fie reciclat, clientela galeriei se strânsese acolo pentru băutura gratuită, nu pentru picturi.
O voce din stânga lui insista că „n-au început să înregistreze date decât din 1918, deci e cea mai rece zi de *atunci*”.
„Gata, își zise Danny, plecăm de aici.” Caleigh, prinsă într-o discuție cu mama cea zeloasă a lui Jack, îi arunca priviri care-i spuneau: „Hai să mergem” de vreo cincisprezece minute. Iar el făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să converseze cu tot felul de stele în devenire – criticul de la *Post,* autorul de articole de la *Flash Art.* Nu mai avea niciun motiv sa mai rămână și se îndrepta spre Caleigh, când o voce îi șopti în ureche:
— Ești chiar *tu,* Danny Cray?

Lavinia. Nimeni nu știa exact ce vârstă avea Lavinia, dar existau fotografii ale ei cu JFK{10}, cu Andy Warhol{11}, cu Peggy Guggenheim{12} și cu Lou Reed{13}. Decana de vârstă a scenei artelor din Departamentul Columbia, conducea Neon Gallery din Foggy Bottom și Kunstblitz din Berlin.

— Chiar el, răspunse el, în timp ce executa îmbrățișarea rituală cu Lavinia. Sau așa cred, adăugă, trecându-și mâna prin părul scurt, țepos.

Femeia chicoti, de parcă ar fi spus ceva foarte spiritual, și se uită la el printre genele încărcate de rimel într-un fel aproape languros. Caleigh, văzându-l cu Lavinia, ridică din sprânceană și-i aruncă un zâmbet încurajator.

— Sper să fii tu, zise Lavinia, pentru că te căutam.

Îi întinse paharul ei pentru vin, care era gol.

— Umple-l, te rog… *alb*… apoi vreau să discut ceva cu tine.

Ieșiră în grădinița de lângă galerie, pentru ca Lavinia să poată fuma o țigară. Aerul era atât de încărcat și atât de apăsător de umed, încât fumul nu se ridica și atârna în atmosferă, ca o ceață. Danny se strădui să afle ce credea despre expoziția lui Jake (pentru că, mai mult ca sigur, Jake avea să-l întrebe ce-a zis), dar femeia refuză să discute subiectul, scuturându-și celebra ei coamă blondă.

— Nu-i domeniul meu, îi spuse ea.

— De ce? E bun.

Femeia clatină disprețuitor din cap.

— Nu, nu-i bun. Paleta sa e noroioasă, iar el e un imitator. Dar nu despre asta voiam să discutăm, zise ea, schimbând subiectul. Voiam să discutăm despre… zise ea, împingându-l în piept cu un deget smălțuit în roșu, *despre tine*!

Discuția dură aproape un minut, iar el simțea că plutește. Lavinia îi spuse că văzuse o sculptură a lui la Banco Salvador, în Adams-Morgan, și că fusese impresionată. Atât de mult încât căutase și alte lucrări ale lui. Văzuse niște litografii pe care le lăsase la un restaurator din Georgetown, o pictură pe care o cumpărase familia Cafritz și care atârna în camera lor pentru audiții muzicale, precum și instalația pe care o făcuse pentru Torpedo Factory din Alexandria.

— Mi-a plăcut.

— Ce anume?

— Toate!

— Grozav! Adevărat?

Dar nu asta era poanta. Poanta era că i se deschisese o „fereastră” în planul expozițional de la Neon.

— De fapt, îi mărturisi ea, e doar o ocazie: două săptămâni în octombrie. Deschidem vineri, 5 octombrie. Te interesează?

— Păi…

— O să-ți aranjezi lucrările miercuri și joi, în ziua de 3 și de 4 octombrie. Apoi femeii îi trecu ceva prin minte și întrebă: *Ai* destule lucrări?

Danny dădu din cap fără să se gândească.

— Sigur, dar ce s-a întâmplat? Adică…

Femeia scoase un sunet disprețuitor și-și îndreptă privirea spre cer.

— Unul dintre „proiectele” mele, îi mărturisi ea. Tânăr, strălucit… și complet țicnit. Suferă de depresie maniacală, are stări de euforie care alternează cu perioade de depresie. Nu-l văd sculându-se din pat înainte de Crăciun, iar eu nu pot să-l aștept, conduc o afacere, nu o clinică. Femeia făcu o pauză, părând amuzată, apoi întrebă: Deci?

Danny ezită aproape o secundă, dădu din umeri neconvingător și zise:

— Da… sigur!

— Minunat!

Iar după asta fu obligat să rămână, nu i se părea corect să plece înaintea Laviniei.

După un minut, Caleigh se materializă lângă el, avându-i la remorcă pe Jake și pe mămica lui Jake.

— Nu era Lavinia Trevor? întrebă ea, emoționată. Ce *voia*?

Danny nu voia să-i spună nimic cu Jake de față. Neon era o chestie mult mai importantă decât Petrus. Dădu din umeri și zise:

— Avea nevoie de cineva care să-i aducă niște vin și să-i țină companie cât fumează.

— N-a spus nimic? întrebă Jake. Despre expoziție… Ce crede?

Danny dădu iarăși din umeri.

— Îmi pare rău. A vorbit doar despre un prieten al ei care suferă de depresie maniacală.

Caleigh se uită la ceas. Luni trebuia să se scoale la cinci și jumătate ca să citească primele ediții ale ziarelor și să-și scrie propriul articol înainte ca bursa să se deschidă în săptămâna aceea. Danny o prinse de mână.

— Cred că ar fi cazul să te duci acasă. O să găsesc pe cineva să mă ia cu mașina.

Caleigh zâmbi. Își dăduse seama că Lavinia pregătea ceva.

La o jumătate de ora după ce Caleigh plecase, se îndură și Lavinia să-i părăsească, făcându-i lui Danny un semn conspirativ în timp ce ieșea. În momentul acela, Danny decise că ar fi mai bine să stea până la sfârșit. Jake era pe jumătate beat și nu avea cum să conducă mașina.

În drum spre casă, Jake căuta să fie încurajat.

— A fost nasol, zise el și trase o dușcă dintr-o sticlă de Merlot, pe jumătate goală.

— A fost bine, îi spuse Danny.

— Serios? întrebă Jake, cu un glas în care se împleteau speranța și scepticismul.

— Absolut! A fost o victorie!

Prietenul său mormăi și se uită pe fereastră.

— N-am vândut nimic…

— Nu contează, zise Danny, deși nu era așa. Mai întâi arăți, apoi vinzi. Durează un timp până se vor vinde…

— Crezi?

— Da.

Jake își întoarse capul și se uită bănuitor la Danny.

— De ce ești atât de fericit?

— Eu? se miră Danny. Nu-s fericit. Sunt deprimat.

Prietenul sau se gândi o clipă, apoi dădu din cap și închise ochii.

— Bine, zise el și începu imediat să sforăie.

Poate că fusese o profeție care se împlinea, pentru că după ce-l lăsă acasă pe Jake, bucuria lui Danny începu să dispară. Adevărul era că avea câteva piese ce puteau fi expuse, dar nu suficiente. Trebuia să strângă tot ce vânduse, împreună cu lucrările pe care le lăsase în grija prietenilor. Iar instalația de la Torpedo Factory – cea care-i plăcuse atât de mult Laviniei – tot mai probabil avea să rămână un unicat. Era o lucrare în care combinase mai multe tipuri de informații și nu mai era în stare să strângă la un loc efectele video pe care le cerea o asemenea operă. Nu mai avea acces la calculatorul pentru prelucrarea imaginilor pe care-l folosise la Artist Co-op, proprietarul își luase calculatorul ca să se ocupe de „amintiri video” cu animale de casă moarte (o afacere rentabilă, conform zvonurilor).

Și mai era o problemă: cea mai interesantă dintre sculpturile sale și piesa de rezistență a oricărei expoziții viitoare era *Babel On II.* O construcție năucitoare, alcătuită din peste opt mii de piese transparente combinate astfel încât să alcătuiască un oraș aproape invizibil – iar în centrul acestuia se afla o hologramă tridimensională, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, a lui Walter Mondale{14} rugându-se la catafalcul lui Kurt Cobain{15}. Imaginea hologramei era minunată și obsedantă, delicată și efemeră ca și celebritatea morbidă a subiecților. Singura problemă era cum să aducă lucrarea la Neon Gallery fără s-o distrugă?

„Nu-i mare brânză, își spuse el. Mai am două luni ca să găsesc o modalitate.”

Din moment ce conducea VW-ul lui Jake, i-a fost ușor să o parcheze. În Adams Morgan îi fusese întotdeauna dificil să găsească un loc pentru propria mașină, un Oldsmobile din 1976, imens și ruginit.

Când urcă în goană cele două etaje ca să-i povestească lui Caleigh despre oferta Laviniei, descoperi că prietena sa era mai emoționată decât el.

— Știam eu! strigă ea, luându-l în brațe; apoi se duse și luă o sticlă de șampanie Mumm din frigider. Am luat-o pentru ziua ta, dar o să cumpărăm alta.

Danny nu se supără când telefonul sună imediat după miezul nopții. Caleigh răspunse, apoi îi întinse receptorul, cu o privire întrebătoare.

— Jude Belzer, zise ea.

Danny clătină din cap. Nu cunoștea numele. Nu recunoscu vocea, care avea un accent ciudat, jumătate englezesc și jumătate ceva ce nu putu să identifice.

— Domnul Cray?

— Danny.

— Cum doriți. Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, dar…

— Nu-i nimic.

— Sunt avocat.

— Bine.

— Un prieten comun a sugerat să iau legătura cu dumneavoastră.

— Ce prieten? întrebă Danny.

— Unul dintre mulții admiratori ai firmei Fellner Associates, îi explică avocatul. Sunt acum în Milano și voi veni mâine în San Francisco. E posibil să ne întâlnim dimineața? Știu ca vă anunț în ultimul moment, dar…

— Nu știu…

— Am o propunere care vă va interesa. Ne vom întâlni la Admirals Club, în Reagan National.

Danny tresări. Locuise în Departamentul Columbia aproape toată viața. Când vorbea de aeroport îi spunea simplu, National.

— Danny?

— Da, sunt aici.

— Pe la zece e bine?

Danny nu știa ce să zică. Expoziția de la Neon avea să fie ceva imens, dar nu avea să-i fie ușor. Avea multă treabă de făcut. Dar mia de dolari din bancă nu avea să dureze prea mult. Și nu putea – *nu trebuia* – să trăiască pe banii lui Caleigh.

Probabil că tăcerea durase prea mult, pentru că Belzer insistă încă o dată:

— Danny?

— Da, la zece e bine.

— La Admirals Club?

— Bine. La National.

Abia după ce puse receptorul în furcă, Danny își dădu seama că nu stabiliseră un mod de a se recunoaște. Dar își zise că asta nu reprezenta o problemă. În glasul lui Belzer exista ceva, o anumită tonalitate, care-l făcea pe Danny sa creadă că avocatul știa deja cum arăta el. Și poate multe altele.

• Capitolul 3

Arăta… decent.

Asta fu concluzia lui Danny în timp ce stătea în fața oglinzii cu un prosop înfășurat în jurul taliei, încă ud după ce făcuse duș. Trăsături regulate, ochi albaștri, piele albă. Un tip înalt, slab și în formă foarte bună pentru unul care nu „se lucra”. De fapt… juca fotbal la Mali de două ori pe săptămână și alerga împreună cu Caleigh prin parcul Rock Creek în *rarele ocazii* (recunoștea asta) când se trezea la fel de devreme ca ea. Adică nu era un tip care stă în fața televizorului și se îndoapă.

Deci, una peste alta, arăta bine, poate un pic cam excentric pentru o primă întâlnire, mai ales una cu un avocat. De exemplu, părul lui. Scurt, castaniu, țepos, cu reflexe blonde în vârf (mulțumită lui Caleigh, care probabil că nu avusese o păpușă în copilărie). Poate că, dacă și-ar da cu niște gel prin păr și l-ar pieptăna pe spate (în stilul lui Pat Riley{16}), ar arăta mai bine – doar un pic decolorat de soare.

Își trecu peria prin păr, își lăsă capul într-o parte și examină rezultatul în oglindă: nu era rău, numai că arăta ca un pirat. Un pirat tânăr și amabil, dar un pirat – ceea ce nu părea tocmai potrivit pentru o întâlnire de afaceri.

Tatuajul era de vină. Și *piercing*-ul.

Tatuajul consta într-o siluetă neagră, tribală și abstractă, care se înfășura în jurul umărului drept. Avea trei inelușe de aur – în melcul urechii – și un al patrulea în sprânceana dreaptă – rezultatul unui pariu pierdut.

Dar nu contau. Tatuajul avea să dispară sub cămașă, iar scoaterea cerceilor dura doar o secundă. După aceea era iarăși băiatul mamei – un tânăr drăguț, fără semne particulare.

Se duse în dormitor, deschise ușa șifonierului și scoase hainele pe care le păstra pentru asemenea ocazii: costum și cravată Zegna, pe care Caleigh le înșfăcase de la Glad Rags (un butic cu consignații de înaltă clasă), pantofi Cole-Haan (rămași de la absolvirea facultății) și cămașa teribil de mișto, în carouri, de la Joseph Abboud. În ansamblu, un costum de culoare închisă, de om de afaceri, de înmormântare sau ca pentru o întâlnire de gangsteri, în funcție de cum priveai lucrurile. Și-l făcea să zâmbească, pentru că acel costum minunat și pantofii lustruiți erau un soi de deghizare.

Nu exageră și nu luă și o servietă. Preferă o mapă din piele, în care se aflau un bloc pentru notițe și stiloul Mark Cross, pe care i-l dăruise tatăl lui, într-un moment de risipă și de intenții bune.

În timp ce mergea cu metroul spre aeroport, citi *Washington Post* –

sau, mai bine zis, benzile desenate *Doonesbury,* rubrica de modă și pagina de sport. Apoi se trezi în mijlocul gloatei care intra și ieșea din terminalul B. Găsi un paznic și-l întrebă cum să ajungă în holul American Airlines. Fu îndrumat către etajul al treilea, la capătul dinspre sud al clădirii. Acolo, pe perete, lângă o ușă de lemn, se afla o placă din bronz, pe care scria: ADMIRALS CLUB.

Un buton de lângă ușă permitea accesul într-o încăpere mare, aerisită, cu un perete de sticlă mată la capăt. Recepționerul îi ceru lui Danny să semneze ca oaspete, apoi îi făcu semn spre un colț al camerei de unde se vedea una dintre pistele ocupate ale aeroportului.

Jude Belzer stătea într-un fotoliu care părea un tron din piele. Se uita la Danny care trecea pe lângă un grup de scaune și de canapele goale. În apropierea sa se aflau trei indivizi în costume de culoare închisă, care ronțăiau alune prăjite în miere și beau Coca-Cola. Deși nu discutau între ei, se vedea că erau împreună – o falangă de pioni bine îmbrăcați care păzeau perimetrul regelui.

Lui Danny, indivizii îi păreau a fi copii ale aceluiași exemplar: fiecare de treizeci și ceva de ani, solid, cu păr negru, des, tuns scurt. Era dificil să-i deosebești, cu excepția individului din mijloc, care avea sprânceana dreaptă despărțită în două – așa că părea că are trei sprâncene.

Belzer împărtășea aceeași paletă de culori ca și bodyguarzii săi (sau ce-or fi fost ei). Totul la el era de culoare închisă, de la costumul pe care-l purta la părul negru ca smoala și la ochelarii de soare lipiți de figură. Și-l scoase când Danny se apropie, lăsând să se vadă niște ochi căprui impenetrabili. Când se ridică, pentru a-i strânge mâna, Danny observă mai întâi bastonul cu mâner de argint de care se sprijinea, pata aurie a Rolex-ului și gheata de piele care ascundea o deformație.

— Danny Cray.

— Jude Belzer.

Belzer, care părea voinic și atletic, avea o strângere de mână puternică și arăta destul de frumos ca s-o tulbure pe tânăra care se apropie de ei și-i întrebă dacă doreau ceva de băut. Avocatul avea prestanța unei vedete de cinema, iar Danny văzu cum se învârteau rotițele din mintea chelneriței, în timp ce aceasta încerca să-i găsească locul pe firmamentul celebrităților. Roșind și bâlbâindu-se, dornică să placă, tânăra se grăbi în cele din urmă să le aducă ceea ce comandaseră: cafea pentru Danny, apă minerală Pellegrino pentru Belzer.

Belzer își puse din nou ochelarii de soare, scuzându-se:

— Ochii mei sunt prea sensibili la lumină, zise el, cu regret în glas.

— Deci ne-am întâlnit, răspunse Danny, așezându-se într-un fotoliu.

— Daaa, spuse Belzer zâmbind și aplecându-se spre el; apoi, fără nicio introducere, îi explică foarte liniștit de ce se aflau acolo. Vreau

să te angajez pentru un mic control al unor pagube.

— Să mă „angajați”?

Belzer își deschise palmele, ca o carte.

— Puțină muncă de investigație pe cont propriu. Poți s-o faci, nu-i așa?

Danny dădu din cap și răspunse:

— Sigur.

— Atunci... zise el, zâmbind și arătându-și dinții sclipitori. Am un client – un om de afaceri din Italia – Zerevan Zebek... Avocatul făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat o reacție. Când văzu că aceasta nu apare, reîncepu să vorbească: De ceva timp, domnul Zebek a fost ținta unei... *campanii* de denigrare.

Danny se încruntă în semn că înțelegea. Chelnerița sosi cu băuturile.

— Când a început campania asta? întrebă Danny.

— Cu câteva luni în urmă, răspunse Belzer. Unul dintre ziarele din Florența – *La Repubblica* – a publicat anumite zvonuri...

— Despre ce?

— Despre afacerile domnului Zebek. Prima noastră reacție...

— Ce scria în articolele acelea? întrebă Danny.

Belzer se încruntă, nefiind obișnuit să fie întrerupt.

— Mă întrebam ce fel de acuzații i se aduceau, îi explică Danny.

Avocatul clătină din cap, închise ochii și dădu nerăbdător din mână, ca și cum ar fi făcut un semn de despărțire cuiva de care nu-i păsa. Apoi zise:

— Nu contează. Nu era nimic adevărat.

Danny se așeză mai bine pe scaun, sorbi din cafea și nu mai întrerupse tăcerea – ceea ce nu era ușor. Gesturile avocatului exprimau o atitudine între plictiseală și dispreț.

În cele din urmă, Belzer se potoli și oftă:

— Bine, ziceau că-i în cârdășie cu Mafia, că-i un traficant de arme... un corupător și un escroc. *Ziceau* că-i întruchiparea diavolului.

Danny rânji:

— Când, de fapt, este...?

Belzer ridică din umeri.

— E un capitalist căruia îi place să riște. Are secrete? Bineînțeles. Dar asta ține de meserie, nu-i așa? Discutăm despre cineva care a investit sute de milioane de dolari într-un șir de companii mici, iar unele dintre ele au mers foarte, foarte bine – și s-ar putea să meargă și mai bine. Discutăm despre știință de frontieră – robotică și MEMS{17} – nu de Telepizza{18}.

Danny n-ar fi deosebit MEMS de o bomboană Reese’s Pieces, dar înțelegea ce voia să-i spună Belzer. În ultimul an și jumătate muncise destul pentru Fellner Associates ca să știe că universul tehnologiei de vârf era unul crâncen, în care miliardele veneau și dispăreau ca

furtunile tropicale. Era evident că avocatul credea că bunul său client fusese defăimat de un concurent.

— De ce n-a dat ziarul în judecată?

Belzer sorbi din apă și se aplecă spre el, cu un rânjet de animal de pradă.

— Asta-i poanta, nu-i așa? Tocmai de aceea suntem aici.

— Aha!

Bărbatul mai în vârstă se așeză la loc.

— Știm cine sunt unii dintre oamenii implicați – scribi la ziare de scandal și alții de același fel. N-are niciun rost să-i dăm în judecată. Încercam să dăm de sursa poveștilor – să descoperim cine-i în spatele lor.

Danny se gândi la asta. Era ceva ce putea face.

— Unul dintre oamenii despre care *știm* că e implicat este american, continuă Belzer.

— Aha…

— Un tip pe nume Terio.

— Cum putem fi siguri că-i așa? întrebă Danny.

Belzer îl privi cu răceală.

— Poate că nu-i nevoie să știi…

Tânărul păru că se îndoiește. Avocatul ridică din umeri și zise:

— Domnul Terio a fost auzit discutând cu un reporter.

— A fost auzit?

Belzer dădu din cap.

— Vreți să ziceți… stătea la masa alăturată sau… i-ați pus microfoane?

Chipul lui Belzer simulă indignarea.

— N-am supravegheat niciodată discuțiile cuiva! protestă el, apoi adăugă, după o scurtă pauză: Avem oameni pentru așa ceva.

Remarca îl făcu pe Danny să zâmbească. Probabil că părea totuși îngrijorat, pentru că avocatul se grăbi să-l asigure:

— Asta s-a petrecut în altă țară, domnule Cray. Legile de acolo sunt diferite de ale noastre.

Danny dădu din cap, gânditor, apoi întrebă:

— Și ce vreți să fac eu?

— Dacă am putea să aruncăm o privire prin hârtiile domnului Terio…

— Hârtiile lui, repetă Danny. Ce fel de hârtii?

Belzer dădu din umeri.

— Indiferent care. Iar dacă am descoperi cu cine a discutat sau *și cu cine* a mai discutat, ar fi și mai bine.

„Deodată am ajuns să discutăm la trecut”, își zise Danny.

— A discutat?

Belzer dădu din cap și-i explică:

— Domnul Terio a răposat.
Danny clipi.
Avocatul se mișcă pe scaun și-i zise:
— S-a anunțat la știri.
Danny îi aruncă o privire, încercând să se scuze:
— Abia m-am întors în oraș. Am fost cu prietena mea în Carolina de Nord, așa că…
— A scris în ziare, îi spuse Belzer, apoi își roti un deget în aer. A fost la televizor, la radio…
Danny se gândi la cele auzite.
— Deci tipul era… important? Adică, din moment ce s-a scris în ziare…
Belzer clătină din cap.
— Nu, recunoscu el. Nu era „important”. Era profesor de colegiu. S-a scris mai mult despre modul în care a murit decât despre cine a fost.
Danny sorbi din nou din cafea și se aplecă spre avocat.
— *Modul* în care a murit?
Belzer privi un avion aterizând pe pista din fața ferestrei. După un timp, zise:
— Domnul Terio s-a zidit singur.
Danny nu fu convins că auzise bine. După două secunde întrebă:
— Poftim?
Belzer se întoarse spre el.
— Am zis *că s-a zidit* singur.
„E o chestie de limbă, presupuse Danny. Engleza tipului e perfectă, dar perfectă ca o a doua limbă, deci poate că vorbele lui nu exprima ceea ce gândește el.”
— Când spuneți „zidit” va referiți la ceva… ca în povestea lui Edgar Allan Poe?
Belzer dădu din cap.
— Numai că în cazul domnului Terio a fost o activitate pe care a făcut-o el însuși.
Tânărul rămase nemișcat și nu spuse nimic un timp. Apoi atitudinea sa de om de afaceri dispăru, iar el scoase un chicotit plin de neîncredere.
— Îmi pare rău, dar… „a făcut-o el însuși”?
Belzer confirmă, dând din cap.
— S-a zidit singur de viu.
Danny se auzi zicând:
— *Ce*!?
Belzer dădu din cap.
— Dar… cum se poate *face* așa ceva? întrebă Danny.
Avocatul clătină din cap, exprimându-și nedumerirea. Apoi se încruntă și încercă să explice:

— Conform celor afirmate de poliție, s-a dus la Home Depot și a cumpărat tot ce îi era de trebuință. Apoi a construit o cămăruță, el fiind în interiorul acesteia.

Lui Danny nu-i venea să creadă. O asemenea idee îl întorcea pe dos.

— Dar de ce? De ce ar face cineva *aș ceva*? Există pistoale. Poduri. Pilule!

Belzer clătină din cap, aproape melancolic.

— Evident, era nebun.

„Rahat!” își zise Danny.

— Sigur că era nebun, dar… Ce l-a făcut să săvârșească un asemenea gest? Chiar și oamenii nebuni au *motive* să facă ceva. Chiar dacă sunt motive *nebunești.*

Belzer făcu un gest care demonstra un amestec de neajutorare și indiferență.

— Sunt convins că ai dreptate.

Danny dădu din cap, apoi își trecu mâna prin păr. În cele din urmă făcu un efort să revină la treburile lor.

— Bine, deci domnul Terio e un personaj misterios. Dar de ce ați apelat la mine? Înțeleg de ce vreți să aflați ce-i cu acea campanie împotriva clientului dumneavoastră, dar de ce nu ați solicitat serviciile firmei Fellner Associates? Nu mă înțelegeți greșit, continuă Danny înainte ca avocatul să fi apucat sa-i răspundă, mă simt flatat. Numai că… Ei sunt o firmă serioasă. Eu sunt un individ singur. N-am nici pe departe resursele lor.

Și mai era ceva ce n-ar fi vrut să zică, dar care era atât de evident, încât nu putea fi ascuns: el era un detectiv cu jumătate de normă, care nici măcar nu avea licență, în timp ce Fellner Associates avea vreo șase birouri în șase țări și 120 de salariați, printre care se afla un fost director adjunct al CIA. Firma avea acces la vreo sută de baze de date confidențiale și la un Rolodex{19} plin cu nume și numere de telefon ale unor experți în tot felul de domenii, de la „documente îndoielnice” la informații de medicină legală. Deci întrebarea sa nu era lipsită de sens.

— Pentru că ai mai lucrat pentru domnul Zebek, îi mărturisi Belzer.

Danny păru surprins.

— Chiar așa?

Avocatul dădu din cap.

— Ai fost… cred că denumirea este „subcontractant”. Ai ajutat la rezolvarea unei probleme pe care Fellner o primise de la o companie a domnului Zebek.

Danny clatină din cap și recunoscu:

— Nu-mi amintesc.

— Sistemi di Pavone.

Danny încercă să-și aducă aminte. Făcuse multă treabă pentru

Fellner, dar la un nivel atât de jos, încât de multe ori nu i se spunea nici măcar numele clientului. Sistemi di Pavone nu-i spunea nimic, dar ar fi fost nepoliticos să recunoască.

— Da…

— Domnul Zebek recurge la Fellner pentru… cum să-i spunem? – „activități legate de afaceri”. De cele mai multe ori pentru că-i precaut în unele cazuri de asocieri și de achiziții. Dar problema legată de Terio este diferită. E vorba de un atac personal, zise Belzer, apoi făcu o pauză, pentru ca Danny să priceapă despre ce era vorba, după care continuă: Deci nu-i nevoie să-l implicăm pe Fellner. Ne dorim ca investigația cazului Terio să nu aibă nicio legătură cu celelalte anchete, dar, într-un fel, să păstram afacerea în aceeași firmă.

Danny dădu din cap că înțelesese. Apoi se mișcă stânjenit pe scaun și se aplecă spre avocat. Voia să întrebe ce salariu va primi – o chestie destul de dificilă. Fellner îl plătea cu douăzeci și cinci de dolari pe oră, dar îi făcea chitanță pentru o sumă dublă. Așa că ar putea să ceară treizeci și cinci de dolari… Sau chiar cincizeci… (dacă putea să solicite un asemenea salariu cu o mutră serioasă).

La difuzor se făcu un anunț pentru public, iar Belzer se uită la ceasul de la mână.

— La ce oră pleacă avionul dumneavoastră? întrebă Danny.

— Când îi spun eu, răspunse Belzer, ridicând ușor bărbia.

Durăun timp până când Danny pricepu, iar după aceea se auzi spunând:

— Sigur, pot să vă fiu de folos, dar… poate că ați putea să fiți ceva mai clar în privința a ceea ce căutați.

— Christian Terio, insistă Belzer, părând puțin plictisit. Doar atât. Cine era. Pe cine ajuta.

— Ați spus că era profesor.

— Lucra la Catedra de studii filosofice și religioase de la Universitatea George Mason, îi explică Belzer. E greu de înțeles de ce cineva aflat într-o asemenea poziție ar fi vrut să-i facă rău domnului Zebek. Așa că am dori să aflăm ceva mai multe despre prietenii și colegii săi, despre oamenii care îi erau apropiați, despre cei cu care avea legături – dacă există așa ceva. Se poate să-l fi folosit cineva ca intermediar. Sau să fi fost plătit să facă ceea ce a făcut.

— Adică?

— Să-l ponegrească pe clientul meu.

— Se poate să văd articolele? întrebă Danny. Mi-ar putea fi de folos.

Belzer se gândi, apoi se interesă:

— Citești în italiană?

Danny păru copleșit de regret. Avocatul dădu din umeri.

— Bine, poate că o să le traducem pentru tine, deși… nu-s convins că-ți vor fi de folos, concluzionă el, apoi făcu o pauză, după care

schimbă vorba. Suntem interesați *în mod deosebit* de orice informații pe care le poți obține – pe hârtie, din calculator, de orice fel. S-ar putea să fie ceva care să ne intereseze – să reprezinte legături cu domnul Zebek – pe care noi le vom recunoaște, dar pe care tu nu ai cum să le recunoști.

— Lucruri care pot avea înțeles doar pentru clientul dumneavoastră.

Belzer își lăsă mâinile să cadă, ca paginile unei cărți.

— Exact. Cu cât vom obține mai multe informații primare, cu atât mai bine. În afară de asta, vrem să-l investighezi pe domnul Terio de parcă am fi într-o situație de preluare ostilă a unei companii.

— Da… deci vreți să vă fac un profil psihologic al lui.

— Exact. Cu cât mai multe amănunte.

— Doriți și o evaluare a averii sale?

Avocatul dădu din cap.

— Da, ținând cont că Terio era un profesor și nu un dictator nigerian, o evaluare a averii sale ne-ar ajuta să aflam cine-l plătea.

Danny își drese glasul.

— Nu văd nicio dificultate, dar aș vrea să știu de ce buget dispun.

Avocatul făcu un gest de indiferență.

— Bugetul e… deschis. O să plătim toate cheltuielile – și salariul tău, care este… cât? O sută de dolari pe oră?

Danny încercă să nu-și arate entuziasmul. Se gândise dacă poate să ceară treizeci și cinci sau patruzeci de dolari pe oră, iar Belzer *îi oferea* o sută! Trase aer adânc în piept și zise:

— E bine.

Belzer rânji.

— Domnule Cray, știu că ești artist…

— Dan.

— … și că te străduiești să-ți faci un nume. Suntem dispuși să te ajutăm, dacă e în interesul clientului.

— Sigur.

— Am auzit lucruri grozave despre tine.

— Oare?

Chestia asta i se părea atât de incredibilă lui Danny, încât nu-și putu stăpâni un râs nervos.

— Da, insistă Belzer. Am văzut o lucrare a ta la Les Yeux de Monde – aluminiu lustruit. Foarte drăguță. Și am înțeles că ai ceva la Torpedo Factory. N-am văzut-o, dar am citit că-i un succes.

Danny se simți flatat, dar și iritat. Se vedea ca Belzer se pricepea la investigații.

— Poate că după ce se va termina povestea asta o să arunc o privire la… *opera* ta, făgădui Belzer.

— O să am o expoziție, îi spuse Danny. În octombrie, la Neon Gallery.

— Fantastic! Nu cumpăr multe lucrări de artă, dar am câte ceva, așa că…

După aceste cuvinte, Belzer îi întinse un plic cu antetul Admirals Club.

— Avansul tău, îi explică el. Cinci mii pentru început – pentru osteneala ta și pentru cheltuieli. Să ții evidența banilor, pentru că o să-ți mai dăm, dacă va fi nevoie.

Era primul avans primit de Danny. De obicei aștepta cam două luni până când Fellner prelucra solicitarea lui pentru plata orelor de muncă și a cheltuielilor. Era uimitor să dispună de atât de mulți bani gheață deodată.

— Deci…

— Fă ceea ce trebuie, îi zise Belzer, apoi se ridică în picioare, ajutându-se de bastonul său cu măciulie de argint; scoase din buzunar o carte de vizită, pe care era scris doar un număr de telefon și nimic altceva. Telefonul meu celular, îi explică Belzer. Sună-mă atunci când o să afli ceva.

După aceea se întoarse și, făcând un semn de despărțire peste umăr, își înfipse bastonul în covorul de pe podea și plecă.

Danny rămase locului, cu cartea de vizită în mână, gândindu-se: „O sută de dolari pe oră opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână… ce s-a întâmplat cu tipii care ronțăiau alune prăjite în miere?”

Se uită în jur. Tipii dispăruseră.

„Patru mii pe săptămână, șaisprezece mii pe lună…” Abia când ajunse în metrou formulă lucrul care-l sâcâise până atunci: „Ce fel de avocat umblă însoțit de bodyguarzi?”

• Capitolul 4

Fusese un vis, iar el știuse că fusese doar un vis, chiar în timp ce-l visase.

Stătea pe o culme, chiar la marginea oceanului, luptându-se cu amețeala. Ținea în mână cartea de vizită a lui Belzer, dar îi era imposibil s-o citească. Oricât de mult se străduia, numerele se înmuiau și deveneau încețoșate, apoi se transformau în litere care se transformau în *alte* litere încă înainte să capete o formă clară.

Telefonul de lângă pat suna, încercând să-l trezească din somn. N-ar fi vrut să răspundă. Voia să citească numărul de pe cartea de vizită. Dar mâna sa se supuse unui reflex și se întinse după telefon. Pe jumătate adormit, duse receptorul la ureche.

— La mulți ani, fiule! auzi el vocea răsunătoare a tatălui său.

Danny mormăi un răspuns incoerent și se ridică, proptindu-se într-un cot și clipind.

— Am încercat să-l conving să mai aștepte, se auzi vocea mamei sale, dar știi cum este.

— Buna, mamă, tată, zise Danny, apoi căscă și se frecă la ochi; părinții îl sunau din cabana lor din Maine, locuința de vară pe care o construise bunicul său.

— E șapte și jumătate, zise tatăl său, prefăcându-se surprins și nevinovat. *Toată lumea* e trează la șapte și jumătate. Așa-i în lumea asta!

— La mulți ani, Danny, interveni mama sa. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Cine se scoală de dimineața departe ajunge! declară tatăl lui.

Danny chicoti și spuse:

— Nu-i nimic, oricum aveam un coșmar.

— Cred că tatăl tău ar trebui să învețe să-ți respecte orele de somn, insistă mama sa. Artiștii lucrează la alte ore decât ceilalți oameni. *Eu* înțeleg asta.

Tatăl său scoase un sunet disprețuitor.

— Vorbesc serios, Frank!

Ca de obicei, părinții lui nu discutau prea mult cu el, ci se împungeau între ei în felul lor plin de umor. Pentru Danny, afecțiunea pe care părinții săi o manifestau unul față de celălalt era indiscutabilă. Danny era cel mai mic dintre cei trei frați Cray și cel mai înțelegător dintre ei. Spre deosebire de Kevin și Sean, lui Danny îi făcea plăcere să audă împunsăturile tatălui său și se străduia să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Ce fel de vis? întrebă tatăl lui. Coșmarul care-ți amintește

obsedant că ai împlinit treizeci de ani…

— Hei!

— … și n-ai slujbă?

— Am doar douăzeci și șase de ani!

Bătrânul scoase un suspin de încântare.

— *Frank*! E ziua lui de naștere!

— Scuză-mă. *Douăzeci și șase* de ani. Ai făcut cea mai bună școală…

— Frank!

Danny părăsi patul și trase firul de telefon după el, până în bucătărie.

— Am niște vești bune: o să am o expoziție în octombrie. La Neon Gallery.

— Adevărat? replică tatăl său, devenind brusc serios.

— E ceva, mărturisi Danny, în timp ce umplea cafetiera cu apă.

— Oh, Danny!

Făcu cafeaua în timp ce mama lui pălăvrăgea în legătură cu ce geniu era el și cum știau toți că-i doar „o problemă de timp”… În cele din urmă tatăl său nu mai rezistă și schimbă subiectul, răcnind cu un accent irlandez exagerat:

— Eu și mama ta ne întoarcem în patria străbunilor!

— Ce faceți?

— Ne întoarcem acasă, fiule, douăsprezece zile și unsprezece nopți, Dublin, Waterford, Kerry și Cork. Sunt convins ca o să fie grozav.

Danny izbucni în râs. „Patria străbunilor.” Din câte știa el, nimeni din familia lor nu călcase în Irlanda de vreo sută de ani.

Înainte să plece la serviciu, Caleigh îi pregătise un mic dejun de ziua lui, iar Danny se așeză și-i ascultă pe părinții săi pălăvrăgind despre excursia lor. Ca și Danny, Caleigh era vegetariană, deși consumau produse lactate și, rareori, pește. Își spuneau că fac acest lucru pentru grăsimile de tip omega 3. Pe farfuria înfășurată în folie de plastic se aflau somon afumat și brânză cu smântână, înconjurate de inele de ceapă, atât de subțiri tăiate încât erau transparente. Un covrig cu mac îl aștepta în prăjitorul de pâine. Danny se întinse și trase mânerul în jos, iar spirele rezistenței se încinseră, devenind portocalii.

Alături, rezemată de recipientele pentru sare și piper, se afla o felicitare de ziua lui. Pe prima pagină, din carton alb, se vedea un ursuleț de pluș cu un tort în față, pregătindu-se să sufle în lumânări. Danny deschise felicitarea și descoperi un mesaj scris de mână: „La mulți, mulți ani, iubitule! C.”

Apoi cafetiera începu să fiarbă, iar Danny turnă apa peste cafeaua măcinată, ascultând cu răbdare monologul tatălui său despre Caleigh. („Când a trecut de la Dublin la Caleigh?” se minună Danny)

— E o fată grozavă, zicea tatăl lui, iar într-o zi o să se trezească și-și va da seama că trăiește cu un individ jalnic…

— Un individ jalnic? În ce secol trăim, tată?

Tatăl său mormăi, apoi zise:

— Ți-am pregătit un cadou, dar mama ta nu l-a expediat la timp.

Mama șopti:

— Am sperat să vii aici, măcar pentru week-end. Tatăl tău se gândește să cumpere o barcă nouă, așa că avem nevoie de sfatul tău.

— O să-ți placă, băiete! Am găsit ceva grozav, răcni tatăl lui.

— Prea grozav, după părerea mea, exclamă mama sa. Dragul meu, sunt convinsă că ai treabă. La mulți ani!

— Mulțumesc.

Prăjitorul de pâine scoase covrigul afară.

— Te iubim! Te iubim! Te iubim!

— Și eu vă iubesc.

•

Pe la zece, Danny stătea deja de o oră la masa din bucătărie, căutând cu ajutorul laptopului informații pe internet. Mai întâi fusese pe pagina de web a Universității George Mason, unde descoperise toate numerele lui Terio: de telefon (împreuna cu adresa locuinței) și de fax, precum și adresa de e-mail. Catedra de studii filosofice și religioase avea pagina web proprie, care cuprindea note biografice pentru fiecare dintre membrii săi din facultate. Conform acesteia, Terio obținuse licența la Georgetown, în 1978. După doisprezece ani își dăduse doctoratul la Universitatea Johns Hopkins. („De ce a avut nevoie de atât de mult timp?” se miră Danny.) De la Johns Hopkins plecase să predea la Universitatea din Boston, înainte să vină la George Mason. În ultimul deceniu publicase vreo zece articole în reviste de specialitate, iar în 1995, cartea *Mormântul care radiază: Sihăstrie și extaz în creștinismul timpuriu.*

Căută pe site-ul Amazon, dar cartea nu se mai găsea de vânzare, așa că Danny se duse pe Alibris.com, unde descoperi o ediție mai veche pentru douăzeci de opt de dolari și ceva mărunțiș. După ce comandă cartea și plăti pentru expediere, se duse pe pagina de web a ziarului *Washington Post,* știind că de acolo putea să descarce articolele despre Terio și despre moartea acestuia. Spre enervarea sa, pagina nu funcționa și nu avea cum să afle când va fi accesibilă – poate peste câteva minute, poate peste câteva ore…

Folosind filtre de hârtie și un con de plastic, își făcu o altă ceașcă de cafea și încercă din nou. Nimic.

Oftă, se rezemă de speteaza scaunului și se gândi ce alternative avea. Nu cunoștea pe nimeni de la *Post* suficient de bine ca să-i ceară o favoare, dar cunoștea mulți oameni care aveau acces la Nexis – baza de date extraordinar de scumpă ale cărei arhive electronice cuprindeau textul complet al mii de ziare și reviste. Fellner era înscris la baza de date… dar Belzer voia ca Fellner să nu fie amestecat, iar lui

Danny îi convenea. Avea să procedeze după metoda cea veche: o vizită la bibliotecă.

Luă un carnet pentru notițe și coborî pe scara de incendiu până în hol, se uită în cutia poștală – nu găsi nimic – apoi coborî scara din față și ajunse pe trotuar. Blocul în care locuia se afla oarecum în spatele clădirii cu trei etaje din Mintwood Place, la vreo treizeci de metri de Columbia Road – locul în care se desfășura un carnaval.

Se întrebă dacă să meargă cu mașina, dar consideră că nu era bine să ia Bombardierul Cafeniu de unde staționa. Nu numai că Oldsmobilurile aveau nevoie de spațiu de parcare foarte mare, dar din cauza numărului de Virginia nu putea parca mai mult de două ore în multe dintre locurile rezervate pentru rezidenții din Districtul Columbia. În plus, aerul condiționat nu mergea, starterul se rablagise, iar parcarea era dificilă. O să ia autobuzul. Difuzoarele bubuiau în ritm de salsa, iar vagabonzii stăteau în mijlocul străzii, dirijând mașini în parcare (indiferent dacă șoferii voiau sau nu). Puști pe role alergau printre pietoni. La colț, o femeie albă, bine îmbrăcată, stătea lângă trotuar, certându-se cu un polițist negru implacabil, care-i dădea o amendă pentru Jaguarul ei.

— De ce nu am voie să parchez aici? întreba ea. Nu mi-ați dat nicio explicație. Faptul că aparatul de taxat e defect nu înseamnă că spațiul e defunct.

Danny rânji. Nu auzise pe nimeni folosind cuvântul *defunct* – nu într-o conversație și nu în Adams-Morgan, unde jumătate dintre locuitori nu prea vorbeau *fluent*.

Cămașa începuse deja să se lipească de el în timp ce aștepta autobuzul lângă bancă – așteptă până când își dădu seama că i se plăteau cheltuielile. Și nu numai cheltuielile, mai primea și o sută de dolari pe oră, așa că nu avea de gând să-i facă vreo favoare clientului său, luând autobuzul.

Așa că făcu semn primului taxi pe care-l văzu și după cinci minute coborî în fața bibliotecii Cleveland Park, de pe Connecticut Avenue. În majoritatea cazurilor evita bibliotecile. Manevrarea fișelor i se părea un coșmar, iar microfilmele nu erau cu nimic mai grozave. De cele mai multe ori nu putea să găsească la bibliotecă ceea ce caută, iar când găsea, mașinăriile îi scuipau copii cenușii-pe-fond-cenușiu, care i se îndoiau în mână. Nu putea suferi așa ceva.

Din fericire, moartea lui Terio era destul de recentă pentru ca ziarele pe care le căuta să fie încă în rafturi. Numai că în ele nu se găsea mare lucru…

În *Post* găsi un necrolog, cu o fotografie. Danny se uită la poză mult timp, dar din ea nu se putea afla nimic. Terio era un bărbat care arăta bine, de aproape patruzeci de ani, cu zâmbet blând și barbă ce începuse să încărunțească. Textul în sine era scurt, rezumând viața lui

Terio printr-un șir de propoziții simple, care se sfârșeau cu cuvintele „n-a lăsat urmași”. Dar articolul nu era lipsit de interes. Conform ziarului *Post,* Terio fusese preot iezuit timp de șase ani, înainte să renunțe la jurământul făcut și să devină profesor. („Deci de aceea durase atât de mult până își luase doctoratul,” își spuse Danny.)

Washington Times concepuse articolul ca pe o știre, nu ca un necrolog. Textul relata circumstanțele descoperirii cadavrului, inclusiv numele poștașului îngrijorat și ale ajutoarelor de șerif din districtul Fairfax care descoperiseră cadavrul. *Times* cita declarațiile medicului legist, care atribuia decesul deshidratării, deces petrecut între 23 și 24 iulie.

Altceva nu mai se găsea prin ziare, așa că Danny căută prin *Ghidul cititorilor de literatura din periodice,* căutând articolele scrise de profesor. Existau doar câteva, iar Danny le notă în carnetul sau, alcătuind un fel de bibliografie. (Măcar să aibă ce se treacă în raportul său, dacă n-o să descopere nimic în alte privințe.) Uitându-se la titluri, descoperi că ultimele articole se intitulau „Sincretism în Kurdistanul de Vest” și „Uzelyurt: Vatican și yezidii”[20].

Danny se considera un tip cult, dar Kurdistanul nu era o țară de care să fi auzit. Cât despre yezidi... Enciclopedia îl lamuri în privința Kurdistanului:

> *O regiune tradițională, un platou întins și o zonă muntoasă locuită în principal de kurzi, care include o mare parte din ceea ce constituie acum Turcia de est, Irakul de nord și partea de nord-vest a Iranului* (*ca și arii mai restrânse din nordul Siriei și din Armenia*).

În mintea lui Danny, regiunea aceea îi sugera o vâltoare de nebunie politică, pe care o lua ca atare. De fapt, nu știa mare lucru despre zona aceea. Doar lucrurile obișnuite: dictatori și praf. Meșteșugari și tortură.

Luă alt volum al enciclopediei și descoperi o singură referire la yezidi, care îi definea ca fiind „o religie sincretică din Orientul Apropiat”.

Și cu asta termină cu biblioteca. Ieși în Connecticut Avenue, își cumpără o felie de pizza de la băcănia italiană La Vace, apoi luă un taxi ca să-l ducă în campusul din Fairfax al Universității George Mason. Se dovedi că șoferul venise de curând în țară. Fusese diplomat în Liberia și avea nevoie de ajutor ca să ajungă în Virginia, dar Danny îl conduse cu brio, direcționându-l către Key Bridge, apoi pe strada 66 până pe șoseaua de centură.

Aflată într-un campus dintr-o suburbie de la vreo douăzeci de kilometri de Washington, Mason era o universitate de stat cu o

reputație în creștere și cu un număr de studenți ce creștea și mai iute. Danny știa unde era universitatea. Cu câteva luni înainte o dusese pe Caleigh la un concert al lui Dave Matthews, ce avusese loc în apropiere, la Nissan Pavilion.

În timp ce se îndrepta către Centrul Vizitatorilor, aflat pe o colină joasă, și se întreba dacă taximetristul va reuși să ajungă înapoi în Districtul Columbia, Danny își spuse că se putea să-și piardă vremea de pomană. De fapt, ce se aștepta să găsească? Probabil nimic. Dar vizitarea universității era una dintre pietrele ce trebuia neapărat răsturnată, ca să nu pară idiot în ochii clientului. („Vrei să spui că nici măcar nu te-ai dus să vezi unde a lucrat?”)

Așa că se duse la Centrul Vizitatorilor, unde o tânără musculoasă îi dădu o broșură care avea o hartă pe spate.

— Căutați-l pe Robinson, îi zise ea. Studiile religioase sunt la etajul doi.

În drum spre „Robinson”, Danny se gândi ce pretext să folosească. Ceva simplu. Nedramatic. Precum… „Salut, sunt un prieten de familie, am vrut sa trec pe la biroul lui Chris, să văd cât de greu e să-i muți lucrurile.” Sau ceva mai bun: „I-am împrumutat o carte acum câteva săptămâni – sper s-o găsesc pe biroul lui”.

Ar fi fost o minciună, dar una mică, iar pretextele țin de meserie. Nu poți să fii investigator fără ele.

Dar în cazul respectiv nu fu nevoie de niciun pretext. Secretara departamentului – o femeie fălcoasă, într-o rochie înflorată, îi spuse că răposatul profesor nu avea birou.

— Adică *nu mai avea*? întrebă Danny.

Femeia zâmbi, dând dovadă de răbdare:

— Într-un fel. Adică *avusese* un birou, dar… universitatea s-a extins atât de iute! Când profesorul Terio a avut anul sabatic{21}, am oferit spațiul folosit de dânsul doctorului Morris – care era profesor detașat de la Oxford.

— Oh! exclamă Danny, dezamăgit.

— Profesorul Terio trebuia să se întoarcă, îi explică secretara. Doctorul Morris a plecat înapoi în Anglia cu luni în urmă, dar… din cine știe ce motiv, profesorul Terio a amânat să se întoarcă. Nu avea de ce să se grăbească – și, evident, el știa asta – dar…

Femeia își clătină buclele cărunte și-și închise ochii, strângându-i puternic.

— Îmi pare rău, îi zise Danny.

— N-am fost prieteni, n-a fost nimic între noi. Însă… chestia asta a fost *groaznică.* De fiecare dată când îmi amintesc…

Femeia se cutremură și-și închise din nou ochii.

După un timp, Danny o întrebă:

— Cât timp a fost în anul sabatic?

— Ca de obicei, îi răspunse secretara. Un an. Făcea cercetare. Cineva a spus că a fost în Orientul Apropiat, la Ankara și în alte locuri din zonă. Apoi cred că a fost la Roma.

— Da… Știți când s-a întors?

— Oh, asta s-a întâmplat acum două luni. Trebuia să înceapă să predea din toamnă. Am fost obligați să anulăm cele două cursuri ale sale. Din fericire, n-au existat plângeri.

— Ce credeți că l-a făcut să săvârșească așa ceva? întrebă Danny.

Femeia clătină din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee. Aș fi crezut că-i ultima persoană în stare să se… să facă așa ceva. Era foarte religios. Deși presupun că, din punct de vedere religios, nu s-a sinucis. El doar a… creat condițiile ca să…

Femeia ridică din umeri.

— Credeți că era credincios? întrebă Danny. Am înțeles că a renunțat la preoție.

— Oh, și-a pierdut chemarea, dar, nu și credința, zise femeia, apoi oftă și-și lăsă capul într-o parte. Cine ziceați că sunteți?

— Daniel Cray.

— Sunteți… un prieten?

Danny clătină din cap.

— Sunt de la firma care se ocupă de proprietatea domnului Terio, îi spuse el, întrebându-se în timp ce vorbea: „De unde îți vin asemenea idei?” Vrem să ne convingem că testamentul pe care-l avem este cel mai recent.

Explicația păru s-o satisfacă pe femeie. Expresia încruntată de pe figura ei dispăru, iar zâmbetul îi reapăru.

— Mă întrebam dacă-i pe aici vreunul dintre colegii săi…

Secretara se strâmbă.

— Acum? Glumiți! E perioada dintre anii școlari! Nu-i nimeni aici în afară de noi, sclavii. Dacă o să vă întoarceți peste vreo două săptămâni…

Danny zise că așa o să facă și plecă luând cu el un catalog al cursurilor, în care erau înșirate facultățile și cursurile planificate pentru toamna aceea. În timp ce mergea către Sindicatul Studenților, răsfoi catalogul și văzu că Terio fusese anunțat ca profesor la un curs de Misticism islamic și la un seminar intitulat *Scripturile negre.*

I se făcuse foame (era deja ora trei) și se duse la cafenea. De acolo sună la o companie de taxiuri. După aceea hăpăi un gardenburger și ieși afară. Abia peste cinci minute (care valorau, conform calculelor lui Danny, opt dolari și treizeci și trei de cenți) veni și taxiul. Îi spuse șoferului să-l ducă la tribunalul districtului Fairfax.

Spera să găsească acolo testamentul profesorului. Sau măcar să afle cine-i executorul testamentar, adică omul care știa ce se întâmplase cu

hârtiile lui Terio. Din moment ce nu existau urmași, executorul testamentar era cel care preluase lucrurile profesorului.

Tribunalul era destul de bine organizat și de eficient, iar Danny îl vizitase de mai multe ori până atunci. Însă avu nevoie cam de o oră ca să pună mâna pe testament, iar când îl văzu fu dezamăgit. Documentul, datat cu cinci ani în urmă, lăsa proprietățile lui Terio „preoților și călugărițelor care m-au crescut”, adică Adăpostului Catolic din Brooklyn, New York. Firma de avocați care întocmise testamentul era desemnată ca executor testamentar.

După ce fu informat că se făcuse ora cinci și tribunalul se închidea, Danny își notă puținele informații pe care le aflase și se alătură șuvoiului de la ora de vârf care se îndrepta către cea mai apropiată stație de metrou. După o jumătate de oră, în timp ce trenul trecea prin dreptul cimitirului Arlington, gândurile lui despre Terio fură întrerupte de amintirea subită că era ziua lui de naștere – și de descoperirea plăcută că tocmai câștigase șapte sute de dolari.

„Mulțumesc, Isuse!”

• Capitolul 5

„Și mulțumesc și pentru fata asta grozavă”, gândi Danny în timp ce el și Caleigh mergeau pe Columbia Road. Caleigh era de fel din Dakota de Sud, dintr-un oraș numit Pierre – nume care nu se pronunța în maniera franțuzească, obișnuia ea să amintească oamenilor, ci cu accentul ciudat, ce comprima sunetele, al celor din Dakota. „E Peer, insista ea, doar Peer”{22}.

Anul trecut, Danny fusese la ea acasă de Crăciun, și fusese șocat să descopere un ținut fără niciun fel de podoabe: banal, sterp, dur. Ținutul acela arăta ca o dușumea de lemn, netedă și de culoare bej, ce se întindea către orizont, iar temperatura cobora până la valori inimaginabile. „Minus douăzeci și două grade Celsius. Minus treizeci de grade. Cât de mult poate să scadă? La ce temperatură poți rezista?” Iar familia ei... Caleigh fusese cea mai mică și singura fată dintre cei opt copii. Ceilalți șapte frați erau imenși, viguroși și costelivi. Îți venea greu să-ți imaginezi la câte generații de truditori ai țarinei și de vânzători de tractoare putea să apară un copil atât de delicat, de senin și de frumos ca femeia care-l ținea pe Danny de braț. Caleigh nu era de acord cu opiniile lui. „Sunt bine”, afirma ea, atunci când i se spunea că-i frumoasă.

Dar bărbații hispanici de la intersecția Eighteenth Street cu Columbia Road știau despre ce-i vorba. În timp ce perechea trecea pe lângă ei, unul dintre indivizi își îndreptă ochii spre cer și mormăi un soi de rugăciune, în timp ce prietenul său se prefăcea ca fusese trăsnit. În timp ce se împleticea ușor, îl bătu pe spate pe un al treilea individ și exclamă:

— *Chica sabrosa, chavo*!

Iar apoi toți trei izbucniră în hohote de râs.

Cei doi se opriră în fața vitrinei unui magazin cu mâncare pentru animale de casă, pentru „îndeplinirea sarcinilor privind făpturile”. Caleigh era înnebunită după animale, iar politica strictă a celor din bloc de a interzice accesul animalelor reprezenta blestemul vieții sale. În fiecare duminică se uita pe lista proprietăților de închiriat, căutând o locuință „prietenoasă pentru animale”. Îl târa pe Danny prin locuințele acelea, dar chiriile erau atât de mari, încât apartamentele oferite erau, fără excepție, „la prețuri câinești”, după cum se exprima Danny.

Între timp, Caleigh se împrietenise cu Magda, proprietara magazinului cu hrană pentru animale. În seara aceea, ca de obicei, Danny și Caleigh aveau să intre în magazin, ca să ia în brațe și să alinte un cățel (de data asta un otter hound, un câine pentru vânatul

vidrelor).

După cinci minute ajunseră la restaurantul italian favorit, I Matti, unde șeful de sală îi salută cu un teatral, „*Buona sera*!” Ca întotdeauna, Marco îi luă mâna lui Caleigh și o întrebă dacă Danny se poartă frumos cu ea. Iar când ea recunoscu că se poartă frumos, expresia severă a lui Marco fu înlocuită de una zâmbitoare, iar el îi conduse pe cei doi la o masă foarte bună, cu vedere la stradă.

După ce Marco plecă, Danny mormăi:

— Tipul e îndrăgostit de tine, ți-ai dat seama, nu-i așa?

Caleigh își dădu ochii peste cap și minimaliză toată treaba:

— Ăsta-i Marco. Se poartă la fel cu toată lumea.

— Exact! Atunci de ce avem parte de masa asta, la care stăm doar noi doi sau uneori – dacă are baftă – primarul? Nu cred că ai dreptate.

Caleigh ridică din umeri.

— Dacă zici tu…

După ce comandară, tânăra îi ceru:

— Povestește-mi despre caz.

— Caz?

Caleigh se înroși.

— Da! Așa se spune, nu? Te ocupi de un caz. Ca și Nero Wolfe.

Danny se încruntă.

— Nero Wolfe era gras. Și bătrân. Și nu-și părăsea niciodată apartamentul.

— Bine, acceptă ea. Ca și el, cu aceste diferențe.

— Cred că merge bine, zise Danny, ridicând din umeri. Oricum, e o treabă rentabilă.

Curând le fu adusă o farfurie cu *bruschetta pomodoro*{23} și pahare cu Greco di Tufo{24}. Danny îi povesti despre vizita dezamăgitoare la Universitatea George Mason.

— Așa că după aceea m-am dus la tribunal.

— De ce?

— Ca să văd testamentul tipului.

— Pentru ce? Adică sunt sigură că un testament e interesant, dar… Când mușcă din *bruschetta* se desprinseră o mulțime de firimituri uleioase. Vai! exclamă ea și strânse firimiturile într-o grămăjoară, pe farfurie. S-ar putea să nu mă descurc prea grozav într-un concurs de paste, mărturisi ea.

Trecuse un deceniu de când se mutase la est de orașul Pierre, dar Danny putea încă să audă accentul zonei de câmpie în vocalele lipsite de intonație din glasul ei, așa cum vedea și sângele sioux în pomeții proeminenți ai figurii ei. Era sclipitoare ca o perlă și informată ca nimeni altul, dar Swarthmore, Harvard și Washington nu fuseseră în stare să înlăture fata de la țară din ea. Caleigh nu numai că știa să conducă un tractor, dar se pricepea și să-i repare motorul.

Și bucata lui de *bruschetta* explodă când mușcă din ea, iar Caleigh chicoti.

— S-ar putea să nu fim pregătiți să cinăm în public, decise ea. Bine, ce-i cu testamentul?

— Cred că tipul era orfan, îi spuse Danny.

— Serios? De ce crezi asta?

— Pentru că a lăsat tot ce avea unui centru de caritate din New York. Altfel, drumul la tribunal a fost pierdere de vreme. Testamentul era vechi de cinci ani și nu pomenea nimic de hârtiile sale. Nu există „dispoziții concrete privind bunurile personale”.

— Cine-i executorul testamentar? întrebă ea.

Danny clătină din cap și-i răspunse:

— O firma de avocatură – cea care i-a redactat testamentul.

— Da... Nu avea prieteni? Rude?

— Din câte am aflat, nu avea.

— Groaznic!

„Exact la ce te-ai aștepta de la ea, își zise Danny – să-i pară rău pentru cineva de care nu auzise până atunci. În plus, pentru cineva *mort.*”

— Ce s-a întâmplat cu hârtiile lui? întrebă Caleigh.

— Nu știu.

— Dar s-ar putea să te lase să le iei, nu-i așa?

Danny se încruntă și-i răspunse:

— Mmmm... poate că nu.

— De ce nu?

— Pentru că sunt implicați avocați, iar avocații au idei amuzante în privința hârtiilor... și, din punct de vedere tehnic, acestea aparțin beneficiarului testamentului.

— Adică fundației aceleia...

— Adăpostul Catolic din Brooklyn. E un orfelinat. Am verificat

— Dar ar putea să te lase să te uiți prin ele, nu-i așa?

Danny dădu încet din cap.

— Mda... s-ar putea să mă lase... s-ar putea să nu mă lase...

Caleigh îndrăzni să muște din nou din *bruschetta.* În cele din urmă, zise:

— Deci... n-ai făcut nimic.

Danny făcu un gest neajutorat.

— Câștig o sută de dolari pe oră – ceea ce înseamnă *ceva.* Dacă te gândești bine, cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e să rezolv cazul imediat. Cu ce m-aș alege?

După o oră, ajunseseră înapoi în apartament, fiecare din ei simțindu-se minunat în compania celuilalt.

— Iar acum o să ne bucurăm de un desert adevărat! promise Caleigh, în timp ce se ducea spre dormitor cu ochii ei albaștri

scânteind.

Danny se uită după ea, urmărind cum își unduia șoldurile. „E din cauza vinului, își spuse el. După două pahare i-au dispărut toate inhibițiile.” Adevărul era că, pentru o persoană atât de austeră, Caleigh avea un libido aparte.

— Probabil că în altă viață am fost „chinuită de dorința trupească”, glumise ea odată. Dar asta s-a întâmplat atunci.

„Iar acum se întâmplă asta”, își zise Danny, în timp ce tânăra pătrunse pe ușa dormitorului și-i aruncă o privire.

— Să nu pleci nicăieri.

Nici n-avea de gând. Dar în timp ce aștepta, scrise o notă pe un post-it și o lipi de ușa frigiderului: „Să telefonez avocatului care se ocupă de proprietăți”. Apoi dădu iute telefon unui furnizor de informații din Daytona Beach și-i ceru de urgență lista convorbirilor telefonice ale lui Terio în luna dinaintea morții sale.

— Nu numai numerele de telefon, zise Danny. Vreau și numele.

Tocmai recita numărul cărții de credit Visa și data expirării acesteia când Caleigh apăru în camera de zi purtând o pijama neagră, transparentă, ca de cadână.

— Uuaaaa! exclama el și o făcu pe Caleigh să izbucnească în râs pentru că scăpă telefonul în timp ce încerca să-l pună în furcă. Pot să-ți ofer ceva?

— Ce? întrebă Caleigh.

— Nu știu. Ce zici de mine?

•

Dimineață, atunci când Danny ieși de sub duș, Caleigh plecase deja la serviciu.

Danny își înfășură un prosop în jurul mijlocului, își făcu o ceașcă de cafea și îi telefonă lui Alfred Dunkirk, avocatul care se ocupa de proprietatea lui Terio. Cu toate că Belzer nu pomenise de posibilitatea de a bloca bunurile lui Terio printr-un proces, Danny consideră că era mai prudent să-l ia cu binișorul pe avocatul răposatului profesor.

— Am citit articolul despre moartea domnului Terio, îi zise Danny, precum și anunțul mortuar din *Post.*

— Da?

— Mă întrebam ce-i cu casa…

— Poftim? exclamă avocatul, care nu pricepuse ce se dorea de la el.

— Mă întrebam dacă va fi vândută.

Dunkirk nu încercă să-și ascundă disprețul față de oportunismul lui Danny, dar nici nu refuză să-i răspundă la întrebare – sau nu în totalitate.

— Sunați la Spencer Realty, sugeră el. Ei se ocupă de asta.

Iar Danny făcu ce i se spusese.

— Al Dunkirk mi-a spus să vă telefonez, îi zise el agentei imobiliare.

Mi-a spus că vă ocupați de casa domnului Terio.
— Așa este, îi răspunse femeia. Noi ne ocupăm.
— M-ar interesa foarte mult să văd clădirea.
— Da, bine… e grozav… dar trebuie să vă spun că-i cam prematur. N-o pun în vânzare până săptămână viitoare.
— Oh! își exprimă Danny dezamăgirea.
Agenta imobiliară se grăbi să-l liniștească:
— Oh, pot să vă arăt casa, îi făgădui ea. Nu pot să vi-o vând. Încă nu. Dar, dacă vă interesează cu adevărat, putem să o vizităm chiar în dimineața asta.

•

Nu i se păru o idee bună să se ducă la biroul Adelei Slivinski cu Bombardierul – era o mașină care strica impresia oamenilor despre șofer. Așa că luă un taxi. Adele, o tipă de patruzeci de ani cu o cască de păr blond țepos și cu un nas mic și cârn care nu se potrivea cu restul feței, era o femeie plină de energie, cu un Mercedes alb cu o plăcuță de înmatriculare pe care scria HOMEY{25}.
— Îmi place numărul dumneavoastră, comentă Danny, în timp ce se desprindeau de trotuar și se îndreptau către Route 50 West.
— Aș fi vrut să scrie HOMES sau măcar HOMZ, dar astea fuseseră luate deja. M-am mulțumit cu HOMEY, dar…
— Dar?
— Uneori e înțeles greșit{26}…
Danny chicoti.
Agenta imobiliară începu să vorbească despre chirii și proprietari, despre avantajele și dezavantajele caselor vechi în comparație cu cele noi. Mercedesul se îndreptă spre vest, trecând pe lângă zone imense cu case orășenești scumpe, apoi, deodată, ajunseră la țară.
— Nu-i grozav? întrebă femeia, în timp ce cotea pe un drum mărginit de tufișuri. E unul dintre ultimele colțișoare din Fairfax care nu și-a schimbat niciun strop modul de viață.
De afară, casa părea cam dărăpănată, dar din punct de vedere al unui cumpărător nu avea niciun neajuns vizibil. Dimpotrivă, arăta a casa confortabilă, în bună stare, cu burlane de aramă și cu un stejar înalt, care-i apăra acoperișul de soarele după-amiezii. Interiorul era curat, cu covoare persane sângerii împrăștiate pe podeaua camerei de zi. Gravuri executate manual, din secolul al XIX-lea, în rame simple de lemn, atârnau de pereți: peisaje din deșert, caravanseraiuri pline de lume și scene din souk-uri{27}.
„*Drăguțe,* își zise Danny, *și artă adevărată, nu ceva ce cumperi de la magazine K-Mart.*”
Mobila era veche, dar confortabilă: piese simple din lemn, canapele și fotolii bine tapițate. Danny mergea după Adele, care deschidea și închidea ușile dulapurilor goale; văzură baia, care arata cam ponosită;

ajunseră în bucătărie – despre care Adele declară că era „funcțională. Dar, dacă ar fi după mine, aș scoate de aici toate aparatele astea electrice aurii, chiar le-aș scoate”. Apoi îl conduse în „spălătorie” și într-o „cămară drăguță pentru veselă”, după care ezită, în cele din urmă, în fața unei uși albe.

— Și aici e camera de lucru, oftă ea. Îmi cer scuze pentru halul în care este, sunteți primul care veniți aici, sper să fiți înțelegător, n-am avut timp să fac ordine.

Apoi femeia deschise ușa, se dădu într-o parte și-l lăsă pe Danny să intre înaintea ei.

Danny se aștepta să găsească un adevărat balamuc, dar era ordine – o încăpere cam mică și plină de lucruri. Niște dulapuri negre și biblioteci pline cu cărți. Un birou din lemn cu un monitor plat de calculator printre teancuri de hârtii și grămezi de cărți, unele vechi – și totul acoperit cu praf. Sub birou se găsea un calculator Dell Dimension. O hartă o estului Turciei atârna pe un perete, iar pe un altul, o hartă a Vaticanului.

Pentru prima oară, Danny simți că găsise ceva.

— E cam igrasioasă, zise Adele.

— Nu, e o încăpere drăguță, o asigură Danny, oprindu-se să privească cărțile dintr-o bibliotecă.

După cum se aștepta, majoritatea cărților aveau titluri științifice și se refereau la diferite aspecte ale religiei. Volume subțiri descriau viața și opera unor sfinți și mistici medievali, în timp ce alte volume, mai groase, tratau o gamă largă de subiecte ezoterice, lucrări precum *Evreii din epoca elisabetană* sau cărți în arabă sau în italiană, despre subiecte pe care Danny nu și le putea imagina doar după titlu.

Adele strâmbă din nas.

— Sigur că-i mai spațioasă decât *arată* din cauza harababurii. Iar bibliotecile din perete sunt foarte drăguțe.

Danny dădu din cap:

— Da, e bine să ai așa ceva.

— Unul dintre lucrurile care-mi plac aici este modul în care se circulă, felul în care se poate trece vâjâind dintr-o cameră în alta. Asta din cauza planului – totul e atât de deschis!

Danny dădea din cap, dar nu o asculta. Atenția sa era îndreptată asupra unui singur raft, aflat chiar în spatele biroului profesorului. Îl șocase aspectul cărților din raftul acela – în cea mai mare parte erau noi și colorate, nu semănau cu cele de pe alte rafturi. Se uită la titluri:

Tubuli lipidici și pardigma moleculară
Construcții de mașini
Apocalipsa hermetică
Calculatoare pe bază de proteine
Scrierile magice ale lui Thomas Vaughn

Nanotehnologia și limitarea cuantică

— E o încăpere grozavă, dacă ai o colecție de cărți, îi mărturisi Adele. Tot *spațiul de pe rafturi*!

Danny se mulțumi să dea din cap.

— Citești mult, Adele?

— Da, răspunse femeia. Citesc ultima carte de Margaret Atwood…

Danny scoase sunete ce-i arătau interesul, în timp ce trase un volum de pe raft și-l lăsă să cadă deschis în mâna sa. Citi prima frază pe care o văzu: „Nanotehnologia este arta și știința construirii unor dispozitive complexe și practice cu precizie la nivel de atomi". „Da, își zise el, trebuie să mă gândesc la asta."

Dar nu se gândi la ceea ce citise. Se gândea că raftul de cărți arăta ciudat și că puține dintre volumele acelea aveau vreo legătură cu specialitatea lui Terio. Nici între ele nu exista vreo legătură. Terio era un savant care se ocupa de religie, iar cărțile alea erau despre… despre ce? Despre magie sau despre tehnologie? Alchimie sau biologie moleculară? Ca și cum Terio ar fi fost schizofrenic, ar fi stat cu un picior în Evul Mediu și cu celălalt în anul 3000.

Agenta imobiliară strănută ușor.

— Noroc!

Femeia zâmbi, stânjenită, și se întoarse să plece. Văzând că Danny n-o urmează, Adele se opri în prag.

— Se pare că vă place încăperea asta…

— Mă întrebam ce-o să se întâmple cu calculatorul, zise Danny, făcând un gest scurt către el. Ce-o să se întâmple cu el când casa va fi vândută?

— Oh, va fi vândut la licitație, îi explică femeia, după care scotoci în poșetă după un șervețel de hârtie și-și șterse nasul. Cred că Law's se va ocupa de asta.

— Și dulapurile? întrebă Danny, deschizând un sertar și uitându-se în el.

— După cum am spus…

„Format A4. În ordine alfabetică. Fără etichete."

— Totul trebuie să dispară! exclamă Adele, cu voce veselă.

— Adevărat.

Femeia se pregăti să plece, iar Danny fu silit s-o urmeze.

Făcură turul dormitoarelor de la etaj și aruncară o privire în mansarda, care era practic goală. Apoi se întoarseră la parter și ieșiră afară. În timp ce Adele încuia ușa, îl întrebă pe Danny:

— Ce credeți?

Danny zâmbi, exprimându-și aprobarea.

— E frumos, dar… ce-i cu subsolul?

Trebuia s-o facă și pe asta.

Agenta imobiliară îi zâmbi veselă:

— Dacă vreți…

Îl conduse în spatele clădirii. În timp ce îngenunche ca să descuie lacătul de la ușa subsolului, femeia păru brusc îngrijorată.

— Sper că nu sunteți superstițios…

Danny o privi uimit și clătină din cap.

— Domnul Terio… a murit… în subsol, îi explică Adele.

— Adevărat?

— A scris în ziare, îi mărturisi ea. S-a sinucis.

Danny tresări.

— Unora nu le place așa ceva, zise femeia.

Apoi lacătul se descuie, iar Danny se grăbi s-o ajute să tragă ușa, care se deschise cu un scârțâit de metal ruginit. Agenta imobiliară o luă înainte și coborî pe trepte cu grijă exagerată, după care aprinse un bec care pâlpâi slab.

— Trebuia să schimb becul, mormăi ea; avea dreptate, pentru că subsolul arăta întunecat, fără culoare. Oricum, asta e. Puteți să vedeți că-i un *spațiu* drăguț. O grămadă de loc pentru rafturi – sau puteți să-l amenajați și să puneți aici o masă de biliard. Sunteți căsătorit?

Danny clătină din cap.

— Încă nu, mormăi el și făcu câțiva pași prin încăperea dreptunghiulară.

Treptat, ochii i se obișnuiră cu crepusculul artificial și se pomeni privind ruinele construcției în care-și găsise sfârșitul fostul proprietar al casei.

— Bancul de lucru e de bună calitate, zise Adele, sperând să-i distragă atenția. Solid ca o stâncă și… n-am întrebat, dar sunt convinsă că poate fi mutat.

Danny dădu din cap, fără să asculte cu adevărat. Dorea să examineze construcția – sau ce mai rămăsese din ea –, dar ceva îl făcea să stea la distanță. Deodată simți un junghi în piept și încăperea i se păru teribil de sufocantă. Pentru o clipă nu mai putu să respire.

Apoi agenta imobiliară se răsuci pe călcâie și începu să urce treptele spre ieșire.

— Asta-i tot, ciripi ea.

Danny fu bucuros s-o urmeze afară, către locul în care fusese parcat Mercedesul. În drum trecură pe lângă o ladă de gunoi deschisă și Danny văzu că lada era pe jumătate plină.

— Oh, Doamne! exclamă Adele. Credeți că gunoierii o să vină să ia ce-i aici, dacă o să le telefonez?

— Probabil că da.

Danny trânti capacul lăzii și trase lada după el. Cutia avea roți și mâner, dar îi fu greu s-o târască pe pietriș și s-o ducă până pe trotuar.

După ce ajunseră la sediul agenției imobiliare, Adele își folosi telefonul celular ca să-i cheme un taxi. Apoi îi dădu un teanc cu hârtii

cu informații despre casă. Cartea ei de vizită era prinsă de partea exterioară a plicului. În cele din urmă îi întinse mâna lui Danny și-i oferi un zâmbet încântător.

— Gândiți-vă la ce-ați văzut, îi spuse ea, și căutați-mă dacă aveți vreo nelămurire.

Danny avu nevoie de aproape o oră ca să ajungă înapoi la apartamentul său, dar când sosi găsi în fața ușii un pachet lăsat de poștaș. Era cartea pe care o comandase prin Alibris. O duse în casă. În timp ce așeza pachetul pe birou, descoperi un mesaj sosit prin fax, mesaj care ajunsese pe podea, acolo unde-l aruncase aparatul.

Mesajul fusese transmis de individul de la Daytona, cel care procura informații. Prima pagina era o factură pentru „servicii în domeniul afacerilor: 425,15 dolari". Cei cincisprezece cenți îl uimiră, dar se uită iute la a doua pagină: o listă cu convorbiri la mare distanță, convorbiri pe care Terio le avusese în ultima sa lună de viață. Lista includea ziua, ora și durata fiecărei convorbiri, împreună cu numele abonatului.

Era o listă scurtă, dar Danny văzu că în ziua anterioară morții lui Terio avuseseră loc o mulțime de discuții – și că se telefonase în trei locuri: Oslo, Istanbul și Palo Alto{28}.

Această alăturare puțin probabilă îl făcu să cadă pe gânduri. Palo Alto și Istanbul erau precum Helen Keller{29} și Sly Stallone{30}. Dacă pui în mixer și Oslo, apoi îl adaugi... pe unchiul Scrooge{31}... Ce puteau avea în comun?

Se uită la nume. În Istanbul, abonații se numeau Remy Barzan și Agenția France Presse. Apelurile din Palo Alto fusese adresate cuiva pe nume Jason Patel. Iar în Oslo se telefonase la un număr care aparținea lui Ole Gunnar Rolvaag, de la Oslo Institute. Niciunul dintre nume nu-i spunea nimic lui Danny, dar despre Turcia mai auzise – și încă de curând. Se uită pe fereastră, încercând să-și amintească unde. Și, după o clipă, reuși. Despre Turcia îi pomenise secretara de la George Mason. Aceasta îi povestise că Terio fusese în anul sabatic până în urmă cu două luni. Și că-și petrecuse timpul „în Ankara sau în alte locuri de același fel". Și la Roma.

„Deci s-ar putea ca telefoanele să aibă legătură cu studiile sale", decise Danny. Asta i se părea evident, pentru că Palo Alto înseamnă Universitatea Stanford, iar Istanbul – ei, Istanbul era, probabil, locul în care Terio făcuse cercetări. Chestiile cu misticismul islamic și cu Scripturile întunecate (sau cum naiba le zicea).

Dar mai era ceva: Agenția France Presse, care era o agenție de știri, iar dacă Terio răspândea minciuni despre clientul lui Belzer, France Presse ar fi fost tocmai potrivită să le răspândească. Deci s-ar putea să nu fi pierdut timpul de pomană...

Cât despre Oslo...

Îi trecu prin minte că ar trebui să sune la unul sau la unele dintre

numerele acelea, ca să vadă dacă nu poate să afle ceva. Dar nu. Danny știa că nu era bine să tragi tigrul de coada. Era mai prudent sa aștepte și să vadă ce putea afla. Iar între timp avea să se gândească la pretextul pe care-l va folosi când va telefona…

„Pe de altă parte, s-ar putea ca Belzer să aibă propriile planuri în privința asta”, își zise el. De fapt, ar fi bine să-l sune pe Belzer. Să-i raporteze. Să-i spună ce descoperise.

Încă nu. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe agentul imobiliar, un tip pe nume Howie Culpepper, de la Law's Auctions. Numărul lui se găsea în broșura pe care i-o dăduse Adele. Individul răspunse de îndată ce telefonul începu să sune.

— Culpepper!

Organizatorul de licitații avea un accent de băiat bun și un râs molipsitor. Când Danny întrebă dacă putea să cumpere calculatorul și dulapurile din locuința lui Terio, bărbatul mai în vârstă izbucni în hohote, care se transformară treptat în regret.

— Îmi pare rău, amice, aș fi vrut să *pot*. Dar nu pot! Nu pot! N-am cum să vând ceva înainte de data lichidării.

— Sunteți sigur?

— Teribil de sigur! Ar fi împotriva tuturor regulilor!

— Pentru că am neapărată nevoie de un calculator și de niște dulapuri, îi zise Danny. Și m-am gândit că ar fi mai ieftine decât dacă le-aș cumpăra de la magazin.

— Da, probabil că ați fi făcut o afacere bună, dar… trebuie să așteptați.

— Până când? Când va avea loc licitația?

Culpepper bombăni ceva în receptor, apoi Danny îl auzi răsfoind ceva, vreo agendă, probabil. În cele din urmă, individul spuse:

— Gata, am găsit. Întâi octombrie. La amiază. Afară, în Manassas! Dacă vreți, vă trimit o listă cu ce avem – și o hartă a locului? Vă convine?

Danny zise că-i convine și-i dădu adresa. Apoi puse receptorul în furcă și se uită la ceas. Era aproape douăsprezece și jumătate – asta însemna nouă și jumătate în San Francisco. Un moment potrivit pentru un telefon, dar… ar fi trebuit să lucreze. De fapt, trebuia să fie la galeria de artă de la unu la cinci și nu-și dorea să întârzie. Chiar dacă ar fi fost vorba de numai zece minute, individul care conducea galeria – un englez țicnit pe nume Ian – s-ar fi cufundat într-o îmbufnare pasiv-agresivă, care putea dura tot restul după-amiezii. Nu că ar fi zis ceva! Dar s-ar fi îmbibat de nefericire până când atmosfera ar fi devenit toxică.

Mai avea timp, dacă se mișca iute.

Luă cartea de vizită a lui Belzer din portofel și formă numărul care reprezenta singurul lucru scris pe cartonașul acela. Apoi ascultă

țârâitul telefonului. Când avocatul îi răspunse, claritatea sunetului fu uimitoare. De parcă tipul ar fi fost în camera alăturată. De parcă ar fi fost în mintea lui Danny.

— *Ciao.*

— Salut, sunt… Dan Cray.

— Ah, Dan! Biiine!

— M-am gândit să sun. Am câteva lucruri de anunțat.

— Deja? zise Belzer, aprobator. Ești *iute*!

Danny îi spuse despre lista convorbirilor telefonice.

— Am obținut-o de la o sursă de informații din Florida. Terio dăduse câteva telefoane chiar înainte să… hmmm… să se încuie în pivniță. Vreți să continui?

— Ce înțelegi prin asta?

— Oamenii cu care a discutat… aș putea să încerc să aflu câte ceva de la ei…

— Nuuu! îi răspunse Belzer. Dan, nu cred că-i nevoie să faci asta. Dacă o să-mi trimiți lista prin fax, o să mă ocup eu.

Avocatul îi dădu un număr cu prefix pentru zona San Francisco.

— O să vă trimit lista de îndată ce vom încheia discuția.

— Perfect.

— Am fost în casa lui, îi zise Danny.

— A cui?

— A lui Terio. E clădirea unei ferme.

— Înțeleg.

— Acolo se află un calculator – care ar putea să fie interesant – și niște dulapuri.

— E ceva în ele?

— Da. Arată ca și cum ar fi pline. N-am avut posibilitatea să citesc nimic, dar dacă vă interesează, vor fi vândute la licitație pe întâi octombrie.

— Adică peste câteva luni! se plânse avocatul.

— Știu.

— Nu putem să facem un fel de… ofertă în avans?

— Nu putem, îi răspunse Danny. Am discutat cu organizatorul licitației.

Belzer mormăi ceva ce Danny nu înțelese, apoi întrebă:

— Asta-i tot?

— Deocamdată da, asta-i tot, îi zise Danny.

— *Bene* – până acum a fost bine. Să mă ții la curent și sunt convins că o să rezolvăm problema. Ciao!

Și cu aceste cuvinte, avocatul închise.

Danny își puse niște pantaloni negri și cămașa Tommy Bahama de culoare verde-gălbui pe care i-o dăruise Caleigh de Crăciun, în timp ce stătea în fața oglinzii din baie, își introduse inelele de aur în partea de

sus a urechii stângi. Apoi își trânti niște gel în păr, își ciufuli părul cu degetele, după care o luă la goană pe scări.

Ca să câștige timp, se duse cu Bombardierul la galerie – chiar dacă nu-i plăcea să-l lase în parcarea de la Wexler. „Danny, are dimensiunile unui avion de transport; ocupă două locuri. Și arată ca naiba." Ceea ce era adevărat. Vopseaua de pe mașină își începuse viața drept bronz metalizat, dar cu trecerea anilor se transformase în cafeniu mat. Bordul din plastic plesnise, scaunele din față se lăsaseră, oglinda retrovizoare rămăsese la locul ei doar mulțumită unor bucăți de lipici puse de Caleigh. Mașina consuma patru litri de benzină pe distanța de douăzeci de kilometri (pe autostradă) și avea nevoie de doi litri de ulei pe săptămână.

Într-un cuvânt, nu corespundea din niciun punct de vedere – ecologic, estetic și automobilistic. Dar lui Danny îi plăcea. O primise cadou de la bunicul lui (care o îngrijise ani de zile, dar soția sa – bunica lui Danny – îi spusese că nu mai vrea să meargă cu mașina aia) adică nu plătise nicio rată pentru ea. Și avea *sunetul acela*! Întorceai cheia, iar mașina răgea –*răgea* cu adevărat – și prindea viață.

Sigur, o parcai la fel de ușor ca pe un transportor de tractoare. Dar dacă Danny găsea spațiul necesar, se descurca și cu parcatul mașinii. Se părea că are o înțelegere intuitivă a volumului și dimensiunilor, așa că pătrundea într-o parcare aglomerată fără niciun efort vizibil – uneori lui Caleigh i se muiau picioarele văzându-l.

După ce intră în mica parcare de lângă galeria de artă, Danny își plasă Bombardierul lângă Z-3 Roadster-ul a lui Ian. Efectul era similar parcării unei mașini cu lățime dublă pe Rodeo Drive{32}, iar Danny recunoscu că treaba asta îi făcuse plăcere.

Când intră în clădire, îl găsi pe Ian stând lângă o femeie de vreo cincizeci de ani, cu bărbia proptită în pumn, pumnul fiind sprijinit de un cot ce se odihnea pe cealaltă mână. Cei doi se uitau la o acuarelă mică, încărcată, cu un iaz cu rațe bătut de ploaie. În cele din urmă Ian își ridică mâinile în aer și mormăi ceva despre „compoziție circulară".

Timpul nu trecu în zbor.

Danny își petrecu cam o jumătate de oră în sala de expoziție, ajutând o femeie într-un costum alb de in să găsească o pictură care „să se potrivească" cu cinabrul materialului pentru tapiserie pe care-l adusese cu ea. Lui Ian nu-i venea să creadă și-și dădea ochii peste cap văzând femeia care punea bucata de pânză lângă o operă de artă sau alta, inclusiv lângă o litografie de Rauschenberg{33} – al cărei preț era alcătuit din cinci cifre. După aceea, Danny își petrecu restul după-amiezii scoțând din evidențe lucrările vândute recent, completând formulare de expediere și simțindu-se frustrat. Stătea acolo, câștigând nouă dolari pe oră, când ar fi putut să câștige de zece ori pe atâta, făcând pe detectivul pentru Belzer. Însă știa foarte bine că nu era

cazul să-și dea demisia din „slujba de zi cu zi”. Munca de detectiv era imprevizibilă, el lucra de unul singur, iar unicul său client putea să pună capăt investigațiilor sale oricând avea chef. Pe de altă parte, Danny nu dorea să-l mâhnească pe Ian, chiar dacă Ian nu era persoana la care ținea cel mai mult (nici măcar proprietarul de galerie de artă la care ținea cel mai mult).

La ora cinci, Danny îl ajută pe Ian să încuie și se alătură maselor în mișcare, care se îndepărtau încet către districtul Fairfax. Avu nevoie de o oră și patruzeci și două de minute, dar în cele din urmă ajunse la locuința lui Chris Terio. Acolo ieși din mașină și – simțindu-se ca un delincvent – se duse și luă pungile cu gunoi din lada în care se aflau. Îi trecu prin minte că ar putea să găsească o modalitate de a intra în casă, iar dacă ar fi ajuns înăuntru, atunci ar fi putut să se uite pe îndelete în fișierele răposatului profesor. Nu. Una era să iei gunoiul cuiva și alta să intri în casa omului și să-i scotocești prin fișiere. Cât timp sacii se aflau pe trotuar, putea să-i ia oricine. Erau proprietate publică.

Deci nu însemna că săvârșise o spargere. Iar scotocitul prin lăzile de gunoi nu era ceva neobișnuit, cu toate că Danny nu mai făcuse asta până acum. Fiecare firmă de investigații avea în baza ei de date pe cineva care se ocupa de-o asemenea activitate.

Spre dezamăgirea sa, Danny descoperi că sacii zăceau în câțiva centimetri de apă. Din fericire, niciunul dintre ei nu se rupsese. Cără sacii dincolo de peluză, până la Bombardier, deschise portbagajul și-i aruncă înăuntru. Apoi se întoarse în Adams-Morgan, însoțit de duhoarea slabă de fructe putrezite.

A doua zi de dimineață cumpără un borcan de Vicks VapoRub{34} de la farmacia CVS din zonă, apoi traversă strada și intră în magazinul de fierărie. Acolo cumpără două folii de plastic, un pachet cu mănuși de cauciuc și un dezodorizant ultimul răcnet, numit Ozium. După aceea își duse cumpărăturile două cvartale mai încolo, unde își parcase Bombardierul, și se duse la atelierul său.

Acesta se afla la etajul trei ceea ce fusese cândva un magazin la intersecția străzilor Florida cu Tenth. Jefuit și incendiat în ajunul asasinării lui Martin Luther King, clădirea devenise o grămadă de cărămizi mâzgălite cu graffiti. O grămadă de gunoi și de cioburi de sticlă lucea lângă temelia fostului magazin, care se transformase în adăpost pentru nenumărați traficanți mărunți de droguri și bețivi care picoteau.

Dar, în ciuda stării deplorabile în care ajunsese clădirea, atelierul era luminos și deosebit de spațios. Fără să mai pomenim de chiria foarte mică. Deși primul etaj fusese sistematic distrus timp de douăzeci de ani, celelalte două erau înconjurate de ferestre din podea până-n tavan, prin care se vedea ghetoul și suburbiile de dincolo de el.

„Studioul” lui Danny (cum îi spunea Caleigh în glumă) se afla în colțul de nord-vest al clădirii, un spațiu dreptunghiular cu tavanul la trei metri de podea și cu ferestre de sus și până jos pe cei doi pereți exteriori.

Colțul de nord-vest al încăperii îi servea drept „birou” lui Danny, cu o masă de lucru veche de oțel plasată în fața unei canapele ponosite și a unui fotoliu uzat, din piele. În apropiere, un televizor rablagit stătea pe un dulap recondiționat, iar la un metru de el, pe o poliță de lângă o chiuvetă mică, se afla un ceainic electric.

Era echivalentul unui loc „curat, bine luminat”, ca acelea descrise cândva de Hemingway, dar care părea „reconfortant”. Podeaua de lemn era mânjită de vopsea, de parcă pe Jackson Pollock l-ar fi apucat o criză, având câte o pensulă în fiecare mână. Într-un colț al încăperii, un aparat de sudură rămăsese în fața unei grămezi de fier beton încâlcit, Danny nemaiamintindu-și ce intenție avusese în privința ei (dacă avusese vreuna). În cealaltă parte a încăperii, un bust din steatit al lui J. Edgar Hoover – un artefact din zilele de colegiu ale lui Danny – privea fix către lumea de dincolo de ferestre. În altă parte a încăperii, lângă ușă, vreo șase pânze rezemate de perete arătau de parcă o echipă de la DEA{35} dăduse cu piciorul în ele – și nu numai o dată. Majoritatea pânzelor fuseseră pictate cu ani în urmă, pe când Danny – care abia terminase colegiul – locuise în Mallorca împreună cu o olandeză frumoasă (dar schizofrenică), actriță de pantomimă.

Când intră în atelier cu gunoiul lui Terio și cu lucrurile pe care le cumpărase la fierărie, lui Danny îi trecu prin minte că ar trebui să facă un inventar al lucrărilor pe care le avea și pe cele pe care le împrumutase prietenilor. Atunci și-ar fi dat seama în ce stadiu se afla când avea să vină timpul să înceapă să se ocupe de organizarea expoziției de la Neon.

Lăsă pungile cu gunoi pe podea, porni televizorul (radioul era stricat) și se uită în jur. Ce se afla acolo? Ce lucrări avea care puteau fi prezentate la expoziție? Câteva sculpturi din sârmă, două colaje, o „instalație” pe cale să se nască, al cărui punct central era un contur alb, șocant, pe podea. La prima vedere părea să fie silueta victimei unui asasinat. Dar, dacă te uitai mai atent, descopereai altceva – sau, mai bine zis, descopereai două lucruri: o umflătură a umerilor, ce puteau fi aripi sau început de aripi, și o mână pictată cu grijă la capătul brațului conturului. Efectul aripilor și al mâinii era ambiguu și neliniștitor, îndeosebi pentru că nu-ți dădeai seama dacă acestea apăreau sau dispăreau. Erau vestigii sau prevestire? Silueta se prăbușise sau se ridicase? Nici măcar Danny nu știa.

Avusese nevoie de aproape o săptămână doar ca să deseneze conturul (și mâna), iar acum voia să cumpere un girofar roșu, așa cum au mașinile de poliție. Cu girofarul pâlpâind deasupra conturului, cu

Mesia lui Händel ca fond muzical, instalația ar fi fost tulburătoare. Poate mai mult de atât.

Și mai era *Babel On II*.

În centrul încăperii scăldate de razele de soare, lucrarea cea mai recentă a lui Danny era lugubră, dar, indiscutabil, frumoasă – un oraș transparent cu o hologramă misterioasă în centru. În lumina zilei, imaginea plutitoare arăta și mai asemănătoare fantomei la care se gândise: decolorată și ștearsă, iar holograma era halucinantă, șocantă.

Danny deschise ferestrele, întinse o folie de plastic pe podea și-și vârî câte o porție de Vicks VapoRub în fiecare nară, sperând să anihileze duhoarea ce ieșea din sacii de gunoi. După aceea răsturnă unul din saci pe folie și-și puse o pereche de mănuși.

Gunoiul nu era nici proaspăt, dar nici atât de groaznic cum se temuse că va fi. Se părea că Terio fusese vegetarian. Cel puțin în sac nu existau resturi de carne, nici viermi. Erau în schimb musculițe de fructe, un nor întreg ce se ridică, dansând în aer, deasupra foliei.

Danny folosi coada unei pensule ca să împrăștie gunoiul și ca să vadă dacă existau resturi de medicamente sau obiecte sanitare. După părerea lui Danny, Terio ar fi putut să fie consumator de droguri, diabetic sau să fi avut hemofilie. Nu descoperi nici ace de seringă, nici pansamente, nici ceva murdar de sânge. Descoperi în schimb o grămadă de ambalaje: o cutie goală de cereale pentru micul dejun, marca Cheerio, un carton pentru ouă, niște cutii pentru iaurt și un dop dintr-un cocean de porumb, înnegrit de mucegai. Mai găsi zaț de cafea și filtre Melita, niște cutii strivite de Coca-Cola și vreo șase sticle goale de apă Dasani. O cutie veche de pantofi, în care fuseseră cândva o pereche de Nike Predator (mărimea 44 și jumătate) și o grămadă de ziare vechi. „Nu se omora cu reciclarea materialelor”, își spuse Danny.

Dar, lucru mai important, găsi niște note, scrise de mână. Post-it-uri cu numere de telefon, liste scurte și lucruri ce trebuiau ținute minte („unt, praz, iaurt, pâine”), plicuri și chitanțe, corespondență veche, cataloage și chitanțe pentru cumpărături cu cartea de credit. Danny puse hârtiile de-o parte, ca să le examineze mai târziu – prioritatea principală începuse să fie punerea gunoiului înapoi în saci și ducerea lor la containerul din stradă înainte ca duhoarea să cuprindă toată clădirea.

Între timp, Danny remarcă faptul că, odată pornit, televizorul îl introduse pe teritoriul lui Caleigh, postul MSNBC, unde doi analiști răcneau despre „obiective de bază” și despre o viitoare întrunire a guvernului federal. Pentru Caleigh, MSNBC era mai amuzant decât un concert al formației U2. În apartamentul ei televizorul era întotdeauna fixat pe canalul acela, iar prietena lui părea vrăjită de fluxul și refluxul prețurilor, de hybrisul{36} paginilor de web, de media schimbătoare a indicelui Dow.

Prima dată când își dăduse seama că interesul ei pentru finanțe era nu numai o profesie, dar și o vocație, reacționase cu oarecare suspiciune, de parcă ar fi aflat un secret rușinos. Lui Danny i se păruse că interesul manifestat de Caleigh putea să reprezinte manifestarea unor vicii profunde – invidie, îndeosebi – și că un asemenea defect nu se potrivea cu o existență dusă alături de un artist. Dar ajunsese să înțeleagă foarte repede că fascinația ei pentru finanțe avea legătură cu banii, dar nu avea nimic de-a face cu cheltuirea lor. Nu o pasionau cumpărăturile. Pentru Caleigh, piața veniturilor era un soi de grup de sportivi în care fusese invitată ca să demonstreze capacitatea ei de previziune și de analiză. Banii în sine reprezentau doar un instrument de măsurare a performanței, echivalentul financiar al unui cronometru.

Danny înțelegea toate astea, dar nu-i împărtășea entuziasmul – nici pentru piața financiară și nici pentru postul de televiziune care trata această problemă. Pentru el, MSNBC însemna un soi de novocaină vizuală, unde apăreau personaje care pălăvrăgeau despre și deasupra unei benzi cu simboluri de neînțeles, verzi și roșii. Ar fi schimbat canalul, dar avea mâinile ocupate. Cel puțin avea un fel de companie, care avea avantajul că putea fi ignorată cu ușurință.

Termină curând cu primul sac și puse de-o parte „descoperirile” sale. Puse din nou în sac restul gunoiului, legă bine sacul și-l așeză într-un colț. Apoi răsturnă al doilea sac pe folia de plastic, se ghemui și începu să scotocească prin grămadă, uitându-se din când în când la televizor.

Numerele de pe ecran erau în marea lor majoritate verzi – ceea ce însemna un lucru bun, Caleigh avea să se întoarcă acasă binedispusă. Îi trecu prin minte că ar fi amuzant să creeze ceva care să aibă legătură cu Wall Street. Poate ar putea să realizeze o instalație care să folosească o bandă de informații. Care să se onduleze, nu să se desfășoare. Sau poate nu numai să se onduleze. De ce să n-o pună pe fruntea unui individ în costum în dungi? Și nu pe fruntea oricărui individ – ci pe a Bărbatului cu melon, din celebra pictură a lui Magritte.

Sau poate nu… Ar fi fost prea explicit…

În scurt timp aproape că termină cu al doilea sac de gunoi și continuă să se întrebe ce să facă în privința benzii de informații. Avea nevoie de aprobare de la Dow Jones ca s-o folosească? Sau putea s-o înregistreze pe casetă video și s-o redea – *pe noul său calculator pentru prelucrarea imaginilor.*

Dar nu avea așa ceva. Încă nu. Până acum muncise doar paisprezece ore pentru Belzer – ceea ce însemna o mie patru sute de dolari. O grămadă de bani într-un timp foarte scurt, dar care reprezentau doar o picătură într-o găleată. Avea nevoie de douăzeci de mii de dolari –

hai, cincisprezece, dacă putea să-l cumpere de la un angrosist.

Ideea îl făcu să se oprească – literalmente. Nu avea de ce să se grăbească. De fapt, de ce să nu tragă de timp? Oftă și se uită la televizor. Văzu că unul dintre reporterii postului făcea pe grozavul în fața unei fortărețe asemănătoare cu cea din filmul *Blade Runner*. „Ce-o fi acolo?” se întrebă Danny, în timp ce reporterul îi relata că locuitorii din Silicon Valley fuseseră șocați de asasinarea, cu o zi în urmă, a unui CTO{37}.

Danny nu știa ce-i un „CTO” și nici nu-l interesa, dar emisiunea îi atrase atenția pentru că pe MSNBC nu vedeai reportaje despre crime.

Reporterul, cu părul zburlit de vânt și cu ochii mijiți din cauza soarelui, stătea lângă o firmă pe care scria VSS.

— … La poalele colinei și trebuie să vă spun că oamenii de aici sunt cu adevărat îngrijorați, nu numai pentru că se știe că firma căuta investitori și pentru că un asemenea lucru îi face neîncrezători pe creditori. Poliția a afirmat că domnul Patel a fost găsit în dimineața aceasta într-o zonă foarte îndepărtată a deșertului Mojave, o zonă care este în afara drumurilor, deci vizitată doar rareori de excursioniști. Autoritățile consideră un miracol faptul că victima – care a fost legată de un copac cu un cablu de fibră optică și, după cât se pare, torturată – a fost găsită, fără a mai pomeni că a fost descoperită atât de devreme.

„Patel?”

Imaginea se mută în studio, unde o asiatică atrăgătoare întrebă:

— Ce-i cu firma pentru care lucra domnul Patel? A făcut vreo declarație?

— Încă nu, Pam.

Danny se pomeni privind încordat spre ecran, cu un început de rânjet pe buze. „Nici vorbă! E alt tip – trebuie să fie alt tip!”

În timp ce se uita la televizor, Danny văzu un bărbat de vârstă medie, în costum de culoare închisă, care ieșea din clădire – și fu acostat de reporter. Bărbatul, care avea o chică roșie și o privire speriată, intenționa s-o tulească, dar camera de luat vederi îl țintuise locului, așa cum farurile țin locului o căprioară.

— Cunoșteați victima?

„Probabil că există un miliard de indivizi pe care-i cheamă Patel, își zise Danny. Bob, Ravi, Omar…”

— Toată lumea îl cunoștea pe Jason.

Oho! *Jason*!

— Nu suntem o firmă mare. Dacă-mi dați voie…

— Era șeful Departamentului tehnologic din VSS, nu-i așa? întrebă reporterul.

— Da, răspunse individul, privind când în stânga, când în dreapta, ca și cum ar fi căutat ieșirea.

— Puteți să ne spuneți la ce lucra?

— Nu.

Și cu asta, intervievatul dispăru din imagine.

„La naiba! își zise Danny. Belzer o fi aflat?” Poate că ar fi bine să-l sune. Poate nu. Posibilitatea ca în California să existe mai mulți Jason Patel era redusă, dar nu nulă. Înainte să-l caute pe Belzer ca să-i spună știrea (dacă era cu adevărat o știre) trebuia să verifice dacă numărul de telefon al mortului coincidea cu cel la care sunase Chris Terio.

De fapt, Danny nu se îndoia nici măcar o secundă că n-ar fi același individ. *Trebuia să fie.* Doi tipi morți în chip groaznic. Unul torturat, altul zidit de viu. Poate convorbirile telefonice reprezentaseră o coincidență, dar Danny nu credea asta. Nu conta ce spuneau alții, lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi.

Dar fiecare lucru la rândul său.

Lăsă baltă televizorul și se întoarse la scotocitul prin gunoi. Găsi un program al echipei de fotbal a universității George Mason, un meniu dintr-un restaurant chinezesc, manifeste ale organizației Greenpeace și ale Asociației Veteranilor Paralizați. În cele din urmă, trecu pentru ultima oară coada pensulei prin mizerie, apoi strânse gunoiul în sac și-l legă strâns.

Folia de plastic era plină de rămășițe vegetale. Danny se gândi s-o spele, apoi își zise că ar fi mai bine s-o arunce în lada de gunoi din spatele clădirii. Așa că vârî folia de plastic și mănușile într-un al treilea sac de gunoi și-i cără pe toți pe scara de incendiu până la parter, apoi ieși cu ei afară.

După ce se întoarse, mirosi aerul și se duse să ia dezodorizantul Ozium. Îl agită ca pe bagheta unui dirijor, apoi se așeză pe podea și începu să aleagă bucățile de hârtie pe care le strânsese.

În cea mai mare parte, acestea nu prezentau niciun interes. Două erau oferte pentru cărți de credit, niște cataloage pentru familie, chitanțe pentru plăți făcute de Terio pentru Virginia Power, AOL, Sprint și DirecTV. Un avertisment din partea Bibliotecii Comitatului Fairfax, care îi atrăgea atenția că întârziase să aducă înapoi *Engines of Creation*{38}.

Apoi o văzu. O chitanță FedEx{39}, umedă din cauza gunoiului, din data de 19 iulie. Ziua în care Terio îi telefonase lui Jason Patel și individului din Turcia, aceeași dată menționată în articolul din *Washington Post* – cea de pe chitanța de la Home Depot, pentru materialele cu care-și construise singur mormântul. Danny se îndreptă și examină chitanța.

Destinatar: Piero Inzaghi, S.J.

Adresa era neclară, cerneala se întinsese, dar reuși s-o descifreze:

Via della Scrofa
N. 42A
Roma, Italia

Individul ăla, Inzaghi, era preot – de fapt, călugăr iezuit, dacă ținea seama de inițialele de după numele său. Poate fusese un vechi prieten, cineva din zilele de preoție ale lui Terio. Danny își îndreptă privirea spre spațiul de sub adresa destinatarului, acolo unde se treceau informațiile pentru vamă:

Număr total de pachete: 1
Greutate totală: 3,9 kg
Descrierea conținutului: laptop IBM Thinkpad (folosit)
Valoare totală pentru vamă: 900 dolari

„Doamne! își spuse Danny. Asta o să-l facă fericit pe Belzer. S-a terminat…

La dracu'!"

Își dădu seama brusc că asta însemna sfârșitul investigației. Nu-i mai rămăsese mare lucru de făcut. Clientul nu dorise ca el să discute cu niciuna dintre sursele evidente de informații (Rolvaag, Barzan sau Patel). Iar licitația bunurilor va avea loc abia peste două luni. Poate că Belzer îi va cere să se ducă acolo și să liciteze, dar asta ar însemna doar vreo două ore de lucru și nimic mai mult. Cât despre laptop, acesta se afla în Italia. Iar clientul său era *din* Italia. Cu asta, gata. Se vedea limpede că de aici încolo Belzer se putea descurca și singur.

Sfârșitul poveștii.

Sfârșit.

• Capitolul 6

Numai că nu se sfârșise încă.

Mai avea de scris un raport și de pus cap la cap niște informații. Se așeză la masa din atelier, se duse pe pagina de web a FedEx și introduse seria chitanței, ca să vadă dacă ajunsese la Roma calculatorul lui Terio. Ajunsese.

Următorul lucru pe care trebuia să-l facă: să se asigure că Jason Patel care fusese ucis în California era cel căruia îi telefonase Terio.

Danny își zise că existau două modalități de a afla. De pildă, putea să sune la numărul pe care i-l dăduse individul de la Daytona și să vadă cine răspundea. Nu. Dacă era același Jason Patel, nu avea să-i răspundă nimeni sau poliția avea să afle că sunase – ceea ce ar fi complicat lucrurile.

Un mod mai sigur de a acționa ar fi fost să facă o verificare a reputației lui Jason Patel, având numărul de telefon al acestuia. Sigur, nu era o chestie perfect legală. Răspândirea acestor informații ar fi trebuit să fie strict limitată la o mână de solicitanți: proprietari de locuințe, patroni, companii de asigurare, agenții de percepere a impozitelor și firme care ofereau credite cumpărătorilor. În teorie, nimeni în afară de aceștia și de persoana în cauză n-ar fi trebuit să afle ceva.

Din punct de vedere practic, treaba se reducea la a lua legătura – sub un nume fictiv – cu una dintre agențiile care se ocupau cu rapoarte privind reputația oamenilor. Fellner Associates avea legături cu un număr de firme de acest fel, folosind nume precum Franklin Realty, First Manassas Investments sau Harriman's Department Stores. Uneori, Danny făcuse verificări ale reputației unor oameni, în cadrul unor investigații, deci avu nevoie de doar un minut ca să găsească într-o agendă veche parola care îi trebuia.

Se duse pe pagina de web Experian și introduse puținele informații pe care le avea – numele și prenumele lui Patel, precum și numărul de telefon pe care-l primise din Florida. Apoi alese din meniu că dorea informații „de ultimă oră". Asta însemna că urma să primească adresa cea mai recentă a lui Patel și firma la care lucra, nu și informații financiare – ceea ce era foarte bine. Danny nu avea nevoie să afle cât de mulți bani câștiga Patel, nici dacă își plătea facturile la timp. Voia să știe doar dacă individul fusese torturat până când murise.

După ce introduse datele, Danny apăsă tasta RETURN și așteptă. După scurt timp, pe ecran apărură informațiile cerute: numele lui Patel, adresa, numărul de telefon. Apoi cuvintele:

Very Small Systems, Inc.
Chief Technology Officer

„Isuse! își zise el. E același tip!"

Primul lui impuls fu să-l sune pe Belzer. Dar în San Francisco era încă devreme, așa că decise să aștepte. De fapt, încercă să uite de toată treaba aceea.

Scoase un carnet din sertarul de sus al biroului său și-l răsfoi până găsi ceea ce căuta – o listă a sculpturilor, picturilor, litografiilor și a altor lucrări, aflate în galerii sau împrumutate unor prieteni. În total erau cincisprezece, iar dintre acestea îi mai plăceau încă nouă sau zece. Împreună cu ce avea în studio și cu lucrările din apartamentul său, putea să strângă vreo douăzeci de lucrări care meritau să fie expuse.

Traversă încăperea, îndreptându-se spre șirul de ferestre de pe peretele îndepărtat, și privi pe deasupra vârfurilor copacilor, fără să-i vadă. În mintea sa făcea un tur virtual al galeriei Neon, aranjând expoziția. Galeria consta din două încăperi foarte înalte, și o sală mai mică la etaj. Majoritatea lucrărilor sale ar fi ocupat bine una dintre camerele mai mari, cele ramase puteau fi împrăștiate prin sala cea mică, dar nu avea cu ce să umple întreaga galerie. Nu cu lucrările pe care le avea.

„Așa că s-ar putea să fie bine că s-a terminat cu alergătura pentru Belzer. Aș putea să mă apuc de treabă..."

Pentru o clipă, își aminti privirea rece a Laviniei care părea că-l analizează, buzele ei sângerii și tonul lipsit de implicare:

„Ai destule lucrări...?"

Astăzi era... zece august. Expoziția era în octombrie. Dispunea de aproape trei luni. Sigur, trebuia să lucreze douăzeci de ore pe săptămână pentru Ian. Dacă nu-și dădea demisia. Se gândi o clipă la asta. Se putea să fie un lucru logic. Expoziția conta mult mai mult decât ceea ce făcea la galerie. Pe de altă parte, avea în bancă doar o mie de dolari. Plus ceea ce avea să primească de la Belzer. *Nu era suficient.* Și o să aibă cheltuieli suplimentare, ca să pregătească expoziția. Asta însemna că, dacă o să-și dea demisia, o să supraviețuiască doar prin bunăvoința lui... Caleigh. Și n-ar fi vrut să facă așa ceva...

Chiar avea nevoie de echipamentul video. Putea să facă multe cu el, însă nu avea nicio șansă să-l obțină. Lucrase vreo douăzeci și patru de ore pentru Belzer, dar asta nu acoperea nici avansul primit. Avea de scris un raport și mai exista șansa ca Belzer să-i ceară să se ducă la firma de licitații ca să plătească o arvună pentru dulapuri. Deci avea șansă să strângă vreo treizeci de ore. Aproape jumătate din cât i-ar fi trebuit ca să plătească în numerar un calculator bun.

Frustrat, luă niște sârme și începu să lucreze la un mobil pe care-l abandonase cu o săptămână în urmă. Era o piesă delicată, pe care o făcuse din bucăți de sârmă groasă de cupru, îndoite și legate într-un simulacru de pictură care-l înfățișa pe Albert Einstein. Atârnat de tavan cu un fir de nailon, mobilul se învârtea încet pe axa sa, părând că plutea în aer. Era un experiment interesant, iar Danny se mândrea cu el, dar ca să aibă efectul scontat trebuia să arate la fel indiferent din ce unghi îl priveai. Indiferent cât de mult se învârtise mobilul sau de locul din încăpere în care se afla privitorul, trebuia să fie evident – și încă din prima clipă – că era vorba de o imagine a lui Einstein.

Și nu ajunsese încă la asta. Din spate, mobilul semăna cu Jerry Garcia. Cu ajutorul unei foarfece de tinichigerie și al unui clește, Danny îndoi sârma ici și colo, adăugă o linie de metal într-un loc și lua alta din alt loc. Curând se cufundă în muncă, fără să mai fie conștient de nimic în afara mâinilor sale și a sârmei din mâinile sale – imaginea, forma, surpriza.

Lucră aproape o oră, până când, brusc, își ridică privirea și-și dădu seama unde se afla. Trecerea dintr-o stare în alta fu profundă și instantanee, asemănătoare celei pe care o simte un înotător când iese la suprafața apei, trecând dintr-un mediu în altul. Făcu un pas înapoi, își lăsă capul într-o parte și se uită la mobil. Apoi merse în jurul lui. „Nu-i rău, decise el. E mai puțin Jerry și mai mult Albert."

Avea să întârzie, dacă nu se grăbea. Trebuia să fie la galeria de artă la ora unu și era deja unu fără un sfert. Cu toate acestea, se opri ca să privească – deznădăjduit – *Babel On II.* Era cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată. Trebuia să-l prezinte în expoziție. Numai că trebuia să-și imagineze cum să-l mute de acolo fără să-l strice.

•

Își petrecu restul după-amiezii lucrând în galerie. Caleigh îl sună („E pentru tine", mormăise Ian). Îi spuse că avea să lucreze până târziu. Și că trebuia să-și schimbe planurile pentru week-end, pentru că a doua zi urma să se ducă în Seattle – avusese loc un soi de catastrofă la sediul central.

După ce Jake trecu pe acolo ca să împrumute douăzeci de dolari, Ian se lansă într-un discurs despre „telefoane personale și vizitatori la locul de muncă". Danny îl ascultă cu răbdare, jucându-se cu inelele din ureche și părându-i rău în sinea sa pentru individ – care nici măcar nu te privea în ochi. Era o situație stânjenitoare. Individul părea pe punctul de a face un atac de cord.

— Bine, zise Danny, când Ian păru să fi terminat. Ia-o mai ușor.

Asta îl încinse din nou pe Ian.

— S-o iau mai ușor? gâfâi el. Aș lua-o mai ușor dacă…

Și tot așa.

Danny nu replică, dar, când în cele din urmă Ian încheie, nu-și putu

ține gura.

— Adu-ți aminte că mă plătești cu doar nouă dolari pe oră.

Dacă Ian n-ar fi fost deja la capătul puterilor, probabil că ar fi explodat.

•

După serviciu, Danny se opri la Mixtec, pentru o porție de orez cu fasole, pe care o ajută să alunece pe gât cu două sticle de Negra Modelo. Apoi se duse în apartamentul său, își scrise raportul și folosi un program Quick Books ca să calculeze cheltuielile pe care le făcuse și plata pentru orele cât muncise. După ce termină, îl sună pe Belzer și-i spuse despre chitanța FedEx pe care o găsise în gunoiul lui Terio.

— Foarte bună treabă, îl lăudă Belzer. Foarte deșteaptă!

— Mulțumesc.

— Și-a trimis calculatorul la Roma?

— Da, îi zise Danny. Unui preot numit Inzaghi.

— Inzaghi… de unde știi că-i preot?

— Pentru că după numele lui scria „S.J."

Avocatul nu reacționă în vreun fel, iar Danny adăugă:

— *Society of Jesus.* Asta înseamnă că-i iezuit.

— Știu ce înseamnă, îi replică Belzer. Mă gândeam… *Roma*…

— Un oraș frumos, glumi Danny. Dacă aveți nevoie de cineva ca să discute cu părintele… eu sunt disponibil.

Spre surpriza sa, sugestia fu urmată de o tăcere îndelungată, în cele din urmă Belzer zise:

— Mă întreb dacă vorbești italiana…

Danny izbucni în râs.

— Nu vorbesc. Adică pot să comand paste. „Penne! Penne! Penne! Vino". Asta înseamnă, explică el după o scurtă pauză, trei porții de penne și niște vin.

Belzer chicoti, apoi zise:

— Să mă gândesc. O să te sun mâine-dimineață.

„Grozav, își zise Danny. O să aștept lângă telefon."

•

Întindea marmeladă pe o felie de pâine prăjită când sună telefonul. Spre uimirea lui, era Belzer.

— M-am gândit, îi spuse Belzer. S-ar putea să fie un avantaj.

— Ce să fie? întrebă Danny.

— Faptul că ești american. Că ești *atât* de american. Și că nu cunoști limba.

Danny se încruntă. Tipul glumea?

— Nu pricep. De ce *asta* mi-ar fi de folos? Nu pot să-l întreb nimic despre calculator. Pentru că despre asta ar trebui să discut cu el, nu-i așa? Cu preotul. Despre calculator, nu-i așa?

— Exact. Ce-ar fi să-ți iei o identitate convingătoare – și cineva să ți-

o poată confirma telefonic? Poți să-i spui preotului că ești detectiv și că investighezi moartea domnului Terio.

Sugestia fusese atât de neașteptată și atât de puțin atrăgătoare, încât Danny, cu toate că era singur în apartament, se maimuțări, prefăcându-se că suferise un șoc. „Glumești!” zise el în gând, în timp ce tăcerea se prelungea.

După un timp, Belzer zise:

— Dan…

— Da…

— Ziceam că…

— Nu fac așa ceva, zise Danny.

— Ba da, îi replică Belzer. Faci așa ceva. N-ai pretins că vrei să cumperi o casă când ai telefonat la agenția imobiliară?

— Da, dar e cu totul altceva să pretinzi că ești polițist. În primul caz a fost doar o minciună nevinovată, în al doilea caz e vorba de un delict.

— În Italia nu-i un delict, zise Belzer. Un ajutor de șerif din districtul Fairfax nu are niciun fel de autoritate la Roma, deci a te da drept șerif reprezintă mai degrabă o ciudățenie decât un delict. Nu vei pretinde că ai vreo autoritate juridică, pentru că nu vei avea o asemenea autoritate… Belzer făcu o pauză, apoi continuă: Să nu uităm care-i problema noastră: Zerevan Zebek e mânjit cu noroi dintr-un capăt al Europei până-n celălalt, iar acest lucru îl costă milioane. Își poate permite asta. E un om bogat. Dar nu-i singurul care suferă. Când o companie precum Sistemi di Pavone are pierderi, suferă o mulțime de oameni. Creditorii pierd bani, oamenii își pierd slujbele. Efectul bulgărelui de zăpadă…

— Înțeleg, dar…

— Un mic subterfugiu nu înseamnă sfârșitul lumii. Nu-ți cer să faci ceva ilegal.

— Știu, dar…

— Ai putea să încerci, îi sugeră Belzer.

— Vreți să ziceți…

— Vino aici. Să vezi care-i nivelul de trai.

Danny se gândi la propunere. „Roma! Scap de Ian!” Apoi se auzi întrebând:

— Și dacă vin?

— O să fii plătit foarte bine.

— Ce vreți să fac?

— Să discuți cu preotul. Să vezi dacă poți să iei calculatorul înapoi.

Pe chipul lui Danny apăru o expresie sceptică. „Și cum am să fac asta?”

— O să-ți dau zece mii de dolari, continuă Belzer. Asta în plus față de plata pentru orele lucrate și de cheltuielile curente. Poate preotul o

să vrea să-ți vândă calculatorul. Dacă da, plătește-l și ce rămâne e al tău. De fapt, nici nu-mi pasă cum rezolvi problema. Sper să-ți folosești imaginația și să găsești un pretext care să fie valabil. Și dacă în cele din urmă nu vei avea succes – ei bine, vei fi plătit bine pentru timpul pierdut.

Danny nu știa ce să spună. Ideea că va trebui să se dea drept polițist îl îngrijora. Chiar dacă n-ar fi fost ceva ilegal, ar fi fost dezgustător. Ca scotocitul prin lada de gunoi. Nu era ceva ilegal, dar n-ai fi trecut așa ceva în CV. *Și asta nu-i tot*… În seara trecută văzuse o continuare a reportajului despre „crucificarea din deșert". Văzuse o femeie în costum roșu, stând în fața unui copac monstruos. Individa își ținea ochii mijiți, din cauza soarelui din deșert și povestea că trupul lui Patel fusese ciuruit de zeci de ace de cactus cholla. „John, mi s-a spus că sunt ascuțite și tari. Dacă dai un șut unui cactus cholla, spinii trec prin încălțăminte, chiar dacă porți cele mai groase ghete de piele." În ciuda acestui lucru, victima nu murise din cauza sângerării. „Rezultatele preliminare ale autopsiei indică faptul că domnul Patel a murit de deshidratare."

„Ca și Terio", își zise Danny. O altă coincidență care-l făcea să fie neliniștit. Așa cum îl făcea Belzer să fie. Individul era prea șiret, chiar și pentru un avocat. Și cam dubios. Altfel nu i-ar fi cerut să se dea drept polițist…

Pe de altă parte… era vorba de zece mii de dolari. Poate că va putea să cumpere calculatorul de la preot. S-ar putea ca acesta să nu aibă nevoie de laptop. Probabil că Vaticanul dispunea oricum de o grămadă de calculatoare. Poate că preoții *înotau* în calculatoare…

O să-i ofere… două sau trei mii de dolari – asta însemna că lui Danny o să-i rămână… șapte sau opt mii. Și chiar dacă părintele n-o să vrea să-i vândă aparatul ăla afurisit, tot o să se aleagă cu opt sute de dolari pe zi, numai pentru că se dusese să-l vadă pe individ…

— După cum am spus, o să avem grijă să ai bani pentru cheltuieli, îi reaminti Belzer.

Danny mai fusese în Italia o singură dată, imediat după ce terminase colegiul, o excursie cu rucsacul, împreună cu Jake. Chiar dacă mâncaseră numai pâine cu brânză și dormiseră prin cămine studențești, țara li se păruse inimaginabil de scumpă – atât de scumpă încât nu reușiseră să ajungă la Roma. Se învârtiseră trei, patru zile în jurul Florenței și cheltuiseră banii pe care-i prevăzuseră pentru două săptămâni. Nu rezistaseră în nordul țării, luaseră un autobuz către sudul cizmei italice și găsiseră un vapor spre Corfu. Nu vizitaseră Vaticanul, nici multe alte locuri. Poate că venise timpul să vadă Roma…

Cât dura zborul până acolo? Șapte sau opt ore? Să zicem zece ore, de când pleca din Adams-Morgan și până când ajungea la Treptele

Spaniole. Dacă priveai lucrurile din acest punct de vedere, însemna că avea să câștige o mie de dolari doar făcând călătoria...

„La ce te gândești? Un om a murit. I-ai scris numele și acum e mort. Iar tu te gândești doar la orele tale. Ai devenit un sac de gunoi", își zise el. O voce interioară îi replică: „Sincer vorbind..."

Danny clătină din cap. Faptul că se considera centrul universului, că-și asuma meritul și vina pentru tot ce se întâmplase – cu toate că, de fapt, nu știa practic nimic despre Jason Patel și se putea ca moartea acestuia să nu aibă nicio legătură cu Zerevan Zebek, clientul lui Belzer – nu era un mod rațional de a gândi.

— Mai ești la telefon? întrebă Belzer.

— Poftim? Da. Sigur. Și... îmi face plăcere să fac ce mi-ați cerut.

„Ești un gunoi."

— Excelent! Sunt încântat!

— Dar nu vă promit nimic.

— Sigur că nu! O să faci tot ce poți și nimeni nu-ți poate cere mai mult. După o scurtă pauză, avocatul se interesă: Când crezi că poți să pleci?

„Cu cât mai repede, cu atât mai bine", își zise Danny. Ținând seama cât de multă treabă avea de făcut pentru expoziția de la Neon...

— Cel mai bine ar fi... chiar acum...

— Mâine-seară?

— Mâine-seară ar fi grozav.

— O să trimit o mașină să te ia – e un zbor la ora opt, la aeroportul Dulles. O să am grijă ca șoferul să-ți aducă tot ce ai nevoie: bilete, acte...

— Ce acte?

— Biletele vor fi pe numele tău, bineînțeles, așa că o să ai nevoie de pașaport. Mă refeream la celelalte acte. Legitimație de... ce-o fi în districtul Fairfax? De polițist sau de șerif? Mă rog, legitimație de ce-o fi acolo. Văzând că Danny nu spune nimic, Belzer adăugă: Așa cum am discutat...

— Poate că n-o să am nevoie de ele, sugeră Danny, cu speranță în glas.

— Dacă poți să găsești alt pretext – unul la fel de bun, unul care să aibă efect – n-am nimic împotrivă. Dar în cazul în care nu găsești...

Danny oftă.

— Bine.

— Atunci, ne-am înțeles. *Buon viaggio, Danielo*!

•

Caleigh fu încântată și făcu un adevărat tam-tam, pentru că voia să vină cu el. Dar era imposibil, amândoi știau asta. În cele din urmă închinară pentru norocul lui, desfăcând o sticlă de vin roșu.

— Spune-mi ce vrei, zise Danny. În sfârșit, pot să-ți iau și eu ceva.

Orice vrei!

— Mi-ar plăcea un tricou, zise ea, cu o mutriță nevinovată. Dacă ai găsi unul cu Colosseum-ul pe el, ar fi grozav. Sunt sătulă de bijuterii.

În seara următoare, Danny stătea la fereastră, așteptând mașina. Un Mercedes negru ca smoala se opri în fața casei. „Un ticălos bogat”, își zise Danny, întrebându-se când o să apară mașina lui. Trecu un minut, apoi altul. În cele din urmă îl văzu pe șoferul Mercedes-ului coborând de la volan și îndreptându-se încet către ușa din față a blocului în care locuia Danny. Dar Danny nu-și dădu seama nici atunci că limuzina era pentru el, ci abia când auzi soneria.

Șoferul, un bărbat solid de vreo patruzeci de ani, părea proaspăt ieșit din revista de modă GQ{40}. Arăta minunat în costumul său negru, cu pantofi eleganți și pălărie neagră. Luă geanta cu lucrurile de schimb din mâna lui Danny, apoi alergă până la mașină și-i deschise portiera din spate a mașinii.

— E pentru dumneavoastră, zise el, făcând semn cu capul către o servietă de piele, aflată pe banchetă.

Danny încerca să pară în largul său, dar nu reușea. Se strădui să-și stăpânească rânjetul care-i strâmbase gura într-un soi de rictus.

— Mulțumesc, zise el și alunecă pe banchetă, de parcă aceasta ar fi fost placa de la colțul terenului de baseball.

„Mullțumeeesc!”

În mașină nu pătrundea niciun pic de zgomot. În spatele lor, șoferul unui camion al gunoierilor se rezemase de claxon, nerăbdător să plece de acolo. Danny își dădu seama că avea de-a face cu un claxon puternic, deși el de abia îl auzea. Iar șoferului limuzinei nu-i păsa. Nu se grăbea deloc, așeză geanta lui Danny în portbagaj, ocoli mașina, urcă în ea și-și puse centura de siguranță. Apoi își aranjă pălăria, verifică atent rezultatul în oglinda retrovizoare și, în cele din urmă, zâmbi.

— Acum plecăm, îi spuse el lui Danny, cu un accent pe care acesta nu-l identifică.

„Probabil din Europa Centrală.”

În timp ce limuzina se puse în mișcare, Danny aruncă o privire în jurul său. Un televizor mic, vreo șase reviste și o sticlă mică de șampanie, cuibărită într-o frapieră de argint, plină cu gheață sfărâmată. Un trandafir roșu ca sângele stătea drept într-un vas de cristal, parfumând aerul cu mirosul lui. Danny se răsuci și aprinse veioza, iar lumina spintecă întunericul impus de ferestrele opace ale limuzinei.

Totul era impresionant, chiar ușor stânjenitor – și amuzant. Rămase cu gura căscată când văzu teancul de reviste din fața sa. *Art in America. Daruma. Bomb. Asirian Art.* Se vedea că fuseseră alese de cineva care se gândise la Danny – și numai la Danny.

Cu toate că se simți măgulit, simți un fior de spaimă când deschise servieta aflată pe banchetă, lângă el. Înăuntru găsi un telefon celular, împreună cu manualul de folosire al acestuia, și un bilet scurt. „Ne va ajuta să păstrăm legătura, scria în bilet. Celularele americane nu funcționează în Europa, iar telefoanele din hoteluri nu sunt sigure. Îți sugerez să-l folosești când vei avea nevoie. B.”

Danny se uită în manual, care explica (în șase limbi) că telefonul era un aparat digital cu criptare incorporată, bazată pe standardele GSM, obișnuite în Europa.

În afară de telefonul celular, în servietă se afla un portofel din piele. În el, Danny găsi biletele de avion și itinerariul, confirmarea pentru un apartament – *un apartament*! – la Hotel d’Inghilterra. De itinerariu fusese prinsă cu o agrafă o carte de vizită pe care scria: „Paulina Pastorini, Traduceri” și un plic în care se găseau actele false pe care i le promisese Belzer. Acestea constau din cărți de vizită ce păreau scumpe și o legitimație plastifiată. Atât legitimația cât și cărțile de vizită erau împodobite cu câte un scut mic auriu. Spre surpriza sa, Danny văzu că pe legitimație se aflau fotografia sa („De unde au luat-o?” se întrebă Danny) și numele *Frank Muller* (*Detectiv*).

Exista chiar și o insignă – cu un glob de metal cu aripi și numărul 665. Vederea ei îl îngrijoră. Și dacă era oprit la detectorul de metale de pe aeroport? Cum ar fi explicat că avea o legitimație falsă – una de polițist? „Calmează-te!” își zise el. Nimeni n-o să se uite la insignă sau la legitimație. Și chiar dacă s-ar fi uitat, nu era ilegal să aibă așa ceva. Trebuia doar să le pună în geantă și să le închidă acolo.

Dură aproape patruzeci de minute până ajunseră la aeroportul Dulles. Danny scoase biletele, ca să vadă la ce linie aeriană erau și ora de plecare – și fu șocat să descopere că zbura la clasa întâi. În loc să-l facă fericit, chestia asta reuși doar să-i mărească spaima. Limuzina, apartamentul de la hotel, bilete de clasa întâi… „În ce chestie m-am băgat?” se întrebă el.

Angajata de la ghișeu îi oferi un zâmbet radios în timp ce-i prelucra biletul și-i prinse o etichetă PRIORITATE/CLASA ÎNTÂI de geanta sa, cumpărată din surplusurile armatei. În scurt timp, Danny stătea pe un fotoliu de piele, sorbind dintr-un pahar de șampanie, și privea pe fereastră cum orașul Washington aluneca în urmă pe sub aripile avionului. Danny se simțea ca în rai – sau s-ar fi simțit, dacă n-ar fi fost insigna din geantă.

Insigna era un lucru rău. Insigna îl făcea să fie nervos. Tipii buni nu se dădeau drept polițiști. Iar povestea cu insigna îl făcu să-și pună o întrebare, o întrebare foarte interesantă, o întrebare atât de zguduitoare, încât nici nu voia să se gândească la ea.

„Și dacă sunt în tabăra celor răi?”

• Capitolul 7

La poartă, lângă vamă, se strânsese ceva lume: vreo șase șoferi stăteau într-un soi de șir de primire, așteptând să fie găsiți de pasagerii lor. Se dovedi că șoferul lui Danny era un omuleț solid, cu sprâncene negre stufoase, care ținea o pancartă scrisă de mână:

CRAY
SISTEMI DI PAVONE

Văzând că Danny reacționează la vederea pancartei, șoferul veni în întâmpinarea lui, zâmbind.

— Signore Cray?

— *Si.*

— *Benvenuti*!

Șoferul luă geanta din mâna lui Danny și-l conduse iute prin aeroport.

— *Parla italiano*? întrebă el peste umăr.

— Nu.

Șoferul ridică din umeri.

— *Non importa.* Merg Hotel d'Inghilterra, bine?

— *Si.*

— *Moltobene.*

Când ieși din aeroport, pe Danny îl izbi un val de căldură, zgomot și gaze de mașina. Din cauza emoției ca va fi în Roma nu reușise să doarmă în avion, iar oboseala provocată de zborul îndelungat și de diferența de fus orar făcea ca prin vene să-i curgă sirop Karo{41}. Șoferul, care mergea în fața sa, îi deschise portiera din spate a unui Alfa Romeo nou-nouț, parcat ilegal în zona taxiurilor. Un polițist într-o uniformă complicată, aflat la câțiva metri, dădu din cap cu respect către șofer, care îl salută și el. Plecară repede de acolo.

Lui Danny i se păru că suburbiile industriale ale Romei seamănă cu cartierele mărginașe ale oricărui oraș mare. Câmpuri năpădite de buruieni și pline de gunoaie despărțeau fabrici, clădiri pentru birouri și magazine pentru autoturisme, care arătau la fel de moderne, urâte și banale. Dacă n-ar fi fost zidul de oleandri ce despărțea autostrada, ar fi putut să fie oriunde, oriunde era cald. Soarele era o pată de lumină pe cerul lipsit de culoare.

Apoi – oare ațipise între timp? – ajunseră în oraș, iar grandoarea îl înconjură subit, plină de măreție și imposibil de ignorat. Șoferul urmă firul Tibrului, care curgea pe lângă un castel imens, apoi traversă râul și ajunse într-o piață întinsă și amețitoare. Alfa Romeo ocoli un grup

de călugărițe și se strecură printr-o poartă înaltă de piatră, care dădea într-un parc întins, umbrit de copaci. Surprins de liniștea aceea înverzită, Danny se aplecă spre șofer și-l întrebă:

— Ce-i aici? *Dove*?

— *E la Villa Borghese,* îi răspunse șoferul, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că i se pune o asemenea întrebare. *Naturalmente.*

Ieșiră din parc la fel de iute cum intraseră. Ajunseră într-o stradă aglomerată, mergând bară în bară cu mașini Fiat și Vespa. Strada era întesată de cumpărători. Magazine de antichități stăteau alături de buticuri ale unor designeri în vogă: Missoni, Zegna, Gucci, Bulgari. Danny se simțea ca și cum se plimba printr-un supliment cu reclame dintr-o revistă mondenă. Apoi traficul încetini, iar Alfa Romeo înaintă târâș, în timp ce șoferul mârâia la pietoni și la ceilalți șoferi. Spre surpriza lui Danny, individul nu se atinse nici măcar o dată de claxon, mulțumindu-se cu o litanie de înjurături de-abia șoptite.

Gloata începu să se rărească. Automobilul coti într-o stradă pietruită, apoi după câteva clipe se opri la marginea unui covor roșu decolorat. Danny auzi portbagajul deschizându-se. Șoferul sări din mașină și-l chemă pe portar. Într-o clipă, ușa mașinii fu deschisă. Danny coborî și se pomeni în fața intrării într-un hotel de modă veche – o grămadă de pietre de culoarea ocrului, pe fațada căreia scria ALBERGO D'INGHILTERRA.

•

Danny se duse la recepție. Funcționarul de acolo îi luă pașaportul. Șoferul dispăruse. Un băiat de serviciu geriatric îi arătă camera.

Aceasta era, după cum i se făgăduise, un apartament – camere învecinate, care arăta de parcă ar fi fost proiectate pentru *Masterpiece Theater*. Draperii de catifea acopereau ferestrele, ostoind lumina și amortizând sunetele din exterior. Pe o masă rotundă de mahon, aflată în centrul celei mai mari încăperi, se afla un buchet de bun sosit. Mirosul florilor rivalizând cu aroma acră a cerii pentru mobilă.

Camera alăturată avea cam același aspect. În același timp luxoasă și înspăimântătoare, era dominată de un pat masiv, care purta greutatea unei saltele de-o grosime imposibilă. O mulțime de perne de puf fusese așezată la capul patului, deasupra unei plăpumi subțiri. Ca să încerce salteaua, Danny se trânti pe spate în pat – doar pentru o secundă, își spuse el, doar cât să-și tragă răsuflarea – și simți că i se închid ochii.

•

După-amiaza, târziu.

Danny se trezi brusc, cu simțământul nejustificat că *întârziase* și sări din pat. Merse pe covorul persan către duș și păși în bazinul de marmură. Un torent de apă îi alungă osteneala din oase.

Deodată, se pomeni că-i e foame și că-i emoționat că se află la

Roma. Se îmbrăcă iute, alergă pe scări până în hol și ieși în Bocca di Leone. Fără să-i pese prea mult în ce direcție merge, hoinări prin mulțime până se trezi că urca Treptele Spaniole. O luă pe străzile de la capătul superior al scărilor și merse printr-un labirint de străduțe lăturalnice. De acolo ieși după douăzeci de minute, nimerind în Via Veneto, fără să aibă idee în ce direcție se găsește hotelul său.

Se lăsă să cadă pe un scaun de lângă o masă aflată pe trotuarul din fața unui local numit Cafe de Paris și comandă un sandvici cu mozzarella și roșii („*Si, si, a Caprese, signore*”), o sticlă de apă Pellegrino și un Campari cu sifon. Apoi se rezemă de speteaza scaunului și privi parada.

Trecătorii alcătuiau o mulțime elegantă, stilată. Femeile erau zvelte și bine îmbrăcate – și erau mai multe decât bărbații. Se părea că toată lumea fuma și nimeni nu umbla cu borsete prinse de centură. Cu excepția turiștilor. Jumătate dintre aceștia păreau a fi americani, cam „supradimensionați” din cauza excesului de mâncare. Cât despre Danny, bine, nu era gras și purta pantofii săi cei buni, Colo-Haan. Dar, în afară de asta, se simțea lipsit de gust printre italieni, îmbrăcat în pantaloni kaki de la Gap{42} și cu un tricou banal.

Avea două alternative, își zise el. Fie să se apuce de treabă imediat (ca un băiat bun, cum era), fie să facă un lucru ce-i plăcea mai mult – adică să petreacă vreo două ore în cafenea, citind *Herald Tribune* și savurând *la dolce vita.*

Un gând atrăgător, dar virtutea învinse. Își plăti consumația cu cartea sa de credit Visa, apoi traversă strada către bancomatul de la Banco Ambrosiano. Înduplecă automatul să-i dea o jumătate de milion de lire, după care luă un taxi ca să-l ducă la hotel.

Se prăbuși pe fotoliul de lângă fereastră și rămase cu telefonul în mână, repetându-și în gând scurtul discurs pe care-l compusese în timpul zborului de la Washington. Satisfăcut ca și-l amintise, formă numărul de pe chitanța FedEx și așteptă. Apoi telefonul începu să țârâie la celălalt capăt al firului. Danny se rezemă cu coatele de genunchi, concentrându-se. În cele din urmă, o voce înregistrată îi răspunse:

— *Ciao*! *Avete raggiunto Inzaghi. Non posso ora venire al telefono*…

Singurele cuvinte pe care le recunoscu fură *Ciao, Inzaghi* și *telefono,* dar înțelese. Preotul lipsea. O să-l sune din nou a doua zi de dimineață.

Nu prea mai avea ce face. Părintele Inzaghi reprezenta singurul motiv pentru care se afla în Roma. Dacă preotul era plecat din oraș sau dacă refuza să-l întâlnească pe Danny… în acest caz, clientul lui Belzer cheltuise o grămadă de bani degeaba. „Asta era treaba *lui,* își zise Danny. În privința asta nu pot să fac nimic. Dacă Belzer voia să-l țină la Inghilterra o zi, o săptămână sau o lună, ca să dea telefon din

două în două ore, asta îl privea” – iar lui Danny îi convenea.

Luă o sticlă de Peroni din minibar, apoi se așeză pe un scaun și porni televizorul cu ajutorul telecomenzii. Curând se lăsă furat de un meci dramatic din Cupa UEFA, fără să-i pese că partida avusese loc cu luni în urmă. La un moment dat, în timpul celei de-a doua reprize, telefonul începu să sune. Danny răspunse distrat:

— Mda?

— Domnul Cray?

Era o voce feminină, profundă, cu un ușor accent.

Danny apăsă butonul telecomenzii care oprea sonorul și răspunse:

— Sunt Danny Cray.

— Aici Paulina Pastorini, interpreta dumneavoastră. Cred că domnul Belzer v-a spus că o să luăm legătura…

— Exact.

— Mai întâi, dați-mi voie să vă urez bun venit la Roma…

— Mulțumesc.

— … Și să vă întreb dacă pot să vă fiu de folos cu ceva. Aveți tot ce vă trebuie?

— Așa cred, îi răspunse Danny. Am încercat însă să dau de cineva…

— Da?

— Da. Și am mici greutăți. E preot. Și cred că lucrează la Vatican.

— Da?

— Am numărul său de telefon, dar îmi răspunde robotul. Bineînțeles, în italiană, așa că…

Un chicotit ușor, foarte sexy.

— Dacă vreți… pot să-l sun eu în numele dumneavoastră. O să aflu dacă vorbește engleza.

Danny se gândi o clipă și se încruntă.

— E o chestie complicată…

— Înțeleg. Prietenul nostru mi-a explicat. Dar în privința telefonului, nu-i nicio problemă. O să spun că vă ajut să rezolvați lucrurile.

— Ei bine…

— O să vă prezint drept „detectivul Muller”, da?

— Da.

— Atunci o să-l sun mâine-dimineață, îi făgădui interpreta. E primul lucru pe care o să-l fac.

— Grozav, zise Danny, încercând să nu-i răzbată nefericirea în glas și știind că nu reușise complet; îl deranja faptul că interpreta știa de chestia cu „detectivul Muller”, deși era evident că trebuia să știe.

— O să stabilesc o întâlnire, zise femeia. *Împreună* cu mine, dacă nu vorbește englezește, *fără* mine, dacă vorbește. E bine așa?

— Grozav.

— Atunci așa am să fac. Și dumneavoastră? Mâine sunteți liber?

— Ca pasărea cerului, îi răspunse Danny.

Se auzi din nou râsul acela, un tril ce plutea.

— Desigur. Trebuie să mă scuzați, dar nu avem această expresie în italiană. Iar la Roma majoritatea păsărilor sunt porumbei – și-i greu să te gândești la ei ca fiind „liberi”. Ei sunt doar – cum se zic? – *fără locuință.*

Era rândul lui să râdă, așa că râse.

Apoi ea închise telefonul, el deschise altă sticlă de Peroni și telefonă în Statele Unite, ca să-și verifice mesajele.

Primul era de la Jake, care-l sunase ca să-l anunțe că vânduse o pictură. „Dă-mi un telefon, tipule! Cumpăr!”

Al doilea mesaj era de la Caleigh, telefonase acasă de pe Coastă, ca să-i comunice numărul ei de la Oyster Point Inn. „Te iubesc, Danny! Ciao!”

Apoi mama. „Telefonam doar așa. Ca să-ți amintesc că plecam marți în Irlanda. Kevin știe cum să dea de noi dacă ai nevoie să luăm legătura.” Apoi, pe un ton de conspirativ: „De ce nu vii aici cu Caleigh, cât timp lipsim noi? O să las cheile în locul obișnuit. Captain o să stea la domnul Hutchins”.

Și, în cele din urmă: „Dan? Salut, sunt Adele Slivinski de la Remax. Mi-e teamă că am vești proaste. Nu știu cât de serios erai în privința locuinței Terio, dar dacă n-o doreai de pomană… S-a dus, zise ea, după ce oftase din greu. Noaptea trecută a avut loc un incendiu… n-a rămas nimic. Voiam să știi că am o altă ofertă în aceeași zonă. Cred că o să-ți placă”. Apoi închise.

„Cu asta s-au dus pe apa Sâmbetei dosarele lui Terio”, își zise Danny și așeză telefonul pe canapea. Se ridică în picioare, se duse la fereastră și privi strada de dedesubt. „E cazul să-mi fac griji. Mai întâi Terio, apoi Patel, acum casa. Prea multă violență. Deși în cazul casei, poate fi vorba doar de vandalism. De fapt, mai mult ca sigur că a fost un act de vandalism. O casă veche, în care nu locuia nimeni. Povești bizare despre «mormântul din pivniță». Probabil că au fost puștii din casele orășenești de pe drum.”

Era un scenariu care îl liniștea și pe care voia să-l creadă. Își imagina niște puști care se piliseră, săriseră în mașina tatălui lor și se duseseră la casa lui Terio. „Derbedei. Probabil că au fost niște derbedei – au văzut casa la televizor, au auzit povestea bizară, și-au imaginat că o să fie vedete în propriul lor film de groază. Așa că au spart ușa, au chefuit, probabil că au aprins niște lumânări… și s-a declanșat incendiul. Cine să știe ce s-a întâmplat?”

•

Adormi pe la ora zece, în timp ce stătea în fața televizorului, privind CNN-ul și stând cu picioarele pe măsuță. Pe la miezul nopții, un escadron de bețivi americani îl treziră din vise în timp ce se

împleticeau pe stradă, pe sub fereastra sa, urlând:

— Rățușcă de cauciuc, tu îmi faci baia minunată![43]

Nu-și aminti ce visase – doar că fusese ceva care-l îngrozise. Nu-și aminti nici când se dezbrăcă, nici când se băgă în pat, dar făcuse asta, pentru că se afla în așternut atunci când soarele pătrunse pe fereastră, pe la șase dimineața.

Era prea devreme ca să se apuce de treabă, așa că se duse să caute *Herald Tribune,* gândindu-se că s-ar putea să fie vreun articol despre Jason Patel. Majoritatea magazinelor erau încă închise, dar găsi un chioșc cu ziare pe Via del Corso. Cumpără un exemplar al ziarului și-l luă cu el într-o cafenea din Piazza Collona.

Acolo rămase mult timp la tejghea, privind cum se desfășurau lucrurile. Mai întâi plăteai la casă ceea ce voiai. Casierița dădea comanda unuia dintre ospătari, iar apoi te duceai să-ți iei ceea ce comandasei.

Localul era înțesat de vânzători și de fete care lucrau în magazine, oameni de afaceri în drum spre slujbă și doi soldați italieni care aveau – literalmente – pene la palane. Trei bărbați, în salopete albastre, murdare – probabil abia ieșiseră din schimb – jucau cărți într-un colț, bând cafea amestecată cu coniac. Toți zâmbeau și erau binedispuși. Soarele strălucea. Totul se deosebea de Washington, iar asta îl binedispunea. Dacă ar aranja întâlnirea cu Inzaghi, ar putea să-și ia o după-amiază liberă și să viziteze Capela Sixtină. Să se plimbe prin Villa Borghese, să cumpere un cadou pentru Caleigh…

Când cappuccino-ul său fu gata, se așeză pe un scaun din fața tejghelei acoperite cu tablă de aramă și căută în ziar un articol despre Patel. Nu găsi nimic. Și de ce ar fi fost? Fusese doar una dintre numeroasele crime din America. Probabil că se petreceau cu zecile în fiecare zi.

Și incendii. O mulțime de incendii.

Soarele pătrundea prin fereastra cafenelei, aurind fumul de țigară care plutea în aer. „Nu-mi place să fiu amestecat în treaba asta”, își spuse Danny. Chiar dacă ajunsese la Roma, colaborarea cu Belzer îl făcea să fie neliniștit. Prea multe știri rele – prea multa *violență.* Și, cu toate că slujba îi folosea, i se părea suspectă, lucrurile erau prea frumoase ca să fie adevărate.

Danny termină al doilea cornuleț și se ridică de pe scaun. „Fă-ți treaba, își zis el. Nu-i cine știe ce. Întreabă-l pe preot, acesta o să-ți răspundă da sau nu. O să obții calculatorul sau nu. Indiferent de rezultat, o să te duci acasă și o să te întorci la treabă, la treburile tale.”

Se făcuse aproape șapte și jumătate când ajunse din nou la Inghilterra. Interpreta îl aștepta în hol și veni spre el, atunci când Danny se duse la recepție și ceru cheile.

— Domnul Cray? Sunt Paulina.

Danny nu se gândise prea mult la felul în care putea să arate interpreta, își imaginase că avea vreo patruzeci de ani, școlită, grațioasă, cu ochelari. Femeia din fața lui arăta cu totul altfel: frumoasă, brunetă, în jur de treizeci de ani etalând o eleganță care costă o grămadă de bani. Purta un costum de in, de culoarea lăptucii, costum cu fustă foarte scurtă și cu pantofi cafenii de aligator.

— Salut, reuși Danny să spună.

Femeia zâmbi fermecător, în timp ce-l privea printre genele dese, flirtând cu el.

— Credeam că ești mai bătrân, îi zise ea.

— Eu credeam că *tu* ești mai bătrână.

Din nou, un râs muzical.

— Bine. Oricum, îmi cer scuze că… *m-am materializat* în felul ăsta. Bem o cafea?

Femeia nu așteptă răspunsul lui, ci se întoarse și se îndreptă spre barul-cafenea al hotelului. Danny alergă după ea ca un cățel, prudent și emoționat în același timp, cu privirea ațintită asupra siluetei ei. Fusta era atât de scurtă, încât se afla la limita decenței, iar când tânăra se cățără pe un scaun și-și încrucișă picioarele, Danny simți că i se taie răsuflarea.

Din fericire, apăru un chelner, ivit ca din senin, care-l scuti pe Danny de obligația de a face conversație. Interpreta își îndreptă privirea spre el:

— Un cappuccino?

Danny dădu din cap. Apoi, cu un efort, zise:

— Bineînțeles.

După ce chelnerul plecă, tânăra spuse:

— Regret că *am apărut* așa. Dar n-ai răspuns la telefon. Și nu-mi place să las mesaje, așa că…

Femeia ridică din umeri, un gest neînsemnat, dar care atrăgea atenția asupra gâtului ei lung și a conturului delicat al claviculelor.

— Mi-am zis: să-i las un bilet. Iar atunci ai apărut, încheie ea, cu un zâmbet cu adevărat fermecător.

— Hmmm, mormăi Danny, fără să-i vină să creadă cât de prostesc părea mormăitul său – chiar și lui i se părea prostesc. Și despre ce ar fi fost vorba în bilet?

Iarăși râsul aceia cristalin.

— Despre părintele Inzaghi, bineînțeles. M-am gândit că ar fi bine să-l sun devreme, înainte să plece de acasă, zise ea, ridicându-și mâinile și agitând aerul. Nu știu unde, să se roage sau cu vreo treabă. Mi-am dat seama că nu știu ce fac preoții toată ziua. Unde se duc? Ei bine, acum știu.

— Deci ai vorbit cu el?

— Da!

— Și ce face părintele Inzaghi toată ziua?
— E în biblioteca Vaticanului și trudește.
— La ce?
— El… cum se zice? *Digitalizează* incunabule.
— Serios?
Tânăra dădu din cap, încântată.
— Și ce-s… incunabulele? întrebă Danny.
— Foarte bine, replică Paulina. Mi-era teamă că știi ce sunt, pentru că eu nu știam și a trebuit să întreb. Iar, dacă tu știai și eu nu știam, ar fi fost rău, pentru că… vezi, cuvintele sunt treaba mea.
Tânăra se apleacă spre el, părând că știe ce efect are asupra lui această apropiere. Danny încercă să nu se uite, dar i-ar fi fost mai ușor să ignore gravitația. Într-o clipă, ochii săi surprinseră linia bronzului și pielea de culoarea cafelei cu lapte ce se afla dincolo de linia aceea. Umbra și apăsarea de pe sfârcurile ei…
— Incunabulele, zise ea, cu ochii sclipitori. Cred că sună ciudat, nu-i așa? Dar sunt doar cărți tipărite înainte de anul 1500. Preotul acela, Inzaghi, e un expert. În cărți sau în calculatoare, nu știu în care domeniu. Poate în ambele. Dar lucrează de atâta vreme în arhive, încât i se spune, „Rex Topo”.
Danny o privi întrebător:
— Rex Topo?
Ochii tinerei scânteiară.
— Regele Șoarecilor! Așa li se spune preoților care lucrează cu cărți. Șoareci. Iar el este regele lor.
Paulina se descolăci de pe scaun și se ridică în picioare.
— Scuză-mă un minut…
Îi zâmbi și dispăru, trupul ei atrăgând ca un magnet privirile celor aflați în orice colț al încăperii.
Chelnerul sosi după o clipă. Așeză, cu viteza și cu îndemânarea unui crupier dintr-un cazinou, două cești de porțelan, pline pe jumătate cu cafea, un castronel alb cu frișcă și un serviciu din sticlă și cositor, în care se aflau patru feluri de zahăr.
Danny sorbi din cafeaua delicioasă și ascultă creșterea și descreșterea conversației în jurul său. O altă înghițitură și apoi un moment de liniște – o reținere subită care-l făcu să ridice privirea. Ea reapăruse, venind către el, cu poșeta legănându-se provocator lângă șold. Era greu să nu te holbezi la ea.
— Unde rămăsesem? întrebă ea, așezându-și poșeta pe tejghea și săltându-se pe scaun.
— Vorbeai despre șoareci.
— Așa e! exclamă ea, apoi sorbi din cafea, puse ceașca jos și deveni serioasă. După cum spuneam, am discutat cu Inzaghi în dimineața asta. I-am spus din ce motiv vrei să-l vezi – la modul general. I-am zis

că-i o problemă a poliției, în legătură cu profesorul Terio.

Danny dădu din cap și întrebă:

— Iar el ce-a spus?

— O să prânziți împreună, în după-amiaza asta. Am făcut rezervări la o mică trattoria din Via dei Cartari. Cred că dacă o să-i oferi o masă bună și un pic de vin – poate mult vin – s-ar putea să ne ajute.

— Și *tu*? Vei fi de față?

Paulina clătină din cap.

— Vorbește excelent engleza. Curgător. A studiat în Scoția. O să te descurci mai bine fără mine.

— Mă îndoiesc, zise el și regretă imediat.

„De ce nu-i faci cu ochiul, dacă tot ai ajuns să te porți așa?”

Tânăra clipi.

Danny se simți ca un porc. Chiar dacă nu făcuse nimic (*încă*), chiar dacă nu se apuca s-o pipăie, o trădase pe Caleigh, chiar dacă acest lucru se petrecuse numai în imaginația sa.

— Mulțumesc, îi zise Paulina, cu ochii ei negri plini de veselie. Dar cred că-i mai bine să fiți doar voi doi.

Danny ridică dezamăgit din umeri. Se întinse și luă castronașul cu frișcă de pe tejghea, puse un pic în cafea și o amestecă. În timp ce făcu acest lucru, privirea i se opri asupra poșetei ce stătea pe tejghea. O poșetă de mătase, de culoarea broccoli-ului, care rămăsese deschisă. În interior zări un cilindru alb de hârtie cu Tampax și, alături de acesta, cilindrul albastru-închis al țevii unui pistol.

Se uită în altă parte, apoi aruncă din nou o privire. Auzise că pistoalele nu par adevărate atunci când le vezi – că arată ca niște jucării. Acesta era suficient de mic ca să fie o jucărie, dar nu aveai cum să te înșeli în privința lui. Pistolul din poșetă era foarte real și ascuns fără multă grijă. Un pistol pântecos. „Poate că-i ceva normal, își zise Danny. Poate că la Roma o femeie ca Paulina trebuie să se apere. Poate că la Roma toate femeile care arată bine sunt prostituate.”

— O să-ți scriu pe o hârtie numele restaurantului. Am făcut rezervare pentru ora douăsprezece și treizeci.

Și, după ce spuse aceste cuvinte, scoase un stilou din poșetă și mâzgăli adresa pe suportul de hârtie pentru pahar.

— De cât timp am nevoie ca să ajung acolo? întrebă Danny, luând suportul de hârtie.

Paulina se strâmbă într-un mod încântător și clătină din cap.

— Douăzeci de minute, dacă te duci pe jos. Faci mai mult dacă iei un taxi, adăugă ea, cu zâmbetul ei de o mie de volți.

Apoi se uită la ceas, făcu semn cu mâna spre chelner și mimă scrisul în aer.

— Plătesc eu, îi zise Danny.

— Foarte bine, pentru că trebuie neapărat să plec, zise ea, ridicându-se și netezindu-și fusta. Dacă ai nevoie de ceva să mă suni, da?

— Da, răspunse el, ridicându-se în picioare.

Atunci ea se aplecă spre el și părul ei îi mângâie fața. Danny simți un val de parfum scump, în momentul în care Paulina îl sărută, mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Spre deosebire de săruturile în aer, cu care se obișnuise la galeria de artă, Paulina îl atinse cu adevărat – și zăbovi la al doilea sărut. Buzele ei se relaxară, iar Danny îi simți răsuflarea pe obraz. Apoi femeia se trase înapoi, ținându-l de umeri cu mâinile ei întinse.

— Oh, nu! chicoti ea. Te-am mânjit cu ruj de buze. Îl șterse pe obraz cu un șervet, apoi, mulțumită, puse șervețelul pe tejghea. *Buona fortuna*!

•

„Trattoria cea mică” nu era cârciumioara pe care și-o imaginase Danny. Nu avea fețe de mese în carouri, nici sticle de Chianti învelite în împletitură de rafie. Era, de fapt, un elogiu al minimalizării sofisticate, cu pereți bleumarin și cu mese acoperite cu pânză albă, subțire. Danny se prezentă șefului de sală, care-i arătă o masă lângă fereastră, unde stătea un bărbat scund și dolofan, de vreo cincizeci de ani. Văzându-l pe Danny care se apropia, bărbatul se ridică în picioare.

— *Investigatore*! zise el, dând din cap cu deferență. Mă bucur să vă cunosc.

Cei doi își strânseră mâinile.

Bărbatul purta un costum albastru-închis, care văzuse și zile mai bune. Manșetele luceau, ceea ce dovedea că hainele fuseseră purtate îndelung, iar găurile ca de ac dintr-o mânecă erau dovezi ale existenței moliilor la Vatican. Singurul semn al hirotonisirii sale era o cruciuliță de aur, prinsă de guler, sub bărbie.

Chelnerul veni cu meniul și întrebă ce să aducă de băut. Danny nu bea la masă, dar sugeră să comande o sticlă de vin și-i propuse lui Inzaghi să-l aleagă el. Preotul fu fericit să se supună. Scoase o pereche de ochelari de citit și se uită la lista de vinuri cu o mutră sceptică, apoi o închise și o înapoie chelnerului. Urmă un schimb scurt de cuvinte, după care chelnerul se duse să aducă sticla despre care discutaseră.

Inzaghi se rezemă de speteaza scaunului, ștergându-și ochelarii și privindu-și tovarășul de masă.

— Sunteți foarte tânăr, hotărî el.

Danny dădu din umeri.

— Pentru un detectiv.

Danny dădu din cap.

— Asta înseamnă că sunteți foarte deștept.

Danny rezistă tentației să ridice iarăși din umeri, dar nu știa ce să zică. Așa că dădu din cap, zicându-și: „N-o să iasă bine…”

Dar preotul nu păru să bage de seamă.

— Am fost șocat auzind că a murit Christian. Am aflat când nu mai puteam să iau legătura cu el. Am trimis e-mail după e-mail, am telefonat și… niciun răspuns. Atunci am telefonat la universitate. Iar cei de acolo mi-au spus. O sinucidere!

Preotul clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea.

— Deci ați fost surprins? întrebă Danny.

— Surprins? Bineînțeles. Nu spun că nu avea probleme, că nu-și făcea griji. Dar trebuie să înțelegeți! Iubea viața. Avea un deosebit simț al umorului. Deși… Preotul se apropie de Danny și adăugă, pe un ton confidențial: Glumele lui erau groaznice.

— De ce? întrebă Danny, zâmbind.

Inzaghi se prefăcu exasperat.

— Poate că-i o problemă de limbaj. Engleza mea…

— E excelentă!

— Nu, nu. E doar potrivită. Chris făcea întotdeauna… jocuri de cuvinte. Jocuri de cuvinte teribile, zic eu, dar… poate că nu le înțelegeam din cauza limbii…

Danny dădu politicos din cap.

— Un exemplu, zise preotul. Vă întreb: ce-i amuzant în „Heigh-ho the Terio”{44}?

Danny chicoti și răspunse:

— Nu-i prea amuzant.

Își zise că era vorba de niște versuri pentru copii, dar nu-și amintea poezia.

— Asta îmi spuneam și eu, remarcă preotul. Nu-i ceva amuzant. Dar de fiecare dată când spunea chestia asta nu se putea împiedica să râdă, zise preotul, clătinând din cap.

— Nu vă venea să credeți că repeta treaba asta atât de des.

Inzaghi dădu din cap, cu un rânjet mâhnit.

— Da, Christian repeta mereu. Zicea că-i… cum spunea? – „metoda sa de a ține minte”, pentru cazul în care avea să uite o parolă, îi explică preotul. Apoi rânjetul dispăru și Inzaghi deveni morocănos. L-am abandonat, zise el.

Danny, uluit, întrebă:

— De ce spuneți asta?

Părintele Inzaghi ridică din umeri și răspunse:

— Pentru că era prietenul meu. Preotul oftă, exasperat. Ar fi trebuit să fiu mai atent la simțămintele lui. Ar fi trebuit să observ că se întâmpla ceva. Dar… nu mi-am dat seama de nimic.

Părintele Inzaghi aruncă o privire plină de speranță către Danny, așteptând compasiune din partea acestuia.

— Cred că mulți oameni simt acest lucru când moare cineva… în felul acesta, îi zise Danny. Chiar dacă e un accident, își spun: „Dacă aș fi fost cu el, ar fi încă aici”. Dar, de obicei, nimeni nu poate să facă nimic. Nimeni *n-ar fi putut să facă* nimic.

Chelnerul sosi cu o sticlă de Barbaresco, o destupă cu multă ostentație și așteptă ca Inzaghi să-și exprime aprobarea. După ce preotul dădu din cap, chelnerul umplu paharele și le luă comanda. După plecarea lui, Inzaghi se apleca spre Danny și zise, stânjenit:

— Domnule detectiv, mă întreb…

— Da?

— Mă întreb… Aș putea să văd actele dumneavoastră?

Întrebarea îl luă pe Danny prin surprindere, deși n-ar fi trebuit. Un șuvoi de adrenalină îi năvăli în trup, iar colțurile gurii i se strâmbară într-un zâmbet nervos. Una era să te dai drept cineva la telefon și alta era să minți. De fapt, era ceva mai rău decât o minciună. Se dădea drept polițist.

— Nicio problemă, zise și vârî mâna în interiorul hainei, găsi legitimația pe care i-o făcuse Belzer și i-o înmână preotului, care își ceru scuze din priviri.

— Sunteți atât de tânăr, zise părintele Inzaghi. Mă așteptam să întâlnesc pe cineva mai bătrân.

Inzaghi abia se uită la legitimație, apoi i-o înapoie, stânjenit.

— Îmi pare rău, zise el.

Danny clătină din cap.

— E bine să fii atent, nu știi niciodată cu cine ai de-a face.

— Într-adevăr, replică preotul.

— Deci… vi s-a spus cum s-a întâmplat?

— Nu, răspunse Inzaghi, privindu-l curios, apoi clătinând din cap. Ar fi fost vreo diferență?

— Unul dintre motivele pentru care sunt aici e că avem de-a face cu o „sinucidere” foarte neobișnuită.

Preotul se încruntă și întrebă:

— De ce?

Danny îi descrise circumstanțele în care fusese găsit Terio, urmărind figura preotului în timp ce acesta suporta șocul, iar deprimarea inițială făcu loc repulsiei. După ce Danny termină, Inzaghi sorbi îndelung din vin, apoi se șterse la gură cu șervețelul.

— *Doamne*! E grotesc. Adică… oh!

Danny îi aruncă o privire plină de tristețe.

— În ciuda aparențelor, zise Inzaghi, ridicând un deget, ca să-și sublinieze spusele. În ciuda aparențelor, repetă el, agitându-și degetul de parcă ar fi fost Fidel Castro. Nu-i ceva nemaiauzit.

Danny clipi, nedumerit.

— Nu?

Preotul clătină solemn din cap.

— E primul caz de care am auzit *eu,* insistă Danny. În marea majoritate a cazurilor, oamenii sar de undeva sau se împușcă. Sau iau niște pilule…

— Sigur, aveți dreptate. Dar în contextul credinței – în contextul *creștinismului* – felul acesta de lucruri are o istorie lungă.

— Oare? Danny era uluit. Educația sa religioasă fusese minimă. Sigur, totul era posibil, dar ai fi auzit dacă oamenii s-ar fi zidit singuri în numele lui Isus. O istorie lungă?

Preotul trase o dușcă de vin, apoi ridică paharul și-i admiră culoarea privindu-l în lumina ferestrei din apropiere.

— Lumea, declară el, este dușmanul izbăvirii. Întotdeauna a fost. Este câmpul de luptă pentru suflet, locul în care carnea îl întâlnește pe diavol. Dacă te retragi din lume, diavolul nu te mai poate atinge.

Sorbi din nou din vin și se aplecă spre Danny.

— Se numeau „anahoreți”, din latinescul *anachoreo,* care înseamnă „mă retrag”. Cei de la începuturi se duceau în deșert și trăiau în peșteri. Cei mai puternici erau stâlpnicii, care-și petreceau viața în vârful unui stâlp.

— Stâlp?

— Coloane antice, îi explică preotul.

— Și își petreceau *viața* acolo? Stând pe un stâlp?

Preotul dădu din cap.

— Cea mai mare parte a vieții, confirmă el. Mai târziu, în perioada medievala – erau… zidiți de vii între pereții bisericilor. Pereții dinspre nord.

— Zidiți de vii, repetă Danny.

— Cred că asta-i expresia. În limba mea, *per seppellire vivo.* Îngropat de viu. Am tradus corect, nu-i așa?

Danny dădu din cap.

— Da, zise el, ați tradus bine.

— Așa ziceam și eu, însă uneori engleza mea… o ia razna. În orice caz, anahoreții erau puși în chilii mici – *anahorete* – din spatele altarului. Anahoreții aveau ferestre mici – *despicături,* așa li se zicea –, astfel încât oamenii aceia sfinți să poată urmări slujba și să poată primi hrană. Dar, odată intrați, nu mai ieșeau. Chiliile nu aveau *ușă.*

Danny rămase cu gura căscată. Își imagina cam cum era – nu din punct de vedere al anahoreților, care, evident, erau nebuni, ci din punct de vedere al celor care veneau la biserică să se roage. Ochii din perete. Se cutremură.

Inzaghi chicoti.

— Nu erau numai bărbați, îi spuse preotul. Au existat și femei. Și, ca

și bărbații, după ce fuseseră zidite, după ce deveniseră „prizoniere ale credinței”, ajunseseră „moarte pentru lume”. Oficial și în realitate. Toți schivnicii aceia nu mai existau, cu excepția faptului că erau hrăniți.

— Isuse! șopti Danny.

— Ar trebui să citești cărțile lui Chris, îi spuse preotul. Sunt cam științifice, cam greoaie, dar merită citite – mai ales capitolul despre ceea ce numește „anahoreții fără tragere de inimă”.

Danny se încruntă și întrebă:

— Cine erau aceștia?

— Anahoreți care nu voiau sa fie anahoreți, îi explică Inzaghi. Bărbați și femei – prunci și copii – care fuseseră zidiți împotriva voinței lor.

Chelnerul sosi cu salatele lor, roti de trei ori pe deasupra lor morișca de piper, apoi se retrase după ce spuse blând:

— *Prego.*

— Acei anahoreți care nu voiau să fie anahoreți… începu Danny.

— Trebuie să citiți cartea lui Chris. O aveți?

Danny dădu din cap.

— *Mormântul radios.* Da, am adus-o cu mine.

— Totul e acolo, îi spuse Inzaghi.

— O să mă uit în seara asta.

Preotul ridică din umeri.

— Știți, zise el, aplecându-se spre Danny într-un mod confidențial, trebuie să mărturisesc că nu mi-e clar de ce ați venit aici, domnule detectiv. Din moment ce Chris s-a sinucis…

— Ei bine, îi răspunse Danny, nu suntem complet convinși că-i vorba de o sinucidere.

Un ușor „aaaahhh” ieși de pe buzele preotului. Fără să spună nimic, își așeză furculița pe masă, își puse mâinile în poală și se uită în ochii lui Danny.

— E posibil, zise americanul, ca moartea domnului Terio să fi fost o crimă.

Preotul dădu încet din cap.

— Asta s-ar potrivi mai bine, decise el.

De data asta fu rândul lui Danny să fie surprins.

— S-ar potrivi mai bine?

Inzaghi continuă să dea din cap.

— Chris era indispus când a plecat din Roma. Era îngrijorat. Poate mai mult decât îngrijorat. Poate că era *speriat.*

Deodată, Danny fu obligat să facă cu adevărat pe detectivul.

— De ce?

— I se întâmplase ceva.

— La Roma?

— Nu, îi răspunse preotul. În Turcia de est.

„Se potrivește”, își spuse Danny. Terio își petrecuse o parte din concediul sabatic acolo și după ce se întorsese în Statele Unite telefonase în Istanbul, deci…

— Ce făcuse acolo?

Inzaghi își întinse mâinile în lături, într-un gest de neputință.

— Cercetări.

— În ce domeniu?

— Pregătea o nouă carte, *Avatarurile sincretismului.* Nu se pricepea la titluri, zise preotul, zâmbind.

Danny se încruntă. Aproape că știa ce însemnau cuvintele acelea. Cu cinci, șase ani în urmă îi intraseră pe o ureche și îi ieșiseră pe cealaltă, în timpul unui curs de civilizație occidentală pe care-l urmase în primul an din colegiu. Să vedem: *avatar.* Se încruntă.

Inzaghi îi văzu nelămurirea și i se făcu milă de el.

— Christian studia opera întemeietorilor unor religii din Orientul Apropiat, religii care îmbinaseră elemente ale altor religii.

— Cum ar fi…?

— Mani și Zoroastru, îi răspunse preotul. Baha’ullah și șeicul Adi.

Primele trei nume îi erau vag cunoscute, de parcă ar fi făcut parte dintr-o întrebare cu răspuns multiplu din același an de colegiu. Erau legate de trei religii obscure: maniheismul, zoroastrismul și bahaismul. Dar șeicul Adi nu-i spunea nimic, ceea ce era bine. Un detectiv din echipa unui șerif nu trebuia să știe asemenea lucruri. Așa că exclamă: „Hmmm!”, sorbi din vin și-și vârî în gură o bucată de arugula{45}.

Părintele Inzaghi îi sări încă o dată în ajutor.

— Toți au fost întemeietori ai unor religii sau secte religioase din Orientul Mijlociu.

— Mi-am închipuit.

— Ați auzit de ei?

Fu rândul lui Danny să ridice din umeri.

— De majoritatea.

— Nu și de șeicul Adi.

Danny dădu din cap.

— Mi-am închipuit, zise Inzaghi. Yezidii nu-s prea cunoscuți.

— Yezidii?

— Șeicul Adi. El a fost „omul” yezidilor.

Danny își dădu ochii peste cap, găsind ușor de interpretat rolul de detectiv-nu-prea-deștept.

— E un trib kurd, îi explică preotul. Un grup subetnic.

Danny dădu din cap, posomorât. „Kurzi, își zise el. Acum avem de-a face cu kurzi.” Adevărul era că nu știa nimic despre subiectele acelea. Cum ar fi kurzii. Știa despre kurzi doar că trăiau în Turcia sau în Irak (sau poate în Iran). Și că erau persecutați. Asta era tot. Un fapt, două,

și cu asta epuizase tot subiectul legat de poporul kurd.

— Șeicul Adi a fost profetul lor, adaugă Inzaghi, apoi luă furculița și o înfipse într-o grămadă de verdețuri.

— Profetul cui?

— Al yezidilor, îi replică preotul. Chris s-a dus acolo ca să studieze *Scripturile negre,* zise Inzaghi, zâmbind. Asta-i Biblia lor. Textul lor sfânt.

Danny se trase înapoi când chelnerul se întoarse cu felul principal – pentru Inzaghi o friptură ce părea delicioasă și pentru el linguini presărați cu fulgi de trufe negre. Danny se întreba cum să aducă vorba despre calculator. Se interesă, fără niciun chef:

— Și de ce li spun Scripturile negre?

Inzaghi mestecă gânditor o înghițitură de friptură, meditând la întrebare. Apoi zise:

— Cine știe? Habar nu am de ce fac yezidii ceea ce fac. Discutăm acum despre oameni care se roagă îngerului Păun.

Danny se uită neîncrezător la preot.

— Vreți să spuneți că venerează păunii?

— Îl venerează pe Satana, îi răspunse prelatul.

Danny chicoti.

— Îmi pare rău, părinte, dar… ce legătură au păunii cu Satana?

Inzaghi zâmbi cu un soi de superioritate.

— Sunt un simbol al diavolului.

— Păunii?

— Da.

Danny medită la cele auzite.

— Spuneți că acei kurzi… îl venerează pe diavol?

— Exact. Nu toți kurzii. Majoritatea kurzilor sunt musulmani.

— Doar… cum le zice? Yezidii.

— Exact. Yezidii îl venerează pe Satana.

— Glumiți!

Preotul clătină din cap și-și mestecă friptura.

— Vă referiți la acel *Satana*?

Inzaghi dădu din cap și se apucă să-i explice că yezidii fuseseră cândva mai numeroși, dar că acum erau doar vreun milion de oameni.

— Au fost persecutați foarte mult timp, îi spuse preotul. Vă puteți imagina. Au suferit groaznic, mai întâi în calitate de kurzi, apoi de yezidi. Un dublu păcat.

Danny ridică din umeri.

— Dacă îl adori pe diavol, vei fi *criticat* cu siguranță.

Inzaghi izbucni în râs.

— Nu-i vorba de ceea ce credeți. Yezidii nu sacrificau copii și nici nu zburau călare pe mături. Ei au luat decizia conștientă să-l venereze pe Satana, pentru că *Scripturile negre* le-au spus că Dumnezeu s-a

săturat de lume în ziua a opta și a cedat-o diavolului. Pentru ei, diavolul nu-i rău, este Tawus, un fel de șef al îngerilor.

— Ca Lucifer.

— Da, ca Lucifer, dacă acesta nu s-ar fi prăbușit.

— Interesant, zise Danny. Dar… revenind la Terio… ați spus că era îngrijorat, că se întâmplase ceva în Turcia.

Preotul se mișcă pe scaun, ca și cum, deodată, n-ar fi stat într-o poziție comodă.

— Adevărat.

— Și? Ce s-a întâmplat?

Inzaghi trase aer adânc în piept și întrebă:

— Conform spuselor lui Chris?

— Mda…

— Chris a spus – știu că pare ridicol, dar… a spus că l-a văzut pe diavol.

Danny rămase cu gura căscată. Mult timp nu știu ce să zică. În cele din urmă reuși să îngaime:

— *Poftim*?

— Am spus că el a zis că l-a văzut pe diavol, repetă prelatul, cu un zâmbet nervos.

— Nemaipomenit!

Preotul clătină din cap.

Danny nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă. Era catolic, dar religia nu însemnase mare lucru în familia sa. Deși o parte din el reținuse posibilitatea existenței lui Dumnezeu, se trăgea totuși dintr-un șir de catolici care se îndepărtaseră de credință și deveniseră virtuali agnostici. Cu excepția a două mătuși – fete bătrâne – care erau habotnice, restul clanului Cray reduseseră rolul bisericii în viața lor la un cadru pentru ritualurile care marcau evenimentele importante. Cei din familia Cray se căsătoreau în biserică, își botezau copiii aici (certificatul lui de botez se afla într-un plic gros din sertarul de sus al biroului mamei lui). Biserica supraveghea funeraliile lor și ajuta la înmormântarea lor. Unii se duceau la slujbă, mai mult sau mai puțin regulat, mai ales când îmbătrâneau. Dar părinții lui nu ajunseseră încă la momentul acela. Însă nimeni din familia sa (cu excepția celor două mătuși) nu era religios; nimeni nu credea în *diavol.*

Danny știa că răul exista, dar nu întruchipat. Diavolul era precum… Zâna Măseluță.

— Și cum arăta? întrebă Danny, în cele din urmă. Avea coarne, coadă?

Preotul clatină din cap, părând ușor stânjenit.

— Chris nu mi-a spus. Doar că mergea într-un Bentley.

— Diavolul?

— Exact.

— Și unde se întâmpla asta?
— Undeva în estul Turciei, zise Inzaghi, aplecându-se spre Danny cu un surâs timid și adăugă: Credeați că diavolul are un Rolls?
Danny se strădui să chicotească. Ce putea să răspundă la așa ceva? Ce-ar fi spus un *polițist*? Preotul îl încerca sau își bătea joc de el?
— Ciudat, zise Danny.
— Sunt de aceeași părere.
În timp ce chelnerul strângea farfuriile, Danny decise că venise timpul să treacă la treabă. Scoase chitanța FedEx pe care o pescuise în gunoiul lui Terio și-l întrebă pe Inzaghi dacă putea arunca o privire la calculatorul profesorului.
— Sperăm să existe ceva în el. Ceva care să ne ajute în investigații.
Preotul se încruntă, iar Danny își zise: „Acum e acum!"
— Nu-l am, zise Inzaghi. Deocamdată.
— De ce? întrebă Danny.
— Pentru că-i încă în vamă.
Din spusele preotului, află că trebuia plătită o taxă de peste un milion de lire – vreo cinci sute de dolari. Până se plătea această taxă, calculatorul rămânea în clădirea pentru mărfuri a aeroportului Leonardo da Vinci.
— Știți cum e, îi explică Inzaghi. Am cerut fonduri, dar o să treacă luni de zile până o să le primesc. Adevărul e că mi-ar fi plăcut să am un laptop, dar n-am neapărată nevoie de el. Pot să folosesc alte calculatoare.
— Atunci de ce vi l-a trimis?
Inzaghi chicoti.
— A fost un cadou. Mi-am dorit întotdeauna un laptop, iar Chris se tot plângea de greutatea celui pe care-l avea. Îmi amintesc că glumea spunând că „un calculator portabil" este o contradicție în termeni.
Danny zâmbi.
— Deci a vrut să scape de el…
— Exact. Numai că s-a dovedit a nu fi un cadou ieftin. Dacă l-ar fi trimis biroului meu de la Vatican, l-aș fi primit până acum. Dar l-a expediat pe adresa apartamentului meu din Via della Scrofa. Suntem în Roma, trebuie să-i dam Cezarului ce-i al Cezarului…
Danny se gândi un timp, apoi se aplecă spre preot, punându-și coatele pe masă.
— Și dacă plătesc eu în locul dumneavoastră? întrebă el. Pot să trec cheltuiala pe seama departamentului șerifului. Iar după ce o să mă uit la el, o să am grijă să-l primiți înapoi.
Preotul strânse din buze și se gândi un timp. Apoi dădu din cap a aprobare, ca și cum ar fi zis: „Ne-am înțeles". După aceea caută în buzunar și scoase o carte de vizită foarte frumoasă, pe care i-o oferi lui Danny.

— Numărul de sus este al telefonului din apartamentul meu din Casa Clera. De obicei sunt acolo noaptea. Dar puteți să mă contactați oricând prin intermediul telefonului mobil – cu excepția momentelor când sunt în biserică. Îl închid atunci când sunt acolo.

— Grozav! exclamă Danny și-și notă numărul telefonului său mobil pe spatele unei cărți de vizită a lui Frank Muller; apoi o înmână preotului.

— O să vă dau o scrisoare pentru vamă, îi promise Inzaghi. Și o copie după declarația de expediție. N-ar trebui să aveți probleme la aeroport.

— Sunteți foarte amabil, îi spuse Danny.

— Deloc, replică preotul. Un gest frumos merită un răspuns asemănător.

• Capitolul 8

De la restaurant merseră la Vatican. Danny îl urmă pe Inzaghi printr-un labirint de străduțe vechi, atât de înguste, încât în ele domnea semiîntunericul chiar și într-o după-amiază de vară. La un moment dat cotiră și se pomeniră într-o piață scăldată de soare. În momentul următor, după ce cotiră din nou, lumina se transformă din aurie în argintie.

Traversară Tibrul pe un pod pentru pietoni, aflat la vest de mătăhălosul castel Sant' Angelo. Podul era un soi de târg în aer liber, în care arabi cu piele măslinie și africani apatici vindeau orice, de la hașiș, umbrele și caricaturi la soldăței cu baterii, care se târau pe burtă cu puștile în mâini.

Era cald pe Via della Conciliazione – un bulevard larg, prin care turiștii și autobuzele ce făceau turul orașului ajungeau direct în Piața Sf. Petru, unde fusese întins un ocean de scaune pliante, în așteptarea apariției papei. Inzaghi îl conduse pe Danny printr-un post de control păzit de Garda Elvețiană, apoi printr-o alee veche, ce dădea într-o curte întinsă – Cortile della Pigne. Curtea, înconjurată și definită de o arcadă de clădiri întunecate, era împărțită în patru de alei pavate și de verdeață, având în centru o fântână arteziană ce curgea zgomotos. Spre încântarea lui Danny, în capătul îndepărtat al curții se găsea un con de brad gigantic – părea să fie înalt de vreo trei metri și fusese făcut din marmură – care stătea pe un capitel minunat sculptat.

— De unde a fost adusă *chestia asta*? întrebă Danny.

— Un cadou, zise Inzaghi, ridicând din umeri. Sau a fost furată de undeva.

Trecură prin arcade și intrară într-o clădire care era aproape la fel de modernă în interior, pe cât de veche părea după exterior. Inzaghi semnă pentru amândoi la un mic birou de recepție, apoi îl conduse pe Danny la o scară rulată. Coborâră etaj după etaj și se pomeniră curând într-un soi de mezanin, într-o sală de așteptare bine luminată și înconjurată de geamuri. În spatele geamurilor se găsea un depozit subteran de cărți și manuscrise, așezate și îngrămădite pe kilometri de rafturi. În apropierea lor, o pancartă mică identifica locul drept ARCHIVIO SEGRETO.

— Cu zece ani în urmă a avut loc o renovare imensă – o adevărată reconstrucție, îi spuse Inzaghi. Nu exista destul spațiu pentru manuscrise. Iar acum avem asta! Patruzeci și trei de kilometri de rafturi ieftine de metal. Poți să alergi un maraton pe ele, zise preotul, zâmbind. Dacă așteptați un minut, o să aduc hârtiile.

Danny fu lăsat în compania unei călugărițe în vârstă, care stătea în

spatele unui birou vechi, fără să-i acorde nicio atenție. Călugărița vorbea liniștită la telefon, cu privirea ațintită asupra unui monitor Silicon Graphics, în timp ce mâna ei dreaptă apăsa de zor pe mouse.

După un timp, Inzaghi se întoarse cu un plic gros.

— Îmi cer scuze că a durat atât de mult timp, dar v-am dat o copie a avizului de expediție și o scrisoare care vă autorizează să ridicați calculatorul în locul meu. Nu știu dacă scrisoarea este necesară, dar suntem în Italia, adăugă el zâmbind. Cu cât mai multe hârtii, cu atât mai bine.

— Mulțumesc.

— O să-mi spuneți ce ați aflat?

— Bineînțeles, îi promise Danny, care-și spunea că lucrurile merseseră nemaipomenit de bine.

Cea mai grea parte a muncii sale, cea de care îi fusese teamă – să mintă un preot că-i polițist – se terminase (mai mult sau mai puțin). Și nu fusese foarte greu. Dimpotrivă, treaba mersese atât de bine, încât omul acela generos îi scrisese *o scrisoare de recomandare.*

— De cât timp credeți că veți avea nevoie de el? întrebă Inzaghi.

Americanul ezită. Nu-și imagina că Belzer intenționa să țină calculatorul mult timp. Dar n-avea de unde să știe ce-o să se întâmple. Dacă fișierele erau codificate, putea să dureze ceva timp până erau descifrate… Pe de altă parte, dacă Belzer copia fișierele, calculatorul nu-i mai folosea la nimic.

— N-o să dureze prea mult timp, făgădui Danny. Cu excepția cazului în care avem noroc. Dacă găsim ceva, atunci e vorba de *dovezi*… S-ar putea să dureze un timp, mărturisi el.

Inzaghi dădu din cap.

— Înțeleg. Oricum, aveți numărul meu de telefon, iar eu îl am pe al dumneavoastră.

— Exact.

— Mă gândesc… poate că nu ar trebui să încercați astăzi.

— Ce să încerc? întrebă Danny.

— Să vă duceți la aeroport, îi răspunse Inzaghi, apoi arătă spre ceasul de la încheietura mâinii. Acum e ora trei, iar cu traficul din oraș… n-o să ajungeți.

— Vama e deschisă până la cinci, îi spuse Danny. Am verificat.

Preotul dădu din cap, apoi îi spuse:

— Bineînțeles. Asta înseamnă că oamenii pleacă pe la patru.

Inzaghi chicoti, apoi îl conduse spre scara rulantă, unde își luă rămas-bun cu un zâmbet atât de sincer, încât Danny fu chinuit de mustrări de conștiință nu numai cât timp urcă încet din străfundurile bibliotecii, dar și tot restul drumului până la Inghilterra. Amabilitatea individului era deprimantă.

Dar după-amiaza nu era deprimantă. Soarele strălucea, iar Roma era

o realitate. Danny luă ascensorul spre camera sa, iar când ajunse scoase *Mormântul radios* din geantă. Cartea sosise de la Alibris cu două zile în urmă, iar el nici măcar n-o deschisese. Acum văzu că era un volum subțire, cu o fotografie a lui Terio pe supracopertă – aceeași fotografie pe care o publicase *Washington Post* deasupra anunțului funerar. Danny puse cartea sub braț, coborî cu liftul, ieși și făcu semn unui taxi.

— Vila Borghese, comandă el și, simțindu-se temerar, adăugă: *per favore.*

Călătoria fu scurtă și, după cum bănuise, parcul se dovedi a fi un loc perfect pentru citit într-o după-amiază de vară. Platani uriași umbreau peluza și băncile. Îndrăgostiții se plimbau. Copiii se jucau. Vânzătorii de înghețată își împingeau cărucioarele de-a lungul aleilor. Danny cumpără o cupă mică de înghețată de fistic, se așeză și începu să citească.

Prima jumătate a cărții era dedicată celor dintâi anahoreți. Istorisindu-le povestea, Terio susținea ca sfântul Anton din Egipt și cei care i-au urmat au fost în mare măsură răspunzători de răspândirea monarhismului în occident. Terio afirma că asta s-a întâmplat pentru că eremiții erau în mod invariabil imitați. Ironia sorții consta în faptul următor: cu cât retragerea lor din lume era mai completă, deci cu cât mai departe se duceau în deșert, cu atât erau mai mari șansele să iasă de acolo însoțiți de mare fast. A existat și un lucru bun: ordinele mânăstirești au păstrat scrierile în timpul Evului Mediu, iar prin asta au salvat civilizația occidentală de ignoranță și obscurantism.

Toate astea erau interesante, dar lui Danny atenția îi fu atrasă de un capitol aflat spre sfârșitul cărții. Tratând subiectul „anahoreților fără voie”, Terio scrisese despre o baladă sau un cântec popular despre care se spunea că datează de peste o mie de ani. Intitulată *Soția zidită de vie,* balada fusese răspândită din Bombay până-n București. Terio afirma că existau mai mult de șapte sute de versiuni ale acesteia, în diferite limbi și dialecte.

În varianta iugoslavă, o femeie este zidită în pereții unei fortărețe. În Persia, într-un pod. Întotdeauna ca „să aducă noroc” sau, în cazul podului, ca să potolească mânia zeilor răului pe care construirea acestuia îi înfuriase.

Cea mai impresionantă dintre balade era, după opinia lui Danny, cea transilvăneană. În această variantă, un grup de zidari trudesc din greu ca să ridice o mănăstire – iar munca lor se năruia peste noapte. Se spunea că vina este a „duhurilor”, iar oamenii erau disperați: Se vor întoarce vreodată la casele lor? Gândindu-se cum să rezolve problema, meșterul zidar aude o voce care-i spune că duhurile răului pot fi potolite doar prin sacrificiul unei femei. Mai precis, prima femeie care sosește în locul acela trebuie să fie zidită în temelia

clădirii. Satisfăcut că găsise o soluție, zidarul povestește totul colegilor săi și se înțeleg între ei să zidească de vie prima femeie care vine în locul acela. În dimineața următoare, zidarii privesc cu teamă drumul. Curând zăresc în depărtare o femeie care se apropie. Când femeia ajunge lângă ei, emoția zidarului se transformă în groază, pentru că își dă seama că e chiar tânăra lui soție, care venise de departe ca să-i aducă flori, mâncare și vin. Zidarul se roagă lui Dumnezeu să o facă să se întoarcă acasă, să se ducă de unde a venit, dar femeia nu se întoarce. Și va fi închisă în zid, chiar dacă meșterul moare de mâhnire.

În comentariile sale, Terio recunoaște că există multe interpretări ale înțelesului său, la fel de multe ca și variantele baladei sale. Pentru unii exegeți postmoderni, cântecul era „o metaforă mortală despre căsnicie" (în care femeia era „zidită la figurat în căsnicie ca să-și apere virtutea"). Alt comentator pretindea că balada respectivă reprezintă „zidirea simbolică a sârbilor" de către invadatorii musulmani.

În schimb, Terio credea că balada trebuie luată ca atare. Din punctul său de vedere, „soția zidită de vie" nu era altceva decât istorie orală – o relatare populară despre un obicei istoric prin care femei și copii erau zidiți de vii ca să se asigure succesul construirii unor clădiri importante. Ca dovadă a unor asemenea practici, Terio cita zidirea unei femei – despre care se spunea că era virgină – în zidul castelului german Nieder Manderscheid. Un al doilea exemplu era Poarta Podului din Bremen. Când acesta a fost demolată în secolul al XIX-lea, s-a descoperit în fundația clădirii scheletul unui copil. Alte dovezi fuseseră scoase la iveală în timpul renovării unor biserici englezești și a unor catedrale franceze. Terio notase în trecere că unii savanți credeau că versurile cântecului pentru copii *Podul Londrei* făceau referire la o asemenea practică. Imediat, Danny își aminti:

Podul Londrei se prăbușește,
Se prăbușește, se prăbușește,
Podul Londrei se prăbușește,
Doamna mea.
Ia cheile și încui-o
Încui-o, încui-o
Ia cheile și încui-o
Pe doamna mea.

Dacă te gândeai bine, versurile nu aveau niciun înțeles. Ce chei? Pe cine să încui? Oare înțelesul era să încui o doamnă ca să nu se prăbușească podul? Isuse! Îl trecură fiorii.

Toată povestea te înfiora, cu toate că tonul era sec, dar fascinant. Atât de fascinant, încât atunci când Danny închise în cele din urmă cartea, fu surprins să descopere că se înserase. Fără să-și dea seama,

fuseseră aprinse luminile din parc, iar umbrele după-amiezii se dizolvaseră într-un întuneric mai cuprinzător.

Danny se ridică în picioare și se îndreptă în direcția unei lumini îndepărtate, sperând ca acolo să fie Piazza del Popolo. Nu că asta ar fi avut vreo importanță. Se pierduse în gânduri și putea să se rătăcească și de-adevăratelea. Avea să găsească un taxi, la un moment dat, iar taxiul avea să-l ducă la hotel, unde avea să cineze în liniște și să se culce. Până atunci, trecea pe lângă statuile din parc ale unor poeți și revoluționari din Lumea a Treia, ținând strâns în mâini *Mormântul radios.* Pentru prima oară, Danny se întrebă dacă Terio se sinucisese. „Și dacă fusese și el un anahoret «împotriva propriei voințe»? Cine ar face așa ceva? Cine s-ar îngropa de viu?"

Își continuă șirul gândurilor, dar tot nu se lămuri. Dacă fusese o sinucidere și Terio se zidise singur acolo, *la ce se gândise*? *La ce se gândise atunci când pusese ultima cărămidă*?

•

Se făcuse cald, deși era încă dimineața, iar Danny simțea aerul arzându-i pielea, în timp ce stătea la biroul funcționarului din vama aeroportului Leonardo da Vinci, așteptând o ștampilă. În spatele biroului, un tânăr elegant bătea la o mașină de scris antică, în timp ce o țigară îi fumega în colțul gurii. Bărbatul – un agent vamal – era ciudat de atent, de parcă tastatura ar fi reprezentat un mister de proporții uriașe. Din când în când lovea cu încetinitorul clapa de întoarcere a carului, privea prin fum, apoi reîncepea să ciocănească. În cele din urmă se opri și, la fel de lent, reciti ce dactilografiase.

— *Va bene,* declară el și scoase foaia din mașină, apoi se ridică în picioare și împinse hârtia pe birou, către Danny. Semnați.

Danny se supuse, iar agentul vamal ștampilă și contrasemnă hârtia. Apoi arată un număr (era 1483000) și zise:

— Acum plătiți.

Danny scoase niște bancnote din teancul pe care-l luase de la bancă în dimineața aceea. Agentul sortă bancnotele și le puse într-un sertar al biroului. Apoi încuie sertarul, mormăi ceva – Danny nu înțelese ce – și dispăru într-o cameră din spate. După un minut se întoarse ținând în brațe un pachet, prezentându-l de parcă ar fi fost o coroană așezată pe o perniță.

— *Grazie*!

— *Prego*!

În timp ce se întorcea la Inghilterra, Danny stătu pe bancheta din spate a taxiului, având alături calculatorul în cutie. Intenția sa fusese să-l expedieze imediat prin FedEx lui Belzer, dar apoi îi trecu prin minte că ar fi fost o greșeală să trimită calculatorul fără să-i copieze conținutul. FedEx nu pierdea multe lucruri, dar uneori se întâmplau tot felul de rahaturi, iar dacă se întâmpla de data asta, Danny putea să

piardă o mulțime de bani. Mai bine să copieze fișierele pe dischete, ca să le aibă, pentru orice eventualitate.

La indicația lui Danny, taximetristul opri în fața unui magazin elegant de birotică, de pe Via del Corso. Danny părăsi mașina parcată pe trotuar și pe șoferul care citea un ziar fotbalistic, intră în magazin și cumpără o cutie de dischete și niște etichete pentru poștă. Apoi se întoarse la hotel, urcă în camera sa, se așeză pe pat și, folosind un cuțit pentru deschis scrisorile, tăie cu grijă ambalajul pachetului.

După cum sperase, Thinkpad-ul era într-o cutie de catifea neagră, împreună cu toate accesoriile, inclusiv o unitate externă de dischete și adaptorul necesar pentru a se potrivi la prizele italienești. Avu nevoie doar de un minut ca să pregătească totul și să dea drumul calculatorului. Se duse imediat în directorul principal.

Găsi douăsprezece directoare ce conțineau fișiere tip text. Restul erau fișiere de sistem și aplicații informatice de care nu avea nevoie. Așa că recreă același director pe dischetă și copie fișierele tip text în el. În cele din urmă vârî discheta într-un plic cu antetul hotelului, scrise Terio pe el și-l puse în geantă. Apoi puse laptopul în cutia sa, iar pe aceasta, în cutia de carton.

Venise momentul să-i telefoneze lui Belzer. Venise vremea să fie plătit.

Numărul avocatului se afla pe cartea de vizită a acestuia, iar Danny îl sună de pe celularul pe care i-l dăduse. Legătura se făcu instantaneu, o tăcere de moarte întreruptă de un fâsâit îndepărtat.

— *Prego.*

— Hmmm… încerc să iau legătura cu domnul Belzer.

Vocea deveni mai caldă.

— Daniel! Prietene! Cum îți place Cetatea Eternă?

— M-a făcut praf, m-a dat gata!

— Minunat! Ai noutăți pentru mine?

— Am vești bune, îi răspunse Danny.

— Așa! Deci te-ai întâlnit cu preotul.

— Mai mult. Am calculatorul.

— Poftim? Asta-i grozav!

— Cum să fac să ajungă la dumneavoastră? întrebă Danny, cu stiloul în mână. Mă gândeam să-l expediez prin FedEx…

Belzer chicoti.

— Da, cred ca ai putea să mi-l expediezi. Dar de ce să nu faci economie?

— Cum?

— În loc să mi-l trimiți prin FedEx, de ce nu iei liftul?

— Poftim? exclamă Danny, care credea că înțelesese greșit.

— Am spus că poți să mi-l aduci dacă iei liftul. Sunt la etajul al treilea.

Danny se întrebă: „E o glumă?” Decise că nu era. Se mai întrebă: „Ce face aici și de cât timp e aici?” Într-un fel, ideea că Belzer se afla în același hotel, fără ca el să știe, îl deranja, îi producea un sentiment de claustrofobie. „Și de ce n-ar fi aici? Poate că acesta este hotelul la care trage de obicei, de aceea m-a cazat și pe mine aici. Poate că are treburi în Roma.” De fapt, nici nu conta. Îi ușura munca lui Danny.

— Ce cameră? întrebă el.

Belzer chicoti și-i răspunse:

— Toate.

— Tot etajul?

Danny avu impresia că-l vede pe avocat ridicând din umeri.

— E o măsură de securitate, îi explică Belzer. Îmi permite un pic de intimitate. Oricum, sunt doar câteva camere.

„Doar câteva camere? La cinci sute de dolari pe noapte?”

— Urc imediat, îi făgădui Danny.

Ascensorul îl duse la etajul al treilea, unde își dădu imediat seama că intrase pe domeniul lui Belzer. De îndată ce ușa liftului se deschise, un tip solid, în costum negru, se ridică de pe un scaun cu spetează și se îndreptă spre ascensor. Se uită la Danny, apoi își plecă ușor capul, cu un gest de respect, apoi îi făcu semn spre hol, unde stăteau alți doi indivizi.

Danny o luă în direcția aceea și-l găsi pe avocat așteptându-l într-o bibliotecă de modă veche, cu lambriuri de nuc.

— Dan! exclamă Belzer, ieșind din spatele unui birou vechi de lemn, ca să-i strungă mâna.

Și de data asta purta un costum de culoare închisă, bine croit, și ochelari cu lentile cenușii – nu chiar ca niște ochelari de soare, dar suficient de închise la culoare ca să nu i se vadă ochii.

— Nici nu știi cât de încântat sunt să te văd!

Belzer îl luă pe tânăr de braț și-l conduse la o masă ovală, aflată lângă o fereastră ce dădea spre stradă.

— Ăsta e? întrebă el, luând pachetul din mâinile lui Danny.

— Da, ăsta e, îi răspunse Danny, apoi se așeză într-un fotoliu de piele și privi cum Belzer examina pachetul.

Avocatul văzu că fusese desigilat și se uită întrebător în direcția lui Danny.

— Am vrut să mă conving că-i acolo, îi spuse acesta.

Belzer dădu din cap și se așeză pe un scaun de lângă masă.

De îndată, un chelner intră în camera cu o tavă și turnă fiecăruia din ei câte un pahar cu apă rece.

— Bei ceva? întrebă Belzer, făcând un gest în aer cu mâna sa bine îngrijită.

— Nu, mulțumesc, eu…

— Un trabuc? Cafea?

Danny clatină din cap.
— Nu, mulțumesc.
Belzer făcu un semn prin care îi sugera chelnerului că poate să plece – de parcă ar fi gonit o muscă – apoi scoase laptopul din pachet. Îl așeză pe masă între ei, ridică monitorul și apăsă butonul de pornire. Dură aproape un minut până se auzi sunetul ce anunța că aparatul era gata de utilizare. În timp ce Danny se uita la el, avocatul începu să apese pe taste.
Danny nu-și dădea seama exact ce făcea Belzer – nu vedea ecranul din locul în care se afla dar presupuse că acesta căuta prin directoarele lui Terio. Căuta ceva anume. Sau poate că scotocea le întâmplare.
Trecură cinci minute, apoi zece. Din când în când, avocatul se oprea ca să citească sau să recitească vreun fișier care-l interesa. Danny nu-i acorda prea multă atenție, își socotea în minte totalul orelor lucrate și încerca să-și amintească exact ce-i spusese Belzer când încheiaseră înțelegerea în legătură cu calculatorul. „O să-ți dau zece mii de dolari… în plus față de plata pentru orele muncite… Poate preotul o să vrea să-ți vândă calculatorul. Dacă o să fie de acord, poți să păstrezi ce-o să rămână…”
Ceva de felul ăsta.
Danny luă o înghițitură de apă și socoti. Un milion și jumătate de lire făceau cam șase sute șaptezeci și cinci de dolari. Atât plătise la vamă pentru calculator. Întrebarea era: banii ăștia intrau la „cheltuieli”? Sau la categoria „cerșește, împrumută sau fură”? „Nu fii lacom, își spuse el. O să fii norocos chiar și în cazul în care individul ăsta o să-ți plătească orele de muncă pe care ți le datorează. E prea ușor. Pentru zece mii, puteam să mă aleg cu o împușcătură sau ceva asemănător.” Deci nu era o cheltuială. Era prețul pentru o afacere. Asta însemna că-i rămâneau… circa nouă mii de dolari. Cu excepția cazului în care Belzer oprea calculatorul. Atunci trebuia să-i cumpere preotului un Thinkpad. (Un Thinkpad *folosit*) Cât ar costa așa ceva? O mie? Aici era în Italia. Poate două mii.
Oricum… scenariul cel mai defavorabil ar fi fost următorul: Dacă Belzer păstra laptopul, Danny se alegea cu șapte mii cinci sute de dolari – plus plata orelor. Strânsese deja cincizeci și opt de ore și avea șanse să mai adauge și altele. Cu totul, probabil că avea să încaseze peste cincisprezece mii de dolari. Suficient ca să-și cumpere calculatorul pentru prelucrarea de imagini – sau suficient ca să poată acoperi diferența cu bani de la părinții lui.
Belzer se mai jucă la calculator vreo cinci minute. O dată sau de două ori, Danny vru să spună ceva – să mai stea sau trebuia să plece? – dar avocatul îl potoli, mângâind ușor aerul cu mâna dreaptă, în timp ce privirea îi rămăsese lipită de ecran.
În cele din urmă, Belzer deschise o servietă care stătea pe podea,

lângă masă, și scoase un CD. Îl introduse în unitatea de la baza calculatorului și începu să tasteze. Curând, hard-discul începu să bâzâie, un zgomot ritmic, ca o bătaie de puls, care părea complet nepotrivit în încăperea aceea de secolul nouăsprezece. Poate copia ceva. Danny nu știa ce face. Apoi, după circa un minut, calculatorul deveni tăcut. Belzer îl opri și coborî ecranul.

— Sunt foarte mulțumit de tine, îi spuse el lui Danny, zâmbind cu gura până la urechi.

Danny aproape că roși.

— Mulțumesc.

Belzer clătină din cap. Își scoase ochelarii de soare și-i ținu în mână. Avocatul făcea acest lucru din când în când, iar Danny își dădu seama că era un gest menit să sublinieze lucruri importante. Un gest de adeziune.

— Nu. Eu trebuie să-ți mulțumesc. Dacă n-ai fi găsit chitanța FedEx *în gunoi…*

Danny mulțumi pentru compliment ridicând modest din umeri.

— M-am tot gândit, zise Belzer. Ești un tânăr interesant: inteligent, iute, imaginativ. Din câte-mi dau seama, n-ai niciun defect. Asta-i un lucru rar.

Lauda îl făcu pe Danny să se simtă stânjenit. Se înfioră, dar reuși să-l privească pe Belzer în ochi. Și-și dădu seama, pentru prima oară, că ochii avocatului aveau culoarea și consistența noroiului.

— Mulțumesc, zise Danny.

— Ei bine… m-am gândit… cred că ar fi o idee bună să punem colaborarea noastră pe o bază mai solidă.

Danny îl privi uimit.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să lucrezi pentru mine cu normă întreagă.

Danny nu stătu pe gânduri.

— Mulțumesc, dar nu accept. Asta a fost… un fel de activitate secundară.

Se opri, pregătindu-se să se lanseze într-un discurs despre artă și cât de importantă era aceasta pentru el, dar avocatul îl întrerupse:

— Ascultă-mă. Mă gândeam să transform plata orelor tale în salariu. Vei călători, dar o vei face la clasa întâia – așa că nu cred că te vei chinui prea mult.

Danny se gândi bine. Adevărul era că-i plăcea să călătorească – mai ales la clasa întâia (lucru pe care-l făcuse o singură dată).

— Și unde o să călătoresc? întrebă el.

Belzer ridică din umeri.

— Clientul meu are o grămadă de afaceri. Londra, Moscova, Tokio, Los Angeles… Greu de spus unde. Te văd ca pe un soi de pompier. Ca pe un depanator. Când se întâmplă ceva, te urci în avion, verifici și

raportezi. Mie. Cred că o să ți se pară interesant, chiar dacă o să dureze doar un an sau doi.

Apoi Belzer își puse ochelarii din nou și se rezemă de speteaza scaunului, ca și cum i-ar fi lăsat lui Danny ceva timp de gândire.

Iar acesta se gândi. Îi fu imposibil să nu socotească: o sută de dolari pe oră, patruzeci de ore pe săptămână, timp de cincizeci și două de săptămâni... cât făcea asta? *Două sute de mii pe an*? Nu era rău pentru un artist de douăzeci și șase de ani. Chestia asta ar fi făcut-o praf pe Caleigh. Pe de altă parte, n-ar mai fi fost artist, ar fi lucrat pentru tipul ăsta și...

Belzer îl urmarea cu privirea.

— Mă scuzați, zise Danny.

— Am spus că nu trebuie să te hotărăști imediat. Gândește-te vreo două zile și dă-mi răspunsul în week-end.

— În week-end?

— Putem discuta despre asta în Siena. Mi-ar plăcea să vii să asiști la Palio.

„Palio", se miră Danny, apoi întrebă:

— Ce-i Palio?

Belzer se încruntă și exclamă:

— Glumești!

Danny clatină din cap.

Avocatul zâmbi și se aplecă spre el. Își rezemă cotul de masă, bătu darabana cu degetele în tăblie și începu să-i explice:

— E cea mai veche și mai spectaculoasă cursă de cai din lume. Are loc de două ori pe an în Campo – una dintre cele mai frumoase piețe din Italia, o piață cu adevărat mare, în formă de scoică marină. Fiecare dintre *contrade* are un cal care participă la cursă, așa că...

— Ce-i un *contrade*? întrebă Danny.

— *Contrada,* îl corectă Belzer. Unul dintre vechile cartiere din Siena, zise el, apoi zâmbi. E ceva în stil *West Side Story* sau *Romeo și Julieta.* Montague și Capuleți... și eu, zise el, zâmbind din nou. Oricum... cursa începe cu un foc de tun. Cincizeci de mii de oameni se înghesuie în Campo, umăr lângă umăr, iar caii aleargă în jurul lor. Jocheii călăresc fără șa.

— Pare ceva uimitor.

Belzer își scoase din nou ochelarii și se aplecă spre el.

— E grozav. Italia *se oprește.* E ca un stop cardiac național care are loc pe durata cursei. Un artist ca tine... poate să vadă ce-i viața. Mulțimi, sânge, viteză.

Belzer îl privi cu ochii lui noroioși, având pe buze un început de zâmbet.

Danny se gândi la spusele lui. „Să vezi ce-i viața?" Probabil că nu. Își dorea doar să fie plătit, să ia următorul avion spre Statele Unite, să

se vâre în pat cu Caleigh. Și tot așa…

— Dacă o să fii acolo, ai putea să-l întâlnești pe Zebek – vrea să te întâlnească – și-ți vom da un cec pe loc. Cecul e pregătit, te așteaptă.

Danny nu știa ce să spună.

Avocatul chicoti.

— O să dureze o zi sau două, îi făgădui el. Și vom continua să-ți plătim onorariul pentru ore și cheltuielile.

— Nu-i vorba de asta, îi răspunse Danny. Trebuie să pregătesc o expoziție.

Belzer, aflat în spatele ochelarilor, păru dezamăgit, iar Danny își dădu seama că părea nerecunoscător. Avocatul fusese extrem de generos și… Deodată, lui Danny îi trecu prin minte un gând groaznic. Dacă nu se ducea să-și ia cecul, cât timp avea să dureze până îi va fi trimis? Și când îi va fi trimis – dacă îi va fi trimis – va fi trecută pe el întreaga sumă? Sau Belzer se va răzgândi în privința generozității sale? Ce era cu Zebek? Ar fi fost interesant să cunoască pe cineva atât de bogat și de puternic. Poate era colecționar de artă. Poate…

— Bine, zise Danny, hotărându-se. De ce nu? Nu vizitez Italia în fiecare zi.

— Minunat! exclamă Belzer. Te aștept mâine-seară, la ora opt. Pentru cină, *alfresco,* chiar în Campo. Seara dinaintea cursei e o seară specială.

— Și cum o să vă găsesc?

Belzer ridică din umeri.

— Du-te în Campo și uită-te după Palazzo di Pavone în Logge della Mercanzia. Mesele vor fi pregătite acolo. O să vezi steagurile.

Danny căuta un stilou în buzunar.

— Nu-i nevoie să-ți notezi, îi spuse Belzer. Toată lumea știe unde-i locul respectiv. Uită-te după un balcon lung, cu păuni care se găinățează peste tot. E singurul din Campo.

Izbucni în râs și nu observă privirea uimită a lui Danny.

„*Păuni*? Ce spusese Inzaghi? Ceva despre Îngerul Păun…”

— Vreți să spuneți că sunt păuni chiar în mijlocul orașului?

Belzer zâmbi.

— De ce nu? Sunt mai buni ca orice câine de pază, iar Zebek n-a putut rezista.

— La ce n-a putut să reziste?

— Palatul. E din secolul al XVI-lea, iar când s-a pus în vânzare… îți poți imagina, a fost o chestie care se potrivea atât de bine…

Danny se încruntă, neînțelegând nimic.

Belzer zâmbi.

— Am uitat. Nu vorbești italiana.

Avocatul se gândi un timp, apoi îi explică:

— Fiecare *contrada* are un simbol. De obicei e un animal, dar nu

întotdeauna. Unul dintre animale este *il pavone,* păunul. Este normal ca atunci când ai o firmă care se numește *Sistemi di Pavone,* cu sediul în Siena… să nu stai pe gânduri să cumperi *Palazzo di Pavone.* Cred că asta se numește „definirea unei mărci”.

Belzer își înfipse bastonul în podea și se ridică în picioare.

— Ce facem cu calculatorul? întrebă Danny, ridicându-se și el.

Avocatul se uită indiferent la laptop.

— Ce-i cu el?

— I-am spus preotului că o să i-l dau înapoi.

— Atunci dă-i-l, zise avocatul, apoi se uită la Rolexul său. Uitasem de asta.

Scoase un plic cafeniu din buzunarul de la haină și i-l înmână americanului.

— Ce-i asta?

— Biletul pentru *rapido* către Siena. Pleacă din Termini la zece și treizeci și două de minute. Dimineața. Și o chitanță pentru Villa Scacciapensieri. E un hotel drăguț, zise Belzer, cu un pic de regret, dar nu atât de central cum ți-ar plăcea ție. Dar, ținând seama de Palio… avem noroc că nu stăm într-un cort. Orașul e plin cu vârf și îndesat.

Danny mormăi că nu-l deranjează cu nimic, apoi cei doi își strânseră mâinile.

— Atunci, pe mâine.

— La opt, îi reaminti Belzer. Iar în ziua următoare vei privi cursa împreuna cu noi, din balcon. E ceva deosebit, toată lumea e de acord că merită să mori ca să vezi așa ceva.

•

Danny nu se grăbi în timpul gustării din dimineața următoare, în timp ce stătea la o masă din sala tăcută a hotelului Inghilterra. Avea multe lucruri la care să se gândească, iar în minte îi treceau fragmente dintr-o veche melodie rock:

Should I stay,
Or should I go?{46}

Pe de o parte, avea viața sa. Evident, cel mai corect ar fi fost să se întoarcă la viața sa și să muncească din greu. Putea să-și cumpere calculatorul pentru prelucrarea imaginilor, de care avea nevoie. Cine știe? Poate o să vândă câteva lucrări. Asta își dorea un artist: să câștige destui bani ca să continue să lucreze. Dacă o să dea lovitura într-o zi, o să fie grozav. Dar *munca* era cea care conta. Nu banii.

— Mai doriți cafea, domnule Cray?

Danny se uită spre chelner și dădu din cap.

— Vă rog…

Chelnerul umplu ceașca lui Danny, își înclină capul și se retrase.

Pe de altă parte… ar fi putut să lase de-o parte ocupațiile legate de adevăr și frumusețe și să treacă în partea cea întunecată – sigur, nu pentru totdeauna, dar pentru suficient timp ca să se bucure de lumea avioanelor particulare și a hotelurilor de lux, cu ciocolată belgiană pe pernă. Asta îi oferise Belzer: șansa să trăiască „pe picior mare".

O ofertă tentantă. Dar tentația – și, evident, era atât o problemă de tentație cât și una de ocazie – ridica întrebări. De exemplu, chestia cu „partea întunecată". Din experiența sa – ce-i drept, limitată – cei bogați rareori luptau de partea bună a baricadei. Așa stăteau lucrurile.

Iar în afacerea asta cu Belzer Danny nu știa cine e de partea binelui și cine e de partea răului – nu știa nici măcar despre ce era vorba. Dar oare lui îi păsa în ce tabără era? Își închipuise că-i pasă, dar când fusese pus în fața ofertei lui Belzer începuse să se întrebe dacă virtutea sa se datorase integrității sale sau numai lipsei de ocazii. Poate că nu era băiat bun, așa cum își imaginase, ci doar un băiat rău care așteptase o ocazie ca să se manifeste.

Danny sorbi din cafea. Admiră ceașca de porțelan alb. Treaba asta, cu Terio și Belzer, era, într-un fel, aducătoare de *ghinion.* Așa simțea el. Păunii, violența, toate erau foarte ciudate. Îl făceau să vrea să se închine, ceea ce era…

„Isuse! își zise Danny, o iau razna." Nerăbdător să-și înlăture mustrările de conștiință, semnă nota de plată și se duse în camera sa.

Scoase laptopul lui Terio de sub pat, îl așeză pe canapea și-l porni. „Poate o să găsesc ceva care mă va ajuta să mă hotărăsc. Ceva despre Terio sau Zebek…"

Dar nu găsi.

Pentru că nu era nimic.

Absolut nimic.

Danny se uită la monitorul care arăta ca un zid alcătuit din pixeli albi. Pentru o secundă, își zise că laptopul se stricase. Funcționase când îl folosise Belzer, cu o zi înainte. Îl închise și-l porni din nou. Același lucru.

Rămase un timp – care i se păru nesfârșit – pe marginea canapelei, cu calculatorul în poală. Și-l aminti pe Belzer stând în fața sa, uitându-se la monitor. După un timp, avocatul pusese un CD în unitate – ca să copieze fișierele. Sau așa crezuse Danny. Unitatea începuse să funcționeze. Iar acum…

Deodată, înțelese. Belzer nu copiase fișierele. Reformatase hard-discul și scrisese peste el cu Disc Wipe sau cu alt program. Pentru asta folosise CD-ul.

Danny simți că atinsese un punct sensibil. După ce se gândi mai bine, înțelesul a ceea ce făcuse Belzer începu să-i fie mai clar. Își dădu seama pentru prima oară în ce tabără se afla: în cea *rea.* Distrugerea

fișierelor îl punea pe Belzer într-o nouă lumină, ca și „investigația” pe care o plătea. Nu era o investigație, era ascundere de informații. Terio nu răspândise informații false, pentru că, dacă ar fi făcut așa ceva, Belzer ar fi copiat fișierele înainte să-i înapoieze calculatorul lui Danny. Fișierele erau o dovadă a ceea ce făcuse Terio. În loc să le copieze, avocatul le ștersese.

Acum Danny știa. Nu fusese un băiat bun sau un băiat rău. Fusese doar un alt fraier, un alt lacheu. Avocatul nu-l plătise pe Danny pentru deșteptăciunea lui – Fellner Associates era *deșteaptă*. Belzer îl plătise pentru naivitatea sa. Pentru că Fellner și-ar fi dat seama de intențiile lui Belzer. Și, ținând seama de resursele de care dispunea, firma ar fi cercetat bazele de date, să vadă ce-i cu zvonurile despre Zebek. Și ar fi interpretat rezultatele. Dacă s-ar fi dovedit că nu fusese niciun scandal, firma și-ar fi dat seama că avocatul mințea și, ca urmare, ar fi renunțat să se mai ocupe de caz.

Danny se înfurie. De obicei era un tip cumsecade, dar avea un temperament irlandez și, când se enerva, era mai bine să nu-i stai în cale. Mama sa își făcea griji din cauza firii lui. „Ești ca un ciocan stricat, Danny. Sari din mâner și nu-ți pasă pe cine poți lovi.” De data asta îi păsa. Îi păsa foarte mult. Chiar în clipa aceea ar fi vrut să-l lovească pe Belzer – doar pe el. Dar asta nu folosea la nimic. Puse calculatorul deoparte, se întinse pe canapea și se uită în tavan. „Ce să fac?” se întrebă Danny.

Răspunsul îi apăru imediat în minte: „Să-ți primești banii”. Nu i-ar fi folosit la nimic să-l înfrunte pe Belzer. Trebuia să-și vadă de treaba lui, să-și ia banii care i se cuveneau și să se despartă prietenește de avocat. „Mulțumesc pentru propunere, domnule Belzer, este teribil de interesantă, dar trebuie să-mi pregătesc expoziția. Ciao!”

Iar între timp avea să i-o tragă. O să refacă fișierele pe calculator, folosind copia pe care o făcuse. Belzer nu știa de copia aceea – și nu avea cum să afle. Preotul avea să facă ceea ce trebuia să facă – ceea ce Terio *dorise* să facă dacă în fișierele acelea era ceva. Poate calculatorul nu fusese un soi de mesaj vârât într-o sticlă. Poate că Terio trimisese calculatorul ca un cadou unui prieten, așa cum credea Inzaghi. În acest caz, preotul avea să repete ceea ce făcuse Belzer și avea să șteargă toate fișierele aflate în calculator.

Dar trebuie să fi fost ceva în calculatorul acela, altfel Belzer n-ar fi șters discul. Danny nu știa de ce ștersese Belzer fișierele. Nu știa și nici nu voia să știe. Danny Cray avea să înmâneze preotului Thinkpad-ul, cu fișierele refăcute. Asta o să-l facă să se simtă mai bine. Iar după aceea… Dumnezeu cu mila.

•

Treaba nu era foarte ușoară. Belzer reformatase hard-discul, distrugând nu numai fișierele de text ale lui Terio, ci și sistemul de

operare Windows. Trebuia în primul rând să refacă sistemul de operare – ceva ce Danny nu mai făcuse și nici nu intenționase să facă. Avea nevoie de un specialist – dar unde să găsească unul?

Se dovedi că unul dintre avantajele de a locui într-un hotel mare consta în faptul că aveai la îndemână un portar. Treaba lui Giorgio era să aibă grijă de oaspeți – să le procure tot ce-și doreau. Bilete, rezervări, informații, prezentări – orice. După ce-i explică portarului despre ce era vorba, Danny se întoarse în camera sa, lăsându-l pe priceputul Giorgio să dea telefoane. Iar acesta se ocupă de problemă cu succes. După vreo oră, la ușa apartamentului apăru un tânăr, cu o cutie jerpelită plină cu CD-uri. În ea se afla o copie-pirat a unui sistem de operare Windows 98.

Puștiul nu avu nevoie de mult timp ca să instaleze sistemul de operare – puțin mai mult de-o jumătate de oră. După ce termină treaba, Danny îi dădu echivalentul a o sută de dolari și-l conduse la ușă. Apoi se așeză la laptop și refăcu, unul câte unul, fișierele text pe care le ștersese Belzer. Treaba durǎ circa două minute. După ce termină, îi telefonă lui Inzaghi.

— Ați fost foarte iute, îi zise preotul, care nu se strădui să-și ascundă surpriza. Am crezut că o să dureze mai multe zile.

— N-am găsit nimic din ceea ce căutam, îi explică Danny. Cum facem ca să vă dau calculatorul? Plec mâine. Pot să vi-l expediez prin FedEx.

Inzaghi ezită.

— Ar fi bine, dar… Unde plecați? Vă întoarceți în Statele Unite?

— Mă duc în Siena.

— Pentru Palio! Sigur! Un oraș minunat. Vă invidiez. Să vizitați catedrala. O să vi se pară spectaculoasă, chiar dacă ați văzut catedrala Sfântul Petru.

— O să am grijă s-o vizitez.

Preotul făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit la ceva.

— Cu ce călătoriți?

— O să iau trenul.

— Eu mă duc la Frascati, mâine-dimineață, exclamă Inzaghi. Am putea să ne întâlnim la Termini.

— Sunteți sigur?

— Foarte sigur. În gară se află un birou de informații. Unul mare, nu se poate să nu-l vedeți. La ce oră aveți tren?

— La zece și treizeci și două.

— Atunci să ne întâlnim… să zicem la nouă și patruzeci și cinci de minute. Numai că…

— Da?

— Să fiți atent la copii, îl sfătui preotul.

— Ce copii?

— Copiii de țigani. Sunt adorabili, dar fură tot.

• Capitolul 9

Mulțime, praf, zgomot.

Danny și preotul stăteau pe niște scaune cu spetează din cafeneaua Termini, chiar la intrarea în gară. Inzaghi ședea în fața lui, dincolo de masă, cu mânerul genții în care se afla laptopul înfășurat în jurul brațului – o precauție împotriva copiilor hoți care colindau gara în căutarea poșetelor deschise și a bagajelor nepăzite. Preotul luă o gură din espresso și se strâmbă:

— Nu-i bună.

Danny dădu din cap, fără să-l asculte cu adevărat. Se cufundase într-un fel de visare despre viitor, fiind doar vag conștient de prezența omului din fața sa și de balamucul din gară. În mintea sa, trecuse de întâlnirea aceea, de călătoria la Siena, de Palio, de discuția de mulțumire pe care urma s-o aibă cu Belzer. Se afla la mii de kilometri și cheltuia bani pe echipamentul de prelucrare a imaginilor, într-un magazin din Lower Manhattan.

— Orice benzinărie de provincie poate să facă o cafea mai bună decât asta, domnule detectiv, zicea Inzaghi. Mi-e rușine că-s italian.

Danny ridică din umeri. *Domnule detectiv.* Cuvintele îl aduseră înapoi în prezent, înapoi în Italia. Se uită la preot.

— Trebuie să vă spun ceva.

Inzaghi se încruntă. Se vedea că detectivul nu auzise niciun cuvânt din ceea ce spusese el.

— Da?

— De fapt, nu sunt detectiv. Sunt un… investigator.

Inzaghi dădu din cap. Și ce dacă?

— Un investigator *particular,* adăugă Danny.

Ochii preotului sclipiră. Omul devenise brusc curios.

— Nu lucrez pentru districtul Fairfax, continuă Danny.

— Dar… bâigui Inzaghi, complet nedumerit; dădu din mâini, apoi le așeză pe masă. Legitimația dumneavoastră… am văzut-o. Districtul Fairfax, zise el, încruntându-se. *Virginia.* Și mi-ați adus ăsta, adăugă el, bătând cu dosul palmei în calculator.

Danny dădu din cap.

— Așa e. Mă numesc Danny Cray. De fapt sunt artist, sunt sculptor. Munca de investigator reprezintă un mod de a-mi plăti facturile. Uneori folosesc identități false… îmi pare rău.

Inzaghi părea surprins, nu și furios. După un timp, întrebă:

— Cine v-a angajat?

O întrebare normală, după cum la fel de normal era și faptul că Danny n-o să-i răspundă. Dar Danny îi răspunse. Îi povesti lui Inzaghi

despre Belzer și Zebek. Apoi, după ce termină, își duse degetul la tâmplă.

— Mă țicnisem. Mă gândeam doar la banii pe care urma să-i primesc. Și știu doar că Belzer mă angajase în rețeaua sa și că devenisem „detectivul Muller”.

Inzaghi se lăsă pe speteaza scaunului, se încruntă și bătu darabana cu degetele în tăblia măsuței.

— Oamenii ăștia sunt precum țiganii. Folosesc copii…

— Cum adică?

— Se folosesc de nevinovăție.

Stânjenit, Danny se uită în jos.

— Eu știam ce făceam. Era vorba de o grămadă de bani. Deci nu pot să spun că eram nevinovat.

Preotul zâmbi.

— Nu vorbeam despre dumneavoastră. Vorbeam despre mine.

Stânjeneala lui Danny crescu. După un moment, își împinse scaunul în spate și se pregăti să se ridice.

Preotul îi puse mâna pe braț.

— Nu m-am supărat. Important e că mi-ați spus adevărul și că am primit calculatorul. Nu vă faceți griji.

Danny se relaxă. Se așeză din nou pe scaun.

— Mulțumesc, zise el, cam nesigur.

Inzaghi îi acorda premisa îndoielii că ar fi vinovat, iar el nu era convins că merita acest lucru.

Preotul își împreună mâinile.

— Deși, dacă mă gândesc bine, cred că *ar trebui* să fiți îngrijorat.

Danny se uită la el.

— Voiam să spun că trebuie să fiți atent.

Danny ridică din umeri.

— O să mă întorc curând acasă…

— Nu. În curând o să fiți în Siena. Acasă o să ajungeți mai târziu. Preotul ezită un timp, apoi adăugă: Voiam să vă spun să fiți atent în Siena.

— Bine.

— Vreau să vă întreb ceva, zise Inzaghi. Cât de multe știți despre acest Zebek?

— Nu prea multe.

— Eram convins, spuse preotul. Cred că-i o persoană foarte retrasă. Pentru că poți să citești toate ziarele importante și să nu-i vezi numele ani de zile. Cu excepția cazurilor în care e pomenit în trecere sau pe liste.

— Ce liste?

— Ale celor mai bogați. Ale celor mai puternici. Cel mai grozav într-o privință sau în alta. E întotdeauna acolo: Agnelli, Berlusconi, Zebek.

Omul ăsta nici măcar nu-i italian.
— Nu este?
Preotul clătină din cap.
— E turc, dar locuiește în Italia de foarte mulți ani.
Danny nu-și dădea seama încotro se îndreaptă conversația lor, iar pe chipul său se citea acest lucru. Inzaghi îi văzu nesiguranța.
— Poanta este că n-a existat nicio campanie de defăimare a lui Zerevan Zebek.
— Sunteți sigur?
Preotul dădu din cap.
— Foarte sigur. Nu s-a publicat aproape nimic despre el, nici în Italia, nici în altă parte. Îmi amintesc o fotografie din *Oggi*. O petrecere din Milano. Gucci sau un bal de caritate pentru a aduna fonduri în folosul bolnavilor de SIDA. Listele. Asta-i tot.
Danny era sceptic.
— Dacă-i atât de bogat, credeți…
— E un procesoman notoriu. Ceea ce poate explica multe. Sigur, pot exista și alte explicații.
— De exemplu?
Danny nu dorea să fie curios – voia doar să termine odată cu treaba aceea –, dar nu se putea stăpâni.
Preotul strânse din buze.
— Poate are legături cu Mafia.
Danny nu reacționă.
— Sau mai rău de-atât, zise preotul.
— Mai rău? Ce poate fi mai rău?
Inzaghi dădu din mână.
— Individul e turc. E posibil orice…
— Ce vreți să spuneți? întrebă Danny.
— Vreau să spun… țara aia e condusă de armată și de anumite clanuri. Grupurile respective dețin bănci și terenuri cultivate cu mac, fabrici de muniții și companii de transport. La un anumit nivel par foarte respectabile și colaborează cu companii occidentale. Dar dacă sapi mai adânc descoperi înțelegeri cu milițiile libaneze de pe ambele părți a ceea ce se numește „Linia Verde”. Sau cu bande din Bulgaria. Cu facțiuni politice din Armenia și Irak, din Iran și Siria. Se face multă contrabandă. În comparație cu ce-i acolo, Mafia noastră e o instituție de provincie.
— De unde știți toate astea?
— Citesc *Le Monde*.
— Și credeți că Zebek…
Preotul clatină din cap.
— Nu știu nimic despre Zebek. Doar că nu știu nimic. Domnul Zebek reprezintă un mister. Dar și dumneavoastră reprezentați un

mister…

Danny ridică mâinile, ca și cum s-ar fi apărat de acuzație.

— Acum nu mai reprezint niciun mister.

— Ba da. Tot nu știu de ce ați fost plătit ca să obțineți calculatorul.

— Belzer voia să șteargă fișierele, îi spuse Danny. Și chiar le-a șters.

Pe figura preotului se citi dezamăgirea.

— Când Chris mi-a spus că o să-mi dăruiască laptopul său, mi-a mai spus că a lăsat acolo niște ciorne, ca să le citesc. M-am gândit că aș putea să fac ceva pentru el. Poate să-i public postum ultimele lucrări, cercetările pe care le făcuse pentru carte… Acum nu mai pot…

— Nu vă faceți griji, îl întrerupse Danny. Am salvat fișierele pe o dischetă. Belzer nu știe. Am pus fișierele la loc în calculator. Totul se află acolo.

Colțurile gurii lui Inzaghi se ridicară pentru o clipă, apoi coborâră la loc.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră. Acum sunt convins că nu trebuie să vă duceți în Siena.

Danny își dădu ochii peste cap.

— *Padre,* e ziua salariului! Am și urcat în trenul ăla!

•

Și așa și făcu. Ajunse în oraș la începutul după-amiezii. Danny descoperi că nu era pregătit pentru frumusețea acestei bijuterii a Toscanei. Orașul era o nestemată urbană inserată într-un peisaj aurit, cu ferme și crânguri de măslini care înconjurau o zonă plină de palate și de turnuri răspândite pe trei coline joase.

Danny găsi în fața gării un taxi – un Fiat rablagit – și se așeză pe bancheta din spate. Șoferul porni pe un drum îngust, care se strecura printre coline, cățărându-se tot mai sus. Înconjurată de ziduri vechi de piatră, Siena apărea și dispărea din vedere, în timp ce taxiul urca dealurile în arșița dogoritoare a verii.

— Ați venit pentru Palio?

Șoferul era un bărbat scund, cu o eșarfă colorată de mătase la gât – un accesoriu neașteptat, care arăta bizar alături de cămașa sa decolorată și de pantalonii cenușii. Eșarfa era roșu cu verde. Danny văzu că între faldurile ei se ascundea un dragon auriu.

— Da, răspunse Danny, ridicând glasul ca să fie auzit peste zgomotul motorului. Am venit la Palio.

Șoferul apucă pânza eșarfei și și-o scoase.

— *Drago,* anunță el, uitându-se în oglinda retrovizoare crăpată, să vadă reacția lui Danny.

Danny răspunse la aceasta apucându-se de gulerul cămășii și afirmându-și propria apartenență:

— Statele Unite.

Șoferul izbucni în râs, apoi trase de volan în dreapta, apoi în stânga,

în timp ce un Renault negru făcu taxiul să alunece pe marginea acoperită cu pietriș a drumului. Taximetristul se răsuci în scaun și slobozi un șuvoi de blesteme, uitându-se urât la mașina care-l supărase.

Apoi fu rândul lui Danny să asude, la vederea unui camion ce se ivise chiar în fața lor, de după o curbă. Fără niciun chef, șoferul își aținti privirea asupra drumului și apăsă pe frână.

— În engleză înseamnă „dragon", zise taximetristul.

Treptat, mașina reveni la viteza exagerată de dinainte, în timp ce șoferul continua conversația, nonșalant.

— Cred că o să câștigăm. Am văzut calul.

Își luă o mână de pe volan și-și sărută vârful degetelor împreunate. Luă și cealaltă mână de pe volan și făcu un gest expansiv.

— Calul ăla se mișcă bine!

Danny își dorea ca individul să pună mâinile înapoi pe volan. Ușurarea pe care o simți când ajunseră în curtea cu pietriș a hotelului se traduse printr-un bacșiș mare, în ciuda faptului că în timpul călătoriei trecuse de două ori pe lângă moarte – așa cum era normal în Italia. Printre superstițiile lui Danny se număra și credința că bacșișurile generoase țin dezastrele la distanță.

Hotelul se afla pe o colină, lângă un crâng de măslini, în cel mai romantic peisaj pe care-l văzuse vreodată. Se duse la recepție și descoperi că și de data asta îi fusese rezervat un apartament. Unul numai pentru el, într-o curte liniștită, ai cărei pereți erau acoperiți cu trandafiri cățărători. Albine zburau prin aer, bâzâind, apoi se îndreptau direct către soare. Păsărele cântau. Apa clipocea. Peste tot se aflau ghivece de teracotă, din care se revărsau flori și se întindeau vițe. Iar deasupra tuturor plutea miros de trandafiri și de levănțică.

Camerele lui Danny erau plăcut de răcoroase și cu aspect vesel; tavanul avea grinzi din lemn de culoare închisă; într-un colț se afla un cămin; camera de baie era placată cu marmură. Danny se gândi să se ducă în oraș – abia aștepta să exploreze Siena –, dar decise că mai întâi să bea ceva pe terasă.

Era pe la jumătatea celui de-al doilea Campari cu sifon – privind crângul de măslini din fața sa – când apăru Paulina Pastorini. Când îl văzu îi făcu semn cu mâna și traversă terasa, cu un mers atât de senzual, că putea fi considerat un adevărat pericol public.

Purta o rochie scurtă, de culoarea mandarinei, și sandale albe, cu toc înalt. Avea ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare scumpi. Împreună cu pielea ei de culoarea cafelei cu lapte și părul castaniu, toate acestea provocau atacuri de cord printre privitori. O voce interioară se străduia să-l convingă pe Danny că nu-i făcea plăcere s-o vadă, că ar fi fost mai bine pentru el să fi fost singur, că individa prevestea că o să se întâmple ceva neplăcut. Șmecheria nu ținu. Nici

măcar o secundă. Femeia te băga în boală.

— Ah, aici ești! zise ea, lăsând pentru o clipă să i se vadă sclipirea dinților, apoi își dădu pe spate părul lucios. Pot să mă așez lângă tine? întrebă ea și, fără să aștepte răspuns, își trase un scaun și se așeză.

Chelnerul apăru ca din senin.

— Signorina?

Ea îi spuse iute ceva, în italiană. Chelnerul dădu din cap și se retrase. Ea zâmbi blând, își lăsă bărbia în jos și se uită la Danny pe deasupra ochelarilor de soare.

„Ochii lui Bambi", își spuse el.

— Ai fost foarte cuminte? îl întrebă ea.

Danny se mișcă stânjenit pe scaun. Încercă disperat să dea un răspuns spiritual.

— Cred că da…

Tânăra zâmbi.

— Ai venit pentru Palio? o întrebă el.

Paulina clatină din cap.

— Am venit pentru *tine,* îi răspunse ea, apoi adaugă, după o pauză: Să-ți arat Siena, să-ți traduc… să fac orice ai nevoie.

Și ridică din umerii ei eleganți.

După o clipă, chelnerul se întoarse cu o sticlă de Pinot Grigio și cu două pahare. Înclină sticla spre Paulina, așteptând aprobarea ei. Când aceasta dădu din cap, chelnerul scoase dopul cu gesturi de expert și-i turnă tinerei un pic de vin. Aceasta îl gustă, apoi își linse buzele, cu o încântare comică. Chelnerul zâmbi. Zâmbi și Danny.

Totul se petrecea în tihnă, în deplin acord cu frumusețea liniștitoare a după-amiezii. „Asta înseamnă să fii bogat, își zise Danny. Și asta scrii când îți completezi singur cecul: P-a-u-l-i-n-a."

Când vinul se termină, luară mașina Paulinei – o Lancia albă – și traversară colina, îndreptându-se spre oraș. Paulina șofa bine, de o sută de ori mai bine decât taximetristul, trecând cu ușurință mașina dintr-o viteză în alta. Danny se trezi uitându-se la picioarele ei și-și îndreptă privirea în altă parte.

— Mi s-a spus că ești artist, zise ea.

Danny dădu din cap.

— Signore Belzer spune că ești bun. Un adevărat Picasso!

Danny chicoti.

— Exact, „un adevărat Picasso!"

— Așa a *spus* el. Eu doar repet. Oricum, cred că o să vedem niște opere de artă. Pot să-ți arăt lucruri care să te facă să-ți iasă ochii din cap.

Un timp, Danny nu-și dădu seama ce voise să spună. Apoi pricepu.

— Ceva care să mă șocheze, zise el.

— Poftim?

— Ceva care să mă impresioneze, nu să-mi iasă ochii.

Tânăra se uită la el.

— Adevărat?

Râsul ei fu ca o vrajă, dar ceva îi spuse lui Danny că Paulina greșise în mod deliberat, că făcuse pe „deșteapta”.

Între două capodopere – faimoasele fresce ale Bunei și Relei Guvernări din Palazzo Publico, catedrala cu baptisteriu și reliefuri de Donatello, un mozaic complicat din marmură – Paulina îi povesti despre Palio.

— Siena nu-i un oraș mare, știi? Are vreo șaizeci de mii de locuitori, în șaptesprezece *contrade.* Știi ce-i o *contrada*?

— Un fel de cartier, răspunse el, dând din cap.

Tânăra păru impresionată.

— Uimitor! De obicei, americanii nu știu, zise ea, apoi continuă, după o pauză: Atunci știi că fiecare *contrada* are granițele sale în oraș – propria capelă, muzeu, club, propriul sfânt, steag și totem.

— Cum ar fi dragonul.

— Da precum dragonul. Există și o panteră, un lup, dar nu numai lucruri la care te-ai aștepta. Știu că voi, în Statele Unite, aveți asemenea… *simboluri* pentru echipele de sport, dar acestea sunt în cea mai mare parte… creaturi feroce. Puternice. Iuți. Violente. Dar aici nu-i așa. Absolut deloc, zise ea, chicotind cristalin.

— De ce nu? Ce vrei să spui?

— Ei bine, există o gâscă, un melc, un val, o pădure. Chiar și o omidă.

Tânăra chicoti din nou, iar lui Danny îi trecu prin minte că s-ar putea să fie efectul vinului.

— Și nu-i vorba de o omidă frumoasă, ca aceea din *Alice în Țara Minunilor.* Fără dungi și fără favoriți amuzanți. E doar un vierme verde de tomate.

— Nu mai spune!

Paulina îl împunse în biceps cu un deget bine îngrijit.

— O să vezi. Oricum, loialitatea fața de cartier durează toată viața. Dacă ești melc, rămâi pentru totdeauna melc – iar același lucru se întâmplă și cu ceilalți. Poți să te căsătorești în afara *contradei,* dar nu încetezi niciodată să-i fii loial.

— Și tu? întrebă Danny.

— Eu?

— Da, din ce *contrada* ești?

Iarăși chicotitul acela.

— Mmmm… cum să spun? Din cartierul select.

Și Paulina începu să râdă. Râse și Danny.

•

După ce priviră niște Michelangelo timpurii din Capela Piccolomini,

se întoarseră și găsiră orașul acoperit de umbră, soarele fiind doar o pată roz în colinele dinspre apus.

— Hai să mergem în Campo, propuse Paulina și, luându-l pe Danny de mână, îl conduse printr-un labirint de pasaje și străduțe. Suntem în teritoriul Onda, îi mărturisi Paulina. Onda înseamnă „val”. Vezi?

Într-adevăr, steagul Onda atârna din fiecare balcon, dungi albe și albastre, culorile alternând, una deasupra alteia. Modelul se vedea pretutindeni, ca blazon pe ghivecele de flori, pictat pe uși, sculptat în pietrele de temelie ale clădirilor din jur. În fața lor pâlpâia un bec stradal, iar Danny zâmbi când văzu că becul era ținut de un pește – un pește stilizat care dansa pe valuri stilizate.

— Știi că vin sociologi din toată lumea ca să studieze sistemul *contrada*? E adevărat. Ei spun că în urmă cu mult timp, *contradele* erau triburi. Aceste triburi sunt ca niște familii mari. Toți sunt veri între ei. Deci fiecare are grijă de ceilalți. Dar în afara *contradei*? De obicei se luptă. Cred că aceste rivalități au ținut orașul unit.

Traversară o piațeta în care copii cu eșarfe Palio jucau fotbal cu o minge roșie din cauciuc.

— Ce poți să-mi spui despre cursa în sine? întrebă Danny.

— Are loc de două ori pe an, îi răspunse ea. În aceeași dată, nu contează dacă pică în week-end. 1 iulie și 16 august. Nu toate *contradele* participă la ambele curse. Există loc doar pentru unsprezece. Deci în iulie aleargă cele șase care n-au participat în august, în anul anterior – plus încă cinci alese prin tragere la sorți. Apoi în august iau parte cele șase care n-au fost în iulie, plus câștigătoarele celei de-a doua trageri la sorți, pentru desemnarea altor cinci locuri.

— Și despre ce-i vorba? Un spectacol? Sau o cursă cinstită?

— Cu siguranță că nu-i un spectacol. Mor cai. Uneori și jochei. Câteodată și câte un spectator.

— Glumești?

Paulina clătină din cap.

— Oh, nu. *Contradele* iau treaba asta în serios. Cursa are loc de o mie de ani. Da, e adevărat că are loc o săptămână întreagă de festivități. Un spectacol. O să vezi, seara asta este cea dinainte de bătălie, deci este cea mai extravagantă. Oricum, acestea sunt zile și nopți de păgânism medieval, cu cântece și fluturări de steaguri – partea asta e aproape civilizată. Apoi lovitura de tun anunță începutul cursei… care-i pe atât de *brutală* pe cât e de coruptă. O să vezi mâine. De trei ori ocolul Campo-ului, fără șa, cu cincizeci de mii de oameni în mijloc, răcnind în timp ce caii zboară pe lângă ei. Totul durează doar un minut și jumătate.

— Și de ce-ai spus că-i o cursă coruptă?

Paulina ridică din umeri.

— Face parte din competiție. Merge orice. E permis totul. Majoritatea jocheilor vin din Maremma și folosesc bine cravașa – deși o folosesc mai mult între ei, nu ca să îndemne caii. Unii dintre cai sunt drogați și se pare că în fiecare an unul sau doi sunt uciși în cotitura San Martino – care-i căptușită cu paie, dar rămâne imposibilă. Tânăra se opri un moment, apoi continuă: Sigur, toată treaba e aranjată. Întotdeauna e aranjată și întotdeauna aranjamentele nu funcționează pentru că alergarea este atât de haotică. Un jocheu e plătit să piardă – al doilea e plătit ca să-i taie calea celui de-al treilea. În final, totul depinde de cai – pentru că n-au nevoie de călăreț ca să câștige.

— Poftim?

— Aici nu-i Kentucky Derby. Jumătate dintre jochei sunt aruncați din șa la turnante. Calul care termină primul este câștigător. Așa că, de fapt, călărețul nu prea contează.

— Cine a câștigat în iulie?

Paulina se încruntă.

— N-a câștigat Pavone. Se gândi un moment. Cred că Istrice.

— Cred că ghicesc despre ce-i vorba. Struțul?

Tânăra zâmbi și clătină din cap.

— Porcul-spinos.

Cotiră la dreapta, merseră pe o stradă foarte îngustă și Paulina îl prinse de braț ca să-i arate că steagurile și ornamentele se schimbaseră. Drapelele deveniseră de culoarea turcoazului și aurii, iar peste tot se zărea emblema păunului, cu penele din coadă răsfirate.

— Acum suntem în teritoriul Pavone, zise ea. E una dintre *contradele* centrale.

După un moment, își duse degetul la buze și zise:

— Sttt! Ascultă!

Danny își lăsă capul într-o parte și auzi un zumzet puternic de conversație, cu contrapuncte ascuțite de tacâmuri, zăngănit de farfurii și de pahare. Dincolo de zumzet distinse sunetul discret al unei melodii. Apoi sunetul strident de trompete.

— Te vrăjește, nu-i așa? întrebă Paulina.

Continuară să meargă. Paulina se împiedică și se prinse de brațul lui, sprijinindu-se de el. Aerul fierbinte purta mirosul femeii, iar Danny remarcă lucirea slabă a transpirației pe fața ei, cârlionții umezi ai părului pe fruntea ei. Cotiră la un colț de stradă și trecură prin arcul unei arcade înguste. Apoi, peste o clipă, fură copleșiți de o cascadă de zgomote.

Erau în Campo.

Piața, mărginită de conace mai bătrâne decât America, era pavată cu piatră cafenie specifică orașului – „sienna arsă” într-un milion de nuanțe. În momentul acela, întreaga *piazza* găzduia un vast banchet în aer liber. Chelneri transpirați alergau pretutindeni, cărând tăvi cu

paste, pește și vânat la două mese lungi de câte cincizeci de metri, la care se îngrămădeau mii de sienezi petrecăreți. Steaguri ciudate și minunate se aflau pretutindeni, la fiecare masă, atârnând de fiecare balcon.

În aer pluteau cântece străvechi, iar sunetul trompetelor se înălța și dispărea. Danny făcu un pas înapoi și observă pentru prima oară că stătea pe o pistă improvizată pentru curse. De-a lungul perimetrului Campo-ului fuseseră așezate pătrate de iarbă, care acoperiseră pietrele roase de vreme.

Paulina îl conduse în zona rezervată pentru *contrada* Pavone, unde sute de oameni petreceau la o mulțime de mese, fiecare dintre ele fiind acoperită cu fețe de masă aurii. Emblemele, eșarfele și penele de păun arătau clar al cui era terenul acela. Paulina arătă spre un palat umbros care se înălța în întuneric, în spatele meselor.

— Palazzo di Pavone, zise ea. Mâine vom fi acolo. Se vede fantastic de bine.

Danny se uită la balconul lung și sinuos, unde păunii colindau printr-o pădure de palmieri puși în ghivece.

— Și în seara asta ce va fi? întrebă el. Credeam că o să mă întâlnesc cu Belzer.

Paulina se grăbi să se scuze:

— Am discutat cu el mai devreme. O să vină mai târziu, dar nu vrea să pierzi distracția. A spus că o să vă întâlniți mâine.

Observând dezamăgirea lui Danny, Paulina își înălță capul și se strâmbă.

— Nu-s o companie suficient de bună?

— Nu-i vorba…

Tânăra îl luă de mână și-l trase după ea.

— Vino. Avem locuri la masa numărul trei.

Deși nu se gândise până atunci la cină, Danny își dădu seama că-i era foame – și asta era bine, pentru că mâncarea sosea în valuri. Părea că numărul felurilor era nesfârșit, fiecare fel fiind însoțit de un alt soi de vin, potrivit cu mâncarea. Totul era delicios, iar energia din Campo electrizantă. La un moment dat, în timpul banchetului, se auzi iar sunet de trompete. Conversația încetă, mulțimea deveni tăcută, apoi răsunară aplauze, în timp ce prin una dintre arcade pătrunse în piață o paradă de bărbați și de femei în veșminte medievale. Cu pași măsurați, aceștia înaintară de-a lungul aleii late care se întindea între mese. Apariția contingentului fiecărei *contrada* fu salutată prin urale și prin cântece. Fiecare grup duse drapele imense în centrul pieței, unde se afla o scenă improvizată, înconjurată de torțe. Când contingentul Pavone ajunse în mijlocul Campo-ului, o mulțime de comeseni din jurul lui Danny se ridicară ca unul și începură să cânte, agitând lent stegulețe cu emblema păunului. Din balcoanele din spatele lor zburau

confeti, un viscol de auriu și azuriu care coloră întreaga mulțime.

Zgomotul era prea mare ca să discuți cu altcineva în afara vecinilor de masă – și singurul cu care putea discuta Danny era Paulina. Se părea că nimeni altcineva nu știa englezește. Paulina traducea pentru el și, în ciuda faptului că acest lucru era atât de dificil încât nu merita osteneala, atunci când tânăra îl părăsi ca să-și viziteze prietenii aflați la altă masă, Danny se simți abandonat. Singura sa reacție posibilă fața de vecinii de masă era să răspundă cu zâmbete prietenoase zâmbetelor acestora și să ridice paharul atunci când aceștia spuneau „*Buona fortuna*!" sau „*Victoria a Pavone*!" – ceea ce se întâmpla destul de des. Când ajunseră la cafea și *vin santo*{47}, apoi la *grappa*{48} trecuse de ora unsprezece.

Danny voia să-și ceară scuze și să plece, dar în momentul acela Paulina se găsea la vreo zece metri de el, în capul mesei, purtând o discuție animată cu un bărbat elegant, cu părul cărunt. Se uită spre el, surprinse privirea lui Danny și-i zâmbi.

Danny făcu semn spre ceas, îi făcu un semn de despărțire și se ridică. Piața se legăna.

— *Oho*!… *Grazie tutto*! strigă el, *grazie mille*! Decise că italiana lui era foarte bună. *Arrivederci, mon ami*! Vecinii de masă zâmbiră și ridicară paharele.

— Danny, zise Paulina, apărând lângă el și luându-l de braț. Nu știam că vorbești italiana!

— Nici eu nu știam, mormăi el.

— Unde te duci?

— La hotel, răspunse el și începu să strângă mâinile oamenilor de la masă.

— Deja? Nici măcar nu-i miezul nopții!

— Sunt cam… obosit, zise el, uitându-se la Paulina.

Tânăra chicoti și replică:

— Credeam că ești puțin… beat.

Danny se gândi un timp la spusele ei, apoi răspunse, dând din cap cu seriozitate exagerată:

— E posibil.

— Bine, spuse ea, sorbind ultimele picături din paharul ei cu *vin santo*. Să mergem.

Danny clătină din cap.

— O să iau un taxi.

— Nu fi caraghios. Trebuie să am grijă de tine. Oricum, n-o să găsești un taxi în noaptea asta. E imposibil.

Se întoarseră în locul în care parcaseră mașina. Danny se concentra asupra pietrelor din pavaj, care impuneau un pic de atenție, în timp ce Paulina mergea pe tocurile ei înalte, lovindu-se uneori de el, râzând, șoptind, atingându-i brațul, vorbind. Chicotitul ei neîncetat plutea

deasupra lor.

Apoi ajunseră în Lancia, și cu motorul urnind pe colină, se îndreptară spre hotel. Paulina puse un CD și Thelonius Monk{49} începu să cânte. Danny se gândea ce noapte minunată fusese, se gândea ce fată frumoasă era Paulina, iar când mâna ei îi atinse coapsa, Danny nu-și închipui că fusese o întâmplare.

Își dădea toată silința să-i rămână credincios iubitei sale, dar nu-i era ușor. Dorea din tot sufletul să facă doar ceea ce se cuvenea, pentru că știa cu certitudine că singura femeie din viața sa era Caleigh. Iar Caleigh avea să-l părăsească dacă avea s-o înșele, pentru că fidelitatea însemna *totul* pentru ea. Îi explicase asta de la început.

Câțiva stropi de ploaie se loviră de parbriz, dar nu erau suficient de mulți pentru ca Paulina să pornească ștergătoarele. Picăturile alunecau pe sticlă precum niște perle lichide, luminate de razele farurilor mașinilor ce veneau din sens opus. Paulina vorbea despre ultima ei vizită în Statele Unite – acolo totul era supradimensionat.

— Casele, mașinile, restaurantele. Totul!

Danny dădu din cap, aprobând-o, și se sili să nu-i mai privească picioarele. Între timp, le învățase pe dinafară, ca pe alfabet.

— Și tu? întrebă Paulina.

— Ce-i cu mine?

— Și tu ești supradimensionat?

Danny rămase cu gura căscată. „Am băut prea mult”, își spuse el. Pentru că nu se putea ca Paulina să fi spus ceea ce credea el că spusese. Poate că fusese doar o problemă de necunoaștere a englezei…

— Nu, răspunse el, sunt doar un pic mai înalt decât media.

Tânăra zâmbi, iar mâna ei îi atinse din nou coapsa, atunci când Paulina se aplecă, la o curbă.

„N-o să știe niciodată”, își spuse Danny, gândindu-se la Caleigh. Era la două mii de kilometri de el, iar drumurile celor două nu aveau să se intersecteze niciodată, nici măcar peste un milion de ani. Se uită la genunchii Paulinei și la carnea albă de deasupra lor.

„Ce vrei, băiete? Ce vrei să faci?”

Danny zâmbi și se uită în altă parte.

— De ce zâmbești? îl întrebă Paulina.

Danny clătină din cap, apoi răspunse:

— Mă gândeam la un disc pe care obișnuiam să-l ascult.

— Ce album?

— *Bat out of Hell.*{50}

Femeia păru derutată.

— Nu-l cunosc, zise ea.

Danny ridică din umeri.

— Nu-i ceva important.

O clipă se gândi să-i vorbească despre album și, îndeosebi, despre

cântecul în care se afla versul *Paradise by the Dashboard Light*{51}. „Mai bine nu-i spun nimic”, își zise el.

De fapt, nu conta că n-o să afle Caleigh. Nu asta era important. Nu era important nici înșelăciunea, nici minciuna. Îi fusese credincios lui Caleigh aproape un an și fusese mai bine așa. Secretele înveninează o relație, iar alte femei erau ca niște mine de teren – nu știi niciodată când una dintre ele o să explodeze.

Mâna ei se așeză ușor pe genunchiul lui. „Poate-s prea beat ca să deosebesc binele de rău”, speră el.

Deodată, o clădire se ivi în fața lor, iar Lancia năvăli în curtea hotelului Scacciapensieri. Paulina opri motorul, își întinse picioarele și coborî din mașină. Aruncă portarului cheile și-l luă pe Danny de braț, punându-și capul pe umărul lui. Merseră împreună în hol și luară ascensorul până la etajul trei.

Când ajunseră în coridor, Paulina ezită. Camera lui era în dreapta, iar a ei în stânga.

— Ei bine… zise ea, iar ochii ei perfect migdalați priviră drept în ochii lui.

— Noapte bună, mormăi el. Mulțumesc. A fost grozav.

Se aplecă și o sărută pe obraz, apoi se îndreptă spre camera sa. Se simțea ușurat, dar, în același timp, și dezamăgit. În timp ce stătea în fața ușii apartamentului 302, scotocea după chei și blestema valul de virtute care năvălise peste el. Însă o voce din mintea sa îl îmboldea: „Ce faci? Ce crezi? E minunată – ești beat! Caleigh e la șase fusuri orare de tine! Nu sunteți nici măcar în aceeași zi! Fă-o!”

Nu. Trebuia să fie bun. Cheia se răsuci în broască, ispita nopții rămase în urmă. Intră în baie, se dezbrăcă încet, făcu un duș, se spălă pe dinți. Nu băuse prea mult, dar vinul i se urcase la cap. Luă două pastile de Advil dintr-un flacon și le înghiți cu un pahar cu apă, sperând ca acestea să-i reducă mahmureala de care avea să sufere a doua zi de dimineață. După aceea stinse lumina și se îndreptă spre pat.

Iar ea era acolo – în pat, cu părul împrăștiat pe pernă și cu un zâmbet ațâțător pe buze.

„Isuse!” își zise el, stând în mijlocul încăperii, doar cu chiloții pe el. Fără să vrea, se pomeni ducându-se spre marginea patului, de parcă ar fi fost pe un trotuar rulant dintr-un aeroport. Nu știa ce să spună.

Femeia se întinse, scoțându-și la iveală sânii.

— N-am încetat să am grijă de tine, toarse ea ca o pisică și făcu semn spre pat, lângă ea.

„E prea mult, își zise el. Nu pot să fac așa ceva. E prea mult..”

Fără să scoată vreun cuvânt, Paulina aruncă cearșaful, iar Danny văzu că era complet goală. Privirea lui o făcu pe Paulina să zâmbească.

— Ce mai aștepți, Picasso? Dă-i drumul!

• Capitolul 10

Danny zăcea în pat cu ochii închiși, pe jumătate adormit, tot mai conștient de lumina soarelui ce umplea camera în jurul său. Era orb, câmpul său vizual se reducea la o pagină albă – goală, luminoasă, lucitoare. Și asta era bine. Era exact cum îi plăcea. Nu voia să se trezească. Voia să rămână acolo unde era, în țara nimănui din lumea viselor. Dar nu. Trebuia să se scoale. Avea lucruri de făcut și muzică de înfruntat. Plin de curaj – în ciuda faptului că știa că-i mahmur – deschise ochii și-i închise fulgerător la loc, din cauza luminii dimineții, puternice ca un reflector.

Rămase locului, zicându-și: „Ohhh, omule…"

Își întinse pe furiș brațul deasupra păturii și oftă ușurat când mâna nu întâlni nimic în afara pânzei și a aerului. Gemu din greu și se sili să-și deschidă ochii pentru a doua oară, se ridică și-și dădu picioarele jos din pat. „Ești un gunoi", își zise el.

Rămase acolo unde se afla mult timp – sau așa i se păru lui – uitându-se la picioarele lui goale și gândindu-se la noaptea trecută. Frescele lui Lorenzetti, basoreliefurile lui Donatello, toate celea ale Paulinei…

— Ohhh, Isuse! mormăi el, amintindu-și ceva ce spusese, un vers pe care-l recitase târziu, în timpul nopții.

Nu era nevoie de niciun vers. Prin minte îi treceau iute imagini din Siena: mesele din Campo, Paulina amuzantă și frumoasă, platourile cu mâncare, scântei albastre și aurii ce cădeau din cer. Ce spusese ea? „Ce mai aștepți, Picasso?"

Doamne, se simțea groaznic. În timp ce stătea acolo își examina parametrii mahmurelii. Avea o durere pătrunzătoare la baza craniului și ceva enervant în spatele ochilor. Și o apăsare pe cap, de parcă, deodată, creierul lui devenise prea mare pentru țeasta sa. Dar, una peste alta, nu putea să spună că era o mahmureală prea rea. Nu băuse prea mult – nu avea scuza *asta.* Dar nu se simțea *bine.* Se ridică încet în picioare, se împletici până-n baie, răsuci robinetul, strânse palmele sub el și-și aruncă apă pe obraji și pe ochi. Apa rece îl făcu să se înfioare și să ofteze. Ridică privirea și văzu o urmă stacojie pe oglindă. Un sărut.

Tot acolo, rezemat de suportul cromat pentru periuțele de dinți, un bilet scris pe hârtia hotelului – adresat lui *Danielissimo*:

> *Am de lucru la Sistema* (*plictisitor*). *Mă întorc pe la două să te plimb prin oraș. B. vrea să te duc la palazzo, pe la două și jumătate. Mmmmm… ce notte di amore*! *N-o s-o uit niciodată –*

și nici tu. Dragoste și sărutări (sărutări știi tu unde)!

P.

„Isuse!” își zise Danny, mototolind biletul. „O *notte di amore*”.

Încercă să nu se gândească la asta, dar îi era imposibil. Chiar și în timp ce încerca temperatura dușului, prin minte îi treceau imagini din noaptea trecută. Paulina într-un fel sau altul, gustul pielii ei, înclinația ușoară a pântecelui ei, modul în care i se ridica și cobora pieptul... În timp ce se vâra sub duș îi trecu prin minte că ar fi un eufemism să spună că se culcase cu ea. În realitate, se desfătase în ea ca un câine ce se tăvălește pe-o pajiște.

Nu fusese în forma lui cea mai bună.

Își întoarse fața spre duș și se lăsă în voia apei. Simți încet-încet cum îi trece mahmureala. Când încăperea se încețoșă de aburi și Danny începu să se simtă mai omenește, ieși din cabina de duș și se șterse cu un prosop plușat și gros.

După aceea luă un prosop de față și se strădui să șteargă sărutul Paulinei de pe oglindă. Reuși doar să-l transforme într-o pată roz. După ce termină cu oglinda, își trecu peria prin păr și se îmbrăcă. Avea ochii roșii. Trebuia să poarte ochelari de soare.

În cele din urmă coborî și se duse pe terasă, unde încercă să-și înceapă ziua cu un espresso dublu și cu un pahar mare de suc de portocale proaspăt stors.

Îi fură de folos. Într-un fel.

Era aproape amiază. Soarele ardea, izbindu-l în ochi. Funcționarul de la recepție îi spuse unde poate găsi ochelari de soare și-l puse pe portar să-i caute un taxi. În timp ce Danny se pregătea să plece, recepționerul îi întinse pașaportul.

— *Grazie.*

Taxiul îl duse într-o suburbie a orașului, unde Danny își cumpără o pereche de Maui Jims. După aceea se întoarse la hotel. Se duse în cameră ca să-și strângă bagajele. Ezită văzând discheta – cea cu fișierele lui Terio. Nu mai avea nevoie de ea. Terminase treaba pentru care Belzer îl angajase, iar Inzaghi avea fișierele. Dar era curios și nu strica să arunce și el o privire prin fișierele acelea după ce se va întoarce în Statele Unite. Așa că puse discheta în geantă și trase fermoarul.

Se întoarse în hol și-l întrebă pe portar ce tren putea să ia ca să ajungă de la Siena la Roma. I se spuse că, din păcate, trenurile nu erau prea dese. Siena se afla pe o linie secundară. Ar fi fost mai bine să ia autobuzul.

— Problema e că avionul meu pleacă la nouă și cincisprezece minute.

— Dar rămâneți pentru Palio?

— Bineînțeles.

— Atunci cred că va fi greu să găsiți vreo legătură. Cursa începe la patru, deci singura posibilitate rămâne trenul de cinci și patruzeci și opt de minute, spre Chiusi. De acolo puteți să prindeți trenul de șase și patruzeci și cinci spre Roma. Asta înseamnă că veți ajunge în oraș pe la opt… zise portarul, dând din mână când într-un sens, când în altul. Poate un pic după opt. Apoi luați un taxi spre aeroport – o altă jumătate de oră. Nu știu dacă o să ajungeți, încheie el, părând simultan și sceptic, și dezamăgit.

Danny dădu din cap.

— Da, sunt în criză de timp, dar am bilet de clasa întâi, așa că…

— În acest caz, e posibil să reușiți, spuse portarul. Dar tot e dificil. Cred că ar fi mai bine să luați un taxi. Deși, adăugă el strâmbându-se, într-un week-end atât de plin de evenimente, nu-s convins că o să găsiți vreunul…

— Și cât m-ar costa? întrebă Danny, gândindu-se că s-ar putea să-l coste mii de dolari.

— Până la Roma? Probabil două sute de dolari, spuse portarul, ridicând din umeri.

Danny îi spuse portarului să-i pregătească totul, imaginându-și că poate să deconteze cheltuiala. La urma urmei, dacă nu prindea avionul, trebuia să stea la hotel. Portarul îi promise că o să încerce, dar că numai asta putea să-i promită. Domnul trebuia să înțeleagă că Palio avea loc doar de două ori pe an.

— Numărul oamenilor crește în aceste împrejurări de trei ori, dar numărul taxiurilor rămâne același, înțelegeți?

Danny spuse că înțelege, iar portarul îi făgădui că o să facă tot ce se putea. Apoi Danny se duse la recepție și predă camera, lăsându-și geanta în grija recepționerului, astfel că atunci când avea să se întoarcă din oraș să nu-i rămână decât să-și ia bagajul și să plece.

Rămase în hol și o așteptă pe Paulina, deși ar fi preferat să n-o vadă, ci să ia un taxi. La două și douăzeci se întreba cât trebuia să mai aștepte. Belzer era un tip ocupat, iar Danny nu voia să întârzie. Dacă Paulina nu apărea în cinci minute…

Înainte să-și sfârșească gândul, telefonul celular începu să sune. Îl deschise și-l duse la ureche, crezând că era Paulina.

Cineva îi răcni numele.

— Daniel!

O voce de bărbat.

— Da. Cine e?

— Inzaghi! Mă auzi?

— Foarte bine.

— Poftim?

— Am spus că vă aud. Nu trebuie să strigați.

— Unde ești? întrebă preotul, fără să facă vreun efort să-și reducă intensitatea vocală – a cărei amplitudine trăda îngrijorare.
— La Siena. În drum spre Palio. V-am spus.
— Nu te duce. Nu ești în siguranță.
— Poftim?
— Întoarce-te la Roma. Trebuie să discutăm.
— Să discutăm? Despre ce?
— Ascultă-mă! Toată noaptea m-am uitat în fișiere și…
— Care fișiere?
— Fișierele lui Terio, despre ce crezi că vorbesc? Cele din calculator. E groaznic! Nici nu-ți imaginezi ce urmărește Zebek!
— Ce vreți să spuneți? întrebă Danny.
Înainte ca Inzaghi să apuce să-i răspundă, Paulina intră în grabă în hol. Purta un costum negru, o pălărie mare albă și ochelari de soare imenși. Danny se uită la ceas. Două și treizeci.
— Așteptați un pic, zise el și se ridică în picioare.
— Îmi pare rău că am întârziat, îi spuse Paulina, ținându-și pălăria cu o mână. Ești gata? Am schimbat ora întâlnirii la trei, dar trebuie să ne grăbim.
Danny dădu din cap, apoi vorbi din nou în telefon.
— Trebuie să plec. O să vă sun peste două ore, bine?
— Nu, Danny, nu-i bine. Cred că trebuie să…
Paulina îi arătă ceasul.
— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, spuse Danny în telefon. O să iau legătura cu dumneavoastră de îndată ce o să pot.
Apoi, în ciuda protestelor preotului, închise telefonul și o urmă grăbit pe Paulina spre mașină.
Telefonul celular sună din nou, dar când auzi iarăși vocea preotului, Danny pretinse că nu avea o legătură bună.
— Nu vă aud, zise el. Îmi pare rău, părinte, legătura se întrerupe.
— E insistent, zise Paulina, în timp ce urca în Lancia.
Ca măsură de precauție, după ce urcă în mașină, Danny închise telefonul. Era curios să afle ce voia să-i spună preotul, dar înainte de orice dorea să-l întâlnească pe Belzer, să fie plătit și să fugă spre Leonardo da Vinci ca să poată prinde avionul. Oricum nu putea să discute cu Inzaghi despre fișierele lui Terio de față cu Paulina. Mai bine să-l sune pe preot în drum spre Roma.
— Nu ești mahmură? o întrebă el pe Paulina în timp ce goneau spre oraș.
— Ce crezi? Ooof, sunt moartă! zise ea râzând, dar râsul ei suna cam chinuit.
Ajunseră curând la zidurile orașului. O baricadă vopsită în alb și roșu – păzită de polițiști în uniformă – bloca arcada cea mare. Paulina trase mașina într-o zonă cu pavajul dungat, din dreapta drumului.

Coborî din automobil, dar lăsă motorul în funcțiune.

— Mașinile nu au acces în *centro* astăzi, zise ea. Te las aici. Ia-o drept în sus. Toate drumurile duc spre Campo și-ți vei da seama când ai ajuns. Când vei sosi la palat, să te duci la poartă – e chiar lângă balconul cel lung, sub care am stat azi-noapte. Paznicii au numele tău trecut pe o listă, spuse ea, apoi se uită la ceas. Nu trebuie să alergi, dar nici să pierzi vremea uitându-te la vitrine.

— Și tu?

— Ah, eu… răspunse Paulina, ridicând din umeri. Eu trebuie să mă duc la Torino, am treabă acolo. Să traduc. Ceva inopinat. Oricum, am văzut Palio de multe ori.

— Mda… mulțumesc pentru tot.

Tânăra își scoase pălăria, o aruncă pe bancheta din spate a mașinii și, înainte ca Danny s-o poată opri, îl sărută pe buze.

— Ciao, Danny. Poate o să te revăd. Ar fi plăcut, nu-i așa?

•

Când ajunse în Campo, Danny se strecură prin mulțime, căutând palatul lui Zebek. Privind zidurile pieței străvechi, descoperi steagurile albastre cu auriu, care atârnau de un balcon lung, curbat. Își croi drum într-acolo și văzu că mesele care înconjuraseră în seara trecută piața dispăruseră. De câteva ziduri ale clădirilor ce mărgineau piața fuseseră prinse perne groase din câlți. Când ajunse la porțile de fier – cu păuni din metal forjat – era aproape ora trei.

În spatele porților, într-o curte umbroasă, înțesată cu drapele pentru Palio, lângă o fântână, stătea un paznic musculos. Purta un soi de uniformă pe care o îmbrăcaseră toți cei care „ajutau” la serbare: pantaloni negri, pantofi eleganți și un tricou scump, pe pieptul căruia scria *pavone.* Litera o din *pavone* era alcătuită din cercurile de culoare auriu și turcoaz de pe pana păunului. Paznicul îl întrebă pe Danny cum se numește și căută într-o listă tipărită. Mulțumit, șopti ceva într-un telefon celular și-i spuse americanului să aștepte. După scurt timp apăru o tânără arătoasă, care purta o minijupă aurie și o bluză albastră ce se termina chiar deasupra buricului.

— Salut, ciripi ea cu un accent ce părea german. Eu sunt Veroushka.

— Danny, reuși el să bâiguie.

— Știu, zise ea și se rezemă de el, apucându-l de mână. O să am grijă de tine, da?

Ce putea să spună?

— Grozav!

Urcară împreună pe o scară de piatră, îndreptându-se spre un loc de unde se auzeau râsete și muzică de pian. Danny își spuse: „O cunosc pe femeia asta, dar de unde? Cred că o să-mi amintesc. Cum să uiți o femeie ca asta?” La capătul scării, Danny se întoarse către tânără.

— De unde te cunosc?

— Nu știu, răspunse ea, chicotind.

Apoi Danny își dădu seama: era una dintre fetele din catalogul Victoria's Secret{52}. Caleigh primea unul în fiecare lună, iar Veroushka se afla pe fiecare pagină.

După un moment, se aflau în mijlocul a ceea ce părea să fie cea mai cosmopolită petrecere din Europa. O cântăreață scandinavă stătea singură la un pian Steinway negru imens, cântând *When Did You Leave Heaven*?{53} cu o voce dulce, plângătoare, în timp ce generali NATO și șeici cu robe albe discutau cu o pereche blondă, despre care Veroushka îi spuse că erau moștenitorii unui industriaș german bogat. Danny recunoscu câțiva oameni pe care-i văzuse prin reviste și la televizor. Veroushka îi spuse cine erau alții. Erau bancheri și oameni de afaceri, scriitori și politicieni. Fata îl strânse de braț și dădu din cap spre un bărbat tânăr, care stătea singur și citea o carte cu benzi desenate.

— Rivaldo{54}, îi destăinui ea.

Veroushka luă un pahar cu șampanie de pe tava unui chelner care trecea, apoi îl conduse pe Danny pe balcon, unde priviră înghesuiala din Campo. Chiar pe sub ei treceau toboșari în costume medievale, în timp ce un alt grup arunca drapele în aer.

— Unde sunt caii? întrebă Danny.

Însoțitoarea sa chicoti și-i răspunse:

— În biserică. Primesc binecuvântarea preotului.

Văzându-i neîncrederea, fata se lipi de brațul lui și zise:

— *E adevărat*!

— I-au dus în biserică?

— În capelă. Fiecare *contrada* are o capelă. Apoi caii vor fi aduși aici și așezați în poarta de unde va porni cursa, zise Veroushka, arătând spre dreapta. Chiar acolo. Vor fi aduși doar cu câteva minute înainte de începutul cursei, apoi Campo va fi izolat de restul orașului până se termină totul. Dacă vrei să pariezi, pariază pe Pavone, îl sfătui ea, apoi își sorbi șampania.

— Se pariază mult?

Fata sughiță, chicoti, apoi dădu din cap cu solemnitate.

— Ohhh, da!

Danny zâmbi și continuă să converseze, deși nu avea niciun chef. Toți cei de la petrecere păreau a fi bogați și celebri – cu excepția lui. Dar se afla acolo, la braț cu regina lenjeriei, gata să parieze la Palio. „Ce nu se potrivește în imaginea asta?" se întrebă el. Și-și răspunse imediat: „Puștiule, nu faci parte din gașca lor. Și nici n-o să faci parte, mult timp de aici înainte".

Nu că n-ar fi fost atrăgător. Femeile îl plăceau, iar el era, fără discuție, tânăr, curat, bine proporționat. Mai era un bun ascultător și știa să danseze. Deci, într-un cuvânt, se descurca bine. Dar până de

curând nu avusese de-a face cu femei frumoase care să se țină scai de el. Așa ceva i se întâmpla lui Brad Pitt sau lui George Clooney, nu lui Danny Cray. Cu excepția ultimelor zile. Ceea ce însemna una din două: sau devenise subit burlacul cel mai dorit din lume, sau Belzer avea neapărată nevoie de el.

— Unde-i prietenul nostru? întrebă el.

Veroushka îl privi uimită.

— Belzer, îi explică el.

Tânăra nu păru să știe despre cine vorbea.

— Avocatul lui Zebek.

— Cred că gazda noastră are mulți avocați, răspunse ea, clătinând din cap. Dar nu cred că aceștia vin la petrecerile sale.

Danny se pregătea s-o întrebe ce voia să spună, când unul dintre bodyguarzi – un culturist, după cum arăta – îl atinse pe umăr.

— *Scusi.* Domnul Zebek vrea să vă vadă acum.

Danny dădu neajutorat din cap către însoțitoarea sa (sau ce-o fi fost ea) și-l urmă pe bodyguard pe o scară de marmură, apoi pe un coridor lung, până într-o bibliotecă întinsă, unde îl aștepta Belzer, care stătea într-un fotoliu de piele, de lângă un birou sculptat. Pe peretele din spatele său atârna un studiu pentru *Jupuirea lui Marsyas,* luminat de o singură rază. Danny presupuse că schița era un original – una dintre ultimele făcute de Tiziano. Belzer făcu un gest către un scaun, iar Danny se așeză.

— Suntem doar noi doi?

Belzer dădu din cap.

Danny păru dezamăgit.

— N-am întâlnit niciodată un miliardar. Speram să-l cunosc pe domnul Zebek.

Buzele avocatului se strâmbară într-un zâmbet ironic.

— L-ai cunoscut.

Durără un moment până când Danny înțelese. Neîncrezător – pentru că nu se așteptase la așa ceva – Danny aruncă o privire peste umăr. Văzu paznicul musculos stând lângă ușă. Nu mai era altcineva. Doar Belzer și paznicul. Apoi se lămuri.

— Glumiți, zise el și izbucni în râs.

Belzer – Zebek – ridică din umeri.

— Îmi place să trec neobservat – mai ales când sunt în fața cuiva. Apoi se întinse, scoase dintr-un sertar un plic gros și i-l aruncă lui Danny.

— Pentru zilele lucrate, primă și cheltuieli. Ai face bine să numeri banii.

Danny clătină din cap, uimit de greutatea plicului.

— E în regulă. Sunt convins că…

— Numără-i.

Stânjenit, Danny deschise plicul și scoase un teanc de bancnote de o sută de dolari. Le numără și descoperi că sunt 164.

— E bine? întrebă Zebek.

Danny dădu din cap și răspunse:

— Da, sigur…

— Acum dă-mi-i înapoi.

Danny îl privi, fără să priceapă.

— Poftim?

Zebek întinse mâna, mișcând din degete. Instinctiv, Danny îi dădu banii.

— Nu-mi place să-și bată cineva joc de mine, îi mărturisi Zebek. Cuvintele fuseseră atât de neașteptate, încât Danny își spuse că înțelesese greșit. Spera că înțelesese greșit. Dar nu era așa. Zebek puse banii în sertar și-l închise.

— Ce faceți? întrebă Danny.

Zebek ignoră întrebarea. Se aplecă spre el și întrebă, la rândul său:

— Știi că semeni un pic cu Bruco?

— Bruco?

— Viermele tomatei. Dușmanul meu din acest moment.

Danny clipi, nedumerit. Se părea că nu va fi plătit, iar nefericirea pe care o simțea din această cauză îi provoca amețeală.

— Despre ce vorbiți?

— Despre Palio, îi răspunse Zebek. Știi, există favoriți în cursa asta, ca și la Kentucky Derby. De data asta, cei care se pricep pariază pe doi cai – pe cel al Păunului și pe cel al Viermelui. *Pavone o Bruco,* zise el, dând din mână cu oarecare nesiguranță. *Bruco o Pavone.* I-am făcut lui Bruco o ofertă, dar cine știe? E un călăreț localnic. Majoritatea jocheilor vin din Maremma, deci sunt profesioniști. E ușor să te înțelegi cu ei. Puștiul ăsta… cred că dorește să ajungă erou în fața fetelor. Nu-i un tip deștept, concluzionă el, clătinând din cap.

Danny se încruntă. Miliardarul începea să-l enerveze.

— Asta-i o parabolă?

Zebek chicoti.

— Da. Dar nu contează. E mai amuzant așa. Ceilalți jochei o să aibă grijă de Bruco. De aceea sunt plătiți.

Danny dădu din cap. Prin minte îi treceau mii de gânduri. „Crede că a fost înșelat – și a fost. Dar nu avea de unde să știe asta. N-are niciun indiciu. Deci toată chestia asta e doar un test. O cacealma. Ține-te tare."

— Presupun că n-o să lucrezi pentru mine, continuă Zebek, schimbând vorba (sau poate neschimbând-o).

Danny se lămuri. „Deci asta-i treaba, își zise el. E obișnuit să capete tot ce vrea, deci cel care-l refuza devine dușmanul lui."

— Oferta a fost copleșitoare, zise Danny, dar…

Zebek îl făcu să tacă, scoțând un mârâit disprețuitor. Miliardarul își scoase ochelarii, îl privi de Danny în ochi, iar tăcerea se adânci.

Danny își dădu seama brusc de ceva și întrebă:

— De unde ați dedus ca n-o să lucrez pentru dumneavoastră?

Zebek apăsă pe un buton de pe panoul de pe marginea mesei.

Imediat, vocea lui Inzaghi umplu încăperea.

— „Întoarce-te la Roma. Trebuie să discutăm."

Pe Danny îl apucă amețeala, auzindu-și propriul glas răspunzând:

— „Să discutăm? Despre ce?"

— „Ascultă, am căutat toată noaptea prin fișiere și…"

— „Ce fișiere?"

— „Fișierele lui Terio, care altele? Cele de pe calculator. E groaznic! Nu-ți imaginezi ce pregătește acest Zebek!"

În timp ce conversația continua, Danny se cufunda în fotoliu, spunându-și: „Nu-i bine, nu-i deloc bine…" În cele din urmă, înregistrarea se termină. Zebek opri aparatul.

— Cum ați făcut rost de asta? întrebă Danny. Credeam că telefoanele celulare sunt codificate. Conform standardelor GSM, sau cum le zice…

Zebek rânji.

— Ai dreptate. Sunt codificate. Dar dacă vei copia cartela, vei obține un al doilea telefon care acționează ca și cum ar fi cuplat la primul.

Tăcu un timp, pentru ca Danny să aibă timp să înțeleagă, apoi continuă:

— Vreau să te întreb ceva. Ce ai făcut, de fapt? Ai copiat fișierele? I le-ai pus la loc în calculator?

Danny se uită într-o parte.

Zebek păru mâhnit.

— Iar preotul acela nebun îți spune „Daniel"?

Americanul ridică din umeri.

Zebek clătină din cap, neîncrezător, explorând situația.

— Nu te-ai ostenit să folosești legitimația pe care ți-am dat-o?

Danny trase adânc aer în piept și-l privi pe miliardar în ochi.

— Da, am folosit-o.

Făcu o pauză, apoi schimbă vorba.

— Puneți microfoane tuturor celor care lucrează pentru dumneavoastră?

Zebek reacționă ca și cum ar fi auzit o prostie. Se strâmbă și zise:

— Numai noilor angajați.

Apoi tăcu un timp și-și miji ochii.

— Știi, *Daniel,* înainte să-ți bați joc de cineva ar trebui să te gândești cine-i cel pe care o să-l enervezi. Știi cu ce mă ocup? întrebă el, lăsându-și capul într-o parte.

Americanul clătină din cap, încercând să ignore răutatea din glasul miliardarului. Simțea că-l cuprinde panica și-și spuse că era vorba doar de un perdaf. Se alesese și altă dată cu o săpuneală. Trebuia să rămână calm și să aibă grijă să fie plătit.

— Am întrebat dacă știi cu ce mă ocup, repetă Zebek.

— Speculații financiare, răspunse Danny.

Zebek strânse din buze.

— Am un domeniu mai specializat. Am investit în cercetări referitoare la modificarea proteinelor și MEMS – chestii interdisciplinare de avangardă. Rezultatele sunt uluitoare. Precum acesta.

Atinse cu degetul o cutie neagră de metal, care era legată printr-un cablu de tabloul de comandă de pe masa sa.

În ciuda dorinței sale, Danny era curios și întrebă:

— La ce folosește asta?

— E un prototip... pentru construirea unui dispozitiv al personalității.

Danny se încruntă. După o clipă, zise:

— Poftim?

— Să vedem... Știi ce-i o sosie?

— Da. Dublura cuiva. Dacă o vezi pe a ta, se zice că urmează să mori.

Zebek zâmbi.

— Așa se spune, dar... nu-i decât o superstiție. Sosia despre care vorbesc eu – sosiile pe care le facem noi – sunt virtuale. Cel puțin așa sunt deocamdată.

Tonul banal al vocii sale era enervant, ca o lecție ținută de un adult răbdător unui copil tâmpit. Danny se enervase, îndeosebi pentru că nu-și dădea seama despre ce vorbea miliardarul.

— Uite cum se petrec lucrurile, spuse Zebek, pe un ton mai confidențial. Dacă ne dai un minut de înregistrare audio și video – o cameră video e foarte bună pentru asta – putem să folosim înregistrarea aceea ca să facem un tipar.

— Pentru ce? se interesă Danny.

— Tiparul seamănă cu o carte de credit, zise Zebek, ignorând întrebarea. Dar e codificat conform unui algoritm care decurge din mișcările și expresiile persoanei respective. Rezultatul este ceea ce noi numim „dispozitiv al personalității”. Dacă vom conecta o asemenea cartelă la o cutie precum aceasta, putem s-o folosim ca să animăm orice imagine sau voce pe care o putem transmite sau modela. Am nevoie doar de o fotografie. Sau de o înregistrare.

Zebek făcu o pauză. Se vedea că era încântat de sine.

— Avem patente care-s recunoscute în Statele Unite. Acum facem teste. O să dureze un an, doi, dar poți să-ți imaginezi impactul pe care-

l va avea asupra industriei filmului. Vom putea face filme noi cu actori care au murit, folosind roluri vechi ca să facem tipare. Asta doar în industria distracțiilor. Dacă o să ne vârâm în politică, treaba devine și mai interesantă.

— Nu-s decât filme, îi spuse Danny.

— Oare? N-aș crede. Dacă aplicăm acest principiu în biologie? Zebek făcu o pauză, pentru ca Danny să înțeleagă ideea, apoi continuă: în clonare, de exemplu. Putem duplica identitatea biologică a unui individ – nu și personalitatea sa. Aceasta e lăsată, deocamdată, în seama întâmplării. Deci, chiar dacă facem un duplicat genetic, acesta rămâne doar o copie – care *se comportă* altfel. De îndată ce începe să se miște, ne dăm seama că nu-i individul cel adevărat. Dar, dacă punem la un loc moștenirea genetică a persoanei și dispozitivul personalității pe care-l creăm în laborator, putem construi sosii care să fie perfecte din toate punctele de vedere.

Danny nu credea niciun cuvânt. Și nici nu-i păsa. Voia doar să fie plătit.

— Mult noroc, îi ură el lui Zebek.

Acesta sesiză sarcasmul.

— Ești sceptic.

Danny ridică din umeri.

— O să-ți arăt ce-am vrut să spun, îi făgădui miliardarul.

Scoase o cartelă de plastic din sertar, o vârî în cutia cea neagră și apăsă un comutator dintr-o latura a cutiei. Se aprinse un led verde.

— Am făcut cartela pornind de la o înregistrare pe bandă, zise el. E doar o voce, dar… o să vezi ce-am vrut să spun.

Zebek conectă telefonul celular la panoul de comandă, îi dădu lui Danny o pereche de căști și-i spuse să la pună la urechi. Apoi făcu semn bodyguardului să stea lângă oaspete.

— *Gaetano, se dice niente, l'uccide.* Apoi îi traduse și lui Danny: Dacă o să deschizi gura, prietenul meu o să-ți rupă gâtul.

Văzând surpriza americanului, Zebek adăugă:

— Nu glumesc. A mai făcut așa ceva și nu-l deranjează.

Apoi miliardarul rânji și formă un număr la telefonul celular.

Danny auzi în căști telefonul sunând de mai multe ori. În cele din urmă, o voce răspunse:

— *Prego*?

Auzind vocea lui Inzaghi, Danny încercă să se ridice, apoi rămase pe scaun când simți apăsarea mâinii pe ceafa sa. Era o mână mare, dar care părea lipsită de greutate.

Zebek începu să vorbească în microfon:

— Părinte, sunt Danny…

Danny rămase cu gura căscată. Era vocea sa – ca accent, timbru și tonalitate. Era el însuși. Iar chestia asta îl îngrozea. Simți că i se

zburlește părul pe cap.

Îl auzi în microfon pe Inzaghi oftând ușurat.

— Eram îngrijorat! Unde ești?

— În Siena, răspunse Zebek.

— Pleacă de acolo! Danny, nici nu-ți închipui despre ce-i vorba! Pentru numele lui Dumnezeu, să nu te întâlnești cu oamenii aceia! Sunt periculoși!

— Nu vă faceți griji, insistă Zebek. Mă întorc la Roma în seara asta. O să discutăm atunci. N-am încredere în telefoanele celulare.

Danny asculta conversația fără să poată să facă nimic, doar să stea pe scaun. Vocea lui Zebek semăna atât de mult cu a sa, încât americanul avea senzația că-i fusese furat sufletul.

— Sunt convins că ai dreptate în privința telefonului, zise preotul. Nu m-am gândit la asta. Când o să ajungi aici?

— Pe la nouă sau zece, răspunse Zebek cu glasul lui Danny. Ne putem întâlni la dumneavoastră acasă? Nu mi-am rezervat încă o cameră de hotel.

— Sigur că da, deși nu-i prea ușor să ajungi aici, răspunse Inzaghi. Ai cu ce să scrii?

Danny nu mai rezistă. Simțea că trebuie să-l avertizeze pe Inzaghi. Probabil că bodyguardul își dăduse seama de intenția sa, pentru că-și strânse mâna pe umărul lui Danny. Apoi se aplecă, ridică una din căștile cu căptușeală de burete și-i șopti:

— Nu!

Danny se așeză din nou pe scaun, în timp ce Zebek repeta explicațiile pe care i le dădea Inzaghi referitoare la modul în care putea să ajungă la locuința deținută de Vatican în Casa Clera. Apoi cei doi încheiară discuția, își luară rămas-bun și închiseră telefonul. Zebek își îndreptă ochii noroioși către Danny și zâmbi.

— Acum ce-o să urmeze? întrebă Danny, simțindu-se mai departe de casă ca niciodată.

Miliardarul clătină din cap, într-un fel ce sugera atât regret, cât și oarecare nesiguranță. După aceea izbi în podea cu bastonul său cu măciulie de argint și se ridică în picioare.

— Ce să fac cu tine, Danny? Reprezinți pentru mine o adevărată problemă.

Americanul se încruntă. În decursul unei zile, se transformase dintr-un tânăr cu un viitor strălucit într-un nimic bun de aruncat. „Ce lipsiți de recunoștință sunt oamenii ăștia…”

Zebek dădu un adevărat spectacol, arătând că se gândea cum să rezolve problema, în timp ce se plimba prin fața rafturilor cu cărți.

— Pe de o parte, cred că putem să-ți rupem gâtul și să spunem că ai căzut…

Lui Danny nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Vreți să faceți asta doar pentru că am copiat niște fișiere pe un calculator?

Zebek chicoti.

— Nu-i nicio glumă, îi replică Danny. Chiar dumneavoastră ați spus că nu știu despre ce-i vorba. Atunci de ce să mă ucideți? Am vrut doar să fiu plătit. Ce s-a întâmplat?

Zebek dădu din mână, ignorând întrebarea.

— N-am timp să-ți explic. Pe scurt, ți-ai bătut joc de mine și trebuie să plătești.

Danny trase aer adânc în piept și insistă:

— Există o grămadă de oameni aici, șopti el, uimit de glasul strident pe care-l avea; îi trecu prin minte să se repeadă la Zebek, să răstoarne niște lucruri, să facă scandal, să înceapă să țipe…

— Pe de altă parte, zise Zebek, ridicând un deget, ca și cum ar fi vrut să-și sublinieze spusele, n-ar fi nimic distractiv în asta. Știi ceva? adăugă miliardarul, oprindu-se deodată din mers și rânjind cu gura până la urechi.

Danny clatină din cap, încordându-și mușchii. Dacă Zebek și-ar fi ridicat privirea, dacă s-ar fi uitat către bodyguard, atunci Danny s-ar fi aruncat pe deasupra biroului, căzând peste Zebek ca un găinaț de pasăre.

— O să fii liber, decise Zebek. Așa o să fie mai distractiv. O întrecere adevărată, ca și cursa în care ne înfruntăm cu Bruco.

— Poftim? întrebă americanul, mirat.

— O să-ți dau un avans de cinci minute. După aceea, începem să te vânăm.

Danny se uită la paznicul din spatele său, apoi la Zebek.

— Sunteți nebun! Țicnit! Din punct de vedere clinic. Am dreptate?

Zebek dădu din cap.

— S-ar putea să ai dreptate, zise el, apoi se uită la ceasul de la încheietura mâinii sale. Patru minute și jumătate. Mai ești încă aici? întrebă miliardarul, fără să-i vină să creadă.

Danny se ridică de pe scaun, înjurând, se îndreptă către ușă, așteptându-se să fie oprit și gata să izbească pe oricine ar fi încercat să-l înhațe.

— O să privesc din balcon! strigă Zebek după el.

În timp ce fugea pe coridor, Danny își făcu loc printr-o ceată de generali NATO, alergă către scară și coborî treptele câte două deodată. Petrecerea era în plină desfășurare, se auzeau râsete și muzică, precum și pălăvrăgeala a o sută de persoane care se distrau. El nu se distra. Ajunse în curte în goană și se opri lângă ușa alături de care unul dintre paznici vorbea liniștit la telefonul celular. În cele din urmă paznicul deschise ușa și zise, dând din cap respectuos:

— *Ciao.*

Danny ajunse pe o alee murdară, la vreo trei metri de o barieră improvizată, vopsită cu dungi roșii și albe. În spatele gardului se găseau cincizeci de mii de italieni și turiști, îngrămădiți unii în alții într-o zonă de dimensiunile unui cvartal. Zgomotul era asurzitor, iar aerul fierbinte și înăbușitor. Un polițist alergă spre el, îl apucă de un braț și, gesticulând dramatic, îl luă de pe alee și-l conduse către mulțimea îngrămădită. Danny se strecură în spatele baricadei și se amestecă în mulțime, sperând să fie imposibil de văzut.

Instinctul îi spunea să alerge fără încetare, pentru ca distanța dintre el și Zebek să fie cât mai mare. Dar numărul mare de oameni făcea imposibil până și mersul obișnuit. Putea doar să se strecoare printre două persoane, pas cu pas. Ca și cum ar fi mers cerându-și scuze prin nisipuri mișcătoare.

— *Scusi, scusi…*

Brusc, mulțimea se puse în mișcare, iar Danny se pomeni prins într-un soi de curent alcătuit din oameni. Nu avea mai mult control al propriilor mișcări decât o frunză ce plutea pe un râu. Devenise o parte a mulțimii și tot ce putea face era să rămână în picioare.

Nu fusese niciodată într-o asemenea gloată – nici măcar de revelion, în Times Square. Îngrămădeala din piață era mai mare decât la un concert rock sau decât la metrou, în orele de vârf. Întreaga *piazza* devenise un țarc de vite enervate din cauza căldurii, țarc năpădit de zgomot și plin de miros puternic de transpirație, usturoi și bălegar de cal. Spectacolul – combinat cu adrenalina ce curgea prin el – îi tăia răsuflarea. Danny era apăsat de trupuri din toate părțile. Un cot i se înfipse în coaste, o catarамă în șira spinării. Mulțimea se realinia fără încetare, ca și cum valurile de oameni ar fi fost puse în mișcare de forțe nevăzute. Bandele *contradelor* se țineau de mâini pe deasupra oamenilor, într-un efort inutil de a rămâne împreună, în timp ce se fâțâiau de colo-colo, râzând și chicotind. Prin aer se agitau drapele. Se auzeau cântece. Oamenii țipau unii la alții în vreo zece limbi și dialecte. Undeva, cineva bătea într-o tobă, iar în dreapta avea loc un soi de ceremonie. Răsuna sunet de trompete, iar mulțimea răcni aprobator. Danny se ridică în vârful picioarelor și văzu că la poarta de unde începea cursa fuseseră aduși o duzină de cai.

„Până acum a fost bine”, își zise el. Era un ac în carul cu fân și gorilele lui Zebek ar fi avut nevoie de un miracol ca să-l găsească. Danny se lăsă în voia mulțimii, care-l purtă până când ajunse în mijlocul Campo-ului. Acolo se afla ochiul furtunii, un loc relativ calm, în care oamenii stăteau cu picioarele încrucișate pe pavaj, toropiți de căldură, de zgomot și de așteptarea îndelungată a începutului cursei.

Evident, acesta era locul cel mai puțin potrivit ca să urmărești cursa. Cu toată înălțimea sa, de un metru și optzeci și cinci de centimetri, Danny trebui să se ridice în vârful picioarelor doar ca să supravegheze

mulțimea. Cineva mai scund n-ar fi văzut decât cefele altor oameni – excepție făceau copiii și câteva fete, care stăteau cățărați pe umerii taților, respectiv ai iubiților lor.

Pe Danny nu-l interesa cursa. Își îndreptă privirea către clădirile din jurul pieței și se uită la balcoane până când îl zări pe Zebek. Miliardarul stătea lângă un păun și se uita la Danny printr-un binoclu pentru operă, vorbind liniștit la un telefon celular.

Privirile li se întâlniră (Zebek își scosese ochelarii de soare), iar Danny avu un șoc dându-și seama de situația în care se găsea. Campo era o capcană, un abator cu toate ieșirile închise, în care putea fi ucis foarte simplu. Fusese urmărit de Zebek din momentul în care părăsise palatul. Danny era o victimă în așteptarea asasinului. Un lucru foarte simplu, în mijlocul bătăilor de tobă și al cântecelor, puțini oameni l-ar fi băgat în seamă pe americanul care s-ar fi prăbușit la pământ cu un cuțit înfipt în spate.

Privindu-l pe Zebek, Danny își dădu seama brusc ce făcea miliardarul cu telefonul celular. Îl vâna de la distanță, dând asasinilor trimiși să-l omoare indicații despre locul în care se găsea.

Între timp, perioada de grație trecuse (dacă i se dăduse cu adevărat o perioadă de grație), iar vânătoarea începuse. Danny privi îngrozit în jur, căutând zadarnic să-l descopere pe cel care-l urmărea, apoi își lăsă capul în jos și se cufundă în mulțime. Ca și cum i-ar fi dat de veste, răsună bubuitul unui tun. Duzina de cai năvăli din punctul de start, într-o învălmășeală de culori, mulțimea urlă, iar Campo deveni o vâltoare, în care mii de oameni țopăiau pe loc. Lângă Danny, o blondă cățărată pe umerii prietenului ei, pe care-l împungea cu călcâiele, își agita pumnul în aer, răcnind:

— Oca! Oca! Oca!

Danny se deplasă spre stânga, cât mai ghemuit, îndreptându-se spre poarta cea mai îndepărtată de Palazzo di Pavone. Dacă avea un pic de noroc, putea să se piardă în mulțime. Ideea că ar fi putut să-l urmărească cineva în înghesuiala aceea era ridicolă – sau cel puțin așa gândi Danny până când văzu ceva ce-l făcu să înlemnească.

La câțiva pași de el, o pană de păun îi făcu cu ochiul de pe un tricou negru. Danny își ridică privirea și se pomeni privindu-l în ochi pe Gaetano. Dacă ar mai fi făcut încă un pas, ar fi nimerit drept în brațele individului. Un timp, cei doi rămaseră acolo unde se aflau, o natură moartă într-o mulțime cuprinsă de frenezie. Asasinul angajat de Zebek ținea în mâna stângă un telefon celular și în mâna dreaptă mânerul unui cuțit.

Instinctul de fotbalist al lui Danny îl salvă. Fără să gândească, își lăsă umărul drept în jos, se prefăcu că o ia în direcția aceea și fentă spre stânga. Gaetano se puse în mișcare în aceeași clipă, dar în direcție greșită, aruncându-se înainte cu o asemenea forță, încât, dacă și-ar fi

atins ținta, i-ar fi scos mațele lui Danny.

Danny se furișă în mulțime, cu capul între umeri, fără să poată fi văzut de la balcoanele din jurul pieței. Mulțimea înnebunise între timp, răcnea mai puternic ca niciodată, iar caii se îndreptau spre linia de sosire, galopând sub loviturile de cravașă. Apoi totul se termină, la fel de iute cum începuse. Mulțimea își ținu răsuflarea… și se potoli, răcnetele transformându-se în șoapte de dezamăgire, care fură acoperite de țipătul unei femei și de un cor de strigăte furioase.

„A tăiat pe cineva, își zise Danny. Când s-a repezit la mine, probabil că a spintecat pe cineva."

— *E Pavone*! strigă cineva. *Pavone vince*!

Țipetele femeii deveniră mai puternice, mai isterice.

Danny se repezi spre poartă. Spera că Zebek îi pierduse urma, dar nu avea de unde să știe dacă așa stăteau lucrurile. Era imposibil să rămână ghemuit. Cei care veniseră la Palio fuseseră cuprinși de propriile forțe centrifuge și se scurgeau prin cele șase ieșiri ale pieței. Ca toți ceilalți, Danny se mișca încet, înaintând cu pași mărunți.

În fața sa, la vreo douăzeci de metri, se ridica o arcadă străveche. Era convins că, dacă ajungea acolo, ar fi putut să se ducă liniștit acasă. Oricum, de acolo ar fi putut s-o ia la fugă. Mai mult simți decât văzu o ciocnire în stânga sa, se întoarse și-l văzu pe Gaetano croindu-și drum prin mulțime, într-un efort disperat de a ajunge la prada sa.

Un cor de proteste se ridică în calea asasinului, apoi oamenii rămaseră șocați când Gaetano înhață o femeie de față și o împinse din drum. Un bărbat – probabil soțul femeii – reacționă furios, apoi se prăbuși în genunchi, după ce fusese lovit cu capul la rădăcina nasului. Copiii începură să țipe, cineva dădu cu pumnul, apoi mulțimea fu cuprinsă de panică. Lângă Danny, o femeie cu părul negru și cu sprâncenele bine pensate, începu să plângă de groază.

Danny știa ce simte femeia aceea. La trei metri de ieșire, aglomerația era atât de mare, încât putea să se declanșeze panica. În acest caz, mulțimea s-ar fi transformat într-o avalanșă de carne, care ar fi zdrobit tot ce-i stătea în cale. Danny se pregăti pentru asta, ținându-și răsuflarea – fără să-și dea seama. Apoi gloata trecu mai departe, iar Danny fu aruncat prin arcadă ca un dop de șampanie care zboară prin cameră.

Era o versiune Palio a Big-Bang-ului: mulțimea exploda din Palio în toate direcțiile, distanța dintre oameni mărindu-se, ca distanța dintre stele. Mersul lui Danny se transformă în pas vioi, apoi în goană. Mergând pe ideea minimei rezistențe, se lansă într-un sprint pe o stradă veche, pe care atârnau drapele. La stânga, la dreapta, la stânga, urcă pe o alee, coborî printr-o arcadă, până când nu mai putu să alerge. În cele din urmă, sufocându-se și secătuit de adrenalină, se rezemă de o vitrină și începu să gâfâie. Nu avea idee unde se află,

doar că nu mai era în Campo.

O femeie cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei, apăru după colț, ținând de mână o fetiță în trening. Văzându-l pe Danny care răsufla greu și crezând ca-i beat, femeia trecu pe celălalt trotuar, iar fetița se înghesui în rochia mamei sale, trăgând pânza de culoarea lavandei peste ea.

Vreo zece oameni stăteau într-o cafenea, aflată în cealaltă parte a străzii, și se uitau la televizor, urmărind o înregistrare a cursei. După ce-și recăpătă răsuflarea, Danny începu să meargă, îndreptându-se în josul străzii, încercând să-și dea seama unde se afla, unde trebuia să meargă și ce să facă. „În primul rând, își spuse el, trebuie să-i telefonez lui Inzaghi.” Avea numărul de telefon al preotului notat pe o bucată de hârtie, aflată în portofelul său. Și mai avea telefonul celular pe care i-l dăduse Zebek.

Deși știa că miliardarul putea să-i supravegheze convorbirile, Danny își spuse că acest lucru nu mai conta în ceea ce-l privea pe Inzaghi. Zebek încerca deja să-i omoare pe amândoi, așa că l-ar fi avertizat inutil pe preot. Dar, la urma urmei, puteau fi omorâți doar o singură dată.

Telefonul sună de patru ori, apoi răspunse robotul. Danny așteptă semnalul și lăsă un mesaj, la limita coerenței: „Nu ne mai întâlnim. Trebuie să plecați. Individul știe de fișiere. Verificați-vă robotul. O să vă sun din două în două ore”.

În continuare, trebuia să se ducă la hotel, să-și ia bagajul. Avea în el biletele de avion și toate lucrurile, cu excepția pașaportului. (Pe acesta îl avea la el.) Apoi avea să ia un taxi spre alt oraș, unde nu l-ar fi căutat Zebek. După aceea avea să se ducă la Roma cu trenul, avea să se ducă la un hotel și o să zboare acasă a doua zi de dimineață. Iar după ce avea să ajungă acasă, avea să lămurească lucrurile. Avea să arunce o privire pe discheta cu fișierele lui Terio. Avea să anunțe FBI-ul. *Indiferent de urmări.*

Dar, în primul rând, să-și ia bagajul. Nu putea să se întoarcă la hotel. Mai mult ca sigur că Zebek pusese să fie supravegheat. Dar putea să dea un telefon și să-i ceară portarului să-i trimită bagajul printr-un taxi.

Danny se opri la o cafenea de pe o stradă laterală, din *contrada* Dragonului, comandă un espresso dublu și căută în portofel cartea de vizită a hotelului. O găsi și-l întrebă pe barman dacă poate să folosească telefonul. Apoi formă numărul hotelului Scacciapensieri și-l ceru pe portar.

— Sper că poți să-mi trimiți un taxi, zise Danny.

— Cum doriți, domnule.

— Împreună cu bagajul meu. E la recepție, îi reaminti Danny.

Portarul chicoti.

— Cred că-i vorba de o confuzie. Oamenii domnului Zebek au luat geanta dumneavoastră acum câteva minute. Dar nu-i nicio problemă, mai sunt aici. Vă așteaptă afară. Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să nu aveți nevoie de taxi. Nu vreți să discutați cu unul dintre ei?

• Capitolul 11

Plecă împreună cu trei britanici care erau „în vacanță” – lucrau într-o fabrică de dulciuri din Liverpool – și care, ca și el, nu aveau unde să stea în Siena. Dar aveau o mașină – un VW Golf închiriat – și, spre deosebire de Danny, erau prea beți ca să șofeze.

Îi întâlnise în timp ce ieșea din oraș. Indivizii beau bere din cutii, stând pe marginea drumului, și se chinuiau cu un cric, mai mult de ochii lumii, să înlocuiască un cauciuc dezumflat.

— Vai! răcnise unul dintre ei, ridicând cricul în aer. Prieteni! Puteți să ne spuneți ce naiba trebuie să facem cu chestia asta?

Era un tip nou de cric, pe care Danny știa să-l folosească. Schimbase iute roata, iar noii săi prieteni fuseseră atât de recunoscători, încât îi puseseră o cutie de Holstein în mână și se oferiseră să-l ducă oriunde voia – cu condiția să șofeze el.

Se deciseseră să se îndrepte spre San Gimignano, localitate aflată la vreo treizeci de kilometri. Aceasta, unul dintre cele mai celebre orașe colinare din Italia, avea un contur realizat dintr-un șir incredibil și mai degrabă sinistru de turnuri de pază care, văzute cu soarele în spate, sugerau o schiță a Lower Manhattan, făcută de un copil.

Danny își lăsă „amicii” la o *pensione* și căută un taxi care să-l ducă până la Roma. Nicio șansă. Unul după altul, taximetriștii din San Gimignano își exprimară regretul sau îi râseră în față. Îi explicară că nu drumul până la Roma conta, ci întoarcerea. Nu puteau să se întoarcă decât a doua zi de dimineață. Dacă Danny ar fi avut o grămadă de bani, poate ar fi rezolvat problema. Dar nu avea.

Fu mai norocos la stația de autobuz, unde află că putea să ia o cursă rapidă spre Florența într-o jumătate de oră. Acolo urma să aștepte cincisprezece minute, apoi putea să ia alt autobuz rapid spre Roma. Sau putea să găsească un taxi la *Firenze.* Luă un bilet pentru Florența, traversă strada și intră într-o cafenea, unde comandă o sticlă de Peroni. Apoi scoase telefonul celular și începu să-l sune pe Inzaghi.

De data asta nu mai așteptă să-i răspundă robotul. Închise după cel de-al treilea țârâit. Nu avea niciun rost să lase mesajul pe care-l mai lăsase o dată. Pe de altă parte, începu să-și facă griji în privința telefonului celular.

Acesta putea fi folosit ca să i se dea de urmă?

Își aminti un articol pe care-l citise, despre o femeie care fusese răpită. În timp ce era închisă în portbagajul mașinii, formase 911 la telefonul celular și păstrase legătura cu poliția. Polițiștii urmăriseră apelul de la o antenă la alta. În scurt timp își dăduseră seama că femeia se îndrepta spre sud, pe Autostrada 29 (sau ce șosea o fi fost).

Apoi baraseră drumul și o salvaseră.

Ziarul susținea că polițiștii „triangulaseră” apelul, dar nu explicase ce însemna asta. Mașina femeii se deplasase printr-o zonă rurală, deci semnalul emis de telefonul celular fusese recepționat de o singură antenă. Ca urmare, poliția aflase în care „celulă” se afla și cât de departe era de turnul din centrul acesteia.

Dacă răpitorii s-ar fi aflat într-un oraș, unde turnurile pentru antene erau numeroase, polițiștii ar fi putut să trianguleze apelul măsurând timpul de care avea nevoie semnalul ca să ajungă în trei locații diferite. Astfel, ar fi descoperit unde se afla femeia, cu o aproximație de câțiva metri.

Putea Zebek să facă același lucru? Danny se uită la telefonul din mâna sa. Probabil că nu, decise el. Chiar dacă miliardarul avea legături cu poliția sau cu compania locală de telefoane, acest lucru nu-i folosea la nimic, pentru că Danny nu avea intenția să țină telefonul deschis, nici să rămână într-un singur loc. Deci lucrurile se puteau termina cu bine, dacă nu…

Dacă nu cumva telefonul său era un aparat mult mai modern decât cele obișnuite în America – ceea ce părea posibil. Zebek îi atrăsese atenția că se ocupa de soluții de avangardă în aproape orice domeniu. Ceea ce putea să însemne că telefonul dispunea de „legătură automată cu 911” sau de o „emisie de siguranță” orwelliană, solicitată de administrația federală pentru toate telefoanele celulare americane începând cu anul 2005. Noile telefoane, dotate cu dispozitive de poziționare geografică, puteau emite semnale ce stabileau locul în care se află cu o aproximație de cincizeci de metri.

„Scapă de el”, își zise Danny. Își termină băutura, aruncă telefonul într-un coș de gunoi din drum și se întoarse în stația de autobuz. După o oră se afla în Florența, iar după alte douăzeci de minute se urca în al doilea autobuz, spre Roma. De data asta avea un scaun în față, de unde putea să vadă de aproape – de fapt, nu putea să ignore în niciun fel – caseta video aleasă pentru ziua aceea.

Era un film al lui Disney – *Călătoria incredibilă* – care începu de îndată ce autobuzul se puse în mișcare.

Danny privi morocănos cum doi câini pierduți și micuța lor prietenă, pisica, străbăteau o lume periculoasă ca să ajungă la stăpânii lor. Timp de vreo două ore, drăguțele animale cu blană scăpară de dezastre și pătrunseră și ieșiră din tot felul de locuri înfiorătoare, în tot timpul acesta vorbind în limba italiană.

Danny știa că filmul fusese făcut pentru copiii de grădiniță, dar se pomeni captivat de poveste. Poate acest lucru avea de-a face cu faptul că animalele rătăcitoare erau – ca și el – în pericol și doreau cu disperare să ajungă acasă. Sau poate că povestea era mai profundă decât părea – o repovestire a *Odiseei* din punctul de vedere al unui

animal de casă. Danny spera să fie așa, pentru că altfel ar fi fost obligat să recunoască faptul că avea maturitatea emoțională a unui copil de cinci ani.

Asta ar fi fost teoria lui Ian.

Ian era nemilos când venea vorba de predilecția lui Danny pentru cultura populară.

— Una e să fii „deschis”, remarcase el odată, și alta e să fii o ladă de gunoi cu capacul ridicat.

Spunea asta pentru că Danny juca baschet cu prietenii, asculta Cowboy Junkies{55} și credea că Krazy Kat{56} era mai interesat decât Andy Warhol{57}.

Acest lucru Caleigh îl găsea încântător la Danny. El putea să se simtă în largul lui la Kennedy Center, ascultând muzică de Verdi, dar ar fi fost la fel de mulțumit și la o petrecere gen *Survivor*.

Caleigh. Când se gândi la Caleigh, își aminti de Paulina, iar Paulina îi reaminti de necazurile în care se vârâse. Scoase un geamăt, făcând-o pe femeia de lângă el să dea din cap și să zâmbească larg către televizor.

— *Si,* șopti ea, *e cosi triste.*

Danny văzu că femeia avea ochii umezi. Mai rău era că și ai lui se umeziseră…

În timp ce autobuzul gonea prin semiîntuneric, Danny își privea chipul oglindit în fereastră și începu să facă o înțelegere cu Dumnezeu. O târguială complicată, care implica fidelitate și căsătorie, în schimbul supraviețuirii sale. Nu că ar fi crezut în Dumnezeu. Nu credea cu adevărat. Dar nici nu era ateu. Ceva din băiatul catolic care fusese în copilărie rămăsese în sufletul său, pentru că Danny se trezi gândind că ar fi bine dacă ar putea să-l salveze pe Inzaghi. La urma urmei, omul era preot.

În minte îi apăru chipul lui Zebek, ochii magnatului îl priveau drept în ochi, iar bastonul acestuia străpungea aerul. „Știi, Daniel, înainte să-ți bați joc de cineva ar trebui să te gândești cine-i cel pe care îl enervezi.” Danny se gândi la Chris Terio și la micul său mormânt, la Jason Patel crucificat în deșert, la casa lui Terio transformată în cenușă. Atunci când pe Zebek îl interesa ceva, obținea sau cei care-i stăteau în cale mureau.

Danny își aminti ce spusese miliardarul la telefon, atunci când vorbise cu glasul lui Danny. Îi zisese preotului că o să ajungă la Roma la ora nouă sau zece – cu o oră sau două înainte de momentul în care ar fi putut să ajungă Danny. Zebek știa că Danny asculta conversația și că avea să încerce să-l avertizeze pe preot. Fie o să-i telefoneze lui Inzaghi, fie, dacă nu reușea, se va duce acasă la el.

Lui Danny îi trecu prin minte că se putea ca asta să fi fost intenția lui Zebek – un plan de rezervă, pentru cazul în care Danny ar fi scăpat

de asasinii din Campo. Un mod de a ucide doi iepuri dintr-o lovitură. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci Danny nu avea de gând să-i facă pe plac. Când avea să ajungă acasă la Inzaghi intenționa să facă tărăboi, să pornească alarma de incendiu, să implice poliția, să facă tot ce putea. Era decis să-l avertizeze pe preot. Trebuia să încerce, într-un fel sau altul.

Ca și Shadow.

Pe micul ecran albastru din fața sa – pe care nu-l putea ignora – câinele Shadow se străduia din răsputeri. El și prietenul său fuseseră prinși într-o gară, reușiseră cu greu să scape de roțile unui tren care tocmai trecea, dar se prăbușiseră prin niște scânduri putrezite și căzuseră într-o groapa adâncă. Câinele mai tânăr și pisica reușiseră să se cațăre pe laturile alunecoase ale gropii, dar Shadow era prea bătrân și prea obosit după atâtea aventuri.

— Sari, Shadow, sari! îl implora pisica Sassy.

— Nu-mi vine să cred că mă uit la așa ceva, bombăni Danny. Un tip încearcă să mă ucidă, iar eu sunt gata să plâng pentru că într-un film un câine a căzut într-o groapă!

Shadow ordonă celorlalte animale, cu o voce îmbătrânită de bariton:

— *Continuare senza de mi.*

Danny știa ce spusese câinele cel bătrân și mai știa că studiourile Disney nu-l vor lăsa pe acel *cane* simpatic să-și dea duhul într-o groapă industrială. Cu toate acestea, atunci când autobuzul ajunse în cele din urmă în stația din Roma, iar Shadow apăru, sărind din senin în brațele tânărului sau proprietar, inima lui Danny bătea să-i sară din piept.

— *Ecco*! anunță șoferul.

Ușa automatizată se deschise, iar pasagerii fură lăsați să coboare în noaptea romană fierbinte. Platforma de beton în fața căreia oprise autobuzul era plină de oameni veniți să-și întâmpine prietenii sau rudele, iar călătorii își croiau drum printre ei ca să urce în mașini. Pasagerii abia sosiți stăteau grămadă în jurul unor oameni cu șepci, care scoteau bagajele din compartimentele de sub autobuz. Difuzoarele bubuiau, fără să se poată înțelege ceva.

Danny urmă mulțimea în autogară, apoi în stradă. Grupuri răzlețe așteptau taxiuri, stând la întâmplare pe stradă. Nu exista niciun fel de coadă sau un sistem organizat de stat la rând. După zece minute în care pierduse vremea de pomană, Danny se băgă în fața unei femei elegante, cu haine de culoare roșie. Femeia gesticulă din răsputeri și protestă zgomotos, în timp ce Danny urcă pe bancheta din spate a unui taxi alb. Când șoferul îi vorbi în italiană, Danny îi dădu cartea de vizită a lui Inzaghi, pe care era scrisă adresa acestuia.

Taximetristul se uită la ea, apoi își lăsă jos geamul și o înjură pe femeia în roșu, care îndrăznise să dea cu palma în aripa mașinii. Apoi

chicoti și zise:

— *Andiamo.*

Mașina țâșni din loc.

Din câte știa Danny, trebuia ocolit centrul Romei. Drumul până la Via della Scrofa dură douăzeci de minute și implică o mulțime de cotituri – și încă nu ajunseseră la destinație. Stropi de ploaie izbeau în parbriz. Pavajul lucea. Neonul scalda strada, ca într-un film de Michael Mann{58} – sau ca într-o gravură de Hiroshige{59}.

Chiar dacă era târziu și ploua, Roma avea străzile înțesate de oameni. Cafenelele, barurile și magazinele de înghețată erau aglomerate, iar la colțuri stăteau grămezi de oameni care așteptau o ocazie să traverseze strada prin ploaie. Taximetristul apăsă o dată sau de două ori pe claxon ca să gonească pietonii din calea lui, dar apăsarea sa fusese atât de ușoară, încât Danny își dădu seama că nu auzise claxoane în Roma. Probabil că era interzis prin lege, își zise el. Altfel italienii ar fi claxonat tot timpul.

Din câte își dăduse el seama, nu erau un popor sfios.

Danny văzu la un colț de stradă o pereche tânără, care sări din fața mașinii. Cei doi râdeau, iar bărbatul își ținea brațul pe umărul femeii. Aceasta avea un con de *gelato,* iar Danny o privi mușcând din înghețată, apoi rotunjindu-și gura de plăcere. În tânăra aceea exista ceva care-i aminti de Caleigh, iar vederea celor doi îl întristă. Ce căuta la Roma? Ceea ce iubea se afla în Washington. Ce fusese în mintea lui de venise aici?

Șoferul bătea darabana cu degetele în bordul mașinii.

— *Merda*, bombăni el, apoi se întoarse spre Danny și-i puse o întrebare.

— Îmi pare rău, zise Danny, neajutorat.

— *No capiche*?

Taximetristul se așeză la loc pe scaun și oftă. O Vespa trecu pe lângă ei, la doar câțiva centimetri, în timp ce șoferul se întinse după o cărțulie și începu s-o răsfoiască. În cele din urmă opri ceasul de marcat și deschise ușa din spate.

— *Camminata,* zise el. Acum mergeți pe jos.

— Poftim?

— Nu departe. *Accidenti.*

Danny înțelese ce voia să spună. Traficul se blocase. Coborî din mașină, plăti cât arăta ceasul de marcat și adăugă două sute de lire.

— În ce parte? întrebă el, uitându-se când într-o parte, când în cealaltă.

Taximetristul oftă și întinse mâna, cu palma în jos. Apoi gesticulă spre stânga și spre dreapta.

— *A destra, sinistra, a destra.* Așa, așa, așa. E bine?

Danny dădu din cap, nu prea convins că era bine. Șoferul îi zâmbi

încurajator și-l bătu pe umăr.

— *Ciao*! zise el și se strecură în spatele volanului.

Danny făcu ceea ce i se spusese. Nu partea cu așa, așa, așa (indiferent ce-o fi însemnat asta), ci pe cea cu dreapta-stânga-dreapta. Cotiturile îl duseră într-un cartier muncitoresc, în care părea să se fi produs un ambuteiaj. Șoferii coborâseră în stradă și se ridicau pe vârful picioarelor, încercând să vadă ce se întâmpla în fața lor.

Danny continuă să meargă până văzu o tăbliță fixată pe al doilea etaj al unei clădiri aflate într-un colț de stradă: VIA DELLA SCROFFA. Era o stradă mare, plină de magazine, dar nu una dreaptă, așa cum vezi în Washington sau în New York. După un cvartal, două, strada o lua brusc la stânga, urmând o traiectorie proprie.

— *Che cosa e questo*? îl întrebă pe Danny un bărbat cu păr argintiu.

Acesta ridică din umeri. Trecu apoi pe lângă o galerie de artă, pe lângă o cizmărie și pe lângă vitrina unui anticariat. După ce coti din nou, descoperi motivul blocării circulației. Lumini roșii și albastre pâlpâiau lângă pereții unei clădiri vechi, aruncând raze pe pavajul umed. În centrul străzii, mulțimea se îmbulzea în pereții fragili ai unei bariere dungate. Oamenii din jurul ei se străduiau să vadă ce se afla dincolo de ea.

— *Che cosa e*?

— Ce s-a întâmplat, Alastair? S-au ciocnit niște mașini? întrebă o femeie cu voce mieroasă.

— Nu știu, iubițel. Nu pot să văd.

Danny simți un nod în stomac când se uită la zidul de lângă anticariat. Numărul era cel al casei vecine lui Inzaghi.

Alastair se întoarse spre omul de lângă el și-l întrebă despre ce era vorba, într-o italiană fluentă.

Danny ridică din umeri.

— Ei? se interesă femeia.

— Nici el nu știe, îi răspunse soțul ei.

Apoi mulțimea făcu loc unei mașini de poliție care claxona, îndreptându-se spre barieră. Oamenii începuseră să-și piardă răbdarea. Se auziră o mulțime de claxoane.

— O să mă duc să vorbesc cu *poliziotto*. O să aflu dacă putem merge mai departe cu mașina sau dacă o să ne pună să întoarcem. Ai face mai bine să te duci la mașină.

— S-ar putea să dureze o veșnicie, se plânse femeia.

— N-ai de ce să fii îngrijorată, o asigură Alastair, apoi își croi drum, împingându-se cu umărul în mulțime.

Danny nu știa ce să facă. Descoperi, plin de groază, că nu putea să se miște din loc. În cele din urmă, Alastair apăru din nou. Danny întinse mâna și-l opri.

— A avut loc un accident?

Englezul se uită la american surprins, apoi clătină din capul său încărunțit.

— A sărit în gol, răspunse el. Unul dintre preoți. S-a aruncat din Casa Clera. Văzând mâhnirea lui Danny și confundând-o cu enervarea, Alastair se aplecă spre el și bombăni: Bineînțeles, nu s-a gândit la ceilalți.

Danny voia să plece cât mai iute, dar mulțimea îl împingea, apropiindu-l tot mai mult de locul decesului. Văzu trei mașini de poliție, o ambulanță și doi polițiști care încercau să țină privitorii la distanță. Dincolo de barieră, un fotograf își vedea de treabă, blițul său luminând din când în când, ca niște fulgere ivite din senin.

Danny își făcu loc în față și reuși să vadă despre ce era vorba. Inzaghi, îmbrăcat într-o cămașă albastră și în pantaloni negri, zăcea mort pe pavaj. Stătea lungit într-o parte, cu brațul întins și cu mâna dreaptă îndoită din încheietură. Un picior stătea sub celălalt, de parcă genunchiul i-ar fi fost prins într-o menghină, iar piciorul i-ar fi fost răsucit cu 180 de grade. Blițul fotografului lumina iar și iar, ca o imitație ciudată a reflectoarelor de la o prezentare de modă. În lumina rece a aparatului de fotografiat, Danny văzu că țeasta preotului nu mai era simetrică. Partea stângă arăta grotesc de turtită.

Danny rămăsese la fel de nemișcat ca și Inzaghi. Nu-și putea lua privirea de pe nimbul de sânge din jurul capului lui Inzaghi. „*Toți vor crede că s-a sinucis*”, își zise Danny. Prietenii lui Inzaghi, familia, cei care ținuseră la el vor avea parte de o mâhnire la care se va adăuga un simțământ de vinovăție, provocat de impresia că nu fuseseră alături de el atunci când avusese nevoie de ei.

O targă zăngăni pe pietrele pavajului, împinsă de un infirmier. O parte a barierei fu trasă înapoi, ca să-i facă loc. Un al doilea bărbat veni cu un sac pentru cadavru. După o scurtă conversație cu un detectiv în civil, infirmierii își puseră mănuși chirurgicale și ridicară cu blândețe trupul preotului, punându-l în sac. Apoi traseră fermoarul, închizând sacul.

Mulțimea începu să se răspândească. Spectacolul se terminase, iar oamenii plecară, unul câte unul. Danny zări dincolo de barieră o figură care i se păru cunoscută. Un individ solid, ce scruta mulțimea, căutând pe cineva. *Gaetano*? Danny nu era sigur, dar tipul putea să fie Gaetano. Zebek presupusese că Danny urma să vină acolo. Americanul se mira că indivizii nu avuseseră răbdare și nu așteptaseră să ajungă și el în apartament. Sau poate că așteptaseră, iar Inzaghi le forțase mâna. Era posibil…

„Poate că ar fi bine să mă gândesc la asta în altă parte”, își zise Danny. Se întoarse și plecă. Avu nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu se uite în urma sa. O dată sau de două ori zăbovi în fața unor vitrine, prefăcându-se că privește mărfurile, dar în realitate uitându-se

în geam să vadă dacă nu era urmărit. Ploua mai ușor, burnița se transformase în ceață. Apoi încetă complet, căldura părea că absoarbe umezeala direct din aer.

Danny nu-și dădea seama dacă-l urmărea cineva. Pe stradă se aflau prea mulți oameni, iar el nu știa după cine să se uite.

Sigur, trebuia să se ferească de Gaetano, dar individul cel solid nu era singurul angajat al lui Zebek.

Coti la un colț de stradă, iuți pasul până auzi un zgomot, apoi trecu pe sub o arcadă și pătrunse într-o piață întinsă. Fiind artist, își dădu seama imediat unde se afla. Fântâna celor patru râuri, opera lui Bernini, curgea ca un torent în mijlocul pieței – asta însemna că se găsea în Piazza Navona.

Deși se făcuse târziu, piața era plină de lume. Și chiar era o piață, adică un loc de târg. Danny trecu pe lângă un grup de caricaturiști care lucrau într-o margine a pieței, profitând de lumina lămpilor stradale. Se vedeau mese cu suvenire, oameni care vindeau trandafiri, eșarfe și Dumnezeu mai știa ce. Produsele erau acoperite cu folii de plastic. Danny trecu pe lângă o ceată de puștani care curtau o ceată de puștoaice, apoi se pomeni în mijlocul unor pisici acționate de baterii electrice. Mâțele erau păzite de un african care părea că se bucură enorm privind activitatea lor. Roboții – cu ochi verzi, lucitori – se legănau de pe o labă pe alta, scuipând și miorlăind subțire.

Danny se duse la fântână, luă niște apă în palmă și-și umezi ceafa. „Acum ce să fac?” Privi statuia gigantică, potopită de apă și înconjurată de un nimb de țânțari care zburau în jurul ei. „Acum ce să fac?”

Se simțea pierdut în timp și în spațiu. Până când văzuse cadavrul lui Inzaghi – capul acela zdrobit și balta de sânge – pericolul în care se afla fusese mai mult teoretic decât real. Citise articole despre moartea lui Terio, văzuse relatări despre asasinarea lui Patel și-l auzise pe Zebek spunând că o să-l ucidă pe Inzaghi. Dar acum totul se schimbase. Văzuse sângele de pe pavaj. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și vâre degetul – chiar toată mâna – în rana preotului.

Văzu o masă liberă la o cafenea din cealaltă parte a pieței. Se duse și se așeză. În jurul său, atmosfera era animată, se auzeau pălăvrăgeli, zăngănit de pahare și zgomotul motoarelor de mașini ce treceau pe strada cea mai apropiată. Comandă o bere unui chelner care trecu pe lângă el și încercă să-și aducă aminte când mâncase ultima dată. În dimineața asta sau în seara trecută. Oricum, nu avea nicio importanță.

La câțiva metri de el, o femeie cu trăsături orientale mergea de la o masă la alta, străduindu-se să golească un coș cu îngerași din bronz. Spre amuzamentul privitorilor, vânzătoarea arăta care era secretul herivimilor: dacă-i apăsai pe ceafă, din penisul micuților țâșnea o rază de lumină roșie. În alte împrejurări, Danny s-ar fi amuzat remarcând

ironia faptului că un asemenea obiect era prezentat în apropierea capodoperei lui Bernini. Dar culoarea luminii semăna atât de mult cu ceea ce văzuse pe pavajul de pe Via della Scrofa, încât întreaga scamatorie i se păru sinistră și obscenă.

Îi trecu prin minte să se ducă la ambasada americană și să ceară ajutor. Dar ce ar fi putut să facă ambasada? Cei de acolo l-ar fi trimis la poliție – și ce-ar fi putut să spună polițiștilor? Că Zebek își trimisese gealații ca să omoare un preot? Danny își imagină care ar fi fost reacția celui care l-ar fi ascultat. Detectivul i-ar fi atras atenția asupra unui lucru evident: că Zebek era un om important. Apoi și-ar fi încrucișat mâinile, și-ar fi lăsat capul într-o parte și l-ar fi privit cu scepticism pe Danny: „Ce dovezi aveți?”

„Pai… niciuna… de fapt, cred că e vorba de niște afirmații fără dovezi.”

„Și ce motive ar fi avut domnul Zebek?”

„Căuta niște fișiere de pe un calculator.”

„Aha! Și ce era în fișierele acelea?”

„Nu știu.”

„Înțeleg…”

Dacă ar fi avut discheta cu fișierele lui Terio, ar fi putut să se ducă la poliție. Nu știa ce se afla în fișierele acelea – și probabil că n-o să știe niciodată – dar, indiferent ce-ar fi fost, acolo se găseau dovezi legate de ceva important. Suficient de important pentru ca Inzaghi sa fie ucis. Dar discheta se afla în geanta care rămăsese la hotelul din Siena, iar de acolo fusese luată de oamenii lui Zebek. Deci nu avea nicio dovadă. Nimic în afară de ceea ce povestea el. Cam puțin.

Și dacă polițiștii întrebau care fusese relația lui Danny cu preotul? Probabil că ar fi descoperit că se dăduse drept polițist. Și i-ar fi acordat toată atenția, dar nu în felul pe care l-ar fi dorit Danny. Iar dacă Danny ar fi amintit despre asasinarea lui Terio și lui Patel, i-ar fi folosit la ceva? Fie polițiștii s-ar fi lăsat păgubași (la urma urmei, jurisdicția are importanța ei) sau l-ar fi închis pe Danny imediat (fie în pușcărie, fie într-un azil).

Deci nu se putea duce la poliție.

Rămânea planul B. Să zboare. Danny se întoarce acasă. Asta își dorea să facă: să se întoarcă la Caleigh și la munca sa din atelier. Din nefericire, mersul acasă nu reprezenta o opțiune mai bună decât cea de a lua legătura cu poliția. Pentru că Zebek *se aștepta* la asta. Avea să-l caute pe Danny acasă, probabil *că-l aștepta* acolo. Totuși… ar fi fost pe terenul său. Și tot ce s-ar fi întâmplat s-ar fi întâmplat în englezește. Cel puțin ar fi putut să înțeleagă ce se petrece.

Dar, dacă se gândea bine, avantajul terenului propriu nu-i ajutase cu nimic pe Chris Terio și pe Jason Patel. Mai era și Caleigh… Dacă se întorcea acasă, ar fi așezat-o direct în bătaia puștii – dacă nu se afla

deja în această situație. Această posibilitate îl făcu să sară de pe scaun. Cât de multe știa Zebek despre el? Danny se gândi bine și concluzionă: „Știe o grămadă de lucruri". Știa despre lucrarea de la Torpedo Factory și văzuse sculptura din aluminiu lustruit la Les Yeux de Monde. Așa că probabil știa și de Caleigh. Poate și multe alte lucruri.

Trebuia să dea un telefon.

Danny strecură o bancnotă de zece mii de lire sub sticla goală de Peroni și se ridică în picioare, apoi se duse să caute un telefon. Durǎ puțin până se lămuri cum să folosească un telefon public. După ce reuși, descoperi că legătura era remarcabil de bună. Dar își auzi propria voce: „Salut, ați sunat la Caleigh și Dan. Nu putem răspunde în acest moment…"

În Roma trecuse de miezul nopții, ceea ce însemna ora șase după-amiază în Washington. Nu avea de unde să știe unde se afla Caleigh. Poate rămăsese la serviciu. Poate era în metrou. Poate urca scara spre apartament. Sună la biroul ei și-i răspunse tot un robot telefonic. Dar de data asta fusese vocea *ei,* iar sunetul acelei voci îl umplu de dor. Se gândi să-i lase un mesaj, să-i comunice că avea necazuri, necazuri *adevărate,* dar că nu putea să-i explice despre ce era vorba. Voia să-i spună că ar fi bine să stea vreo două zile cu prietena ei Michelle sau cu Magda…

Nu. Un mesaj nu ajuta cu nimic. Ar fi reușit doar s-o sperie, s-o facă să fie îngrijorată pentru el. Caleigh ar fi rămas locului, așteptând s-o sune din nou. Așa că se mulțumi să zică: „Salut, copilă! Îmi pare rău că nu te-am găsit. Pe aici e o adevărată nebunie… O să încerc să te sun mâine. Nu uita să încui ușa, da?"

Și acum ce să facă? Era prea obosit ca să gândească. Avea nevoie de un hotel. Majoritatea celor din jurul Pieței Navona păreau să fie de trei sau patru stele. Îi trebuia ceva mai ieftin. Ideal ar fi fost un hotel fără nicio stea. Unul cu un meteorit sau cu o semilună…

După un timp, se pomeni în micuța și aglomerata Piazza di Rotonda, unde un american gras pălăvrăgea cu un accent din Long Island:

— Vorbesc despre *Panteon*! Ai idee ce înseamnă *asta*?

Tovarășul său nu-i răspunse, din cauza stânjenelii.

— Vorbesc despre afurisitul de Iulius Caesar! Despre romani! Care se plimbau îmbrăcați în togi! Poți să crezi așa ceva? Acum două mii de ani se plimbau exact prin locul în care stăm noi acum.

În piață erau vreo șase hoteluri, unul dintre ele fiind Abruzze, un local cu două stele, aflat chiar vizavi de cupola ca o prăjitură a Panteonului. Danny completă fișa de înregistrare și, la sugestia recepționerului, plăti cu bani gheață.

— *No bagaglio*?

Nu trebuia să vorbești italienește ca să-ți dai seama ce însemna.

— Le-au pierdut cei de la linia aeriană, îi explică Danny.

Recepționerul își dădu ochii peste cap și chicoti cu tristețe. Apoi luă o cheie dintr-o cutie din spatele său și-l conduse pe Danny spre scara ce ducea la al doilea etaj. Acolo descuie ușa unei încăperi mici, înalte.

— *Caldo,* remarcă el, se duse la fereastră și o deschise.

O briză ușoară agită perdeaua. Recepționerul zâmbi și dădu din cap, încurajator. După aceea zâmbi din nou. Din cauza oboselii, Danny înțelese abia după un timp ce aștepta individul. În cele din urmă își dădu seama, se căută în buzunar și-i dădu recepționerului o bancnotă de un dolar.

— *Grazie e buona notte,* îi zise tipul, apoi dădu respectuos din cap și plecă.

În sfârșit singur, Danny se așeză pe pat, se întinse pe spate și închise ochii. Dincolo de fereastră, un saxofon gemea blând. Fântâna susura. Se auzeau cuvinte în italiană, franceză și engleză, printre hohote de râs. Ce cânta individul? La început nu-și aminti numele cântecului, apoi își dădu seama că era vorba despre *My Funny Valentine.*

Danny nu știa dacă să râdă sau să plângă.

•

Nu-și aminti când adormi, dar cine își amintește asta? La un moment dat stătea întins pe pat, iar în clipa următoare...

Simți razele soarelui pe față și auzi primele acorduri ale ceea ce deveni curând o simfonie industrială a camioanelor pentru gunoi și a motoarelor de scuter. Clipi, se uită la ceas și văzu că era abia șase dimineața.

Își zise că trebuia să mai doarmă un pic. Ba nu. Trebuia să discute cu Caleigh. Cu cât îi telefona mai devreme, cu atât mai bine. Între Washington și Roma era o diferență de șase ore, ceea ce însemna că în Statele Unite abia trecuse de miezul nopții – ceea ce însemna că ea era acasă.

Camera n-avea telefon, așa că Danny se îmbrăcă și se duse să caute unul. Caleigh îi răspunse imediat, cu voce somnoroasă și tristă – ca și cum i-ar fi dus dorul. Când o auzi zicând „Alo?” Danny se topi tot și, pentru o clipă, se gândi s-o ceară de soție chiar în secunda aceea, dar apoi se răzgândi. O cerere în căsătorie nu se face la telefon.

— Salut, copilă... Legătura era atât de bună, încât atunci când ea nu-i răspunse, tăcerea deveni apăsătoare. Alo? Caleigh?

— Să te ia dracu'!

Și cu asta, Caleigh închise.

Pentru o clipă, Danny crezu că greșise numărul. Și-ar fi dorit să fie așa. Însă îi recunoscuse glasul. „Nu-i a bună, își zise el. Nu de asta aveam nevoie. Nu acum.”

Formă din nou numărul. De data asta îi răspunse mesageria vocală, ceea ce însemna fie că ea discuta cu altcineva (ceea ce era puțin

probabil), fie că nu pusese telefonul în furcă (ceea ce era mai probabil).După ce auzi semnalul, Danny spuse:

— Ascultă, Caleigh! Am necazuri. Sunt în Hotel Abruzze din Roma. Sună-mă.

Scoase cartea de vizită a hotelului din buzunar și-i spuse numărul de acolo.

După aceea se gândi la tonul vocii ei. Furios, jignit, furios – nu-și dădea seama cu exactitate care din două. Nu avea cum să-și dea seama doar din patru cuvinte. Lucrul ăsta îl uimi, apoi îl enervă. Avea destule griji, iar Caleigh se supărase că n-o sunase în fiecare seară. Ce-o apucase?

Știa că în Statele Unite era târziu și nu voia să trezească lumea, dar nu voia să aștepte până după-amiaza ca să telefoneze. Așa că îl sună pe Preston, care nu era acasă, și pe Jake, care era acasă. Din nefericire, acesta era drogat și n-o văzuse pe Caleigh de la expoziția de la Petrus.

— De unde telefonezi?

— Din Roma.

O pauză.

— *Din Italia*?

— Mda…

Iarăși tăcere.

— Ce faci în Italia? Ești… în concediu?

— Nu. Lucrez. Și mă străduiesc să nu fiu ucis.

Jake începu să râdă.

— Marele investigator!

— Vorbesc serios.

— Sigur că ești serios. Dar ăsta ești tu. Faci prăpăd. Ești ca un avion de transportat mărfuri, doar că… se gândi un timp, apoi încheie:… ești mai mic.

— Ce fumezi? întrebă Danny.

— Ce te face să crezi că fumez? Eu sunt un artist.

După un minut, două, de discuție de acest fel, Danny îi ceru numărul de telefon al lui Michelle Peroff. Aceasta era cea mai bună prietenă a lui Caleigh, iar ei patru se întâlniseră o dată sau de două ori. Dacă știa cineva ce se întâmplase cu Caleigh, aceasta trebuia să fie Michelle.

Și chiar știa.

— Ești nemaipomenit, zise Michelle, când îi răspunse la telefon.

— Sunt?

Modul în care femeia spusese „nemaipomenit” nu păruse a fi un compliment.

— Ești un tâmpit! Cum de-ai putut să faci așa ceva?

— Ce să fac?

— Să-i trimiți chestia aia.
— Ce chestie?
— Fișierul acela… atașat.
Danny nu-și dădea seama despre ce vorbea Michelle.
— Ce fișier?
— Videoclipul acela, din e-mail. S-a uitat la el.
Danny își scutură capul, ca să și-l limpezească. Apoi trase aer adânc în piept.
— Michelle…
— Ești bolnav sau ce-i cu tine?
— Nu i-am trimis nimic. Nici măcar n-am un calculator. Despre ce videoclip vorbești?
— Știi tu ce videoclip.
Danny începu să se enerveze.
— Michelle, chiar nu știu. De aceea te-am întrebat ce s-a întâmplat.
— Vorbesc de tine și de amica ta.
— Amica mea? Ce amică?
— De unde să știu eu? E amica ta. Ce-i tu tine? Simți nevoia să te lauzi?
Danny nu înțelegea nimic.
— Dacă îți închipuiai că o s-o faci geloasă pe Caleigh…
— Nu…
— Pentru că n-ai reușit s-o faci geloasă. Ci s-o pierzi. Cât de beat erai?
— Nu știu, zise Danny. Vreau să zic că nu știu despre ce vorbești.
Michelle se înecă.
— Nu știi? Făcu o pauză, apoi continuă: Uite ce-i, credeam că ești un tip drăguț, dar… Să nu mă mai suni!
Și întrerupse legătura.
Danny rămase locului un timp care i se păru foarte lung, repetându-și discuția în minte, încercând să înțeleagă despre ce era vorba. Avea simțământul ciudat că Michelle vorbea despre Paulina. Pentru că Paulina era singura despre care ar fi putut să vorbească. Cum zisese? Parcă „amica ta". *Așa vorbește o femeie despre altă femeie, când acesta din urmă este… Cealaltă Femeie.* Dar un fișier atașat unui e-mail? Cum era posibil? Asta însemna că în încăpere fusese o cameră de luat vederi și… Ar fi putut Zebek să facă așa ceva? Danny se gândi bine și concluzionă: „Da. Dacă putea aranja rezultatul cursei din Palio, atunci putea să mituiască două cameriste ca să-i pună o cameră de luat vederi în încăpere".
Ceea ce explica subita și uimitoarea popularitate a lui Danny în rândul persoanelor de sex opus. Deci nu era un tip irezistibil. Dimpotrivă, era un fraier. Cum întrebase Paulina? „Și tu ești superdimensionat?" Danny clătină din cap.

Danny se întoarse la hotel, bombănind de unul singur, își scoase hainele și se vârî sub duș. Descoperi că acesta abia curgea și că apa era călâie, nu fierbinte. Chiar și în aceste condiții, rămase sub duș vreo zece minute, gândindu-se și spălându-se. Nu-i veniseră niște idei nemaipomenite, dar trebuia să facă *ceva.* Așa că se șterse în grabă, își puse niște haine pe el și coborî în hol, sărind câte două trepte deodată. Își aminti de un internet cafe pe care îl văzuse cu o seară înainte și se îndreptă în direcția lui. Se afla la vreo două cvartale, pe Via del Corso. În timp ce mergea, se gândea ce să facă.

Nu putea să se ducă la poliție, nici acasă. Îi rămânea… planul C. Să afle despre ce era vorba – sau măcar suficient de mult ca atunci când avea să se ducă la poliție, cei de acolo să fie siliți să-l asculte. Din nefericire, singurele indicii adevărate pe care le avea erau cele câteva telefoane date de Terio cu puțin timp înainte de moartea sa. Două la Palo Alto, două la Istanbul, unul la Oslo.

Palo Alto era un punct mort (în adevăratul sens al cuvântului), dar tipul din Istanbul putea să mai fie în viață. Danny se strădui să-și amintească numele lui. *„Remy Nu-știu-Cum. Ceva cu B. Poate Balzac. Remy Balzac. Ceva asemănător.”* Și Agenția France Presse. Terio sunase și acolo. Asta putea să-i fie sau nu de folos, în funcție de câți oameni avea biroul din Istanbul al agenției. Doi, trei? Zece, douăzeci? Singurul mod în care putea să afle era să sune și să întrebe.

Coti la un colț de stradă și se pomeni în fața cafenelei pe care și-o amintise. Cafeneaua, găzduită de o clădire barocă fără nimic deosebit, era unul dintre localurile cu tehnologie de ultimă oră, cu mult plastic și culori primare. Danny comandă un *machiatto* dublu, plăti pentru o oră de internet și se așeză în fața unui calculator, pe un scaun Aeron. Apoi intră pe Yahoo și, din obișnuință, își verifică e-mailul. Singurul mesaj interesant era de la Lavinia, care-l anunța că revista *Flash Art* anunțase că va participa la deschiderea expoziției; cum mergeau pregătirile?

„Totul e nemaipomenit,” tastă el, bucuros că nu trebuie să-i dea niciun fel de explicații. „Muncesc ca un nebun.” Apoi activă SEND și reveni la gândurile sale.

Caleigh…

Ce putea să-i spună? Că-i pare rău? Că fusese beat? Că n-o să mai facă asta niciodată? Gemu încet, se aplecă spre ecran și activă butonul COMPOSE. Se deschise o nouă fereastră, iar el își introduse adresa. Dedesubt tastă:

Caleigh – Dragoste

Apoi se rezemă de speteaza scaunului și privi cursorul ce clipea. Trecu un minut, apoi un al doilea minut. Și al treilea. În cele din

urmă, îi veni o idee. Se aplecă deasupra tastaturii și începu să scrie:

> *Să nu crezi ce-ai văzut. Știu că pare aiurea, dar te rog să citești ce am de spus.*

Se opri o clipă, reciti cuvintele de pe ecran. „E rău, își spuse el. Dar s-o pierd ar fi și mai rău. N-aș minți-o dacă n-aș iubi-o."

> *Sunt în mare pericol.*
>
> *Nu vreau să intru în amănunte, dar am de-a face cu un miliardar țicnit pasionat de tehnologia de ultima oră, care folosește această tehnologie ca să facă filme în care „joacă" oricine vrea el, în orice rol. Folosește fragmente din filme vechi ca modele și poate crea un „actor virtual" prin intermediul a ceea ce el numește „dispozitivul personalității". Cu alte cuvinte, poate să facă o versiune a Star Wars cu Humphrey Bogart – sau cu mine – în rolul lui Luke Skywalker.*
>
> *Și nu numai Star Wars. Poate să facă versiuni noi după filme porno și, judecând după ce spune Michelle, a și făcut deja.*
>
> *Michelle mi-a spus că ai primit un e-mail, chipurile din partea mea, cu un fișier video atașat. Jur pe ce am mai sfânt că nu l-am trimis eu. De ce l-aș fi trimis? Cât de beat aș fi putut să fiu ca să fac așa ceva? (Gândește-te bine: poate cineva să fie chiar atât de inconștient?)*
>
> *Nu o să te învinovățesc dacă o să crezi că mint. Crezi ceea ce vezi. Știu asta. Numai că nu trebuie să crezi întotdeauna.*
>
> *Ajung acum la următorul punct. Tipul ăsta, Zebek, poate să facă și cu vocile ceea ce face cu imaginile. Deci nu lua în considerare orice telefon primit de la „mine". Pentru că, te anunț de pe acum, nu va fi din partea mea. Va fi din partea lui.*
>
> *Să nu crezi nimic primit din partea mea decât dacă îți vorbesc stând în fața ta. Ține minte: indiferent ce se va întâmpla, eu te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și o să te iubesc mereu.*
>
> *D.*
>
> *P.S. Șterge mesajul ăsta.*

Mai avea de trimis un e-mail. Mamadou Boisseau era un angajat de douăzeci și patru de ani al firmei Fellner Associates. Absolvise Sidwell Friends and Rensselaer Polytechnic, crescuse în Washington și era fiul unui diplomat din Coasta de Fildeș, căsătorit cu o americancă. Dew, care avea un masterat în managementul sistemelor informatizate, avea idei fixe. Era pasionat de science-fiction, învățase să cânte la cimpoi (și cânta bine), ajunsese un adevărat expert în bazele de date, iar biroul său fusese împodobit cu un afiș uriaș al filmului *The Matrix*.

Danny ținea mult la Dew și era convins că poate să aibă încredere în el. Faptul că Honda acestuia era plină de abțibilduri decolorate de soare care îndemnau oamenii să-și distrugă televizoarele și *Să se îndoiască de autorități* îi sugera lui Danny că Dew nu făcea parte din categoria de oameni care își anunță șefii când le cere cineva o favoare.

Dew,

Am o problemă gravă cu unul dintre clienții noștri. Încearcă să mă ucidă. (*Nu, nu-i o glumă.*) *Am lucrat un pic pe cont propriu și… lucrurile n-au ieșit prea bine.*

Oricum, o să-ți rămân dator – prin asta înțeleg că o să-ți montez luminile alea despre care ai pomenit, o să-ți înrămez pânzele, o să fac o ramă nouă pentru afișul de la Matrix, tot ce vrei tu –, dacă o să verifici două companii. (*Și pe individul care e proprietarul lor.*)

Prima este Sistemi di Pavone, SA. Are sediul în Siena, Italia. A doua este Very Small Systems, Inc., din Palo Alto. Ambele companii aparțin unui tip pe nume Zerevan Zebek (*zis și Jude Belzer*).

Am nevoie de tot ce poți să afli, dar în principal vreau să știu cu ce se ocupă aceste firme. Niciuna din ele nu-i cotată la bursă (*din câte știu eu*), *dar Zebek trebuie să dispună de niște facilități de credit. Sunt interesat de sursele lor de finanțare, de felul de cercetare de care se ocupă – și de tot ce poți să afli în legătură cu serviciile care se fac pentru aceste firme la Fellner. Și mi-ar fi de folos tot ce poți să descoperi despre Jason Patel – un director de la Very Small Systems care a fost ucis în California.*

În timp ce mesajul își urma calea sa, Danny se plimba pe Via del Corso. Mașinile circulau bară în bară, dar se mișcau iute, într-un nor des de ozon și de monoxid de carbon. Când ajunse în dreptul magazinului Rinascente, Danny intră ca să-și cumpere niște haine de schimb. După douăzeci de minute ieși ținând o pungă în care se aflau două cămăși, șosete și lenjerie de corp, precum și o pereche de pantaloni. Apoi se îndreptă către Piazza di Rotonda, unde cumpără un rucsac de la un vânzător stradal și-și puse în acesta hainele cele noi.

Începuse să se facă tot mai cald.

Danny se opri la intrarea într-o agenție de voiaj și se uită la exponatul ciudat din vitrină. Acesta consta dintr-un stâlp totemic, acoperit cu pătrate colorate de hârtie, fiecare cuprinzând costul călătoriei și al cazării în locuri îndepărtate. Tenerife, Praga, Majorca, Bangkok, Orlando și – *evrica*! Istanbul costa trei sute cincizeci de mii de lire italiene. Cât însemna asta? Danny făcu socoteala în minte și rezultă ceva mai puțin de două sute de dolari. Fu surprins. Apoi își

zise: de ce nu? Istanbulul nu era prea departe – de Roma, bineînțeles.

După câteva minute se afla în umbra Panteonului. Barbară și imensă, clădirea antică părea că radiază însăși ideea de timp. Danny simțea orele ieșind din piatră, precum căldura ce se ridica dintr-un drum asfaltat în miezul verii. Atras de porțile masive, Danny urcă pe treptele tocite și, aproape temător, păși înăuntru.

Zidurile clădirii se aflau într-o umbră veșnică, dar centrul construcției era luminat de soare, razele acestuia pătrunzând printr-o gaură circulară – sau fereastră – din tavan. Danny vedea interiorul clădirii pentru prima oară și fu uimit de grandoarea acesteia. Pentru un moment, uită de grijile sale.

Apoi, în timp ce pătrunse mai mult în clădire, soarele fu acoperit de un nor, eclipsând templul străvechi și aruncând un voal cenușiu peste tot ce se afla în interiorul acestuia. Danny încetini pasul, apoi se opri. Tânărul american se simți copleșit de groază.

Domul cel mare părea un clopot bântuit de fantome. Turiștii se roteau prin semiîntunericul ce se înstăpânea tot mai mult, șușotind între ei. Danny își ridică șovăind privirea către plafon, așteptându-se într-un fel să-l vadă pe Zerevan Zebek privind prin fereastra cea rotundă, ca și cum s-ar fi uitat într-un glob de sticlă.

„O iau razna, își zise Danny, parcă-s un copil speriat de bau-bau." Gândul îl făcu să zâmbească și, odată cu zâmbetul său, întunericul dispăru la fel de iute cum apăruse. Un mănunchi de raze de soare străbătu acoperișul, luminând pereții.

Danny ieși afară, traversă piața și se îndreptă către Abruzze, când îi văzu ieșind din hotel. Doi indivizi, cu umeri lați și îmbrăcați impecabil. Costume de culoare închisă și ochelari de soare. Nu semănau a turiști. Semănau a luptători profesioniști care tocmai disputaseră un meci.

Danny se strecură în umbra unei cafenele. Bărbații stăteau pe trotuar în fața hotelului, privind în jur. Apoi unul din ei își scoase ochelarii de soare. În ciuda distanței, Danny îl recunoscu. Era unul dintre indivizii care mâncaseră alune prăjite în miere la Admirals Club, în timp ce Danny discuta cu „Belzer". Individul avea figura asimetrică, cu o cicatrice care-i șerpuia peste o sprânceană.

Cum îl găsiseră? De unde știuseră în ce loc să-l caute? Îl urmăriseră în seara trecută de la Casa Clera, atunci când se dusese să-l avertizeze pe Inzaghi? Posibil. Atunci de ce nu-l înhățaseră în momentul acela?

Danny se întoarse și se îndepărtă de locul acela. Instinctul îi spunea s-o ia la goană, dar fuga ar fi atras atenția asupra sa. Ar fi putut fi ucis. Așa că își continuă drumul la pas, fără să știe încotro se ducea – doar să nu pățească nimic.

Abia după ce traversă Tibrul începu să se relaxeze, iar atunci se întrebă dacă nu avusese vedenii. Intră într-un bar de pe Via della

Renalla și comandă un Campari cu sifon. Apoi sună la Abruzze, folosind telefonul din bar. Când recepționerul îi răspunse, Danny întrebă dacă avea vreun mesaj.

— Da, domnule Cray. V-au căutat doi domni.

— La hotel?

— Au cerut să vă aștepte în cameră, dar… nu pot să permit așa ceva.

— Și ce-au făcut?

— Sunt afară. Cred că beau o cafea.

Danny puse telefonul în furcă, își termină băutura și lasă câteva mii de lire pe tejghea. După care ieși în stradă și începu să meargă. Cum îl găsiseră? Nu-l urmăriseră de la Casa Clera, pentru că l-ar fi prins în timpul nopții. Nu credea că intraseră în fiecare hotel din Roma, întrebând dacă se cazase acolo. Dar descoperiseră unde locuia. Cum? Nu-și rezervase camera. Și plătise cu bani gheață, nu prin cartea de credit. Ce mai făcuse?

Telefonul dat lui Caleigh. Dar nu avuseseră timp să ceară o listă a apelurilor, așa cum ceruse el o listă furnizorului de informații care-i spusese ce apeluri fuseseră făcute de la telefonul lui Terio. Pentru ca să poți să obții o asemenea listă aveai nevoie de un interval de timp, convorbirile se afișau abia după cel puțin patruzeci și opt de ore.

Durâ ceva timp până-și dădu seama, dar până la urmă înțelese. Nu exista altă explicație. Indivizii pătrunseseră în mesageria vocală a telefonului lui Caleigh.

Danny nu făcuse vreodată așa ceva, dar știa suficient de mult despre asemenea treburi ca să-și dea seama că erau posibile. Mulți dintre roboții telefonici și serviciile de mesagerie vocală funcționau în același fel. Ca să ai acces la mesaje de la un alt telefon, formai numărul și așteptai să auzi mesajul înregistrat. După aceea apăsai o tastă – de obicei asterisc sau simbolul pentru lira sterlină. Apoi introduceai codul de acces – lung de două până la patru cifre, în funcție de serviciul cerut și de aparatura folosită. În jumătate din cazuri, oamenii foloseau un număr ușor de memorat (precum 1234). Și care era la fel de ușor de ghicit. Dar nu merita să te obosești să ghicești. Pentru cincizeci de dolari puteai să cumperi un dispozitiv de formare a numărului de pe internet, un program care încerca toate combinațiile posibile.

Adică el însuși făcuse totul ca să ușureze munca indivizilor. Care fuseseră cuvintele sale? „Sunt la Hotelul Abruzze din Roma. Sună-mă.” Și apoi spusese numărul de telefon.

„E timpul s-o ștergi, Sherlock!”

Trebuia să plece de acolo. Pentru că fusese atât de prost și lăsase un asemenea mesaj, ar fi fost o greșeală și mai mare să creadă că știa cum îl descoperiseră asasinii trimiși de Zebek. Se putea să aibă dreptate, dar dacă greșea, însemna că indivizii aveau să-l găsească din nou. Iar

dacă îl găseau, atunci putea să-și ia rămas-bun de la viață.

• Capitolul 12

Așa că își luă rămas-bun de la Roma.

Decizia de a pleca din oraș nu fusese cea mai dificilă din viața sa. Problema era dacă să se ducă la Istanbul sau la Oslo. Istanbulul i se păru mai potrivit. În Norvegia ar fi fost mai răcoare, și, cum Terio lucrase în Turcia, Danny se duse în Turcia.

Avionul de la ora patru și zece ateriză la timp ca Danny să prindă un asfințit sângeriu. În timp ce trecea prin vama turcă, tânărul se simți mai puțin încordat și oftă ușurat.

Aeroportul Internațional Kemal Atatürk era curat, modern și eficient. Danny își folosi cardul ATM ca să scoată două sute de dolari de la un bancomat și fu uimit când primi cam un sfert de *miliard* de lire turcești. Examină banii și văzu că toate bancnotele acelea noi arătau la fel, deși aveau culori diferite. În timp ce le privea, își dădu seama că, până o să țină minte culorile, va trebui să numere zerourile de pe fiecare bancnotă de fiecare dată când va avea ceva de plătit.

Un șir de taxiuri aștepta în fața aeroportului. Danny se duse la fereastra primei mașini pe care o văzu.

— Cât costă până în Cankurtaran? întrebă el, numind un cartier despre care citise în revista liniei aeriene.

Moschea Albastră se afla în apropiere, la fel și Aya Sofia, una dintre cele mai vechi și mai mari biserici ale creștinătății. Era o zonă turistică. Danny își imagina că acolo poate să-și piardă urma.

— Zece milioane, îi răspunse taximetristul.

— Nicio problemă, îi răspunse Danny, râzând.

Circulația prin oraș era greoaie, dar șoferul cunoștea un mod de a se descurca. La fiecare kilometru părăsea șoseaua și o lua pe liniile de tramvai de alături. Acest lucru îi permitea să mărească viteza de la treizeci la nouăzeci de kilometri pe oră, depășind sute de autoturisme și camioane – până când vedea în depărtare farul unui tramvai care se apropia. În momentul acela, taximetristul revenea pe șosea, dar numai până când trecea tramvaiul. Apoi se întorcea din nou pe șine.

— Chestia asta e legală? îl întrebă Danny.

— Nici vorbă, îi răspunse vesel șoferul. Aș avea necazuri mari dacă m-ar prinde. În ultima lună au murit doi oameni mergând în felul ăsta.

Danny se apucă să caute centura de siguranță. Nu exista așa ceva, dar lucrul acesta nu-l îngrijora. Deși călătoria era periculoasă, Danny avea convingerea că nu urma să moară într-un accident de circulație. Nu atunci. Nu în circumstanțele acelea. Ar fi fost ca și cum ar fi căzut un pian în capul unui bolnav muribund de cancer. Așa ceva nu se întâmplă niciodată. Cei bolnavi pe patul de moarte erau imuni la

accidentele fatale. Danny își dădu seama că așa se vedea el însuși: ca un „bolnav pe patul de moarte".

Cine avea un conflict cu Zerevan Zebek nu trebuia să-și facă griji din cauza centurilor de siguranță.

Între timp, orașul gonea prin fața ferestrelor mașinii, un amestec de clădiri străvechi și moderne, blocuri masive de locuit, moschei și piețe. În față apăru farul alb al unui tramvai, iar taximetristul coti de pe șine, revenind pe drum. Deodată, se pomeniră mergând de-a lungul țărmului, pe o șosea ce purta numele președintelui Kennedy. Dincolo de ferestrele murdare ale taxiului se zăreau zeci de distrugătoare ancorate, cu punțile luminate, sclipind pe Marea Marmara, neagră precum cărbunele.

O imagine impresionantă, dar pe care Danny o găsi deprimantă. Era exact genul de lucru pe care vrei să-l vezi, pe care *trebuie neapărat* să-l vezi împreună cu persoana iubită. Împreună cu Caleigh. Care fuseseră ultimele ei cuvinte?

Oh, da. „Să te ia dracu'!"

Casa de Oaspeți a Țărmului Asiatic era o clădire veche din lemn, pe care Societatea Automobiliștilor Turci o renovase cu zece ani în urmă. Se afla la o aruncătură de băț de gara din Cankurtaran, pe panta unui deal, cu vedere spre Cornul de Aur. Avea zece camere și o grădină pe terasa de pe acoperiș, în care se serveau băuturi.

Camerele nu erau rele, cam părăginite, dar curate și spațioase. Panorama îți tăia răsuflarea – în fața ferestrelor se întindea jumătate din Istanbul. Când stingea luminile și se auzeau sirenele vapoarelor, Danny își spunea că era una dintre cele mai romantice camere pe care le avusese vreodată. Iar la douăzeci și trei de milioane pe noapte, era pomană curată: vreo cincisprezece dolari.

Nu avusese nevoie de mult timp ca să se instaleze, pentru că singurul său bagaj era rucsacul pe care-l cumpărase la Roma. Făcu repede un duș, își schimbă hainele și se duse să caute ceva de mâncare. Cu toate că trecuse de ora zece, multe restaurante erau încă deschise. Intră într-o cârciumioară plină de fum aflată la două cvartale de hotel, unde hăpăi frigărui de carne cu legume, servite cu orez și cu salată de vinete cu mirodenii. În timp ce se întorcea spre camera sa, patru indivizi diferiți încercară să-i vândă covoare.

Iar lucrul cel mai incredibil fu *că a cumpărat unul*!

Când ajunse la hotel îl întrebă pe tânărul recepționer – pe al cărui ecuson scria HASAN – dacă are o carte de telefoane.

Tânărul clătină din cap.

— N-a mai fost tipărită una de ani de zile. Ce nume doriți? Pot să obțin numărul de la Informații.

— Barzan, îi spuse Danny. Remy Barzan.

Hasan luă telefonul, formă un număr și avu un schimb rapid de

replici cu operatoarea. Se întoarse spre Danny și trecu de la turcă la engleză fără nicio greșeală:

— Vreți numărul de telefon?

— Și adresa, îi răspunse Danny.

Hasan mormăi ceva în turcă, așteptă un moment, apoi scrise ceva într-un bloc de notițe. După aceea puse receptorul în furcă și rupse pagina de deasupra din bloc.

— Este în Beyo'glu, îi spuse el. Lângă o biserică mare, catolică.

Danny îi mulțumi și-l întrebă dacă putea să fie trezit a doua zi de dimineață.

Hasan zâmbi și-i răspunse:

— N-o să fie nevoie.

— Ba da, zise Danny. Sunt obosit…

— Aveți încredere în mine. N-o să fie nevoie.

Danny se uită urât la el și-i replică:

— Aveți încredere în mine: o să fie nevoie.

Recepționistul începu să râdă și se interesă:

— La ce oră?

— La opt ar fi foarte bine.

— O să mă conving că v-ați trezit. Nu-i nicio problemă.

Omul spusese că nu-i nicio problemă, dar Danny fusese convins că vorbele îi intraseră pe o ureche și-i ieșiseră pe alta. Individul nici măcar nu-și notase numărul camerei – se mulțumise să-i zâmbească. „Probabil că-i o chestie turcească", își zise Danny și urcă scara spre camera sa. Acolo formă numărul pe care i-l dăduse recepționerul și ascultă telefonul sunând în Beyo'glu sau în altă parte a orașului. Nu știa ce avea să spună, important era să stabilească o întâlnire – și cât mai curând. Numai că Barzan nu era acolo. Danny reuși să ia legătura cu un robot telefonic cu un mesaj în limba turcă. După cele întâmplate în Roma, nu avea chef să lase vreun mesaj. Puse receptorul în furcă, își scoase hainele și se prăbuși pe pat, epuizat.

Chemarea la rugăciune – *nebunesc de amplificată* – îl făcu să sară din pat în zori. Nu era ceva de genul „hai să ne rugăm", ci un vaiet lălăit care continua fără încetare, insistent, aducând aminte, ademenind, tânguindu-se. Danny avea impresia că muezinul fusese așezat pe o plită fierbinte, înconjurată de microfoane. Rezulta un sunet amplificat la un nivel potrivit pentru un concert dat de Metallica pe stadionul Yankee. Când, în cele din urmă, chemarea încetă, Danny se trezise pe deplin.

Coborî în hol, unde așteptau vreo zece mese pregătite, unde luă un mic dejun alcătuit din pâine, brânză, măsline și roșii, la care bău suc proaspăt de portocale și cafea fierbinte. În timp ce termina de mâncat, Hasan apăru în ușă, cu un zâmbet timid.

— Ce bine! spuse el. V-ați trezit devreme.

Danny începu să râdă.

— Mi s-a părut că am auzit ceva afară…

— Noi suntem un popor glumeț.

— Sunt convins.

— Aveți nevoie de un șofer? întrebă Hasan. Pot să vă găsesc unul bun și ieftin.

Danny clătină din cap.

— Nu-i nevoie. Îmi place să merg pe jos. Puteți să mă ajutați indicându-mi în ce direcție să mă duc. Caut Agenția France Presse.

— Nicio problemă.

Tânărul turc se răsuci pe călcâie, părăsi încăperea în care se lua micul dejun și se întoarse după un minut cu adresa.

— Este în Taksim, zise el. Aveți mult de mers, dar puteți să luați oricând un taxi. Cel mai bun drum, după părerea mea, ar fi următorul: coborâți până la docuri, până la locul de unde pleacă feriboturile. Se numește Eminönü. O luați la stânga, pe malul apei, până la podul Galata, și treceți în cealaltă parte a Cornului de Aur. Apoi urcați către Turn și mergeți mai departe în aceeași direcție. Asta-i adresa, e în apropierea turnului.

— Ce turn?

— Turnul Galata. E rotund, din piatră, înalt de șaptezeci de metri, vechi de vreo șapte sute de ani. Nu aveți cum să nu-l găsiți. După ce ajungeți acolo, ar fi bine să mai întrebați pe cineva, pentru că străzile… nu sunt precum cele din Statele Unite. Scrise adresa pe o bucată de hârtie, i-o întinse lui Danny, apoi se gândi un pic și decise: Ar fi mai bine să luați un taxi.

— O să nimeresc, îl asigură Danny, luând biletul.

De fapt, abia aștepta să exploreze orașul acela, care i se părea o combinație între San Francisco și Tanger.

Găsi drumul către apă fără nicio greutate și merse către Eminönü, care era la fel de aglomerat ca și Grand Central Station{60}.

De la docuri veneau și plecau nave, ce se îndreptau către destinații apropiate sau îndepărtate, din ambele părți ale Bosforului. Un fluviu de pietoni se revărsa prin fumul ce se ridica de la motoarele șalupelor și se izbea de chei, unde vânzători ambulanți ofereau pește fript și pâini rotunde, acoperite cu semințe de susan. Se vedeau prea puține femei, mulțimea era alcătuită doar din bărbați localnici, cu păr negru tuns scurt și cu mustăți groase. Danny își făcu loc prin mulțime, îndreptându-se către podul Galata, unde se alătură unui șuvoi de bărbați care se duceau la lucru sau se întorceau acasă.

Circulația pe apă era aproape la fel de intensă ca pe uscat. Cargoboturi ruginite spintecau valurile alături de nave de croazieră sclipitoare, bărci cu pânze și tancuri petroliere. Danny auzea muzică

arăbească – disonantă și isterică – care venea din toate direcțiile. Pescărușii se cufundau și se ridicau din apă. Cerul era de-un albastru impecabil. Întreaga scenă sugera o pictură în ulei de Childe Hassam{61}.

După ce Danny ajunse în cealaltă parte a podului, drumul începu să urce, ducând spre o stradă îngustă, plină de prăvălioare ce vindeau un amestec incredibil de antene pentru satelit și de decodificatoare pentru televiziunea prin cablu. Când ajunse la turnul Galata, Danny bău o cafea turcească într-o micuță cafenea aflată chiar la temelia acestuia. Îi arătă vânzătorului bucata de hârtie pe care i-o dăduse Hasan.

•

Biroul Agenției France Presse se afla la etajul al treilea al unei clădiri din cărămidă, lângă un magazin universal foarte aglomerat care se numea Istikal Caddessi. Danny ciocăni în ușă și-i răspunse un bărbat gras, cu înfățișare de profesor, care avea ochelari cu rame pătrate și șuvițe de păr trase peste chelie. Americanul văzu în spatele lui două birouri vechi de lemn, pe care se găseau mormane de ziare, cărți și rapoarte. Un mănunchi de fire legau calculatoarele de patru telefoane, un fax și o imprimantă. În fundul încăperii, o femeie lucra la un laptop, în timp ce vorbea plină de însuflețire la un telefon celular.

— *Oui*? zise bărbatul care stătea în prag, privindu-l curios; era evident că nu avea mulți vizitatori.

— Vorbiți englezește? îl întrebă Danny.

Ca răspuns, bărbatul își flutură mâna dreaptă:

— *Un peu.*

— Îl caut pe…

Danny ezită o clipă. Faptul că Terio sunase atât acasă la Remy Barzan, cât și la AFP, nu însemna că Barzan lucra la AFP. Se putea să lucreze acolo, dar la fel de bine putea să nu lucreze. Poate că Terio cunoștea mai multe persoane din Istanbul. Trebuia să încerce…

— Da? întrebă individul din prag, care părea nerăbdător.

— Îl caut pe Remy Barzan.

Bărbatul se încruntă și-și încrucișă mâinile la piept.

— Nu-i aici.

— Dar îl cunoașteți?

— Desigur.

— E reporter la dumneavoastră?

— Se ocupă de problemele kurzilor, răspunse individul, aplecându-și capul într-o parte, de parcă ar fi vrut să-l vadă mai bine pe Danny; apoi se încruntă din nou, ca și cum nu i-ar fi plăcut ceea ce vedea. Ce treabă aveți cu el?

Danny ezită. Bună întrebare! Îi era imposibil să spună adevărul. De

unde să înceapă?

— Mi s-a spus să-l caut dacă ajung la Istanbul, așa că… dacă tot sunt aici… Știți când se întoarce?

— Nu. Nu l-am văzut de ceva timp. Sincer vorbind, nu știu dacă se mai întoarce.

Dezamăgirea lui Danny fu atât de evidentă, încât omul din prag se mai îmblânzi un pic și întrebă:

— L-ați căutat acasă?

— Nu răspunde nimeni.

Omul dădu din cap și strigă peste umăr:

— Donata! Tânărul ăsta îl caută pe Remy!

Donata își ținu mai departe telefonul celular la ureche, dar își dădu ochii peste cap, în semn de simpatie, apoi ridică din umeri și le întoarse spatele. Bărbatul mai în vârstă făcu un gest de neputință, care voia să însemne sfârșitul conversației, dar Danny nu se îndura să plece. Barzan era singurul indiciu care-i rămăsese, așa că rămase pe loc, întrebându-se: „Acum ce să fac? Să mă duc în Norvegia?”

Femeia din fundul încăperii închise telefonul celular și veni către ei. Era solidă și avea un aspect masculin, cu o chică de păr roșcat și cu mult machiaj.

— Donata, se prezentă ea, întinzând o mână dolofană.

— Danny Cray.

— Vreți să-l vedeți pe Remy?

— Exact.

— E ceva important?

Danny se uită la bărbatul mai în vârstă și ridică din umeri.

— Da, recunoscu el, e vorba de ceva important.

Bărbatul mai în vârstă bombăni:

— Credeam ca doreați doar să-l întâlniți.

— Credeți-mă, e o poveste lungă. Mi s-a spus să-l caut, dar e vorba de ceva important.

Donata strânse din buze, se gândi și ajunse la o concluzie.

— Cred că s-ar putea să fie în est.

— În est, repetă Danny, de parcă ar fi fost o adresă.

— E specialist în problemele kurzilor, continuă Donata. Așa că se duce des în Diyarbakir. Dar vă sfătuiesc să nu vă duceți acolo. E periculos.

— Oh!

Bărbatul se uită la Danny și păru să-și dea seama că tânărul nu știa despre ce-i vorba. Îi aruncă Donatei o privire, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea, apoi zise:

— Acolo sunt teroriști. Separatiști kurzi. Așa că militarii sunt în număr mare. Multe excese. Multe necazuri. Bine pentru un ziarist. Rău pentru turism.

Donata oftă și mărturisi:

— Nu știu ce-o să facem dacă Remy nu se întoarce. Când a început, am crezut că se distrează. Un băiat bogat, care scria ocazional articole despre probleme locale. Dar era foarte bun. Un ziarist serios. Va fi greu de înlocuit, concluzionă ea, clătinând din cap.

— Vorbiți ca și cum nu v-ați aștepta să se întoarcă, zise Danny.

Cei doi se priviră și părură să ajungă la un punct de vedere comun.

— Nu văd de ce nu v-aș spune, zise Donata. Remy a dispărut – femeia se uită în tavan, de parcă acolo ar fi fost tipărit un calendar – cu vreo săptămână în urmă. În ziua în care nu l-am mai văzut, mașina sa – Donata bătu din palme – bum! N-a rămas nimic din ea.

— Era în mașină? întrebă Danny, simțind că-i sare inima din piept.

Bărbatul clătină din cap.

— Îi împrumutase mașina menajerei sale. Fata era studentă.

Danny înlemni. El era vinovat de asta? Probabil. Îi dăduse lui Zebek lista cu telefoanele date de Terio.

— Cine a…

— Cine știe? Când ai de-a face cu kurzii, e ca și cum… Bărbatul se opri, încercând să găsească expresia corectă. După un timp, se întoarse către femeie. *Qu'est que-c'est „un panier de crabes*"?

— Un coș cu crabi, îi răspunse Donata, care i se adresă apoi lui Danny. Aveți expresia asta în engleză?

Danny clătină din cap.

— E foarte rău, îi zise bărbatul. Și foarte complicat. Poate ca Remy a scris ceva ce n-a plăcut cuiva. Celor din PKK{62}. Armatei. Vreunei facțiuni dintr-o facțiune. Cine știe? Rezultatul e că Remy a dispărut.

— Remy a sunat după explozia bombei din mașină, ca să ne spună că nu va fi de găsit un timp, îi mărturisi Donata, care se întoarse apoi către colegul ei. Cum a spus Remy?

Pe buzele bărbatului apăru un zâmbet plin de amărăciune. Tipul mormăi ceva în franceză, apoi își lăsă capul în jos, încercând să-și traducă spusele.

— A zis că o să-și țină capul la cutie. Vedeți? întrebă el, aplecându-și el însuși capul, ca să-și ilustreze spusele.

Danny dădu din cap.

— Deci știm că pentru moment e bine, spuse Donata. Poate că s-a dus acasă. Ai lui locuiesc acolo. Și sunt strâns uniți. Ca un pumn.

— Vă referiți la yezidi, zise Danny.

— Exact, recunoscu Donata, părând surprinsă.

— Și unde-i asta? întrebă Danny. Unde-i casa lui?

— La Uzelyurt, îi răspunse bărbatul.

Danny clipi, fără să priceapă.

Donata zâmbi:

— N-ați fost în Uzelyurt?

Americanul clătina din cap.

— E chiar la marginea dinspre est a Turciei, îi spuse femeia.

— Credeți că s-ar putea să fie acolo? întreba Danny.

Donata strânse din buze.

— Da, cred. De acolo se trage. Familia sa se află acolo – e veche și puternică. Așa că se poate să se fi dus în locul ăla, zise ea, ridicând din umeri. *Probabil* că acolo s-a dus. S-ar putea să fie în Paris. A locuit acolo mulți ani. Sincer vorbind, ar putea să fie oriunde.

— Dar dacă ar fi vorba de ceva important – *cu adevărat important* – unde ar trebui să-l caut?

Donata se uită la colegul ei și ridică din umeri.

— Aș începe în est.

— Localitatea pe care ați menționat-o – Oozelyurd – este în apropiere?

Bătrânul scoase un sunet disprețuitor, îi spuse numele orașului literă cu literă, apoi își aranjă câteva fire de păr pe cap, ca și cum ar fi vrut să se asigure că erau încă acolo.

— Nu-i aproape de nimic, zise el. E în mijlocul pustietății.

•

În timpul ce se înapoia pe malul asiatic, impresia lui Danny că făcuse progrese începu să se erodeze. Ajunsese într-un impas, singura sa alternativă consta în a se duce „în mijlocul pustietății”, sperând că Remy Barzan se afla acolo și că putea să-i spună ceva folositor. Dar se afla deja în Turcia, așa că poate era cazul să meargă până la capăt.

Când îl întrebă pe Hasan dacă poate să-i arate unde se găsește Uzelyurt, puștiul scoase o hartă uzată a Republicii Turcia. O netezi, consultă ghidul tipărit, apoi puse un deget pe grila cu litera P și unul pe cea cu numărul 12. Degetele se întâlniră într-un punct aflat la vreo doi centimetri în dreapta unei localități numite Diyarbakir.

Hasan se încruntă și întrebă:

— Vreți să vă duceți *acolo*?

O asemenea idee părea să-i provoace durere.

Danny ridică din umeri.

— Nu știu. E greu să ajungi în locul ăla?

— E un zbor îndelungat – iar acolo nu-i nimic. Puncte de control. Interzicerea circulației pe timp de noapte. E periculos. De ce vreți sa mergeți acolo?

Danny ignoră întrebarea.

— Când ai spus că-i periculos…

— E război civil. În orașul ăla, Diyarbakir, sunt numai kurzi. În ziare scrie că războiul s-a terminat, că armata a învins. Dar asta-i valabil doar ziua. Noaptea ies la iveală criminalii. Teroriștii.

Danny se gândi un timp la cele auzite, apoi întrebă:

— Dar dacă ar trebui să mă duc – dacă am treabă – cum aș putea să

ajung?

— În Uzelyurt?

Danny dădu din cap.

Hasan analiză situația.

— Trebuie să luați avionul până în Diyarbakir, apoi... nu știu. Poate trebuie să luați autobuzul. Sau un taxi, dacă găsiți vreunul. Văzând că oaspetele ia în considerare aceste posibilități, Hasan își repetă obiecțiile: V-am spus că nu-i nimic acolo. Niciun fel de afaceri. Niciun obiectiv turistic. Doar stepă. După aceea, recepționerul îl privi cu atenție. Ați fost la Topkapi?

Danny clătină din cap.

— Aya Sofia?

— Încă nu.

— Moscheea Albastră?

— Nu.

Hasan împături harta, apoi luă o înfățișare tristă și dezaprobatoare.

— Nu vă duceți la Aya Sofia – care a fost construită în secolul *al VI-lea* și care-i chiar în apropierea hotelului, pe lista UNESCO a comorilor lumii – nu vă duceți acolo, dar vă duceți la *Uzelyurt*!

— Era doar o idee, îi zise Danny, zâmbind. Și o să vizitez Topkapi și celelalte locuri. Dar mai întâi vreau să beau ceva. Grădina de pe terasă e deschisă?

— Bineînțeles, îi răspunse Hasan, făcând un semn către scară.

Danny urcă până la etajul trei, apoi ieși pe terasă, unde se aflau vreo șase mese sub umbrele mari, de unde se vedea mărețul și impresionantul peisaj maritim ce alcătuia Istanbulul. Americanul se așeză la o masă și ceru chelnerului un pahar cu ceai de mere îndulcit. În timp ce stătea acolo, lui Danny îi trecu prin minte că acesta era locul cel mai străin în care fusese vreodată – și cel mai îndepărtat.

Un grup mic de excursioniști americani stătea la adăpostul umbrelelor mari. Vorbeau, cu un accent din vestul mijlociu, întrerupt de râsete, despre hașiș libanez, despre cel mai bun club din Bodrum și despre cea mai ieftină pensiune din Efes. Danny îi invidia pentru camaraderia lor și pentru simțământul de inviolabilitate pe care-l răspândeau în jur, așa cum răspândește un cuptor căldură.

Ceaiul era delicios. În timp ce privea vapoarele din Cornul de Aur, Danny simți nevoia copleșitoare s-o sune pe Caleigh, dar găsi puterea să reziste. Văzu pe masa vecină un exemplar abandonat al ziarului *International Herald Tribune.* Se întinse, îl luă și-i făcu semn chelnerului să-i aducă încă un pahar cu ceai. Apoi se așeză pe scaun și deschise ziarul la rubrica sportivă. Intenționa să citească un timp, apoi să se ducă la Aya Sofia. După aceea avea să se ducă la o agenție de voiaj, ca să-și cumpere un bilet pentru a doua zi către Diyarbakir. Dar în timp ce stătea acolo, sorbind din ceai și citind despre performanța lui Barry

Bond în ultimul meci de baseball, în hol, cu două etaje sub el, izbucni o ceartă.

Curând, cearta se transformă într-o întrecere de răcnete. Excursioniștii tăcură, schimbând între ei priviri și chicoteli, în timp ce Danny se străduia să audă despre ce era vorba. Dar cearta se încheie înainte să înțeleagă ceva. Se auzi un strigăt reținut și un icnet de durere, urmate de bocănitul unor pași ce urcau pe scară către etajul doi. Apoi… tăcere, ce se sfârși odată cu zgomotul brusc al unei uși sfărâmate – iar Danny știu, pur și simplu, că era vorba de ușa camerei sale. Danny sări în picioare, se uită în jur și văzu imediat că nu avea unde să se ascundă și că nu putea să fugă. Singura cale de a pleca de pe terasă era pe scară sau să sară – iar orice alegere ar fi făcut ar fi însemnat sinucidere curată.

— *Dove e lui*?

— *Porco mondo*!

Danny nu știa ce însemnau cuvintele acelea, dar își dădu seama că erau în italiană și că veneau din camera sa sau de lângă ea. Privi spre acoperiș, căutând ceva ce putea fi folosit drept armă, dar nu văzu nimic care să-i fie de folos. Unul dintre excursioniști avea un baston, dar un ciomag nu era bun de nimic. Nu când aveai de-a face cu asemenea indivizi. I-ar fi trebuit cel puțin o drujbă sau un pistol Glock. Sau, și mai bine, amândouă.

Se duse iute la marginea acoperișului și încercă să aprecieze distanța până la castanul de lângă hotel. Dacă alerga și prindea viteză, iar apoi se arunca în gol, existau șanse să ajungă până la el. Dar dacă va reuși sau nu să se agațe de vreo creangă… asta era altă problemă. Care nu conta niciun pic. Terasa de pe acoperiș era mărginită de un zid scund – de vreo douăzeci de centimetri, care făcea imposibil saltul în gol în viteză. Ceea ce trebuia să fie un salt lung se transformă într-o săritură în lungime, apoi într-un salt imposibil.

Apoi indivizii apărură – nu pe acoperiș, ci în stradă, în fața hotelului. În timp ce se odihneau la umbra castanului, Sprâncenatul și amicul său păreau să nu știe ce să facă sau unde să se ducă.

Spre groaza sa, Danny văzu că bărbații stăteau lângă un panou care anunța delicatesele ce se serveau pe terasă. Dacă îl observau, italienii și-ar fi dat seama că trebuie să verifice și localul de pe acoperiș…

Dar nu-l observară.

Sprâncenatul scoase un telefon celular din buzunar, îl porni și formă un număr. În timp ce aștepta să se facă legătura, își ridică privirea spre etajul superior al hotelului și se uită încet la ferestre, de la stânga la dreapta. Apoi cineva îi răspunse, pentru că individul ieși brusc din apatie. Se învioră, se răsuci pe călcâie și, aplecându-se spre telefon, începu o conversație grăbită, care nu dură mai mult de douăzeci de secunde. Apoi puse telefonul la loc în buzunar și se îndreptă împreună

cu prietenul său către Moscheea Albastră.

Danny răsuflă ușurat. „Isuse, își zise el, e ca Butch Cassidy sau altul de același fel. Cine naiba sunt tipii ăștia?”

Coborî pe scară până la etajul doi și văzu dintr-o privire că ușa camerei sale fusese scoasă din balamale. Se duse în hol și-l găsi pe Hasan stând pe podea, rezemat cu spatele de birou, ținând la nas o batistă plină de sânge. În spatele său, o cameristă speriată se ruga de cineva la telefon.

Recepționerul ridică privirea spre Danny și zise:

— Cred că v-au văzut când v-ați întors.

— Cine? întrebă Danny.

— Italienii. Au întrebat care-i camera dumneavoastră. N-am vrut să le spun, dar… zise el, chircindu-se din cauza durerii.

— Nu-i nimic.

Hasan se uită la el pe deasupra batistei.

— Erați pe acoperiș?

Danny dădu din cap.

— M-a lovit.

— Mi-am dat seama.

Hasan își dădu capul pe spate, străduindu-se să oprească sângerarea.

— Cred că mi-a rupt nasul.

— Știu, zise Danny, dând din cap. Hasan, știi…

Voia să-i mulțumească.

Recepționerul făcu un gest către încăperea în care Danny își luase micul dejun în dimineața aceea.

— Puteți ieși prin spate, prin grădină. Dincolo de poartă e o alee…

Danny se întoarse să plece, dar Hasan adăugă:

— Îmi cer scuze, dar…

Danny se opri și se întoarse.

— Ce s-a întâmplat?

— Minibarul din cameră. Ați consumat ceva din el?

•

Aleea îl duse într-o stradă plină de iarbă, în care se aflau magazine de covoare, cafenele și hoteluri mici. Danny își dădu seama că avea doar două direcții de mers. Putea să urce spre domul masiv al catedralei Aya Sofia sau putea să coboare pe aceeași stradă până la autostrada care se întindea de-a lungul țărmului. Dacă avea noroc, putea să găsească un taxi care să-l ducă la aeroport.

Dacă avea noroc… Danny se gândi la această posibilitate. Dacă ar fi avut noroc, n-ar fi ajuns să se uite peste umăr pe o stradă numită Yeni Sarachane Sok.

O luă în sus, trecu pe lângă o biserică veche și zări în dreapta palatul Topkapi. Apoi un părculeț cu o grădină zoologică pustie, după care urmau două cvartale de pensiuni ieftine, câteva prăvălii cu kebab

și niște magazine, după care strada cobora către docurile din Eminönü.

Coti la un colț și ajunse la Basilica Internet Cafe & Spălătorie. Intră înăuntru, ca să vadă dacă Mamadou descoperise ceva. Comandă o ceașcă de cafea, se așeză în fața unui calculator și intră pe Yahoo. În apropiere, un bătrân stătea lângă o mașină de spălat, citind un exemplar jerpelit din colecția Penguin, în timp ce o tânără, aflată la un metru de el, împăturea cămăși și lenjerie.

Nu primise multe mesaje. Majoritatea erau reclame, care-i făgăduiau să-l scape de datorii sau se ofereau să-i facă lipeala cu „cele mai excitate gagici din rețea!!!!”. Un șir de glume proaste retrimise de fratele său Kev. În cele din urmă găsi ceea ce aștepta.

Expeditor: Mamadou3@fellner.com
Subiect: Marea ta problemă

Zebek încearcă să te UCIDĂ? Glumești! E unul dintre cei mai buni clienți ai lui Fellner. Cred că anul trecut i-am facturat aproape o jumătate de milion de dolari. Ce ai „făcut” pentru el?

Presupunând că nu-i nicio glumă, ți-a trecut prin minte să anunți poliția? Pentru că nu văd cu ce te-ar ajuta un raport despre credibilitatea de creditare a individului. Dar dacă asta vrei… o să-ți fac pe plac. Între timp, m-am uitat în niște baze de date și am găsit următoarele:

Zerevan Khalil Zebek – născut la 6 iunie 1966, la Azizi, în Republica Turcia. Diplomă de bacalaureat (Economie comercială și management) Università di Ca’Foscari, Veneția, Italia, 1989; MBA Massachusetts Institute of Technology, 1989. Reședința: Palazzo di Pavone, Siena, Italia. Director la Zebek Holdings, Plc (Liechtenstein); CEO, Sistemi di Pavone S.A. (Siena). Fără cazier în Statele Unite sau în Italia.

Very Small Systems, Inc.: filială a Sistemi di Pavone. Sistemi este controlat de acționari, care sunt probabil în legătură cu holdingul din Liechtenstein. (Nu am de unde să aflu care-i adevărul.)

Kroll a făcut un raport despre VSS cu un an în urmă, dar n-am avut acces la el. Niște zaibatsu japonezi{63} *(mai există și alt fel?) au făcut o ofertă ca să cumpere firma, dar nu s-a întâmplat nimic. Ceea ce-i surprinzător, pentru că e o companie cu probleme serioase de finanțare.*

O notă de la Rappaport, Reich & Green zice că VSS are un credit de 32,4 milioane dolari – asta era în februarie – niciun fel de venituri și cheltuieli de 4 milioane pe lună. Deci este evident că firma are nevoie urgentă de o minune.

Compania e foarte secretoasă – și poți să fii foarte secretos când n-ai niciun client, niciun venit și niciun produs. Din cât îmi dau seama, se ocupă numai de cercetare – cel puțin până acum.

După cum probabil că ai ghicit, am luat chestiile astea direct din rețea – deci ai dreptate dacă-ți închipui că nu știu despre ce vorbesc. Dar mi se pare că s-ar putea să fii în mijlocul unui caz de spionaj industrial.

Ceea ce mă aduce înapoi la prima mea sugestie: *PO-liția. Poate ar trebui s-o anunți.*

Trebuie să plec. Te iubesc, tipule!
Dew

P.S. Nimic nou despre Patel. Era CTO la VSS. Bine văzut în Valley. Polițiștii cred că asasinatul e „o chestie legată de homosexuali” (*cu tot ce poate însemna așa ceva*). *Toate astea au fost în ziare. Fii atent, o să încerc să mă descurc mai bine săptămâna viitoare.*

Danny îi văzu în timp ce ieșea din spălătorie. Mergeau pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii. Sprâncenatul se proptise în telefonul său celular, vorbind tare, în timp ce amicul lui – un individ solid, cu păr lung și cu ochelari de soare – pășea alături de el.

Danny nu știa dacă îl zăriseră. Nu credea că-l observaseră, dar n-avea de gând să stea locului ca să afle dacă-l văzuseră sau nu. Se amestecă într-un grup de turiști care se îndrepta către unul dintre obiectivele orașului, își ținu capul plecat și privirea în pământ, dorind cu disperare să se facă nevăzut. Își dădu seama că nu era un mod rațional de comportare. Cam asta făcea un struț. Dar avea senzația că dacă ar fi continuat să se uite la italieni – dacă ar fi continuat să verifice dacă aceștia îl văzuseră – aceștia ar fi simțit apăsarea privirii sale. Și ar fi știut că se afla în apropiere.

Sigur, gândea ca un nebun. Știa asta. Dar nu-i păsa.

Se întâmplă că locul de destinație al turiștilor se afla pe aceeași stradă, la doar douăzeci de metri de cafeneaua-spălătorie pe care abia

o părăsise Danny. Una dintre pancartele galbene care marcau atracțiile turistice din Istanbul o identifica pe aceasta ca fiind Cisterna Basilicii. Danny văzu cuvintele în trecere, în timp ce el și grupul de turiști se strecurau în clădirea joasă, neimpresionantă, cu o casă de bilete chiar lângă ușa din față, imediat după ce intrai. La câțiva pași, o mică barieră rotitoare bloca accesul spre o scară îngustă și întunecată care ducea… în jos.

Pulsul lui Danny o luă razna, în timp ce își făcu puțin curaj să se uite în urma sa. Cumpără un bilet, aruncă o privire peste umăr și fu ușurat să vadă… că nu-l urmărea nimeni. Doar turiști ca el. Niciun Gaetano. Niciun ucigaș pletos. Niciun Sprâncenat.

Oftă ușurat, plăti și trecu de barieră, ținându-se după un grup de britanici mai în vârstă, conduși de o femeie cu părul roșu. Aceasta ținea în mână un baston ce avea la capăt un buchet mototolit de flori artificiale, baston pe care-l ridica din când în când în aer. Danny își zise că făcea asta ca s-o poată găsi turiștii de care răspundea, dacă s-ar fi despărțit, numai că aceștia se țineau după ea ca niște copii de grădiniță.

Cu toate că era nervos, cu toate că era îngrijorat, Danny era totuși curios. În mintea sa, o cisternă însemna un bazin în care se strângea apa de ploaie. Nu-i venea să creadă că o groapă în pământ putea să reprezinte o atracție turistică. Apoi privi în sus și văzu unde se afla – într-o catedrală subterană care era pe jumătate lagună. Spațiul acela nu avea nimic primitiv sau grosolan. Era, simultan, măreț și fantastic, înalt de cel puțin trei etaje, cu o cupolă susținută de o pădure de coloane masive din piatră. Baza coloanelor se afla într-un lac cu apă neagră, care părea să fie adânc de vreo jumătate de metru. Lacul era lung și lat cât un stadion, iar bezna din jur fusese străbătută de reflectoare ce creau un efect de clarobscur.

Se auzea muzică clasică.

— Am ajuns, zise femeia cu păr roșcat, așezându-se pe una dintre pasarelele de lemn ce străbăteau lacul subteran. E mișto, nu-i așa? întrebă ea și murmure de aprobare se ridicară din grupul de turiști. Vedeți, apa era adusă în Constantinopol printr-un apeduct, dintr-un izvor aflat la distanță de șaptesprezece kilometri. Din cauză că orașul a trebuit să suporte asedii foarte lungi, a fost construit un sistem extensiv de cisterne, ca să se depoziteze apă. În aceasta, ca și în alte cisterne, apa putea să ajungă până la tavan, dacă era nevoie. Interesant, nu-i așa?

— Priviți, *un pește*! exclamă o femeie cu bucle cărunte.

Toți întinseră gâturile, ca să vadă un banc de crapi strecurându-se printre coloane.

— Se crede că a fost construită de vechiul nostru prieten Constantin, continuă ghida. Deasupra ei s-a aflat o basilică – până în anul 425,

când a ars. De aici numele pe care îl are această cisternă. Dacă mă urmați…

Se opriră cu toții la Bazinul Dorințelor, unde jumătate dintre oamenii din grup (inclusiv Danny) aruncară îndatoritori mărunțiș în apă. În timp ce privea monedele ducându-se la fund, Danny remarcă faptul ca păreau mai mici. Apa era mai adâncă decât crezuse – un metru, un metru și jumătate. Își dori… să scape întreg din toată povestea aceea… iar Caleigh să-l ierte.

— Pe aici.

Femeia care conducea grupul îi aruncă lui Danny o privire ce părea că-i zice: „Nu încerca să profiți fără să plătești”. Dar n-avea de ales. Pasarelele erau înguste, iar vizita consta în parcurgerea unei bucle care-i ducea pe toți la aceeași ieșire. Totuși, Danny lasă un spațiu între el și ultimul dintre turiștii britanici.

Când ajunseră la capătul zonei luminate, merseră pe o pasarelă care ocolea două coloane înainte să se îndrepte către ieșire. Danny zări o pereche de capete de marmură scăldate în lumină. Capetele erau uriașe și fiecare din ele susținea o coloană imensă. În spatele lor se întindea un hău negru. Ghidul le explică atunci că doar o mică parte a cisternei era luminată și accesibilă prin intermediul pasarelelor. Cea mai mare parte a ei zăcea în beznă.

— Acestea sunt capete de Meduză, le spuse femeia.

Danny se uită mai atent și văzu că zulufii creți erau, de fapt, mănunchiuri de șerpi. Se obținea astfel un efect subtil – nu o masă de zvârcolindu-se, ci câțiva zulufi care doar la o examinare atentă se dovedeau a fi reptile. Nici Meduza nu era monstruoasă. Aveai în față niște capete mari, oarbe, cu aspect nevinovat, cu trăsături senine, angelice.

— Iustinian a reconstruit și a refăcut cisterna în 535, le povesti femeia. Se crede că aceste Meduze au fost luate din templele păgâne din Liban – de unde provin multe dintre coloane. Iustinian a fost un mare specialist în reciclarea bunurilor! comentă ea, provocând câteva chicoteli aprobatoare. Ei bine, asta-i tot. Să ne îndreptăm spre ieșire. Toată lumea la gustare! La gustare!

Un murmur entuziast se ridică din rândul britanicilor, care se înghesuiră spre ieșire și spre ceaiul de după-amiază. Începură să urce încet scara abruptă. Danny nu voia să se înghesuie cu ei, așa că rămase în urmă și se pomeni înconjurat de un grup de turiști spanioli. Atunci începu și el lungul urcuș către lumină.

Pe la jumătatea scării o auzi pe femeia care conducea turiștii spunându-le celor din grija ei să se ducă *„direct* la mașină, dacă nu vă supărați”.

Pe măsură ce Danny urca, același lucru îl făcea și temperatura, iar când Danny ajunse la suprafață, arșița zilei se prăvăli asupra lui ca un

val. După bezna răcoroasă și umedă din cisternă, căldura din Istanbul îi taie răsuflarea, iar lumina văduvea lumea de culoare.

Danny rămase locului un moment, chiar în fața ieșirii, frecându-se la ochi. Aștepta, clipind, ca ochii să i se obișnuiască din nou cu soarele, când îi văzu. Nu-i zări cu adevărat. Nu în sensul obișnuit al cuvântului, pentru că lumea ce se întindea în fața sa avea aspectul unei fotografii voalate, cu amănuntele fără contur. Mai degrabă îi sesiză, le desluși siluetele mătăhăloase, rezemate de o mașină parcată. Unul din ei părea că mănâncă un gyro{64}, stând aplecat, ca să nu-i pice sosul în poală.

Danny reacționă instinctiv și o luă înapoi. Înainte să-și dea seama ce face, începuse să coboare scara, croindu-și drum printre spaniolii care urcau. Treptele erau late doar de vreun metru, așa că în jurul său izbucniră proteste.

— Hei!

— *Que hace*?

— *Por favor*!

Apoi Danny ajunse la capătul scării și se îndreptă spre Meduze, luptând încă împotriva curentului vizitatorilor. În urma sa, cineva țipă, iar Danny își dădu seama după cascada de răcnete și văicăreli că echipa de asasini a lui Zebek îl urmărea – de fapt, aproape îl ajunsese din urmă.

Planul său fusese să ajungă la cealaltă ieșire, dar după zgomote, se părea că urmăritorii săi nu erau la fel de manierați ca el și se apropiau tot mai mult. Când ajunse la Meduze, instinctul fu mai puternic. Danny se strecură sub balustrada pasarelei, se opri o clipă pe platformă, apoi se cufundă în apa rece ca gheața. Frigul îl străbătu ca un curent electric. Dar teama era mai puternică decât frigul și-l mână prin apă către colțul cel mai întunecat al cisternei.

Vreo treizeci de metri se ținu după coloane. Acestea erau aranjate într-un șir, iar Danny înotă printre ele, făcând cât mai puțin zgomot. „N-am cum să ies de aici.” La fiecare zece, douăzeci de metri, Danny înota pe sub apă cât de mult putea, ieșind la suprafață doar ca să ia o gură de aer. În cele din urmă ajunse într-un loc unde nu mai vedea încotro mergea și-și reduse viteza. Apoi se opri. Picioarele sale găsiră solul și-și dădu seama că apa era adâncă doar de un metru și vreo douăzeci de centimetri. Se întoarse și privi în direcția zonei luminate – care arăta straniu și spectaculos, ca un palat scufundat – și fu surprins să vadă cât de departe ajunsese. Se afla la vreo două sute de metri de Meduze, dincolo de bătaia luminii. Se auzea încă gălăgie în locul în care intrase în apă – o cacofonie nepământească de țipete amplificate de acustica suprafețelor din piatră și a tavanului boltit. Înotul său tulburase suprafața liniștită a apei, iar lumina se reflecta în aceasta, fiind aruncată într-un mod amețitor către coloane și către cupolă. Apoi

își dădu seama că nu era singurul care intrase în apă. Auzi pe cineva zbătându-se să ajungă spre el, dar individul era undeva, în stânga.

Începu să clănţăne din dinți și-și strânse buzele. Raze de lanternă începură să se întindă printre coloane, să se lățească peste apă, străduindu-se să străbată întunericul. Un pește alunecă pe lângă el, atingându-i piciorul, iar Danny fu cât pe ce să înceapă să țipe.

Nu putea să stea în apă prea mult. Era prea rece. Îi tremura bărbia, trupul i se zguduia. Cu timpul, frigul avea să-i înghețe tremuratul, apoi avea să-l transforme în piatră. Rezistența sa avea și ea o limită.

Dar pentru moment rămase locului în beznă, privind și ascultând. Tărăboiul din jurul Meduzelor se transformase în ceva ce semăna a comportare de turiști. Fuseseră implicați reprezentanți ai autorităților – probabil niște paznici, își zise Danny – care acum îndepărtau vizitatorii din peșteră. Tot ei îl căutau prin apă, mergând de-a lungul pasarelelor cu lanternele lor. Danny își dădu seama că paznicii se temeau că se înecase.

O să-l găsească, mai devreme sau mai târziu. Era sigur. Iar soarta sa avea să fie în mâinile paznicilor care protejau cisterna. Perspectiva asta nu-l umplea de bucurie. Probabil că indivizii aveau să-i pună cătușe și aveau să-l predea poliției – lucru care l-ar fi încântat pe Danny. Numai că acest lucru nu avea să se petreacă în liniște. Urmăritorii săi nu plecaseră. Rămăseseră afară, așteptându-l să iasă. Iar când avea să apară, urmau să se repeadă asupra sa, cătușele urmând să le ușureze munca.

Așa că Danny începu să înoate către lumină.

Din cauza reflectoarelor cufundate în apă, Bazinul Dorințelor – care se afla la jumătatea distanței dintre intrare și ieșire – era locul cel mai luminat din peșteră. Când ajunse în apropierea lui, Danny se ghemui în apă, în spatele unui stâlp, și aruncă o privire în jur. Paznicii se aflau încă în stânga sa, pe o pasarelă din apropierea capetelor Meduzelor. Alți doi se aflau într-o barcă mică din cauciuc și vâsleau printre coloane, luminând întunericul cu lanternele.

Cea mai mare parte a mulțimii plecase. Cei rămași – vreo douăzeci de oameni – erau mânați de paznici către ieșire. Danny văzu că scara pe care se cobora de la intrare rămăsese goală.

Înotă către platforma lată de la baza scării, acolo unde ghizii se opreau ca ochii vizitatorilor să se obișnuiască treptat cu bezna. Când ajunse la platformă, Danny se cățără pe ea, făcând mai mult zgomot decât ar fi dorit. Trupul său, care înțepenise din cauza frigului, începu să se dezmorțească în timp ce tânărul fugea pe scări, sărind câte două trepte deodată.

Sări peste bariera din capul scării și năvăli în strada, unde rămase locului o clipă – ud, gâfâind, zăpăcit de lumina soarelui. Apoi îl zări pe Sprâncenat, care stătea pe trotuar la vreo cinci metri în stânga lui,

vorbind agitat la telefon. Existau doar două ieșiri din cisternă. Era clar că Sprâncenatul o supraveghea pe aceea, iar amicul lui pe cealaltă. Când se întoarse, bărbatul cel solid avu timp doar să fie surprins, înainte ca Danny să-l izbească, aruncându-l înapoi vreo doi metri.

Fusese o lovitură bună – mai ales din partea unui individ care nu cântărea mai mult de optzeci de kilograme, și era ud leoarcă pe deasupra. Danny folosi gura Sprâncenatului ca blocstart și se lansă într-un sprint. Nu-și dorea să se ia la trântă cu un tip care părea alcătuit din părți egale de tendoane și oase.

Trebuia să se piardă în mulțime și știa unde putea să facă acest lucru – la picioarele Podului Galata, locul din care plecau feriboturile. Coti și o luă pe o alee, apoi pe o stradă lăturalnică, fără să se îndrepte într-o direcție anume, urmărind doar să coboare dealul. Din când în când se uita peste umăr. Nu, indivizii solizi nu erau făcuți pentru fugă.

Danny își aminti harta pe care o văzuse în agenția de bilete a Liniilor Aeriene Turce. Aceasta arata rutele feriboturilor, care descriau arce parabolice dintr-o parte a Bosforului și a Cornului de Aur până în cealaltă parte. Din Eminönü puteai să ajungi oriunde în Istanbul sau să navighezi către Marea Neagră. Ca și New York-ul, Istanbulul era definit de apele care-i udau țărmurile.

Până la urmă, avu nevoie doar de două minute ca să ajungă la docuri. Acestea erau – ca întotdeauna – înecate în fum și aglomerate. Suficient de ud ca să atragă privirile, dar fără ca apa să se scurgă de pe el, Danny se așeză la rând ca să cumpere un bilet în direcția în care pleca prima navă.

Üsküdar. Docul patru. Peste două minute.

Danny se duse repede spre feribot, întorcând de câteva ori capul în timp ce mergea, ca să vadă dacă se ținea cineva după el. Nu era nimeni – sau nimeni cunoscut. Doar localnici turci, cu păr negru scurt și cu mustăți. Danny străbătu pasarela ce lega feribotul de țărm, urcă scara spre puntea superioară și se așeză pe un scaun uzat din lemn de pin, cu spatele lipit de peretele navei, invizibil pentru cei de pe chei. Trecu un minut, secundele părând fiecare o eternitate. În cele din urmă, sună sirena. Puntea se cutremură. Iar feribotul alunecă de lângă mal.

Un oftat de ușurare scăpă de pe buzele lui Danny, iar încordarea îi părăsi trupul. Pentru moment, era în siguranță. Dar numai pentru moment. Într-un fel, indivizii aveau să-l găsească iarăși. *Cum*?

Nu-și folosise cartea de credit, plătise doar cu bani gheață. Deci nu așa îi dăduseră de urmă, chiar dacă ar fi avut această posibilitate. Și nu-l găsiseră doar o dată sau de două ori, *ci de trei ori.* La hotelul Abruzze din Roma, unde probabil că ajunseseră pătrunzând în mesageria vocală a telefonului lui Caleigh. Apoi îl descoperiseră în Istanbul, la Casa de Oaspeți a Țărmului Asiatic. Cum? Dăduse un

singur telefon – lui Remy Barzan – și nu lăsase niciun mesaj pe robotul tipului, având în vedere că se prăjise o data. Deci, cum îl descoperiseră de data asta?

Danny avu nevoie de ceva timp ca să lămurească problema. Două posibilități se impuneau de la sine. Prima era Star-69. Cineva supraveghea telefonul lui Barzan. Aveau așa ceva în Turcia? Puteai aici să formezi un număr ca să identifici ultimul număr de la care fusese apelat telefonul la care vorbeai? Apoi să introduci numărul respectiv într-un dispozitiv de identificare a celui care apelase? Aveau asemenea dispozitive în Istanbul? Danny nu avea habar. Era posibil. Țara asta era obsedată de modernizare.

Mai exista o altă posibilitate. Fișa de înregistrare pe care o completase Danny la hotel. Fișele erau strânse în fiecare dimineață de poliția locală, care le confrunta cu listele persoanelor căutate. Același lucru se petrecea pretutindeni. La Londra. La Paris. La New York. Peste tot trebuie să te înregistrezi.

Avea Zebek relații peste tot? Era poliția chiar atât de eficientă? Probabil. *Așa se părea.*

O navă de transport ruginită – *Kodama Maru* – apăru în câmpul vizual, acoperind Istanbulul.

Da, dar cum știuse Zebek că el era în Istanbul? se întrebă Danny.

Nu avu nevoie nici măcar de un minut ca să găsească răspunsul. „Probabil că a ghicit”, decise Danny. Nu fusese greu de imaginat încotro plecase. Zebek cunoștea aceleași nume pe care le știa și Danny. Pentru că i le dăduse chiar Danny. Numele de pe factura telefonului lui Chris Terio. Barzan din Istanbul și cel din Oslo… cum îl chema? Rolvaag. Poate că Zebek trimisese o echipă de bătăuși în Turcia și alta în Norvegia. Și dacă Danny s-ar fi dus acasă? O a treia echipă îl aștepta acolo.

I se părea logic.

Numai că… asta nu explica faptul că indivizii îl urmăriseră pe strada din fața cisternei. Nici măcar Danny nu știuse unde se duce atunci când părăsise hotelul. Atunci de unde știuse Sprâncenatul? Avusese noroc? „Nici vorbă”, concluzionă Danny. Nu existau multe căi de ieșire din cartierul Cankurtan. Acesta consta dintr-un petic de pământ, lângă Marea Marmara. Dacă nu aveai o barcă, erai obligat să treci pe lângă Aya Sofia sau pe lângă Moscheea Albastră. În susul sau în josul colinei. Apoi lui Danny îi veni o altă idee. Cu cine vorbea Sprâncenatul la telefonul celular? Cu Zebek? Probabil. Sau Sprâncenatul și prietenul său aveau niște colegi. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci nu le fusese greu să-l găsească în timp ce se străduia să iasă din Cankurtan.

Un grup de școlărițe trecu pe lângă el. Fetele chicoteau și aruncară priviri sfioase către Danny. Acesta își dădu seama că vorbea de unul

singur și că fetițele remarcaseră acest lucru. Nu trebuia să știe turcește ca să-și dea seama ce gândeau: „Uitați-vă la tipul ăsta! E ud! E nebun!”

Danny clătină din cap și zâmbi. „E un coșmar. Dar de ce se chinuiește Zebek atât de mult?” Danny nu știa prea multe, iar ceea ce știa nu putea dovedi.

Sigur, Zebek nu avea de unde să cunoască acest lucru. El știa doar că Danny copiase fișierele de pe calculatorul lui Terio și le dăduse lui Inzaghi. Oare Danny se ostenise să le citească? Între timp, Zebek găsise discheta în geanta de voiaj a lui Danny, dar asta nu schimba cu nimic situația. Pentru miliardar, hăituirea lui Danny Cray era un soi de „precauție necesară”. Dispunea de anumite resurse, de ce să nu le folosească?

Silueta uriașă a navei de transport ieși din câmpul vizual al lui Danny, iar Istanbulul reapăru, ca și cum s-ar fi tras cortina din fața lui. Pe malul îndepărtat, zgârie-norii coborau panta în slalom către malul apei, umerii lor lați, albi, lucind în lumina soarelui.

„Și dacă n-a fost așa? se întrebă Danny. Dacă n-a fost robotul telefonic, nici fișa de înregistrare? Dacă a fost altceva?”

Prin minte îi trecu un gând înfiorător. „Dacă am asupra mea un emițător?” Un mic radio înfipt în gulerul cămășii sau ascuns în tocul unui pantof.

Nu, nu putea fi în cămașă. Cămașa era nouă. Toate hainele sale erau noi – le cumpărase la Roma. Cu excepția pantofilor. Pantofii erau cei pe care îi purtase atunci când se dusese să-l întâlnească pe Zebek, în ziua Palio-ului. Erau pantofii săi „buni”, pantofi Cole-Haan.

Se uită la picioare, simțindu-se ca un pui de elefant cu o bucată de metal înfiptă în ureche. Se întinse și-și scoase pantofii. Încercă să tragă de tocuri, dar acestea nu se mișcară. Păreau normale. Dar așa trebuia să arate, oamenii lui Zebek erau niște profesioniști. Bandiți de înaltă clasă. Probabil că învățaseră cizmăria în închisoare.

Concluzia era că nu știa cum de-l găsiseră. Existau prea multe posibilități. Iar în secolul al XXI-lea nu aveai unde să te ascunzi. Între mesageria vocală, Star-69, fișe de înregistrare, emițătoare, hackeri și poliție, dreptul de a dispărea era ceva ce ținea de trecut.

Danny luă pantofii în mână, se duse la balustrada feribotului și-i aruncă, unul câte unul, în apa verde care aluneca lângă carena navei. „De acum o să umblu în papuci”, își zise el. În spatele lui, școlărițele chicoteau încântate.

• Capitolul 13

Üsküdar se dovedi a fi un cartier încântător, situat la oarecare distanță de zonele mai agitate ale orașului. După ce părăsi feribotul, Danny merse pe un bulevard plin de verdeață ce se întindea de-a lungul Bosforului. Nu știa unde să se ducă, nici ce să facă. Își cumpără o pereche de teniși, în primul magazin de încălțăminte pe care-l văzu. Curând după aceea se pomeni stând în fața unei frizerii, privind fotografia cu autograf a unei tinere vedete din fotbalul turc, fotografie care se afla în vitrina prăvăliei. Capul puștiului fusese tuns atât de scurt, încât arăta ca și cum pe suprafața lui s-ar fi întins o umbră.

Danny intră în frizerie și arătă cu entuziasm către fotografie, apoi către el însuși. Frizerul fu fericit să-i îndeplinească solicitarea și, cu ajutorul unei mașini electrice de ras, îi înfăptui dorința în vreo trei minute. În timp ce ajutorul frizerului mătura părul blond al americanului de pe podea, Danny se privi în oglindă, uluit și, în același timp, încântat.

Nu semăna deloc cu el însuși.

După ce părăsi frizeria, se întoarse în port și-și cumpără un bilet pentru Besiktas, care se afla dincolo de Bosfor. Traversarea fu spectaculoasă, feribotul spintecă valurile îndreptându-se spre un soi de Versailles, un castel de pe malul mării, în spatele căruia se vedea o pădure de clădiri pentru birouri. Danny ar fi vrut să afle numele castelului, dar nu avea pe cine să întrebe.

Debarcă și porni să caute o agenție de voiaj. Găsi una destul de curând –, dar acolo nu se afla nimeni care să vorbească engleza. În cele din urmă un tânăr ridică un deget în aer și Danny înțelese că trebuia să aștepte. Și așteptă până când apăru un individ ceva mai în vârstă. Turcul cel bătrân îl privi de Danny prin ochelarii săi cu ramă de metal și întrebă:

— Unde vreți să vă duceți?

— La Uzelyurt, îi răspunse Danny.

Turcul clipi și-și trecu mâna prim părul de-un cenușiu metalic. Apoi se aplecă spre Danny, ca și cum ar fi vrut să audă mai bine.

— Poftim?

— Mi s-a spus că-i în apropiere de Diyarbakir, îi explică Danny.

Bătrânul se încruntă, se gândi un timp la numele pe care-l pronunțase Danny, apoi înțelese.

— Diyarbakir! exclamă el. Vreți să vizitați un loc interesant.

— Oare?

— Cu siguranță. În drumul de la aeroport până în oraș o să vedeți cu certitudine cel puțin o luptă cu cuțitele. Iar în oraș… cine știe ce-o

să mai vedeți?

•

Dacă tot trebuia să aștepte în aeroportul din Istanbul, ar fi preferat să facă asta în restaurantul pentru nefumători. Dar, după ce aruncă o privire, își dădu seama că ar fi fost singur acolo, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să iasă în evidență în vreun fel. Mai bine să dispară în atmosfera plină de fum din cealaltă parte a restaurantului, unde fumatul nu numai că era permis, ci și practicat cu entuziasm.

Danny găsi un separeu și se așeză cu spatele la perete și cu privirea ațintită spre intrare. Așa cum era îmbrăcat și chel, putea să fie luat drept turc. Încurajă o asemenea impresie întinzând în fața sa pe masă un exemplar al unui cotidian din Istanbul numit *Cumhuriet.*

Spre deosebire de avioane, timpul nu zbura. O ceașcă de supă. O ceașcă de cafea. Un pahar cu ceai de mere. Apoi o voce de femeie anunță prin difuzor că zborul spre Diyarbakir fusese reprogramat pentru ora nouă și patruzeci și cinci de minute.

Se întunecase zdravăn când, în cele din urma, fu anunțat zborul său. Danny lasă să treacă vreo zece minute, sperând să evite îngrămădeala, apoi se grăbi spre poarta indicată în biletul său de avion.

Într-un fel, se aștepta să-l găsească pe Gaetano și pe Sprâncenat la poartă, însă aceștia nu se aflau acolo. Oftă ușurat, dar adevărul era că indivizii îl tot găsiseră, iar el nu reușise să afle cum făceau asta. Nu știa dacă în pantofii săi fusese vreun emițător. Nici dacă pătrunsese cineva în robotul său telefonic. Nici dacă cineva verifica fișele de înregistrare la hotel. Își spuse că trebuia să fie vorba de o combinație a acestor trei elemente – dacă nu lua în considerare faptul că era vorba de ceva supranatural.

Mercenarii lui Zebek știau că se dusese la Agenția France Presse ca să-l caute pe Remy Barzan? Știau că se îndrepta spre Uzelyurt? Posibil. *Probabil.* Nu aveau nevoie de prea multă intuiție ca să-și dea seama de asta.

Sunetul vorbelor rostite în turcă se scurgea peste Danny, făcându-l pe acesta să se simtă stingher. Merse mai departe în șirul ce se îndrepta spre intrare, spunându-și că nu putea să facă altceva, chiar dacă acțiunile sale puteau fi anticipate. Avea impresia că în joc era ceva important, că Zebek avea ceva de ascuns și de aceea mureau mereu tot felul de oameni… Danny intenționa să descopere despre ce era vorba. Din câte știa, existau doar două căi de a afla. Una era prin intermediul lui Barzan, cealaltă prin intermediul lui Rolvaag. Și cu toate că acțiunile sale erau previzibile, erau singurele pe care le putea face.

În drumul spre poartă avură loc obișnuitele controale de siguranță. Danny trecu prin detectorul de metale, așteptându-se să fie oprit când avea să ajungă în partea cealaltă, dar descoperi că femeile – îndeosebi

cele în îmbrăcăminte tradițională – erau cercetate mai atent de paznicii cu figuri ursuze.

La poartă, fiecare pasager fu obligat să meargă la căruciorul cu bagaje și să-și identifice valiza. După aceea, paznicii făceau pe valiză un semn cu o cretă. Avu loc un moment penibil, când Danny încerca să mimeze că nu are bagaje, iar paznicul se uita la el ca și cum l-ar fi făcut să-și piardă timpul de pomană. În cele din urmă, o femeie cu o basma roșie zise, zâmbind:

— Nu înțelege ce-i spuneți. Crede că vă bateți joc de el. Femeia chicoti, se întoarse spre paznic și-i explică în limba turcă. Paznicul bombăni și-i făcu semn lui Danny să treacă.

Avionul era plin ochi, fiecare scaun fusese ocupat. Nu exista clasa întâi. Nici business. Doar economic. Danny găsi un scaun la fereastră, lângă un bărbat măsliniu, cu o mulțime de dinți de aur. Bărbatul îi zâmbi lui Danny și-i oferi o mână de fistic. Era al doilea gest de amabilitate din partea unui turc – primul fusese decizia lui Hasan să ia bătaie ca să-și apere oaspetele –, iar acest gest avu darul să-l facă pe Danny să aibă o părere bună despre oamenii din jurul său.

După o jumătate de oră de zbor fu servit prânzul. Pe cutie era reprezentată silueta roșie a unui porc, înconjurată de un cerc și tăiată de o linie în diagonală.

Nu a fost folosită carne de porc
în pregătirea acestei mâncări.

Ca vegetarian, Danny ar fi preferat un prânz fără carne, dar se afla în Turcia, iar aici vegetarienii erau la fel de răspândiți ca și berzele. Deschise micul sac de plastic care conținea un mănunchi de ustensile reci ca gheața și separă cu răbdare legumele și orezul de carne, alcătuind pe marginea tăvii o grămăjoară de carne de pui în sos de iaurt.

În timp ce mânca orezul și legumele se gândi la ceea ce aflase din e-mailul lui Mamadou – adică nu prea mult. Danny nu credea că moartea lui Jason Patel era „o chestie legată de homosexuali”. Niciun pic. Dar sugestia legată de spionajul industrial fusese interesantă. Poate că *asta* se afla la originea întregii povești.

Zebek se chinuise serios să dea de urma calculatorului lui Terio, ca să distrugă fișierele de pe acesta. Singurul motiv pentru care ar fi făcut cineva un asemenea lucru era că în fișierele respective se găsea ceva care-l incrimina. Și poate că așa era. Poate fișierele lui Terio conțineau planuri și desene tehnice sau corespondență între Zebek (sau agenții acestuia) și cercetători de la altă firmă.

Terio nu fusese cercetător, dar fusese interesat de tehnologia ezoterică. Asta se vedea din cărțile din biblioteca sa. Nu cele despre

religie – religia era specialitatea sa. Ci celelalte, cele despre „calculatoare proteinice” și alte chestii asemănătoare.

Danny nu avea idee ce-i un calculator proteinic. Termenul era un oximoron{65}, de genul *zăduf rece*. Când se gândea la un asemenea termen, în minte îi apărea un antricot pe care scria INTEL. Totuși, trebuia să aibă o legătură cu tehnologia cea mai înaltă, pentru că Terio discuta cu Jason Patel, iar acesta lucra la Very Small Systems. Deci…

Danny se uită pe fereastră la cerul ce se înroșea. „Și ce dacă?” își zise el. Avea o legătură cu tehnologia, dar ce nu are legătură cu tehnologia? El însuși stătea pe un scaun de plastic, la o înălțime de douăsprezece mii de metri, mâncând orez modificat genetic care fusese gătit la microunde de o stewardesă care – probabil – fusese clonată. *Totul* avea legătura cu tehnologia.

Știa cu certitudine un singur lucru: Zebek omora oameni. Inzaghi fusese ucis pentru că văzuse fișierele din calculator. Danny putea confirma acest lucru. I se părea rezonabil să presupună că Terio fusese ucis din cauza a ceea ce se afla în fișierele acelea, fișiere care demonstrau că Terio știa anumite lucruri, iar acestea îl puteau discredita pe Zebek. Cât despre Jason Patel, acesta fusese prins în aceeași capcană. Cercetătorul nu pățise nimic până când Danny îi spusese lui Zebek despre faptul că Terio discutase la telefon cu Patel. Acest lucru dusese la apariția anunțului său mortuar.

Danny însuși se afla în aceeași situație precum cei care muriseră. Avusese fișierele în posesie și ar fi putut să le citească – un motiv suficient pentru a fi eliminat. Mai exista și o chestie legată de răzbunare: îl înșelase pe Zebek copiind fișierele pentru Inzaghi. Prin asta îi dăduse miliardarului un al doilea motiv ca să-l omoare.

Deci totul era legat de informații despre tehnologie – dar ce informații și despre ce tehnologie? „Nu-ți poți imagina de ce-i în stare acest Zebek!” Danny se rezemă de speteaza scaunului, frustrat. Inzaghi avusese dreptate: nu-și putea imagina de ce era în stare Zebek, pentru că…

Avionul se prăbuși ca o piatră. Tava cu mâncare se ridică de pe masa din fața sa, apoi căzu la loc, în timp ce Airbusul se zguduia. „Un gol de aer”, își zise Danny, în timp ce vocea pilotului se auzi în interfon, mai întâi în turcă, apoi în engleză. Danny nu înțelese nimic, dar nimeni nu-și vârî capul între genunchi, nici nu începu să țipe, deci lucrurile erau în regulă. Când avionul se zgâlțâi încă o dată, se aprinse panoul care cerea ca pasagerii să-și pună centurile de siguranță. Avionul se cufundă apoi într-un perete de nori, într-un fel ce-i aminti lui Danny de Volvo-ul tatălui său care plutea pe un drum inundat din Maine. Dincolo de culoarul dintre scaune, tava unei femei căzu pe podea. Bărbatul de lângă Danny zâmbi nervos și ridică din sprâncene.

Spre uimirea lui, nimic din cele întâmplate nu-l îngrijora pe Danny, deși era de felul său nervos în timpul zborului. Într-un fel, știa că avionul nu va păți nimic, în ciuda turbulențelor pe care le vor întâlni și a rafalelor de vânt. Pentru că Zebek încerca să-l omoare, Danny continua să aibă același sentiment pe care-l avusese în timpul goanei nebunești cu taxiul prin Istanbul. Era imun la dezastrele cotidiene ce se puteau întâmpla altor oameni. Pe aceștia putea să-i înhațe orice fel de moarte, a sa era una *rezervată.*

•

Aeroportul din Diyarbakir nu era chiar o „tabără militară”, dar nici mult nu-i trebuia ca să fie. Peste tot se aflau soldați care mergeau câte doi, cu arme automate în mâini. Mai alarmant era faptul că aceștia nu aveau atitudinea plictisită a patrulelor aflate în misiune de rutină. Indivizii păreau foarte *alerți,* iar neliniștea lor precaută aducea o încordare evidentă în procesul de obicei plictisitor al sosirii pe aeroport.

Numai pasagerii aveau acces în zona de luare a bagajelor, ca urmare cei care-i așteptau priveau prin geamul ușilor automate și gesticulau emoționați. Danny se opri pentru o clipă, așteptând din obișnuință să-i sosească bagajele pe banda rulantă, apoi își aminti că nu avea valiză. Asta făcu să fie primul care ieși pe ușă și-și croi drum prin mulțimea care aștepta. Când ajunse în dreptul agenției de transporturi aeriene turcești, o întrebă pe funcționara de acolo dacă vorbește englezește.

— Bineînțeles, îi răspunse aceasta.

— Vreau să merg la Uzelyurt, îi zise Danny. E vreo…

— Ce-i Uzelyurt? întrebă femeia, încruntându-se.

Danny scrise numele pe o bucata de hârtie și o întinse funcționarei.

— E un oraș, zise el. Sau un orășel.

Funcționara făcu semn unei tinere în uniformă, care veni lângă ea zâmbind sfioasă. Aceasta aruncă o privire pe foaia de hârtie, îl privi și pe Danny și zise:

— E lângă Sivas. Puteți să luați un *dolmus* până la stația de autobuz, apoi să mergeți cu autobuzul. Sau…

Îl mai privi o dată, de sus până jos, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă Danny își putea permite o asemenea cheltuială, apoi adăugă:

— Puteți să luați un taxi.

— Ce-i un *dolmus*?

— E un microbuz. Merg în toate direcțiile, de la aeroport. Unul merge la *otogar* – adică la autogară. Cea din Diyarbakir e tocmai în cealaltă parte a orașului. După ce o să ajungeți acolo, s-ar putea să așteptați ore în șir până pleacă autobuzul.

— Cât m-ar costa un taxi?

Tânăra se gândi, apoi clatină din cap.

— Până în Uzelyurt? Cincizeci, șaizeci de dolari.

Danny fu tentat să meargă cu taxiul. Dar nu știa cât timp aveau să-i ajungă banii. Avea să-și încerce norocul la *otogar*.

— Cred că o să iau autobuzul.

Funcționara scrise cuvintele *Diyarbakir Otogar* pe o bucată de hârtie.

— Arătați asta șoferului microbuzului, zise ea. O să aibă grijă să ajungeți unde trebuie.

Danny părăsi aeroportul bine luminat și descoperi o adevărată defilare de autobuze și de microbuze care veneau și plecau. Noaptea era caldă. Danny arătă foaia de hârtie unui bărbat cu o mustață stufoasă și fu îndreptat către un microbuz alb în care se aflau deja câțiva pasageri. Danny își ocupă locul în mijlocul mașinii, iar când un bărbat îi vorbi, ridică din umeri a scuză și zise:

— American.

Acest lucru îi făcu pe mulți dintre pasageri să-i zâmbească.

Cei din jurul său, abia veniți dintr-o călătorie, discutau între ei înfierbântați. Danny găsi entuziasmul lor molipsitor – nu semănau cu călătorii pe care-i vedea de obicei, plictisiți și obosiți, care mormăiau la telefonul celular în autobuzul care-i luase de la aeroportul Dulles. Toți cei de aici erau prietenoși – poate și pentru că nu le vorbea limba. Îl tratau cu amabilitatea rezervată de obicei copiilor. Cu toate acestea, zâmbetele și privirile lor încurajatoare îl făceau să se simtă bine. Și mai exista ceva pozitiv: nici urmă de Gaetano sau de băieții cei solizi.

După cinci minute de la plecarea de la aeroport, *dolmus*-ul se opri într-un punct de control al armatei. Soldații care veniră spre vehicul erau niște adolescenți lipsiți de veselie, în uniforme de camuflaj, purtând ceva ce puteau fi – după opinia lui Danny – Uzi-uri sau Kalașnikov-uri. Danny nu se pricepea la arme automate, dar știa că trebuie să fie atent la cei care le poartă. Soldații rămaseră pe marginea drumului, ordonară să coboare toată lumea, verificară actele și scotociră prin bagaje. Pașaportul lui Danny, ud încă după aventura din cisternă, provocă un număr de comentarii și de întrebări pe care Danny nu le pricepu.

— Mașina de spălat, zise el și făcu un gest cu mâna, un gest care nu semăna cu nimic din ceea ce făcea o mașina de spălat.

Soldații se uitară la el, încruntați. În cele din urmă, unul dintre ei zâmbi.

— Maytag[66], zise el și explică situația colegului său, care aruncă o privire compătimitoare spre Danny.

După ce-i înapoiară pașaportul lui Danny, zâmbindu-i prietenos, soldații făcură semn cu armele către *dolmus,* indicând că pasagerii trebuie să se urce în mașină.

După douăzeci de minute, ajunseră la marginea orașului și o luară pe ceea ce părea să fie o șosea de centură, care ocolea partea veche a

localității.

Danny nu știa la ce se așteptase, dar Diyarbakir reprezenta o surpriză. Era modern și întins, cu blocuri de locuit imense ce aveau ferestre luminate de ceea ce Danny începuse să numească „lumina Lumii a Treia” – un amestec la oră târzie de becuri și televizoare aprinse. Modernitatea orașului n-ar fi trebuit să-l surprindă. Își imaginase că în afara Istanbulului oamenii locuiau în iurte?

De fapt, nu-și imaginase nimic. Până de curând nu se gândise la Turcia, după cum nu se gândise la Bulgaria sau la Kirghistan. Iar acum era în Turcia, printre acești străini veseli, și se îndrepta către un loc atât de îndepărtat, încât până și turcii erau nevoiți să se intereseze unde se află.

Ajunseră la autogară puțin după miezul nopții. Danny intră în clădire și descoperi un număr uluitor de case pentru bilete. Se părea că fiecare vindea bilete pentru o anumită linie de autobuz. Însă acest lucru nu mai avea importanță: toate ghișeele erau închise.

Danny își dădu seama ca ar trebui să caute un hotel sau să ceară unui taximetrist să-l ducă la un hotel. Dar în fața autogării nu era niciun taxi – sau nimic care să arate a taxi – așa că renunță la această idee. Ca și la ideea de a colinda prin Diyarbakir la ora unu noaptea, căutând un loc în care să doarmă. Oftă, se întoarse în autogară. Văzu o bancă din plastic și se întinse pe ea, sub privirea grijulie a „fondatorului Turciei moderne”, Kemal Atatürk, care se uita la el dintr-o fotografie. Adormi curând.

•

Zorii sosiră la capătul unui baston care-l înghiontea în coaste. Danny deschise ochii și văzu un polițist enervat care repeta ceva ce suna cam așa:

— *Uyanmak*!

— Îmi pare rău…

Polițistul dădu înapoi, uluit și rușinat.

— Amerik?

Danny se sculă, se frecă la ochi și se ridică în picioare.

— Da. Îmi pare rău…

— Bine, zise polițistul și, după ce dădu din cap stânjenit, se întoarse și plecă.

Danny se uită în jur și văzu că autogara era plină de viață. Lumina pătrundea prin ferestrele murdare, în timp ce pasagerii pătrundeau în clădire, cărând valize imense din plastic și sacoșe încărcate. Danny își cumpără o ceașcă de cafea de la un vânzător cu un cărucior și se întrebă cum putea să ajungă din A în B.

Jumătate dintre ghișee se deschiseseră, iar el trecu pe la fiecare, repetând „Uzelyurt?”, de parcă ar fi fost ceva de vânzare. Probabil că nu pronunțase corect, pentru că obținu în schimb doar ridicări din

umeri. În cele din urmă scrise numele pe o bucată de hârtie și o arătă unui bărbat în vârstă, într-o uniformă albastră, uzată. Bătrânul se uită la nume și dădu din cap. Apoi îl luă pe Danny de cot și-l însoți până la un ghișeu de la capătul clădirii. Bătrânul avu o scurtă convorbire cu casierul care căsca, după care casierul dădu din cap că a înțeles, arătă la ceas, descrise un cerc cu degetul, se uită la Danny și ridică două degete. Două ore. Americanul dădu din cap și cumpără un bilet.

În timpul așteptării îndelungate, Danny cumpără un soi de pizza turcească, cu legume și brânză, și o ajută să se ducă pe gât cu un litru de apă minerală. Apoi se plimbă, gândindu-se la Caleigh.

O avertizase să nu discute cu el, dar asta nu însemna că nu putea s-o sune. Măcar ca să-i audă vocea – iar ea să-i simtă prezența – și, dacă ea avea să-i vorbească, avea să-i repete avertismentul într-un fel în care s-o facă să-l ia în serios. Asta însemna că, de fapt, n-o suna fără niciun motiv. Sau, cel puțin, așa gândea el.

În privința posibilității ca Zebek să urmărească apelurile adresate lui Caleigh, Danny se gândise mai bine și ajunsese la concluzia că nu în felul acesta îi dăduseră de urmă în Roma sau în Istanbul. Chiar dacă îi supravegheau telefonul, nu puteau să descopere de unde sunase – dacă nu spunea el însuși unde se află sau dacă nu rămânea pe linie suficient timp. Era convins că Star-69 nu putea să descopere un telefon public din Turcia. Singurul mod de a descoperi originea unui apel era să ai acces la înregistrările companiei de telefoane, dar asta necesita timp și nu oricine avea acces la o asemenea informație, care nu era disponibilă nici măcar pentru compania telefonică decât după patruzeci și opt de ore.

Își cumpără o cartelă telefonică de la un chioșc cu ziare și țigări din autogară și căută un telefon public. Găsi unul dincolo de stradă, la marginea unui părculeț. Introduse cartela în fantă și descoperi bucuros că funcționa la fel ca în Statele Unite. Apoi formă numărul și așteptă, cu sufletul la gură, ca telefonul să sune în America.

O dată. De două ori. Apoi se auzi mesajul. Numai că nu era cel cu care se obișnuise – nu era cel pe care-l înregistrase el, cel care începea cu: „Salut, ați sunat la Caleigh și Dan...” Era un mesaj nou, de data asta cu vocea lui Caleigh: „Hei! Sunt Caleigh. Lăsați un mesaj și o să vă sun”.

„Isuse! își zise Danny. Am fost șters.”

• Capitolul 14

Peisajul ce se întindea în spatele orașului Diyarbakir era de-un blond monocromatic – culoarea lanurilor de grâu, culoarea nisipului folosit în construcții, culoarea părului lui Caleigh. Singura variație consta în perdelele de protecție alcătuite din plopi plantați în șiruri drepte, ca niște soldați aliniați, și câteva vii. Spre deosebire de viile din America, în care vița era prinsă de spaliere, în cele turcești vița se întindea pe pământ.

Anatolia. Stepe. Câmp întins, cer care arăta de parcă ar fi fost bolnav de gălbinare.

La fiecare cincisprezece, douăzeci de minute, autobuzul ocolea un deal și intra într-un sat sau într-un oraș. Gunesli, Urkelet, Sarioglan. Danny avea impresia că populația adultă din orașele acelea consta aproape exclusiv din bărbați. Nu se vedeau deloc femei – sau foarte puține. Iar cele pe care le zărea îi aminteau de călugărițe. Aveau îmbrăcămintea complet neagră sau complet albă, care le acoperea din cap până-n picioare.

La început i se păruse că toate localitățile erau în construcție, peste tot se aflu grămezi de pietre, iar macaralele se înălțau spre cer. Clădirile, solide și pătrate, aveau pe acoperișuri panouri și instalații solare pentru încălzit apă. Dar pe măsură ce autobuzul înainta, orașele deveneau mai mici și mai rare. Peisajul arăta rural, iar Danny zări ciobani cu turme de oi. Țăranii își lucrau pământul cu pluguri primitive trase de animale, pentru că nu aveau tractoare.

Apoi totul se schimbă din nou. Deodată, autobuzul începu să meargă pe lângă niște formațiuni stâncoase conice, ciudate. Acestea aveau aceeași culoare galbenă ca mierea, ca și pământul, și-i aminteau lui Danny de niște crustacee lipite de chila unei barei. Se părea că piatra aceea era moale, pentru că în ea fuseseră săpate case întregi. Privind din spatele *dolmus*-ului, Danny avea impresia că ușile și ferestrele erau perfect executate, că fuseseră tăiate în piatră cu laturi ce alcătuiau unghiuri de nouăzeci de grade. Se uită pe fereastra autobuzului și descoperi că unele peșteri aveau înfipte în stâncă antene pentru satelit și mașini parcate în fața ușii. Linii electrice atârnau în aer de parcă ar fi fost desenate cu condeiul.

Era cel mai neobișnuit loc în care fusese Danny vreodată, îl văzuse sau și-l imaginase. Totul arăta nefamiliar. Nu numai nefamiliar, ci de-a dreptul bizar. Pe măsură ce treceau minutele și kilometrii, posibilitatea de a afla într-un asemenea loc lucrurile pe care voia să le știe i se părea tot mai redusă. Un lucru era clar: nimeni nu vorbea englezește, iar cunoștințele lui de limbă turcă se reduceau la patru

cuvinte: *evet, yok, tuvalet* și *merhaba.* Danny era bucuros că le știa, dar capacitatea de a spune „da", „nu", „toaletă" și „bună ziua" nu-i permitea să-și rezolve problemele.

În afară de cuvintele acelea mai exista și un nume. Aștepta de dimineață să-l audă: *Uzelyurt.* Se aștepta să-l audă la fiecare oprire, dar se părea că mai avea de așteptat.

Peisajul se schimbă din nou. Drumul merse kilometri întregi printr-un defileu abrupt, săpat de un torent puternic din care, cu mult timp în urmă, își potoliseră setea dinozaurii. Apoi șoseaua coti către sud și pantele se domoliră. Pământul cel blond își întunecă un pic culoarea, devenind auriu, apoi păru cuprins de foc, în timp ce *dolmus*-ul gonea pe lângă câmpuri cu maci ce tremurau în dogoare. La distanță, o vilă mediteraneeană, cocoțată pe un deal scund, se scălda în lumina soarelui. Apoi autobuzul coti din nou, vila dispăru, dispărură și macii.

Danny se întrebă cine locuia într-o asemenea casă situată într-un loc atât de izolat – dar nu pentru mult timp. După câțiva kilometri, șoferul opri motorul mașinii într-un soi de parcare situată la marginea unui oraș foarte mic. O placardă ruginită anunța că sosiseră în Uzelyurt. De-abia trecuse de amiază.

Danny coborî din *dolmus* și văzu vreo zece autobuze parcate lângă o tendă de fier ruginită, unde se găseau grupuri de oameni care păreau plictisiți sau dornici să se urce în mașini. Femei cu pantaloni lungi și căciuli strânse pe cap stăteau rezemate de un zid de zgură, fumând țigări și privindu-l pe american. Apoi autobuzul cu care venise plecă, îndreptându-se în direcția soarelui. Fără să vrea, Danny inhală fumul motorului în timp ce urmărea cu privirea *dolmus*-ul, stăpânindu-și dorința de a fugi după el.

Orașul consta dintr-o singură stradă pavată, cu vreo zece ulițe lăturalnice. Pe fiecare latură a străzii se găsea câte un șir de prăvălioare, în care se vindea orice, de la produse de băcănie la utilaje pentru ferme. Mai exista o benzinărie cu o singură pompă, un magazin de fierărie care puțea a ulei și un atelier de sudură, care pocnea, trosnea și bubuia. Singurul restaurant pe care-l zări Danny părea să fie închis, dar în mijlocul străzii se afla o patiserie surprinzător de drăguță. Danny se opri să bea un pahar cu ceai de mere, apoi comandă un al doilea ca să-și potolească setea de după o porție de baclava.

Când ieși din patiserie, văzu o firmă pe care scria OTELI HITTITE și se duse în direcția clădirii cu trei etaje. În drum, se opri în fața unui magazin mic a cărui intrare era flancată de saci deschiși plini cu fistic, curmale și alte fructe. Înăuntru se găseau rafturi cu Pepsi, bere și apă, cereale și detergenți. În spatele tejghelei se afla un teanc de casete video, pe un stand rotativ. Danny se uită la ofertă, care consta în principal din filme americane reambalate în cutii turcești. Recunoscu

Swordfish, Pulp Fiction și Matrix.

Își cumpără o periuță de dinți și o sticlă de apă minerală, două sticle de bere Efes Pilsen și un cornet de hârtie plin cu caise uscate. Proprietarul îi zâmbi, în timp ce-i dădea restul la o bancnotă de zece milioane de lire.

— Canadian?

Danny clătină din cap și răspunse:

— American.

Zâmbetul individului se întinse și mai mult.

— Fiul meu! El fost la Universitatea Columbia. Acum e la Morgan-Stanley!

Arată spre un abțibild Columbia lipit pe casa de marcaj, apoi arătă spre o reproducere în rășină a stâncilor din jurul orașului.

— Într-o zi era în peșteri. Apoi Ivy Lick. Apoi… nu știu.

Și izbucni în hohote de râs.

Danny zâmbi.

— Trebuie să fie deștept. Columbia e o universitate grea.

Bărbatul zâmbi și dădu din cap, însă Danny nu-și dădu seama dacă vocabularul englez al băcanului era mai bogat decât cel pe care-l avea el însuși în turcă.

— Bine, zise el, ne vedem mai târziu.

— Oh, da, răspunse băcanul. Mai târziu.

Oteli Hittite nu avea nici măcar o stea, ceea ce însemna că oferea doar serviciile de bază. „Holul” consta într-o încăpere micuță, înaltă, cu un birou obișnuit. Bătrânul din spatele biroului nu vorbea englezește, dar un afiș de pe perete arăta că o cameră costa șase milioane de lire – vreo cinci dolari – pe noapte.

Danny îi dădu pașaportul bătrânului, care mormăi ceva văzând starea în care se afla, apoi îl dădu înapoi, împreună cu un formular de înregistrare. După care îi întinse un pix și așteptă, zâmbind, până când Danny completă formularul. După aceea, bătrânul se uită la hârtie și o plasă peste vreo șase alte fișe. În cele din urmă se ridică în picioare și făcu un gest spre Danny, ca să-l urmeze. Danny se supuse – după ce își înșfăcă formularul de înregistrare și-l ascunse în buzunar.

Merseră pe un coridor întunecos și ieșiră într-o curte cu mese de plastic aflate sub umbrele mari, roșii. O orgie de flori creștea lângă zidul de ciment – care avea în vârf cioburi de sticlă. Bătrânul îl trase pe Danny de mânecă, își puse palma sub bărbie și mimă că-și bagă ceva în gură.

Danny zâmbi.

— Am priceput. Poate mai târziu.

Recepționerul făcu o plecăciune plină de respect și-i înmână cheia cu numărul 7, apoi îi arătă o scară.

În camera lui Danny erau un pătuț cu o saltea subțire, o masă de

metal cu niște scaune de diferite tipuri, un șifonier uzat. Un kilim roș fusese întins pe podeaua din plăci de ceramică sub șirul de ferestre care dădeau spre stradă. Nu existau jaluzele, ci niște obloane grele, vopsite în albastru. De tavan fusese prins un singur bec fluorescent, într-un abajur gofrat. Asta era tot – cu excepția unui tub de Raid aflat lângă pătuț. Insecticidul îi dădu de gândit lui Danny, dar numai o clipă. Deși încăperea arăta ponosită, părea scrupulos de curată, cearșaful de pe pat era alb ca zăpada și te îmbia la somn. Danny rezistă tentației, scrise numele Barzan pe spatele biletului de autobuz și se îndreptă spre scară.

Recepționerul cel în vârstă se uită la nume, se gândi un moment, apoi clătină din cap. După aceea zâmbi amabil și-i înapoie bucata de hârtie americanului.

Danny părăsi hotelul și ieși în arșița după-amiezii, mijindu-și ochii din cauza luminii. Cer alb și valuri de căldură, care-ți tăiau răsuflarea. O femeie de vârstă nedefinită, înveșmântată în alb din cap până-n picioare, își arătă dinții de aur într-un salut fără cuvinte. Dincolo de stradă, un băiat de vreo zece ani se chinuia să urce dealul, având aruncat pe umăr un miel mort cu ochii holbați. Totul era năucitor – de parcă ai fi nimerit într-un decor de teatru.

Pe la jumătatea drumului spre culmea dealului, Danny începu să întrebe de Remy Barzan, arătând bucata de hârtie fiecărui prăvălier. Făcu prima încercare la băcănie, trecu într-un magazin în care se vindea bere și arac{67}, apoi traversă strada și intră într-o prăvălie plină de praf, în care erau expuse covoare. Înăuntru, trei tineri stăteau lângă ușă, aplecați deasupra unei cutii de table, râzând și bând ceai. Când îl văzu pe Danny, cel mai mare dintre cei trei – care purta un tricou nou, cu emblema Nike – sări în picioare și-l primi cu brațele deschise (în adevăratul înțeles al cuvântului).

— *Wilkommen*! *Hereingekommen, bitte*!{68}

Danny îi aruncă o privire, ce exprima atât zăpăceală cât și scuze.

— De fapt, zise el, sunt american.

Tânărul turc rânji.

— Și mai bine. Germana mea e slabă. De unde sunteți?

— Washington, îi răspunse Danny, uimit el însuși de modul în care vorbea.

Chipul turcului se strâmbă, exprimând compătimire.

— Amice, amice, echipa voastră n-a ajuns *niciodată* în finală.

Apoi se întoarse către prietenii săi, le traduse și râseră cu toții, împreună cu Danny.

— Michael o să joace, îi spuse Danny. Asta s-ar putea să ne fie de folos.

— Am auzit că-i bolnav, zise turcul. S-ar putea să nu mai revină.

Danny ridică din umeri.

— Să sperăm că revine. Oricum, eu…

— Cauți un covor? Ai nimerit în locul potrivit, omule, zise turcul, înainte ca Danny să apuce să-i răspundă.

— Ascultă…

— O să-ți cer cel mai avantajos preț.

— Mulțumesc, dar…

— Amice, amice, nu vorbesc prostii! Cel mai bun preț!

Danny clătină din cap.

— Poate altădată. Acum caut o persoană. Nu un covor.

Turcul îl privi uimit.

— Un prieten, îi spuse Danny. Poate îl cunoști.

Îi întinse bucata de hârtie turcului, care se uită la ea, apoi o arătă și prietenilor săi. Unul dintre ei mormăi ceva, dar Danny nu înțelese nimic. În cele din urmă, *amicul* lui plescăi ușor și-și dădu capul spre spate.

Danny mai văzuse gestul, era o modalitate de a spune nu, deci mesajul însemna: „Nu, n-am auzit de el”.

— Nu cred că individul e de pe aici, zise tânărul și se uită la prietenii săi. Dacă ar fi fost, l-am fi cunoscut.

Apoi se întoarse la locul său pe o grămadă de covoare, sorbi din ceai și încetă discuția.

Brusc, în încăpere nu se mai auzi „Amice, amice”, iar Danny se pomeni stând stânjenit lângă ușă.

— Bine, zise el, mulțumesc.

Celălalt dădu din cap, fără să-l privească.

Nimeni nu-i spusese că va fi ușor.

Traversă strada către stația de autobuz și se duse la casa de bilete, unde în spatele grilajului stătea un omuleț. Coada era scurtă și Danny așteptă până-i veni rândul. Apoi întinse hârtia casierului, care se uită la ea printr-o pereche de ochelari cu ramă de aur. După un moment, împinse hârtia către Danny, își lăsă capul într-o parte, închise ochii și-și agită arătătorul într-o parte și în alta, de parcă ar fi fost un ștergător de parbriz. După care se opri și deschise ochii.

— Îl cunoașteți? întrebă Danny.

Casierul repetă încă o dată gestul, apoi se uită peste umărul americanului la persoana următoare din șir.

Danny înțelese.

Părăsi autogara și găsi un taximetrist care părea dispus să-l ajute, dar care plecă de îndată ce deveni evident că americanul nu era interesat să meargă cu mașina. Secția de poliție (un cub de ciment de la marginea orașului) se afla la un cvartal de autogară, dar se dovedi închisă. „Cum naiba poate fi o secție de poliție închisă?” se minună Danny.

În apropiere, doi soldați stăteau într-un jeep, ținând în mâini arme

M-16. Apropiindu-se de ei zâmbind, Danny le arătă bucata de hârtie pe care scrisese numele lui Barzan, dar nu obținu nicio reacție. O privire plictisită, o ridicare din umeri, apoi soldații se uitară în altă parte.

Apoi simți miros de ardei copți, usturoi și ceapă, miros ce se întindea de-a lungul străzii, și-și dădu seama cât de flămând era. Folosindu-și nasul drept busolă, se luă după miros până la un restaurant a cărui firmă căzuse de mult timp din locul ei de deasupra ușii. Intră înăuntru și se pomeni într-o sufragerie spațioasă, răcorită de două ventilatoare industriale. Deasupra, un tavan cu plăci de absorbție a zgomotului lucea luminat de mănunchiuri de tuburi fluorescente, montate în fasunguri menite – după opinia lui Danny – unor becuri cu filament, probabil prohibitiv de scumpe.

Un chelner în vârstă îl salută cu o plecăciune, apoi îl conduse la o vitrină frigorifică în care se găseau o mulțime de farfurii. *Mezze,* adică aperitive. Danny arătă spre o grămadă de *dolme*{69} de-un verde-închis, umplute cu orez, salată de tomate și vinete, humus și *pide,* precum și un castron cu verdețuri. Chelnerul dădu din cap, aprobator, apoi îl conduse spre un grătar lung.

Un bărbat cu păr de culoare deschisă, care purta un tricou albastru, prezida piramide de kebab, acoperite cu folii de plastic. Danny arătă una dintre grămezile mai mici, iar bucătarul mormăi dezaprobator, făcând semn către kebab-urile cu miel, pui și cârnați.

Danny clătină din cap și explică:

— Doar legume.

Bucătarul îl privi surprins.

— Statele Unite?

Danny dădu din cap.

— Am acolo un vâr, îi zise bucătarul.

— Serios?

— Rohoboth Beach, Delaware. Are o curățătorie.

— Nu-i departe de Departamentul Columbia, de unde sunt eu.

— Serios? Rohoboth – e bine?

— Da, zise Danny. E grozav. Soare, nisip, ocean. Foarte deosebit de locul ăsta, adăugă el, ridicând din umeri.

Bărbatul îi întinse mâna.

— Mă numesc Atilla, zise el, zâmbind cu gura până la urechi. Ca și hunul.

Danny zâmbi și el.

— Danny Cray.

Atilla făcu un gest către kebab-uri.

— Deci numai legume?

— Da.

— Băiete, n-ai nimerit țara potrivită! spuse el și răsuci un buton, iar

flăcările se înălțară; reglă ceva, iar flăcările se diminuară. Cu excepția fisticului. Avem cel mai bun fistic din lume.

— Vorbești foarte bine engleza. Unde ai învățat-o?

— La școala.

— Aveți școli bune?

Atilla luă două kebab-uri cu legume, le unse cu ulei și le stropi cu suc de lămâie. Apoi presără sare și piper, după care le puse pe grătar.

— Da, sistemul școlar e destul de bun. Toți merg la școală până la doisprezece ani. După aceea trebuie să te pregătești. Liceu, școală tehnică – universitate, dacă ești deștept. Avem treizeci de universități.

— Și poate să se înscrie oricine?

Atilla clătină din cap.

— Nici vorbă. E greu să intri la universitate. Trebuie să treci un examen. E foarte dificil.

Danny strânse din buze, în semn de simpatie.

Atilla chicoti.

— Știu ce gândești – că gătesc kebab. Dar mă descurc bine. Am studiat la Bogazici, o universitate din Istanbul. Studii economice. Știința deprimării, zise el, ridicându-și privirea de pe grătar.

— Așa se zice. Atunci, de ce-ai studiat așa ceva?

— Pentru că asta mi s-a oferit. Nu poți să alegi. Voiam să fiu veterinar, dar statul a decis că e nevoie de altceva. Dar nu-mi pasă. Acolo am învățat engleza. Dacă ajungi la universitate, aproape totul se predă în engleză, încheie el și se întoarse la kebab.

— Dar…

— Ce fac aici?

Danny dădu din cap.

Atilla zâmbi fără niciun chef.

— Fac kebab pentru tine, prietene, răspunse el, apoi adaugă după un moment de tăcere. Sunt de aici. Localul aparține tatălui meu, dar… acum nu poate fi aici. Așa că dau o mâna de ajutor.

— Înțeleg.

— Oare? Nu prea cred.

— De ce?

— Pentru că tatăl meu e în închisoare.

Văzând surpriza lui Danny, Atilla adăugă:

— Noi suntem kurzi. Toți cei de aici sunt kurzi. Cu excepția soldaților – care sunt… altceva. Aici au loc tulburări.

— Am auzit.

— Vor să ne ucidă cultura, deci ne-au interzis limba. Până acum zece ani, nu puteam s-o predăm în școli, s-o vorbim, să avem emisiuni la radio. Nu puteam nici măcar să dau copiilor numele pe care-l doream. Trebuia să le dau nume turcești.

— Și acum e mai bine?

Bucătarul se întoarse din nou la kebab.

— Nu mult mai bine. Eu o să mă duc în Statele Unite, să iau totul de la început cu vărul meu. O să obțin viza curând. Alții au renunțat. Sau s-au alăturat PKK-ului.

Danny nu știa ce însemnau inițialele acelea. Probabil că se citea pe chipul său, pentru că Atilla îi explică:

— Sunt kurzii separatiști. Foarte duri. Ankara îi numește „teroriști".

— Și nu sunt?

Atilla zâmbi.

— Da. Pe vremuri. În ultimul timp s-au potolit.

Făcu o pauză, apoi zâmbi.

— Adică?

— Liderul lor a fost prins.

— Nu pare că regreți.

Atilla ridică din umeri.

— Într-un oraș ca acesta oamenii sunt sub presiune. PKK și armata gândesc la fel: ești o parte a soluției sau ești o parte a problemei. Deci o încurci, indiferent ce-ai face.

Danny se încruntă și zise:

— Vrei să spui că…

— Indivizii ăia – vorbesc de cei din PKK – vin și cer o mână de ajutor. Mâncare, bani, un loc unde să doarmă. Dacă nu le dai ce vor, ai încurcat-o. Așa că tipii iau tot ce vor. Pentru că *pot.* Au arme. Așa că le dăm tot ce doresc și, după un timp, pleacă. Precum lăcustele. Apoi apare armata. Soldații spun: „Am auzit că i-ați ajutat pe rebeli". *Pac*! Așa a ajuns tatăl meu în închisoare. Și de aceea, prietene, fac kebab.

Rânji, apoi luă frigăruile care sfârâiau de pe grătar și le puse pe o farfurie. După care adăugă niște orez cu sos de iaurt și făcu un gest către sufragerie.

Danny își duse farfuria la o masă unde îl așteptau antreurile.

— Ce vrei să bei? îl întrebă Atilla. Limonadă? Nu-i din cutie.

— Da, ar fi grozav, zise Danny, așezându-se pe scaun.

Atilla chemă chelnerul. În apropiere, într-un colț, un cvartet de bătrâni jucau cărți. Atilla arătă spre scaunul din fața lui Danny.

— Îmi permiți?

— Desigur.

În afară de jucătorii de cărți, Danny era singurul client. Atilla se așeză și sorbi din limonada sa.

— Nu ești turist, zise el.

Danny zâmbi.

— Ești sigur?

— Da.

— De unde știi?

— Pentru că aici nu vine niciun turist. Suntem la cincisprezece

kilometri de Siria, la treizeci de kilometri de Irak. Singurii care vin sunt traficanții de droguri. Spioni. Cumpărători de covoare. Din când în când, câte un savant. Tu din care categorie ești?

Danny clătină din cap.

— De fapt, eu sunt sculptor.

Humusul era delicios.

— Sculptor, repetă Atilla, de parcă Danny i-ar fi mărturisit că-i barză.

— Da, dar nu de aceea am venit aici. Caut pe cineva.

— În Uzelyurt? întrebă Atilla, neîncrezător.

— Îhî.

— N-ar trebui să fie greu să-l găsești. Cum îl cheamă?

— Barzan, îi zise Danny.

Chipul turcului deveni inexpresiv.

— Remy Barzan, adaugă Danny.

Atilla dădu din cap gânditor, își bău limonada și se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Așteaptă o secundă!

Pentru a doua oară în aceeași oră, bunăvoința arătată de cel cu care discutase dispăruse brusc.

— Nu-i așa că știi despre cine vorbesc?

Turcul ridică din umeri.

— Se poate. Și ce dacă?

— Cum pot să-l găsesc?

— Întreabă, răspunse Atilla, apoi se întoarse să plece, se opri și reveni. Deși s-ar putea să nu fie o idee bună.

— De ce? întrebă Danny, care nu înțelesese aluzia.

— Pentru că nu cred că vrea să fie găsit.

Americanul dădu din cap.

— Așa mi-am închipuit și eu, dar…

Atilla își puse mâinile pe masă și se aplecă spre el.

— Uite ce-i, ăsta nu-i un loc în care poți să vii și să pui o grămadă de întrebări. Remy face parte dintr-o familie mare, dintr-un clan puternic. Familia Barzan e înrudită cu toți și e implicată într-o mulțime de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

Atilla scoase un mormăit disprețuitor.

— Aici are loc un război civil care durează de o sută de ani. Barzanii fac ceea ce trebuie să facă.

— Adică?

— Orice. Și o fac pentru noi.

Danny nu știa despre ce vorbea celălalt și probabil că acest lucru se citea pe chipul său.

— Bătrânul – bunicul – are o mulțime de responsabilități, îi explică Atilla. El e un Vârstnic.

Lui Danny îi căzu fisa.

— Vrei să spui… yezidi…

Fu rândul bucătarului să fie surprins.

— Da, zise el, în cele din urmă.

— Atunci…

— Uite ce-i, vrei să-l găsești pe Remy? Cred că ar trebui să-l vezi pe Mounir.

— Cine-i Mounir?

— Bătrânul. Șeicul Mounir. Bunicul lui Remy. Nu cred că o să-ți spună ceva, dar dacă o să tot umbli așa, din ușă în ușă… s-ar putea s-o pățești.

Danny își ridică mâinile, prefăcându-se că se predă.

— Deci, unde să mă duc?

Bucătarul oftă.

— Ai văzut macii?

Danny se gândi. Călătoria spre oraș în *dolmus.* Câmpurile cu flori.

— Adică… în drum spre oraș?

Atilla dădu din cap.

— Și casa? Casa aceea mare?

— Cea de pe deal? Vila?

•

Din cine știe ce motiv, taximetristul nu dori să-l ducă acolo unde voia să ajungă, așa că Danny plecă din oraș într-un camion vechi, condus de un fermier jovial. Camionul puțea a gunoi de grajd, dar până la vilă erau doar câțiva kilometri. După zece minute, mașina coti și Danny se pomeni că ajunsese, că era în fața unui deal, într-o mare de maci.

— Foarte bine, zise Danny, zâmbind drept mulțumire.

Fermierul se uită la casă, își dădu ochii peste cap și înjură.

Apoi acceleră.

— Hei! Oprește! Am ajuns!

Fermierul plesni din limbă și-și dădu capul pe spate. Danny înțelese mesajul, dar nu știa ce să facă. Camionul merse vreun kilometru, fără ca Danny să aibă curajul să scoată cheia din contact. Apoi casa și macii dispărură din vedere, iar fermierul opri brusc camionul în mijlocul drumului. Se întinse peste scaunul din față și deschise ușa.

— *Ayril*! porunci el. *Ayril*!

Acum Danny cunoștea un al cincilea cuvânt în limba turcă. „În ritmul ăsta, își spuse el, o să vorbesc turcește fluent abia peste vreo sută de ani.”

Până la proprietatea lui Barzan făcu vreo zece minute. Un drum de țară șerpuia prin câmpurile cu maci, îndreptându-se spre casă. În timp

ce urca panta, Danny văzu că vila era situată în spatele unui zid de piatră, în vârful căruia luceau cioburi de sticlă. O casă de care nu te puteai apropia fără să pățești ceva. Danny începu să simtă că nu era singur. Se întoarse și descoperi că doi tineri mergeau liniștiți în urma sa, la vreo cincisprezece metri. Fiecare din ei fuma o țigară și ducea o armă automată, ca și cum ar fi fost o găleată. Danny zâmbi nervos și le făcu semn cu mâna, dar indivizii nu-i băgară în seamă salutul. Tovarășii lui își continuară drumul ca și până atunci, cu figurile impasibile, menținând distanța aceea pe care ar fi putut s-o străbată repede.

Curând, Danny ajunse la zidul din fața casei. Trecu pe sub un arc de piatră ale cărui uși masive de lemn erau deschise, intră într-o curte banală, ale cărei singure podoabe erau un Jaguar argintiu și o fântână gâlgâitoare, plină cu alge.

În momentul acela, tinerii pistolari ajunseră alături de el.

După ce se convinse că vizitatorul nu vorbea turcește, cel mai în vârstă dintre cei doi spintecă aerul cu mâna stângă, indicându-i lui Danny că trebuia să rămână acolo unde se afla. Apoi mormăi ceva tovarășului său și intră în casă.

Trecură câteva minute, timp în care Danny, rezemat de fântână, admira casa sub privirea neclintită a tânărului cu AK – sau ce armă o fi avut. O vilă enormă în stil mediteranean, cu ferestre înalte, dreptunghiulare, și cu pereți de stucatură, nevopsiți. Danny observă că fiecare fereastră era acoperită de o draperie, bine trasă.

Curând, paznicul care intrase în casă reveni. Îi făcu semn lui Danny să ridice mâinile și să-și îndepărteze picioarele, îi dădu arma celui de-al doilea paznic și începu să-l pipăie pe Danny. Nu era felul de percheziție pe care ar fi suferit-o cineva la poarta de securitate a aeroporturilor Heathrow sau LaGuardia. Era o *căutare* lentă și meticuloasă, aproape un masaj, care dură aproape un minut. Când percheziția se termină, în cele din urmă, paznicul își luă AK-ul și-i făcu semn lui Danny să-l urmeze în casă.

Interiorul vilei nu arăta deloc așa cum își imaginase Danny. Acesta se aștepta să găsească o pagină dintr-unul dintre cataloagele pe care le primea Caleigh – *French Country Living* sau ceva asemănător. În loc de asta, se pomeni în ceva ce-ar fi putut să fie holul unui hotel Four Seasons. Iluminat discret. Aer condiționat. Lambriuri de lemn. Mobilier scump, ales cu gust, fără proveniență evidentă. Dintr-o altă cameră se auzea încet muzică clasică. Danny avea impresia că putea fi oriunde în lume. Singurul indiciu privind locația vilei consta într-o colecție de gravuri vechi, cu rame simple de aur, ce atârnau de pereți. Când se uită mai atent, Danny văzu că erau gravuri în oțel din secolul al XIX-lea, cu subiecte otomane: *souk*-ul[70] acoperit din Istanbul, niște *dhow*-uri[71] ce navigau prin Cornul de Aur…

— *Avete desiderato vederli*?

Danny se întoarse către locul de unde venise vocea și descoperi un bărbat în vârstă, în costum negru, care-l privea printr-o pereche de ochelari cu ramă de aur. În ciuda vârstei, avea capul plin de păr de culoarea oțelului și o barbă tip Vandyke, de aceeași nuanță. Deși gârbovit de ani și se rezema într-un baston, era la fel de înalt ca Danny.

— Îmi pare rău, zise Danny, dar…

— Nu *capische,* zise bătrânul, zâmbind. Prietenul meu, cel care v-a condus aici, credea că sunteți italian.

Liniștit, pentru că bătrânul vorbea englezește, Danny se prezentă și întrebă dacă era bunicul lui Remy Barzan.

— Da. Sunt șeicul Mounir Barzan.

— Sper să mă ajutați, îi zise Danny. Trebuie neapărat să-l găsesc cât mai repede.

Bătrânul se încruntă.

— Sunteți un prieten al lui Remy?

Danny clătină din cap.

— Nu chiar. De fapt, nu ne-am întâlnit vreodată.

— Și totuși… ați bătut atâta cale…

Danny ridică din umeri.

— Eram la Roma. Nu-i atât de departe și… trebuie să-l văd.

Bătrânul părea sceptic.

— Cred că Remy preferă să fie singur în momentul acesta.

— Înțeleg, îi explică Danny, dar avem o problemă, o problemă comună. Și cred că putem să ne ajutăm reciproc.

Bătrânul se duse încet la fereastră și se uită afară, în curte.

— Nu l-am văzut pe Remy de câteva săptămâni.

— Dar știți unde este, ghici Danny.

— Probabil, îi răspunse șeicul.

Danny oftă, neștiind cât de mult putea să spună. În cele din urmă zise:

— Remy are necazuri.

Mounir Barzan dădu din cap.

— Știu. De aceea a venit acasă. Dar cu dumneavoastră ce-i, domnule Cray?

— Și eu am necazuri.

Bătrânul îl privi compătimitor.

— Îmi pare rău să aud acest lucru. Poate că și dumneavoastră ar trebui să vă duceți acasă.

Danny clătină din cap.

— Nu-i chiar atât de ușor. Trebuie neapărat să discut cu nepotul dumneavoastră.

Umerii bătrânului se ridicară și coborâră, ca și cum șeicul ar fi spus:

„Îmi pare rău, nu pot să fac nimic”.

— Nu știu cât de mult ați aflat despre povestea asta… zise Danny.

— Nu știu nimic, domnule Cray. Remy nu mi-a destăinuit nimic.

— Știu că pare melodramatic, dar… există un om care vrea să-l ucidă.

Bătrânul se încruntă. Apoi, încet, chipul i se îmblânzi.

— Asemenea lucruri se întâmplă. Tinerii intră în încurcături. Remy e în siguranță acolo unde se află.

Danny îl privi neîncrezător.

— Individul care îl caută dispune de multe resurse.

Mounir Barzan își arătă dinții, zâmbind fără veselie.

— Suntem o familie mare. Dacă Remy are nevoie de ajutor, știe unde să-l găsească.

— Domnule Barzan, nu cred că înțelegeți…

— Ba înțeleg. Ați spus că aveți o problemă comună cu Remy. Asta înseamnă că individul care îl caută pe Remy va căută și pe dumneavoastră. Așa e?

Danny dădu din cap.

— Atunci cred că înțelegeți că ultimul lucru pe care și l-ar dori Remy sau de care ar avea nevoie ar fi vizita unui străin.

Bătrânul se opri, ca să lase cuvintele să fie bine pricepute, apoi se întoarse spre tânărul paznic și-i dădu un ordin.

— Yusuf o să vă ducă înapoi la hotel, zise el. Când o să-l văd pe Remy, o să-i menționez vizita dumneavoastră. Acum vă rog să mă scuzați, mâine plec într-o călătorie.

•

După ce urcă pe scări în camera sa de hotel, Danny porni ventilatorul, își aruncă pantofii din picioare și se prăbuși pe pat, obosit de căldură și descurajat de efectul vizitei sale la vilă. Intenționa să ațipească doar câteva minute, cel mult o jumătate de oră, dar totul conspira împotriva intenției sale. Cearșafurile apretate. Curentul provocat de ventilator. Crepusculul artificial provocat de obloanele închise.

Fără să vrea, dormi ore în șir, iar când se trezi trăi un moment îndelungat de zăpăceală. Camera de hotel avea un aspect straniu, aproape suprarealist. Simțea că dormise toată noaptea. Dar nu era așa. Adormise în cursul după-amiezii și, de atunci, crepusculului provocat de obloane făcuse loc unui întuneric mai puternic. Danny se uită la ceas și văzu că era ora zece seara. Cu toate că nu-i era foame, știa că trebuia să mănânce. Oricum, nu putea să adoarmă din nou. Mai bine să se ducă să bea o bere…

Apoi coborî dealul către restaurant. Simți frigul. În privința stepelor, un lucru e sigur: atunci când cade noaptea, temperatura scade dramatic. Danny presupuse că acest lucru se întâmpla pentru că nu era

nimic care să păstreze căldura soarelui. Peisajul avea nuanța blondă a lui Marilyn Monroe, iar drumul pavat cu piatră cubică era de-un cenușiu obișnuit. Majoritatea clădirilor aveau culoarea cimentului, restul fuseseră văruite în alb. Poate că orașul nu era suficient de întins ca să-și creeze propriul microclimat. Existau prea puține mașini și tractoare, lumini stradale doar ici-colo, în case erau tuburi fluorescente… Deci când căldura se oprea, dispărea.

Danny descoperi o cafenea în aer liber, pe care n-o observase mai înainte. Se afla într-o curte dintr-o stradă laterală. Într-un colț se găsea un vas pentru jăratic, jarul fiind acoperit de cenușă albă. Un televizor lucea pe perete. Muncitori posomorâți stăteau la mesele solide de lemn, fumând țigări și jucând cărți. Danny îi recunoscu pe doi dintre ei – unul dintre băieții din magazinul de covoare și chelnerul din restaurant – ca și pe unii dintre bărbații pe care-i întrebase de Remy Barzan.

Dădu din cap către localnici și se așeză la o masă de lângă vasul cu jar. Comandă o sticlă de Efes Pilsen, apoi se rezemă de speteaza scaunului și se uită la cer, așteptându-se să-l vadă plin de stele, așa cum poți să-l vezi doar în zone rurale sălbatice și îndepărtate. Dar nu. Noaptea era plină de praf, iar stelele murdare, șterse.

Cam așa se simțea și el. Își petrecuse majoritatea zilei vârându-și capul pe uși și sâcâind oamenii. Vizita la vilă fusese un eșec… iar dacă Remy Barzan se afla în Uzelyurt, acest lucru reprezenta un secret mai mare decât Proiectul Manhattan{72}.

Ce-i rămânea de făcut? Să ia autobuzul de dimineață spre Diyarbakir. De acolo, zborul până la Istanbul dura puțin. Dar ce obținuse? Nu aflase nimic din Turcia – cu excepția faptului că era urmărit. Istanbulul nu fusese cu nimic mai bun decât Uzelyurt sau Washington. O să încerce la Oslo, bineînțeles, dar nu era optimist. Iar după aceea nu îi mai rămânea nicio pistă de urmat, deci singurul lucru care-i rămânea era…

Să fugă.

Doar asta-i rămăsese. Însă cât timp putea să fuga? Mai devreme sau mai târziu – de fapt, mai devreme – o să rămână fără bani, iar Zebek o să-i dea de urmă. Nici n-o să-i fie greu. Probabil că o să apeleze la Fellner Associates. Danny știa că Fellner se pricepea să găsească oameni care nu doreau să fie găsiți. Lucrase el însuși la două cazuri: un contabil care furase banii clienților și un soț care-și dusese copii în Paraguay. Deci n-o să dureze prea mult. Iar instrucțiunile lui Zebek aveau să fie scurte și blânde: „Spuneți-ne unde este și o să-l luăm noi de acolo”.

„Sunt un om mort”, își spuse Danny.

•

Până la urmă bău trei beri, nu una singură, și părăsi cafeneaua cu

câteva minute înainte de miezul nopții. Cu toate că nu fusese conștient că luase o decizie, descoperi că luase. Să abandoneze ideea de a se duce la Oslo. Putea să-l caute pe Rolvaag prin telefon sau prin internet – deși nu credea că asta o să-i folosească la ceva. Probabil că Rolvaag era mort.

Danny plănuia să prindă autobuzul de dimineață, să zboare la Istanbul, apoi să ia primul avion spre Washington. Acolo măcar era pe teren propriu. Și cine știe? Dacă se ducea la poliție și făcea suficient tărăboi, poate că Zebek o să dea înapoi.

Simțea că începe să se binedispună. Sigur, din cauza berii, dar și din cauza perspectivei de a o revedea pe Caleigh. În timp ce trecea pe lângă un părculeț amărât, cu niște pini sfrijiți, își dădu seama brusc cât de întuneric era. Lumina venea mai mult de la lună. Becurile stradale care funcționau erau puține și la mare distanță unul de altul. Majoritatea acestora păreau să fi fost vandalizate: mănunchiuri de fire atârnau de vârful stâlpilor, acolo unde fuseseră fasungurile. Se părea că acest lucru fusese făcut de municipalitate. Electricitatea era scumpă în Turcia – îți dădeai seama de acest lucru văzând cât de răspândite erau panourile solare, becurile fluorescente și… întunericul.

Un tractor trecu pe lângă el, apoi o basculantă cu țeava de eșapament distrusă. Danny merse pe lângă niște adolescenți care jucau ceva care semăna cu leapșa. Se opri ca să privească, dar îi era greu să-i vadă cum alergau prin întuneric strigând, glumind, chicotind.

La poalele pantei ce ducea spre hotel, Danny se opri în fața unui magazin de metalo-casnice. Era închis, ca și celelalte, dar cu toate acestea lăsa sentimentul că-i deschis. Mărfurile erau expuse. Ibrice și scânduri de spălat, strecurători și perii de toaletă, lumânări și anvelope de bicicletă – și multe altele – stăteau legate cu un lanț și atârnau deasupra ușii.

„E ca și cum m-aș afla într-un oraș-fantomă, își spuse Danny, numai că eu sunt fantoma.”

Un Mercedes negru cobora pe cealaltă parte a drumului, lumina slabă a unui bec stradal reflectându-se în capota sa. În timp ce mașina trecea pe lângă el, păru că încetinește, iar Danny ezită, crezând că fusese confundat cu un localnic, că geamul va fi coborât și că șoferul îl va întreba în ce direcție s-o ia. Era gata să dea din umeri a scuză, când Mercedesul acceleră brusc, iar Danny își dădu seama că făcuse o greșeală teribilă.

• Capitolul 15

Auzise cuvintele acelea de un milion de ori. Oricine le auzise. Indiferent dacă fusese vorba de o înjunghiere pe șosea sau de furtul unei poșete pe o stradă din cartierul comercial, toți erau de acord într-o anumită privință – *se întâmplase atât de iute*! Așa spuneau oamenii. Și aveau dreptate. Întotdeauna aveau dreptate.

Mercedesul trecuse de la viteza zero la foarte repede într-o clipă, anvelopele scrâșniseră când mașina întorsese brusc, întoarcere ce se oprise prematur, iar automobilul blocase strada în fața lui Danny. Acesta nu avusese timp să reacționeze. Se răsucise pe călcâie și văzuse o altă mașină care oprise lângă trotuar, chiar în spatele său. Portierele se deschiseră. Niște bărbați săriră din mașini. Instinctiv, Danny făcu un pas în spate și începu să se răsucească, dar un braț se încolăci în jurul gâtului său și-l trase, doborându-l. În timp ce era târât spre Mercedes, Danny dădu din picioare, atinse ceva moale și provocă un țipăt de durere. Apoi fu aruncat pe bancheta din spate și căzu pe podeaua automobilului. Un genunchi i se înfipse în spinare, iar Danny rămase țintuit locului.

Mașina gonea către culmea dealului, ieșind din oraș și accelerând prin întuneric. Furios și speriat, Danny se strădui să se ridice, sprijinindu-se în mâini și în genunchi, apoi se prăbuși la loc pe covor când îl lovi un pumn în ureche. Văzu stele verzi, iar în spatele ochilor simți o durere puternică.

O voce îi șopti:

— Dacă te miști, te tai!

Danny simți vârful cuțitului în pielea de sub falcă. Nu putea să facă nimic.

Expiră și se lipi de covor. Cineva îi trase brațele la spate și-i legă mâinile cu niște cătușe de plastic. Apoi nu se mai întâmplă nimic. Danny zăcu pe podea, ascultându-și bătăile inimii. Mirosul de plastic al covorului îi umplea nările. Danny nu avea idee unde îl duceau. Probabil într-o peșteră sau în defileul pe care-l văzuse în drum spre Uzelyurt. Într-un loc întunecos, unde puteau să-l ucidă și să-l arunce fără nicio bătaie de cap.

O perioadă de timp, care i se păru foarte îndelungată nu auzi nimic – doar zumzetul anvelopelor și mormăitul înfundat al motorului. Îi tot veneau în minte versurile unui cântec vechi al lui Dylan, ca o bilă de ruletă ce nu vrea să se oprească:

Trebuie să fie o cale de ieșire,
Îi spuse hâtrul hoțului…

Versurile ar fi fost amuzante, dacă Danny n-ar fi fost atât de speriat. Dar era chiar *foarte* speriat. Și nu numai din cauză că urma să moară. Zebek avea niște metode îngrozitoare de a ucide oamenii.

Deodată, mașina coti la dreapta, merse pe o suprafață netedă, apoi pe o fâșie lungă de pietriș. Danny auzea pietricelele lovind partea de dedesubt a caroseriei. Apoi șoferul frână, mașina derapă, iar Danny fu copleșit de-un val de adrenalină. „Asta e, își zise el. Așa se termină totul. Noaptea, în frig, pe marginea drumului. Curând o să fiu gunoi...”

Simți duhoare de usturoi și, în ureche, răsuflarea fierbinte a celui care-l răpise:

— Nimic, îi șopti individul.

Danny rămase unde se afla, întins pe podea, cu lama rece a cuțitului apăsată pe gâtul său. Secundele se târau încet, de parcă ar fi fost minute.

Apoi șoferul deschise ușa. Danny simți un val de aer rece și auzi vorbăraie în turca. Individul cu cuțitul îl apucă de Danny de gulerul cămășii și-l ridică în poziție șezând. Acesta avu timp să arunce o privire. Văzu ceafa cuiva, o rază de lumină prin parbriz, niște siluete. Încercă să spună ceva, dar cineva îi lipi o bucată de bandă adezivă peste gură, iar peste cap îi fu trasă o față de pernă. În cele din urmă, o frânghie strânse gluga în jurul gâtului său, iar Danny fu tras afară din mașină.

Fața de pernă mirosea a săpun.

Un braț îl prinse de umeri și-l trase spre sine:

— Ascultă-mă, *amice.*

Danny înțepeni, recunoscând vocea. Individul din magazinul de covoare! Era sigur de asta.

— Fii calm, zise individul, cu voce blândă. Nu te zbate. Dacă te zbați, o să-ți fac o injecție. Și nu vreau asta. Din cauza ketaminei o să-ți fie rău, o să vomiți, poți să te sufoci. Așa că stai liniștit. Ai înțeles?

Danny dădu din cap. Mormăi ceva. Rămase locului.

— O să te urcăm într-un camion. S-ar putea să fie cam neplăcut, știi?

Danny simți că i se pune un nod în stomac.

Când era copil, frații săi mai mari obișnuiau să-l chinuie, cu inconștiența copilăriei. O dată îl puseseră într-o cutie de carton, o închiseseră și-i dăduseră drumul pe panta unui deal. (Se alesese cu o mulțime de vânătăi.) Altă dată, în timp ce familia vizita fortul din timpul Războiului Civil din Maine, frații lui îl atârnaseră peste balustradă, în timp ce sub el oceanul se izbea de stânci. Kev îl ținea de un picior, Sean de celălalt, și-l lăsaseră în jos, prefăcându-se că-l scapă din mâini.

— Oho, de data asta aproape că l-am pierdut!

Trebuie spus, în apărarea lor, că nu lăsau pe nimeni altcineva să se ia de el. Dimpotrivă. Dar persecuțiile lor îl învățaseră pe Danny o lecție: nu-ți folosește la nimic să cedezi. Dacă cedezi, nu faci altceva decât să ușurezi cuiva posibilitatea de a te chinui. De aceea îl lovise pe Kevin cu un fișic de monede într-o noapte, venise pe la spate și-l izbise îngrozitor de tare, îl lovise chiar dacă știuse că o să fie bătut măr. Trebuie să le faci viață grea celor care vor să te bată. Trebuie să-i faci să se gândească bine înainte de a-ți face ceva.

Se gândea la frații săi în timp ce Amice, amice îi povestea cât de important e să rămână calm. Dar, după cum vedea lucrurile Danny, nu era deloc important. Avea să moară oricum. Fie că se sufoca în propria vomă, fie că era bătut până murea, tot aia era. Așa că nu avea nimic de pierdut și se îndreptă spre locul din care venea vocea lui Amice, amice, făcu un pas în față și dădu cu capul în ceea ce credea că-i rădăcina nasului celuilalt.

Auzi un trosnet satisfăcător, un geamăt de durere, apoi o bombă roșie se declanșă în creierul său. Văzu un fulger, simți cum îi explodează capul, se pomeni în beznă...

Când își reveni, după un minut, după o oră sau după o zi, nu-și putu imagina unde era – nici măcar unde ar fi putut să fie. Într-un loc fierbinte. Era leoarcă de sudoare. Și auzea un zgomot ce părea că vine din interiorul capului său. Avea mâinile legate la spate. Nu vedea nimic. Fața de pernă era la locul ei, la fel și banda adezivă. Își dădea seama că se găsea într-un spațiu închis. O cutie sau...

Apoi îi veni o idee și un gheizer de teroare îi străbătu trupul. Corpul i se arcui, se zbătu ca un pește pe puntea unei nave, agitându-se cuprins de o groază elementară. „Sunt îngropat de viu."

Dar nu era. Nu putea fi. Din cauza zgomotului. Nu venea din capul său. Venea de la un motor. Venea de pe șosea. Indiferent unde se afla, era în mișcare. Era într-o mașină sau într-un camion. Într-un portbagaj sau sub șasiu.

Treptat, Danny se liniști. Iar după aceea începură să-i funcționeze și celelalte simțuri. Simți miros de metal încins, de ulei, de gaze de eșapament. Din când în când, o pietricică lovea metalul de sub el. Destul de des, când șoferul frâna sau cotea, trupul lui Danny se rostogolea sau aluneca, aruncat într-o parte sau alta de forța newtoniană, căreia nu i se putea împotrivi, dar nici n-o putea anticipa. De două ori, camionul – trebuia să fie un camion – trecu peste o denivelare și-i făcu trupul să se izbească de marginea lăzii în care se găsea. În felul acesta, Danny reuși să-și dea seama de dimensiunile obiectului în care se afla. Acesta era cam de mărimea unui sicriu.

Dar nu era sicriu, își zise Danny. În primul rând, era făcut din metal. În al doilea rând, părea atârnat sub șasiul camionului. Indiferent ce

era, te sufocai acolo, iar Danny trebui să facă un efort de voință ca să-și stăpânească panica. „Nu pot să respir. N-am suficient aer.”

Începu să mestece banda adezivă care-i fusese lipită peste gură, sperând să muște din ea ca să ajungă la aer, dar îi fu imposibil. Gustul din gura sa era de chimicale, de cauciuc. Care-i făcea greață și care-i pătrundea pe nas. Danny simțea că începea să-și piardă cunoștința. Păru să se facă și mai întuneric, apoi...

Camionul se opri. Sau poate se oprise mai înainte. Nu-și dădea seama. Nu era sigur dacă autocamionul încetinise sau se oprise brusc. În orice caz, simțise tăcerea ca un fel de cădere liberă, ca și cum solul s-ar fi prăbușit de sub el. Mugetul motorului fusese singurul său punct de referință. Iar acum era singur și *nemișcat.*

Inima începu să-i bată mai iute.

Apoi auzi ușile camionului deschizându-se. Voci. Motorul zumzăind în timp ce se răcea. La început, crezu că sosiseră la destinație, că-l vor scoate de acolo în orice moment, apoi înțelese (deși nu era încă sigur) că mașina ajunsese la un punct de control. Încercă să țipe, dar țipătul rămase doar în mintea sa. Se rostogoli spre marginea lăzii, dar nu avea suficient spațiu ca să facă zgomot. Motorul reveni la viață la fel de brusc cum se oprise. Ambreiajul fu cuplat și camionul se puse din nou în mișcare.

Danny simțea că i se face rău. Din cauza zguduiturilor provocate de motor, trupul îi tremura fără să-l poată controla. Îl durea capul, își simțea stomacul încărcat. Panica năvăli peste el în valuri. Se întrebă dacă avea destul aer, apoi dacă o să vomite și o să se sufoce – așa cum îl avertizase amicul de la magazinul de covoare. „Ar fi fost bine să-l fi ascultat.” Transpirația i se scurgea de pe tâmple și-i intra în ochi. Se simțea complet deshidratat. Probabil că era ud leoarcă.

Îi trecu prin minte că s-ar putea să moară înainte de a fi ucis de către cei care-l capturaseră.

„Mai devreme sau mai târziu o să mă scoată de aici – ca să mă omoare. Atunci trebuie să acționez, decise el. Când o să mă scoată din camion, o să acționez.”

Se gândi la asta un timp, apoi se întrebă: „Și cum o să acționez? Am mâinile prinse în cătușe și sunt legat la ochi. Tot ce pot să fac e să mă arunc și să cad – ceea ce nu prea poate fi considerată o acțiune. Deci se poate ca acțiunea mea să constea în faptul că nu o să acționez în niciun fel...”

Se întrebă unde se duceau și de ce nu-l omorâseră deja. Probabil că-i pregăteau ceva *special.* „Nu te mai întreba, își spuse el. Nici măcar nu te mai gândi la asta. Gândește-te la... Washington. La prietenii și la colegii tăi.”

Își imagină o scenă de la galeria de artă, unde Ian era cufundat într-o conversație cu Doamna cu Cercei. Cum se numea doamna aceea?

Purta întotdeauna cercei imenși. Îl enerva faptul că nu-și amintea numele ei. Și-o imagina pe Doamna cu Cercei întrebând: „Ce s-a întâmplat cu Danny Cray? Ce băiat drăguț!”

Iar Ian răspundea, cu o figură îndurerată: „N-ați auzit? A fost găsit jupuit de viu. Doamne! În Turcia sau ceva de genul ăsta. Prietena lui a fost distrusă, vă imaginați! Acum s-a mutat în altă localitate.”

Danny chicoti. Oftă. Își pierdu șirul gândurilor. În bezna zgomotoasă a lăzii, Danny își pierdea din când în când cunoștința, de parcă în creierul lui s-ar fi întrerupt niște legături. Timpul trecu greu, până când un torent de pietriș izbi partea de dedesubt a caroseriei camionului, provocând un tărăboi răsunător. Danny simți că șoferul frână, iar mașina se opri.

„Asta e!”

Danny auzi un lanț tras prin belciugele unei încuietori, apoi înțepeni când niște mâini îl apucară de sub braț și-l traseră în aerul rece al nopții. Rămase pe loc, clătinându-se orbește. Sosise timpul să acționeze, dar abia reușea să se țină pe picioare. Pierduse bătălia, picioarele i se înmuiară, iar Danny se prăbuși în genunchi, ca un preot care se ruga.

Își spuse: „N-o să aud împușcătura. Nici măcar n-o s-o simt”. Își imagină rana de ieșire, glonțul care țâșnea din ochiul său... Apoi cineva îl apucă de braț și-l trase în picioare. Danny merse încotro era condus, împleticindu-se pe terenul neregulat. Balamalele unei uși scârțâiră, iar Danny fu condus către un scaun cu spătar. Cineva îi tăie legătura de plastic de la mâini, apoi folosi o rolă de bandă adezivă ca să-i prindă brațele de marginile scaunului. O a doua persoană îi legă încheieturile picioarelor de picioarele scaunului, folosind tot bandă adezivă.

Apoi gluga îi fu trasă de pe cap, banda îi fu dezlipită de pe gură. Aerul bogat în oxigen îl făcu pe Danny să se simtă euforic. Dar senzația aceea nu dură mult. Cu toate că gluga fusese greu de suportat, avusese un scop ce putea fi considerat pozitiv. Cât timp răpitorii săi avuseseră grijă să nu fie zăriți, exista o oarecare speranță că-i vor da drumul.

Acum acea speranță nu mai exista.

Fără niciun chef, Danny își ridică încet capul. În încăpere erau doi bărbați. După cum se aștepta, unul era vechiul său prieten din magazinul de covoare – tipul care spunea „amice, amice”. Avea o vânătaie pe obraz. Individul și-o atinse, cu o figură inexpresivă, atunci când Danny se uită la el.

Celălalt bărbat avea vreo treizeci de ani și era cel mai înalt din cei doi. Bine ras și arătos, individul purta o bonetă croșetată, un tricou decolorat, aproape roz, cu emblema echipei de baschet Chicago Bulls, pantaloni kaki și pantofi de sport. Când tipul se întoarse cu spatele,

Danny fu surprins să vadă că numele de pe tricou era Kukoc, nu Jordan{73}.

Încăperea era mică, cu podea de ciment și cu pereți din blocuri de zgură. Se mai vedeau un prici gol, două scaune desperecheate și o scoarță uzată, pe peretele din capătul camerei. Deasupra lor, pâlpâia un tub fluorescent. Cu excepția unui banc cu scule aflat într-un colț și al fâșiilor de hârtie pentru muște, totul era presărat cu insecte.

— O călătorie grea, nu-i așa?

Fusese individul cu tricou Chicago Bulls. Tipul avea pe buze un zâmbet ce nu părea prietenos.

Danny nu răspunse, iar „Kukoc” deveni vorbăreț.

— De obicei nu transportăm oamenii așa. Mașina asta e pentru… *bunuri,* înțelegi? Pentru oameni avem un camion special – cu toaletă și tot ce-i nevoie. Numai că acum e la București. Am folosit și noi ce-am avut la îndemână, cred că ți-ai dat seama, concluzionă el, dând din umeri.

Fusese o întrebare retorică, iar Danny o ignoră. Se străduia să afle dacă legăturile care-l fixau de scaun aveau vreun punct slab. Nu aveau.

Kukoc se aplecă spre el.

— Hei, curajosule, trezește-te!

Avea niște ochi căprui, impenetrabili.

— Eu întreb, tu răspunzi. Așa o să ne înțelegem.

Danny nu răspunse, iar Kukoc clătină din cap, fără să-i vină să creadă.

— Îți bați joc de mine?

Danny oftă. Indiferent ce-ar fi spus, tot ar fi fost bătut. Aș că reacționă – nu din cauza individului, ci a acelei părți din el care rămăsese pentru totdeauna în clasele primare. Atunci când cineva te pocnește în față, ripostezi. Așa mergeau lucrurile. Așa faci dacă nu vrei să fugi și să te ascunzi veșnic. Ca urmare, răspunse:

— Nu cred. De ce nu-mi sugi sula…

Voia să spună în continuare „ca să vedem dacă-mi bat joc de tine”, dar nu mai apucă. Îl auzi pe Amice-Amice scoțând un mârâit neîncrezător, apoi Kukoc se răsuci și-i trânti un pumn care făcu dinții din față ai lui Danny să se înfigă în buze.

Apoi se trezi zăcând pe podea, legat încă de scaun, simțind în gură gustul sărat al sângelui. Kukoc și Amice-Amice îl ridicară cu scaun cu tot.

După care luară scaunul de pe dușumea și-l împinseră înainte, făcându-l pe Danny să cadă cu fața în jos. Fusese o prăbușire „doar” de la înălțimea de un metru, dar Danny izbi podeaua ca o clătită și unul dintre dinți i se desprinse din gingie. Durerea fu de nedescris, iar zgomotul te băga în boală.

Avusese parte de o mostră de umor turcesc.

Indivizii îl lăsară acolo unde se afla, amețit și plin de sânge, și se duseră să fumeze o țigară. Se rezemară de bancul cu scule și discutară liniștiți în turcește, iar Danny se uita la picioarele lor. Încălțate în Asics și Teva{74}, iar Kukoc avea niște mușchi puternici.

Podeaua, plină de praf, duhnea a urină – ceea ce, după părerea lui Danny, nu era semn bun. Se vedea că nu fusese prima persoană interogată în încăperea aceea.

Trecu un minut, apoi scaunul fu ridicat. Amice-Amice se aplecă spre Danny și-și clătină capul într-un mod aproape admirativ.

— A fost amuzant, zise el. Am râs. Dar acum să fii serios, bine? Te iert pentru asta, adăugă el, arătându-și vânătaia de pe obraz. Nu te învinovățesc. Ai fost încolțit ca un animal. Omule, gata! Fii deștept. Dacă o să-l enervezi pe prietenul meu, n-o să-ți pierzi doar un dinte.

Danny nu se putu stăpâni. Nu suferea autoritățile și oamenii care-i spuneau ce să facă. Cei care au frați mai mari înțeleg despre ce-i vorba. Dacă cedezi ușor, îți vin de hac. Așa că oftă, se îndreptă și zise:

— Să te ia dracu'! Din cauza dintelui lipsă, se auzi: „Șă e a racu'."

Indivizii ridicară iarăși scaunul – de data asta mai sus – și-l trântiră. Și de data asta, Danny se izbi cu fața de podea. Îl ridicară din nou. Problema sa cu autoritatea începuse să se rezolve.

— Amiice, amiice, nu mai face asta! Știi zicala: „Dacă faci o dată, ești filosof, dacă faci de două ori ești pervers". Omule, nici măcar n-am ajuns la întrebări! Doar am făcut conversație!

Danny își mușcă buzele, ca să se oprească din tremurat. Vederea i se împăienjenise din cauza lacrimilor și știa că nu le mai poate reține mult timp. Era sculptor, nu membru al unei trupe de comando. Și la ce-i foloseau toate astea? Zebek avea să-l omoare, indiferent dacă vorbea sau nu.

— Deci, întrebă Kukoc, cu un ton oficial, cum a fost călătoria? Ți-a plăcut?

Danny clătină din cap și răspunse:

— Nu.

— Așa-i mai bine, zise Kukoc, apoi tăcu un moment, iar Danny avu impresia că-i aude rotițele învârtindu-i-se în cap. Ce făceai în Uzelyurt?

Lui Danny nu-i venea să creadă. „Ce credeau ei că făcea în Uzelyurt?" Nu fusese nimic secret. Mersese din ușă în ușă, întrebând de Remy Barzan. Își dădu seama (din cauza sângelui, a durerii și a vânătăilor) că un răspuns sarcastic nu i-ar fi folosit la nimic. Ca urmare, răspunse:

— Îl căutam pe Remy Barzan.

În timp ce vorbea, observă că falca lui scotea un fel de clinchet. Asta nu era semn bun…

— Bravo, îi zise Kukoc. Ți-am pus întrebări simple, mi-ai dat răspunsuri simple. De ce îl căutai?

Danny clătină din cap.

— E o poveste lungă.

Amice-Amice legănă un deget în aer, de parcă ar fi fost o pendulă.

— Avem timp, zise Kukoc.

Danny observă că accentul acestuia era aproape perfect, deși individul nu stăpânea perfect sunetul „v”. *Avem* suna *afem.* Danny își stăpâni dorința nebunească de a-l corecta și începu să povestească:

— Acum trei săptămâni, un bărbat numit Belzer a luat legătura cu mine. Jude Belzer. Așa spunea că se numește.

— Și apoi? întrebă Kukoc.

— Ne-am întâlnit.

— Unde?

— La aeroport.

— În Istanbul?

Danny clătină din cap.

— În Washington.

— Ce voia?

— Să mă angajeze.

— Ca să-l găsești pe Remy? sugeră Kukoc.

— Nu. A spus că există cineva care-l denigra în presă. Kukoc și Amice-Amice schimbară câteva cuvinte în limba turcă.

— Adică spunea minciuni? întrebă Kukoc.

— Da. Și le publica în ziare.

Kukoc își lăsă capul într-o parte, apoi în cealaltă, părând sceptic.

— Și te-a căutat pe tine pentru că ești un mare detectiv?

— Nu.

— Ești CIA? Ești MacGyver?

Danny nu știa ce însemna asta. În cele din urmă zise:

— Nu.

— Ăsta-i răspunsul tău definitiv? întrebă Kukoc.

Danny înțelese gluma, dar nu văzu niciun pic de umor în ea.

— Cine-i MacGyver? întrebă el.

Amice-Amice începu să râdă.

— Avem multe reluări, îi explică el.

— Oh, vorbești de televiziune! pricepu Danny.

Kukoc dădu din cap.

— Eu sunt artist, zise Danny. Uneori lucrez ca detectiv. Pentru firme de avocatură. Cu jumătate de normă. În cele mai multe cazuri mă duc la tribunal, mă uit prin dosare. Dar știți toate astea, așa că…

Turcul clătină din cap.

— Nu știu nimic.

— Zebek știe. Știe toate astea.

Kukoc și Amice-Amice deveniră brusc atenți.
— Zebek?
— Da, răspunse Danny, uluit de schimbarea comportării celor care-l interogau.
— *Zerevan* Zebek?
— Exact.
— Ce știi despre Zerevan Zebek? întrebă Kukoc.
— Am lucrat pentru el. De aceea sunt aici.
Kukoc se înroși la față și înjură în șoaptă. Apoi îl cuprinse furia și-l izbi pe Danny cu palmele peste urechi. Puternic. Nu duruse prea mult, dar lovitura îl luase prin surprindere. Din nou, ochii lui Danny se împăienjeniră din cauza lacrimilor.
— Îți bați joc de mine? răcni Kukoc.
— Nu.
— Ai spus că lucrezi pentru… evreul ala, Belzer!
— Nu, nu-i evreu, răspunse Danny. Adică de unde să știu…
— Ai spus că-i jidov, insistă Kukoc, ridicând glasul.
— Nu, am spus că-l cheamă Jude. E altceva…
— Te întreb încă o dată: îți bați joc de mine?
— Nu.
— Bine, zise Kukoc, trăgând aer în piept, de parcă ar fi vrut să arate că făcea tot ce se putea ca să-și stăpânească furia. Jidovul ăla te-a angajat?
— Da, dar…
— Sau era Zebek?
— Exact! Era Zebek, dar…
Bang!
Nu văzu ce-l lovise. Brusc, falca i se lipi de limbă, ceva îi pâlpâi în spatele ochilor și Danny leșină. Nu-și dădu seama pentru cât timp. Câteva secunde. Un minut. O jumătate de oră. N-avea de unde să știe.
Când își reveni, zăcea cu fața în jos, cu capul rezemat de marginea priciului, privind o muscă învârtindu-se ca un derviș pe podea. „Spirala morții”, își zise el. Auzi în apropiere un fâșâit, urmat de sunetul inconfundabil al unui chibrit frecat de cutie. Apoi nimic. Kukoc înjură. Danny întoarse capul ca să vadă ce făceau cei doi, iar ceea ce zări îl făcu să se albească la față.
Kukoc și Amice-Amice stăteau la bancul de scule, încercând să aprindă o lampă de sudură. Danny se auzi zicând cu voce identică celei a lui Rodney King{75} după revolta din Los Angeles.
— Hei! Nu putem să discutăm?
Cei doi aprinseră un al doilea chibrit, apoi pe al treilea. Kukoc deveni tot mai furios. Lampa nu mai avea benzină. „Mulțumesc, Doamne!” Kukoc înjură, trânti canistra de banc și-i spuse ceva celuilalt individ. Acesta veni lângă Danny, clătină neîncrezător din cap și zise:

— Asta-i ziua ta norocoasă. Benzina e ceva teribil.

După aceea îi scoase lui Danny pantofii și șosetele și-i legă încheieturile cu bandă adezivă. Danny simți aerul rece, plăcut, pe degetele de la picioare.

— Ce faceți? întrebă Danny.

Kukoc veni lângă pat, ținând în mână o bucată de țeavă ruginită.

— Gata cu prostiile, omule! Ți-am zis: eu pun o întrebare, tu îmi răspunzi.

— Dar…

Kukoc se ghemui lângă Danny și adoptă un ton prietenesc și confidențial.

— Ascultă, prietene, o să fiu cinstit cu tine. După asta, nu mai îmi rămâne nimic.

„Asta? Care «asta»?"

— După asta, urmează baia de acetonă și te aruncăm pe drum cu un bilet în gură. Așa că ajută-mă…

— O să te ajut! Vreau să te ajut!

„Baie de acetonă? Ce-i acetona?"

Kukoc se ridică în picioare, iar Amice-Amice trase puternic de încheieturile lui Danny. Urmă un moment îndelungat de tăcere. Danny îl auzi pe Kukoc trăgând aer adânc în piept. „Un solvent, își spuse Danny. Pentru înlăturarea lacului pentru unghii. Dizolvă lucruri." Apoi țeava îl izbi peste tălpile picioarelor, zdrobindu-i nervii. Danny deschise gura, într-un gâfâit care nu deveni încă țipat. Apoi Kukoc îl lovi iar și iar, transformând nervii picioarelor în pastă.

— Falakka, îi explică Amice-Amice, de parcă ar fi fost un ghid turistic. Așa i se spune.

— Cine-i evreul? răcni Kukoc.

Era ceva nebunesc. Și după ce se vor opri, indivizii aveau de gând să-l dizolve…

•

Durerea are propriul său peisaj bizar, plin de prăpăstii în care victima se ascunde, crezând pentru o clipă că scăpase, că tortura încetase, că se terminase, că trupul nu mai rezista. Dar trupul rezista încă, iar durerea continua.

După cum se dovedi, Amice-Amice nu era implicat, dar acest lucru nu conta. Danny îi văzu expresia feței și-și dădu imediat seama că violența îl îngrozea. Avea buzele strâmbate într-un soi de rânjet și părea gata să vomite. Asta îl sperie și mai tare pe Danny, pentru că el era cel bătut.

Dură un timp, dar scoaseră de la el toată povestea. Totul, începând cu Admirals Club până la urmărirea prin cisternă, de la sinuciderea lui Terio până la aruncarea pe fereastră a părintelui Inzaghi. Informațiile se scurseră din el printre țipete și gemete, legătura dintre ele fiind

asigurată de comentariile fără legătură cu interogatoriul, care-și găseau loc în întrebările lui Kukoc. Danny nu știa cât de mult din cele spuse de el erau lucruri inteligibile – probabil mai puțin de jumătate. Dar, după ce repetă povestea de vreo șase ori, Kukoc înțelese în cele din urmă. „Jude Belzer” era un pseudonim folosit de Zebek când avusese de-a face cu Danny, iar Danny fugise de Zebek cu câteva zile în urmă, ca să-l avertizeze pe Remy Barzan, sperând să-și salveze amândoi viața.

Danny își pierdu cunoștința și când își reveni îi auzi pe Kukoc și pe Amice-Amice certându-se în limba turcă – sau poate în kurdă, Danny nu avea de unde să știe ce limbă era.

— Ohhhh! exclamă Kukoc ca răspuns la ceva spus de celălalt, având în glas înțelegere și regret. Rahat! Crezi că-i așa?

Danny auzi țeava lovind podeaua de ciment. Apoi călăii săi plecară, lăsându-l singur în încăpere, zăcând pe pat, legat și suferind.

Îi trecu prin minte un gând amuzant. Probabil că era ceva legat de reflexe, pentru că simțea durerea peste tot, nu numai în picioare. Durerea se mișca prin tot trupul, ca o melodie de vodevil, țopăindu-i pe șira spinării, mutilându-i fiecare nerv pe care-l atingea. Danny își simțea picioarele umflate, ca niște tomate răscoapte, cu pielea plesnită, cu fluidele scurgându-i-se. Își simțea gura de parcă mestecase lame de ras, inima îi bătea aiurea, gonind de la o clipă la alta.

Se uită în sus și zări un dreptunghi de lumină în spatele scoarței de pe perete. Pentru o clipă, crezu că are halucinații, apoi își dădu seama că scoarța fusese întinsă peste o fereastră. Deci se făcuse dimineața. Iar el fusese bătut prostește.

Apoi durerea făcu loc amorțelii, care deschise un spațiu emoțional de care avea nevoie ca să fie îngrozit cu adevărat. După ce terminaseră cu obținerea de informații, răpitorii săi aveau să treacă la baia de acetonă pe care i-o promiseseră. Vor găsi o cadă, o să amestece chimicalele…

Era evident că fusese vorba de o extragere de informații, nu de un interogatoriu. Evident, Zebek voia să afle cât de mult știa Danny – după care Danny reprezenta un caz închis.

Mobilizat de această perspectivă, se zbătu și reuși în cele din urmă să-și elibereze mâinile. Se așeză pe pat și-și desfăcu legăturile de la glezne. Trebuia să plece de acolo. Trase aer în piept, își puse picioarele pe podea și…

„Isuse!” Picioarele lui aveau mărimea unor perne și consistența unui jeleu. Cea mai ușoară atingere era chinuitoare. Cu un geamăt, își ridică picioarele de pe podea și se prăbuși pe pat, zicându-și: „Asta e. Sunt un om mort. N-am cum să scap”.

•

Probabil că adormise – sau își pierduse cunoștința – pentru că

următorul lucru de care-și dădu seama era că Amice-Amice stătea ghemuit lângă el, ținând o găleată mică din plastic. Danny se uită la găleată, întrebându-se ce conținea. Acid? Acetonă? Trupul i se încordă, apoi i se relaxă, când Danny văzu că individul cufundase un burete în găleată și-l storsese. Tipul nu purta mănuși, nici ochelari de protecție.

— Amice, amice, croncăni individul, trebuia să fii mai atent.

Apoi șterse cu grijă sângele de pe fața lui Danny, după care îi spălă picioarele, trecând o cârpă peste fiecare deget. Era plăcut și dureros, în același timp, iar Danny se întrebă dacă nu avea de-a face cu un ritual de dinaintea înmormântării, practicat de kurzi.

În cele din urmă, individul îi puse lui Danny șosetele în picioare și încercă să-l încalțe cu pantofii. Nici vorbă de așa ceva. Tipul dispăru și se întoarse cu o pereche de sandale de cauciuc, îi vârî picioarele în ele, apoi i le legă, așa cum face un părinte cu un copil mic. După acea îl ajută pe Danny să se ridice și, cu un zâmbet încurajator, îl conduse spre ușă. Un mers lent, pentru că Danny se mișca precum o chinezoaică având picioarele legate.

Ușa se deschise în lumina arzătoare a soarelui. După ce ochii i se obișnuiră, Danny văzu că fusese închis într-o șură de piatră, de lângă un țarc pentru animalele fermei. Amice-Amice îl conduse de-a lungul clădirii și făcu semn către scaunul din dreapta al unui John Deere Gator{76} verde. În ciuda durerii pe care o simți, Danny chicoti surprins. Gator-ul era identic cu camioneta pe care o foloseau părinții lui Caleigh la ranch-ul lor din Dakota de Sud. Văzând expresia lui Danny, Amice-Amice rânji. Iar lui Danny îi trecu prin minte că, la urma urmei, s-ar putea să nu fie ucis.

Gator-ul parcurgea un drum de pietriș, mărginit de șiruri de sălcii cu vârful retezat. O briză ușoară agita frunzele lor argintii, răsucindu-le și făcându-le să lucească în lumina soarelui. Cu toată frumusețea sa, drumul avea denivelări care-i provocau lui Danny dureri înfiorătoare. Își ținea picioarele într-o parte, cu gleznele încrucișate. Amice-Amice îi aruncă o privire plină de înțelegere, dar nu reduse viteza.

Drumeagul urcă un deal și ajunse la o intrare dintr-un zid lung de piatră, care avea deasupra obișnuitele cioburi de sticlă. Un paznic se aplecă prin fereastra unei gherete mici, schimbă saluturi cu Amice-Amice, apoi dispăru. După un moment, poarta comandată electronic se deschise și Gator-ul înaintă încet, trecând prin arcadă și intrând într-o curte plină de pomi și de plante. Printre copaci se afla o vilă construită din piatră de culoarea mierii.

Danny văzu dintr-o privire că avea în față o construcție cu două etaje, cu locuința principală așezată deasupra unei arcade alcătuite din ceea ce păreau încăperi de serviciu – bucătărie, spălătorie, camere pentru servitori, etc. Cu ajutorul lui Amice-Amice, Danny coborî din

Gator și urcă niște trepte care-l duseră la al doilea etaj. Acolo, însoțitorul său atinse o tastatură de pe perete, iar o pereche de uși vechi de lemn se deschiseră, balamalele lor nescoțând niciun sunet. În timp ce ochii i se adaptau la schimbarea luminii, Danny auzi la început muzică de pian, apoi un mârâit încet care-l făcu să înlemnească. În timp ce stătea locului, auzi un al doilea mârâit – un sunet cumva mai subțire, la vreo zece centimetri de testiculele sale. Își coborî privirea și văzu un Ridgeback rhodesian{77} care se uita la el, împreună cu un geamăn al său care-și arăta colții.

Amice-Amice chicoti, apoi rosti numele câinilor:

— Castor… Polux…

De îndată, mârâitul încetă. Unul din câini plecă. Celălalt se întinse pe jos și începu să se lingă.

Însoțit de fostul său călău, Danny păși înăuntrul casei și se trezi în cea mai spectaculoasă încăpere în care fusese vreodată. O cameră imensă, cu tavan boltit, înaltă de cel puțin patru metri. Tavanul și doi dintre pereți erau sculptați din blocuri masive de piatră de culoarea mierii. Al treilea și al patrulea perete erau din sticlă. Prin unul se vedea grădina, prin celălalt – o curte interioară luxuriantă, din centrul casei. Pe podeaua de marmură luceau ca niște bijuterii covoare persane. Variațiunile Goldberg{78} dansau prin aer. De unul dintre pereți era lipită o bancă de piatră, a cărei suprafață tare fusese căptușită cu perne acoperită cu covoare. Deasupra băncii se aflau picturi și desene ale unor expresioniști germani. Dintr-o privire, Danny recunoscu opere de Otto Dix, Emile Nolde și Oskar Kokoschka.

Lângă al treilea perete se găsea un șir lung de mese din lemn de nuc lustruit manual, pe care se aflau un calculator, un sistem stereo Bose și un cvartet de monitoare plate, fixate de perete. Un bărbat, care stătea pe un scaun ergonomic Aeron în fața monitoarelor, bătea de zor la ceea ce reprezenta ideea Microsoft-ului despre o tastatură ergonomică. Bărbatul avea, într-un toc prins în spate, un pistol calibrul .45, care arăta foarte neergonomic. Amice-Amice îl atinse pe Danny pe umăr și-i făcu semn să aștepte. Apoi se apropie de bărbatul care lucra la calculator.

Danny se uită la grupul de monitoare cu circuit închis, care arătau diferite uși și porți, drumul care ducea către vilă, precum și interiorul șurei în care fusese bătut. Se înfioră, apoi își îndreptă atenția spre picturi, în principal către una cu totul deosebită de celelalte. O lucrare impresionistă, una cu frunze de palmier albastre-verzi, cum făcuse Matisse în timpul călătoriilor sale în Maroc. Plasată perfect, pictura oglindea culorile vibrante ce se vedeau prin fereastra ce dădea spre curtea interioară. Danny fu atât de șocat găsind un Matisse într-un loc atât de neașteptat, încât nu observase că bărbatul de la calculator venise lângă el.

Și, fiind prea obosit ca să tresară, se mulțumi să reacționeze încet și cu întârziere.

Bărbatul era cu câțiva ani mai în vârstă decât el și avea cam aceeași înălțime. Părul lui, negru ca tăciunele, trebuia tuns. Avea pe obraz o urmă de barbă. Când îi întinse mâna lui Danny, la încheietură îi clipi un Rolex.

— Remy Barzan, zise el, apoi făcu un gest spre divanul acoperit cu covoare. Pot să vă ofer ceva?

Danny nu răspunse imediat, ci se așeză doar pe locul ce-i fusese oferit. Încerca să înțeleagă cum putea cineva care avea un Matisse și asculta Variațiunile Goldberg să stea în fața unui monitor uitându-se cum e torturat un om. Dură un minut până când Danny își făcu ordine în gânduri. Apoi zise:

— Da. O injecție cu novocaină mi-ar fi de folos. Și șampanie.

Gazda păru surprinsă.

— Șampanie?

— Sărbătoresc, îi explică Danny.

— Da? Ce anume?

— Un timp am crezut că o să ajung în cada cu acetonă.

Barzan păru stânjenit și plin de regrete. Oftă și zise:

— Ei bine, noaptea abia a început.

• Capitolul 16

Nu aveau novocaină, dar Barzan aduse ceva aproape la fel de bun: ulei de cuișoare. Danny turnă extractul pe o bucată de vată și o apăsă cu grijă pe marginea dintelui rupt. Gingia începu să-l înțepe, dar, spre surpriza lui Danny, durerea dispăru aproape instantaneu.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, îi zise Barzan.

— Nu-i nimic, mormăi Danny, deși nu credea astfel.

Scuzele lui Barzan nu-l puteau face să uite ce pățise. Dar învățase lecția că nu-i bine să pui la îndoială autoritatea cuiva când ești într-o poziție de inferioritate. Individul îi era gazdă. El abia putea să meargă. Era mai bine să aștepte și să vadă ce se întâmpla.

— Nu știam ce pățise Chris, zise Barzan. Deși am bănuit că pățise ceva.

— Era prietenul dumneavoastră?

— Da, zise Barzan, trecându-și mâna prin păr. Ce-ar fi să vă odihniți un pic? O să am grijă să vi se aducă niște haine. Putem discuta ceva mai târziu.

Nu fusese o propunere, dar Danny nu avea oricum chef de vorbă în momentul acela. Când vorbea, se mișca ceva în urechea sa stângă și o durere groaznică îl fulgera prin falcă. Unul dintre angajații lui Barzan aduse un scaun vechi pe rotile. Danny ar fi preferat să meargă, dar picioarele i se umflaseră și-l înjunghiau. Arătau ca niște tomate răscoapte, care puteau să plesnească oricând. Danny oftă, se așeză pe scaun și se sprijini de speteaza acestuia.

— Ne vedem la cină, îi spuse Barzan.

Danny adormi într-un fotoliu de piele așezat lângă fereastra unui dormitor cu vedere spre curte. Avea picioarele cufundate într-o cădiţă cu apă rece ca gheața, care i le amorțea. Avu parte de un somn profund și fără vise, care dură ore în șir și se sfârși printr-o contractare involuntară a mușchilor care-l făcu să se trezească speriat, fără să-și dea seama unde se află.

Apoi își aminti.

Dincolo de fereastră, soarele se profila trandafiriu în spatele zidurilor curții. Apa în care își ținea picioarele se încălzise. Vocea lui Billie Holiday plutea prin hol.

Danny se ridică încet și se împletici pe podeaua de piatră, în drum spre baie. Acolo deschise robinetele de la cadă și reglă temperatura apei. Apoi se duse la chiuvetă și se rezemă de aceasta, simțindu-se amețit, plin de vânătăi și cuprins de greață. Fără niciun chef, se privi în oglindă și gemu, văzându-se. Partea din față a cămășii era plină de sânge, de parcă ar fi fost stropit cu apă murdară. Buza de jos îi fusese

ruptă, obrajii erau plini de vânătăi, avea ochiul drept umflat. Se strâmbă și fu uimit descoperind golul în locul în care avusese un dinte.

Baia îl refăcu – deși nu într-atât încât să se simtă bine. Ajunse și la această stare cu ajutorul unui Percocet{79} care-i fu adus în cameră pe o tavă de argint, însoțită de o sticlă rece de St. Pauli Girl{80}. Luă două pilule și-și puse hainele pe care i le trimisese Barzan. Pantaloni de in de culoare închisă, o cămașă albă și sandale de piele. Sandale mari. Întrebându-se când vor începe să-și facă efectul pilulele, Danny se târî după un servitor, urmându-l pe acesta într-o sufragerie în care Remy Barzan stătea pe un scaun lângă focul care ardea.

Un alt servitor aduse încă un rând de bere. Barzan își ridică băutura, într-un fel de toast.

— Noroc, zise el. Acum povestiți-mi despre dumneavoastră și Zebek.

La început îi fu greu să vorbească, dar, pe măsură ce Percocet-ul începu să aibă efect și durerea dădu înapoi, Danny deveni aproape vorbăreț. Avu nevoie de aproape o oră, dar povesti toate lucrurile importante, de la întâlnirea de la Admirals Club la căutarea calculatorului lui Terio, la moartea lui Inzaghi și la zborul său spre Istanbul. Barzan ascultă atent, ca un bun ziarist, punând doar câteva întrebări. La un moment dat, intră un servitor, cu un castron aburind cu supă de usturoi și cu un platou cu pâine și brânză. Danny hăpăi totul, descoperind surprins că era foarte flămând. După ce povestea se termină, Barzan îl puse pe Danny să i-o povestească încă o dată, încercând să scoată la iveală amănunte pe care acesta le omisese – telefoanele pe care le dăduse Terio lui Patel, modul în care Zebek îi dăduse de urmă, pierderea dischetei pe care Danny copiase fișierele…

— Deci dumneavoastră i-ați dat numele oamenilor cărora le-a telefonat Chris, zise Barzan.

Danny dădu din cap.

— Câte nume?

— Doar două, răspunse Danny. De fapt, trei.

— Patel…

— Un tip pe nume Rolvaag…

— Norvegianul, zise Barzan, ca pentru sine. Deci așa îl chema.

— Ole Gunnar Rolvaag.

Barzan dădu din cap.

— Deci pe listă erau trei nume. Patel, Rolvaag… enumeră el, socotind pe degete. Și cine mai era?

— Dumneavoastră, recunoscu Danny.

Barzan se gândi la cele aflate și zise:

— Deci așa a aflat Zebek că am luat legătura cu Chris…

— Cred că da. Adică da, sunt absolut sigur.

Kurdul clătină din cap și oftă.

— Nu știam ce-o să se întâmple, îi spuse Danny. Aflarea apelurilor

telefonice e o treabă de rutină. Asta face un detectiv particular.

— Dar în cazul asta au fost uciși niște oameni.

— Știu.

Barzan părea cuprins de regrete.

— Patel, apoi… Menajera mea dorea doar să împrumute mașina…

— Mi s-a povestit despre ea, în Istanbul. Donata – cea din biroul dumneavoastră – a menționat bomba din mașină. Îmi pare rău.

— Poliția a spus că trebuie să fi fost un kilogram de explozibil C-4, continuă Barzan. Legat de sistemul de aprindere. Când a explodat, parcă explodase toată strada. Erau cioburi pretutindeni. Și bucăți din trup.

— Atunci ați venit aici, zise Danny.

Barzan dădu din cap și schimbă subiectul – într-un fel.

— Aveți idee ce căuta Zebek?

— Unde? întrebă Danny.

— În Italia.

Danny se gândi.

— Ce căuta în calculator? Nu știu. El nu mi-a spus, eu n-am întrebat. Secrete industriale? întrebă el, după un timp. Dumneavoastră știți? întrebă el, după altă pauză.

Spre surprinderea lui Danny, gazda sa dădu aproape imperceptibil din cap.

— Cred că da…

Danny așteptă ca Barzan să continue, apoi, văzând că acesta tace, aproape explodă:

— Despre ce-i vorba?

— Trei inele.

Danny crezu că nu auzise bine.

— Poftim?

— Cred că a căutat trei inele. Niște fișiere JPEG, care arătau trei inele.

„Cred că de vină e Percocet-ul…”

— Ce înțelegeți prin trei inele? întrebă Danny.

Barzan nu-i răspunse.

— Ăsta-i motivul pentru care Chris a discutat la telefon cu Rolvaag din Norvegia. Apropo, ați încercat să luați legătura cu el?

— Încă nu.

— Poate că ar fi momentul. Știți în ce oraș locuiește?

— În Oslo. Lucrează la Institutul din Oslo.

— Putem să-l avertizăm, dacă nu-i prea târziu, zise Barzan, cu o voce inexpresivă, apoi se lumină la față. Și poate obținem raportul!

— Ce raport?

Dar figura lui Barzan se întunecă din nou.

— Nu cred ca Rolvaag are vreo șansă.

Kurdul se ridică, se duse la un birou vechi pe care se afla un telefon foarte modern, se așeză și începu să dea telefoane, încercând să obțină numărul de la informațiile din Norvegia. Nu era o treabă ușoară. Danny simțea efectul medicamentului și privea focul care pâlpâia. Aproape adormise când auzi sunetul amplificat al telefonului care suna. Barzan comutase telefonul pe difuzor.

Răspunse un robot. O voce de femeie spunea ceva în limba norvegiană.

— Bineînțeles, zise Barzan. În Norvegia e noapte, cum de nu m-am gândit. Institutul e închis.

Barzan se pregătea să pună receptorul în furcă, dar cineva răspunse la celălalt capăt al firului.

— *Hallo*! *Vaersa snill.*

Asta li se întâmplă majorității oamenilor de pe planetă. Era evident că femeia cerea celui care apelase să aștepte până când se termina mesajul robotului. Barzan se supuse. Dură vreo douăzeci de secunde.

— *Hallo,* zise femeia. *Taak.*

Barzan luă receptorul, dar telefonul rămăsese comutat pe difuzor.

— Vorbiți englezește? întrebă Barzan.

— Da, răspunse femeia.

— Încerc să iau legătura cu Ole. Ole Rolvaag.

— Ole? Îmi pare rău, nu se poate.

— Pot să-i las un mesaj?

— Regret, nu se poate.

— Dar…

Femeia începu să vorbească repezit.

— Vreau să spun că e mort. A fost ucis pe unsprezece august.

— Înțeleg, zise Barzan.

Apoi se auziră paraziți pe fir, după care cei doi începură să vorbească în același timp.

— Eu…

— El…

— Vă rog, zise Barzan.

— A fost un accident, spuse femeia. Ole pleca de la serviciu cu bicicleta și o mașină a venit și l-a lovit. A fost ucis pe loc. Poliția n-a găsit mașina.

Barzan își drese glasul.

— Domnul Rolvaag…

— Doctorul Rolvaag.

— Lucra la ceva pentru un prieten al meu, Christian Terio.

— Da?

— Analiza unui artefact. Cu cine aș putea să discut ca să obțin o copie după acest raport?

— Puteți discuta cu mine, răspunse femeia, ca într-un cântec

scandinav. Totul se află în baza de date. Orice raport e disponibil dacă se plătește taxa.

Barzan începu să dea informații: numele lui Terio, data aproximativă a lucrării, dar femeia îl opri.

— Noi catalogăm datele după numele solicitantului, în ordine alfabetică. Acesta este primul criteriu. Vă rog să-mi dictați numele.

Barzan se supuse.

— Bine. Să arunc o privire.

Cei doi o auziră bătând ceva la tastatura calculatorului.

Dură în jur de un minut.

— Nu, zise ea. Nu găsesc asta. Am avut recent necazuri cu calculatoarele. Poate că ar trebui să mă uit în dosare, care sunt păstrate împreună cu artefactele. Vreți să așteptați? Sau să sunați mai târziu?

— Nu, o să aștept, zise Barzan. O să aștept.

Danny nu știa de ce „cele trei inele” erau atât de importante, dar după nerăbdarea și neliniștea lui Barzan își dădea seama că erau într-adevăr importante.

În cele din urmă, femeia ridică din nou receptorul.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu găsesc nimic. Dosarul lipsește! *Nici artefactul nu mai e acolo*, deși l-am văzut acolo. Am văzut chiar și cutia din plexiglas pentru probe. Și nimeni n-a semnat de ieșire, continuă ea, cu voce ce exprima indignarea. Așa ceva nu se întâmplă la Institutul din Oslo! Există niște proceduri…

— Ei bine, începu Barzan.

— O să pun niște întrebări mâine, îi făgădui femeia, și o să vă sun.

— Ar fi minunat, zise Barzan, descurajat. Mulțumesc.

— Bine. Cine sunteți?

— Remy Barzan.

Femeia îi ceru să-și spună numele literă cu literă și și-l notă.

— Bine, zise ea. O să vă las un mesaj.

— Mulțumesc.

— *Ha det,* spuse ea, amabilă. La revedere.

Barzan puse receptorul în furcă.

— Ce-i cu raportul acela? Ce artefact? Despre ce vorbea femeia? întrebă Danny, deși avea impresia că-i pe jumătate adormit.

Barzan își lăsă capul într-o parte, se uită la el, apoi se uită la ceas și se ridică în picioare.

— O să discutam despre astea mâine. Trebuie să dau niște telefoane, iar dumneavoastră aveți nevoie de un dentist. Acum trebuie să dormiți.

•

Dimineața, buzele lui Danny fură cusute de o tânără timidă, care putea să fie – sau să nu fie – prietena lui Barzan. După aceea, tânăra îl

conduse afară, unde aștepta un jeep. În mașină stătea un puști solid, care citea o revistă cu benzi desenate. Alături de el se afla o pușcă automată M-16. Când îl văzu pe Danny, puștiul zâmbi și aruncă revista pe bancheta din spate. Apoi conduse în tăcere până la un orășel aflat la vreo cincizeci de kilometri, unde opri în fața unei clădiri. O firmă mare, aflată deasupra ușii din față, arăta cu ce se ocupau cei de acolo. Firma, pe care era pictat un premolar care radia de bucurie, îi aminti lui Danny de o cârciumă englezească – Dintele Fericit, sau ceva de genul acesta. Ideea de a se trata la un dentist dintr-un asemenea loc nu-l atrăgea pe Danny, dar doctorul Cirlik se dovedi a fi eficient și capabil să lucreze fără să-i provoace durere. După o oră, Danny se alese cu o coroană dentară din oțel inoxidabil și fu trimis acasă cu o cutie de antibiotice. Dentistul îi ținu o oglindă ca să se privească în ea. Danny consideră că bucata de metal strălucitor de pe dintele său arăta aproape la fel de rău ca și golul de dinainte.

Când se întoarse la vilă, îl găsi pe Barzan stând în curte, la o masă lungă de lemn, citind un ziar. Cei doi Ridgeback îl flancau ca niște paranteze bej, moțăind pe sol. Barzan îi făcu semn spre un scaun din partea cealaltă a mesei, iar Danny se așeză pe el.

— Aveți o casă frumoasă și plăcută.

Barzan zâmbi.

— Nu-i a mea. Văzând surpriza lui Danny, kurdul adăugă: Aparține unui prieten din Ankara. E membru în parlament. Dacă aș fi stat într-una dintre locuințele familiei mele, Zebek m-ar fi găsit într-o zi sau două. Așa, o să dureze ceva mai mult.

— Hmmm… mormăi Danny.

— În momentul ăsta, poate beneficia de o bonificație. Dacă mă găsește pe mine, vă găsește și pe dumneavoastră.

— Atunci ar trebui…

Barzan îl întrerupse înainte ca Danny să-și poată termina fraza.

— Sunteți liber să plecați.

Adevărul era că Danny nu avea unde să se ducă, nu avea unde să se ascundă. Își aminti că Danny Cray se afla pe lista afacerilor nerezolvate a lui Zebek, ca și Remy Barzan. Barzan nu-l urmărise, dar îl răpise. Îl adusese în vila aceea pentru că-i înțelesese greșit intențiile, însă asta se întâmplase din vina lui Danny, care umblase prin Uzelyurt, *căutându-l* pe omul care stătea acum în fața sa. Îl căutase pentru că Remy Barzan fusese una dintre cele două piste rămase. Ole Gunnar Rolvaag fusese cea de-a doua.

— Poate că n-o să ne găsească, sugeră Danny.

Barzan clătină din cap.

— Ba da, o să ne găsească. E un yezidi. Chiar dacă jumătate dintre tipii de la punctele de control mă informează ce se întâmplă, găsirea noastră e doar o chestiune de timp să ne dea de urmă.

— Adică am încurcat-o...

Barzan zâmbi:

— Poate că nu. Poate că o să acționăm înainte să ne găsească. Poate că o să-i venim de hac înainte să ne vină el nouă. Să sperăm că va fi așa.

În ciuda faptului că Barzan privise cum e torturat, Danny îl plăcea. Îi plăcea simțul bizar al umorului de care dădea dovadă și modul în care nu ieșea în evidență. Danny își dădu seama că dorea să afle mai multe despre gazda sa.

— Cum e familia dumneavoastră? întrebă Danny.

— Mare. Șase fii, trei fiice, patru unchi, cinci mătuși, douăzeci de veri, bunici. Am doi frați militari – unul face parte din armată și-l hăituiește pe celălalt, care face parte din PKK. Doi sunt oameni de afaceri – unul se ocupă de treburi legale, celălalt de treburi ilegale. Ceilalți – unul face politică, altul nu. Cel care nu face politică sunt eu. Am o vie lângă Cappadocia care produce vinuri destul de bune, mi-am făcut un loc al meu în presa franceză, în legătură cu problemele kurzilor. Sunt diletantul familiei. Zâmbi și turnă pentru fiecare câte un pahar de scotch, fără gheață. Dumneavoastră?

Danny ridică din umeri.

— N-am o familie atât de mare. Am doi frați. Nu avem niciun general, nici vreun senator.

— E mai bine așa, glumi gazda sa.

Când sosiră cafelele, însoțite de o farfurie cu baclavale cu fistic, Danny întrebă ce-i cu cele trei inele.

Barzan strânse din buze.

— O să discutăm despre asta mai târziu. Spuneți-mi, cât de multe știți despre noi?

— Care „noi”?

— Yezidii, îi răspunse Barzan. Sau kurzii.

Danny își aminti conversația pe care o avusese cu părintele Inzaghi.

— Inzaghi mi-a povestit câte ceva, dar pe mine mă preocupa doar calculatorul. Se opri, încercând să-și amintească. Mi-a spus că yezidii îl venerează pe diavol.

Barzan chicoti.

— Mulți oameni țin minte asta, dar lucrurile sunt ceva mai complicate. Kurzii, îi explică el, erau un popor fără țară – ca evreii înainte de înființarea Israelului. Teritoriul de baștină al kurzilor cuprindea regiunea istorică numită Mesopotamia, care consta în bucăți, bucățele și fâșii întregi din Turcia, Irak, Siria, Iran și Azerbaidjan. Suntem treizeci de milioane, îi spuse Barzan, pe o suprafață de mărimea Texasului. Dacă am avea propria țară – dacă ar exista un Kurdistan – am avea mai mulți locuitori decât orice stat din Liga Arabă, cu excepția Egiptului. De aceea nu vom avea niciodată o

țară.

Kurzii aveau limbă și obiceiuri proprii, dar Barzan nu credea că va exista vreodată un stat suveran al acestora, indiferent cât de mult ar lupta pentru asta. Tribalismul îi făcuse să se certe între ei, iar pragmatismul politic din zonă conspira să-i mențină în aceeași stare.

Yezidii erau unul dintre grupurile subetnice kurde. O parte din kurzi erau creștini, alții erau musulmani, zoroastrieni, yezidii, iar alții nu puteau fi categorisiți în vreun fel. Aveau o experiență îndelungată în participarea la insurecții împotriva guvernelor care-i conduceau. Nu era nimic surprinzător în faptul că asta ducea la contrainsurecții de-o violență copleșitoare, în urma cărora sate întregi erau rase de pe fața pământului, iar limba și cultura kurde erau interzise. În Irak, kurzii fuseseră atacați cu arme chimice și biologice. În Turcia, duceau de câteva decenii un război de gherilă, care continua și acum, deși intensitatea lui se redusese.

Danny se cutremură.

— Mi se pare că-i vorba de o existență dură…

Barzan ridică din umeri.

— Eu am avut noroc, zise el. A fost mai greu pentru Zebek. Mult mai greu.

— Cum așa?

— Când părinții i-au fost uciși, a fost dus în orașul subteran…

— Există un oraș subteran?

— Există o mulțime, răspunse Barzan. Tot estul Anatoliei e plin de ele. Probabil că numai în Cappadocia sunt o duzină. Turiștii stau la coadă ca să intre în ele. Nu-s chiar atât de multe în regiunea asta atât de îndepărtată, dar există câteva celebre în Siria.

— Dar ați spus că sunt orașe…

— Seamănă mai degrabă cu niște furnicare. Roca este tuf, ușor de săpat. Sunt străvechi. Arheologii cred că au fost construite cu nouă mii de ani înainte de Hristos – că sunt aproape la fel de vechi ca Sfinxul.

— Sunt mari? întrebă Danny. Mari precum cisterna din Istanbul?

— Oh, mult mai mari. Cel de lângă Uzelyurt – Nevazir – are diametrul de un kilometru și e adânc de șapte etaje. Are un sistem propriu de ventilație, uși etanșe și depozite pentru mâncare și apă. În el pot trăi mii de oameni timp de câteva săptămâni.

— Dar de ce? Pentru ce au fost făcute?

— Nimeni nu știe. Par a fi locuri de refugiu, ascunzători străvechi, unde să te ascunzi din calea cuceritorilor de tot felul. Oricum, într-un asemenea loc a fost dus Zebek după ce părinții săi au fost uciși – în orașul subteran Nevazir. S-a considerat că-i locul cel mai sigur unde putea fi ascuns și, într-un fel, așa a fost. Dar n-a avut efectul dorit. Oamenii care l-au lăsat acolo au fost uciși în ziua următoare.

— Și?

— A rămas singur. Avea șase ani. Lumânarea a ars și a rămas în beznă, la treizeci de metri sub pământ.

— Doamne! Și cât timp a stat acolo? întrebă Danny.

Barzan ridică din umeri.

— Câteva zile. Probabil patru sau cinci zile.

— Doamne!

— Se spune că era cam sărit de pe fix când a ieșit.

— Da, nu-i de mirare, comentă Danny, cu glasul plin de sarcasm.

— A avut noroc.

— Oare?

— Există kurzi care sunt pur și simplu măcelăriți în aceste represalii periodice. Dacă o familie are bani, își încuie casa și pleacă. Așteaptă până când situația se remediază. Părinții mei m-au dus la Paris pe când aveam cinci ani. Rudele lui Zebek l-au dus la Roma cam în aceeași perioadă. Eu m-am întors abia acum cinci, șase ani.

— Întreaga dumneavoastră familie a plecat?

Barzan clătină din cap.

— Aproape toată. Bunicul meu a rămas să aibă grijă de lucruri.

— Vorbiți de șeicul Mounir?

Barzan dădu din cap.

— Nu păreți surprins că știu cine este? întrebă Danny.

— Bineînțeles că nu sunt. Cum credeți că ați ajuns aici?

— Nu știu, mormăi Danny. Credeam că de vină e individul cu tricoul pe care scrie Kukoc sau cel care spune întruna „amice, amice”…

— Sigur, ei v-au adus aici, dar…

— Ei lucrează pentru Mounir? întrebă Danny.

Barzan se încruntă.

— Nu lucrează. Ei sunt un soi de… mandatari. Fac ceea ce le cere bunicul meu, dar acționează și în calitate de reprezentanți ai săi. Uneori fără ca el să știe.

— Mounir ce este? Primar?

Barzan zâmbi.

— E unul dintre Vârstnici.

Din modul în care vorbise Barzan, Danny își dădu seama că termenul începea cu majusculă și se întrebă ce însemna.

Văzându-i expresia. Barzan îi spuse:

— Ați fost onorat.

Apoi începu să-i explice că yezidii erau conduși de un imam, ales pe viață de un consiliu de nouă Vârstnici din diferite regiuni geografice.

— Precum papa, sugeră Danny.

— Mai mult sau mai puțin.

— Dacă bunicul dumneavoastră este yezidi, atunci și dumneavoastră sunteți?

Barzan dădu din cap.

— Yezidii sunt un popor străvechi. Unul dintre cele mai timpurii mituri ale potopului – cel care ulterior a fost cunoscut drept potopul lui Noe – a apărut prima oară în miturile yezidi din Kurdistan.

Danny se încruntă.

— Deci sunteți un yezidi. Îl adorați pe diavol?

Nu i se părea că Barzan arăta a adorator al diavolului.

Barzan zâmbi și-i răspunse:

— Nu sunt un om religios.

— Asta însemnă că sunteți un yezidi îndepărtat de credință?

— Exact.

— Și șeicul Mounir?

— Ah, cu el lucrurile stau altfel. Bunicul meu e de modă veche.

— Asta înseamnă că…

— Că îl venerează pe îngerul Păun, Malak Tawus. Cel pe care dumneavoastră îl numiți Lucifer.

Danny rămase cu gura căscată.

— Puteți să-l considerați adorator al diavolului, dacă doriți, dar n-o să înțelegeți esența poveștii. Yezidii cred că Tawus a fost cel mai puternic și mai minunat dintre îngeri. A fost favoritul lui Dumnezeu.

— Ca Lucifer, remarcă Danny.

— Dar, în tradiția yezidi, continuă Barzan să explice, nu exista căderea din cer, nici lupta pentru sufletele oamenilor. *Scriptura neagră* ne spune că Dumnezeu a creat pământul în șase zile și s-a odihnit în a șaptea zi. Apoi, în a opta zi, și-a pierdut interesul pentru pământ. Atenția sa a fost atrasă de alte lucruri, iar Tawus a devenit supraveghetor în numele său. Ni s-a spus că într-o zi Tawus va veni printre noi, pe pământ. Iar atunci lumea va aparține yezidilor, pentru că noi am fost singurii săi credincioși.

Danny nu vedea cum putea povestea asta să aibă vreo legătură cu ceea ce i se întâmplase lui însuși, lui Terio sau lui Patel. Așa că încercă să readucă discuția la subiectul inițial. Sau încercă să facă acest lucru.

— Aseară ați spus că Terio v-a trimis niște fișiere.

— Atașate la e-mail. N-au ajuns niciodată.

— Ați spus că aveau legătură cu trei inele, îi reaminti Danny.

Barzan dădu din cap.

— L-am întâlnit pe Chris pe când făcea cercetări la Istanbul. Ne-am simpatizat și l-am ajutat să ia legătura cu anumite persoane din Diyarbakir. Era acolo atunci când a fost asasinat imamul.

Văzând surpriza lui Danny, Barzan îi explică: imamul era conducătorul spiritual al yezidilor. Avea optzeci și șapte de ani și deținea funcția aceea de aproape cincizeci de ani.

— Și cum s-a întâmplat?

Barzan nu dădu mare importanță întrebării.

— Doi indivizi pe o motocicletă. Unul conducea, celălalt a tras.

— Și au fugit?

Barzan dădu din cap.

— De ce? întrebă Danny. Dacă omul avea optzeci și șapte de ani…

— Întrebarea trebuia să fie: cine? Poliția a dat vina pe Partidul Kurd al Muncitorilor, adăugă Barzan, după o scurtă pauză.

— Și dumneavoastră?

— Eu știu cine a făcut-o. Zebek.

— Dar dacă imamul avea optzeci și șapte de ani, de ce…

Barzan dădu din mâna dreaptă, ca și cum ar fi spus: „Răbdare!"

— După aceea, Chris a venit în Uzelyurt. Voia să scrie despre succesiunea yezidilor. Zicea că-i „o ocazie care apare o dată în viață". Și, bineînțeles, voia să vadă *sanjak*-ul. Trebuia să vadă *sanjak*-ul.

Se vedea că termenul *sanjak* nu însemna nimic pentru Danny.

— E o statuie religioasă, îi explică Barzan. Există douăsprezece triburi yezidi și fiecare are propriul său *sanjak*. Unele au chiar două. Noi o ținem pe a noastră în Nevazir, orașul subteran despre care v-am povestit.

Unul din câinii care stăteau lângă Barzan își înălță capul. Urechile i se ciuliră, iar botul i se întoarse cu 180 de grade. *Hauuu*. Un lătrat încet, meditativ, de parcă animalul s-ar fi întrebat: „Ce-i asta?" Barzan mângâie câinele după urechi și continuă:

— Chris a fost fascinat de orașul subteran. A spus că-i singurul exemplu din lume de „înmormântare colectivă".

— Și acolo se află o statuie?

— *Sanjak*-ul.

— Probabil că-i greu s-o vezi. Ce folosiți? O lanternă? Lumânări?

Barzan chicoti.

— De fapt, n-a văzut-o nimeni de vreo cincizeci de ani. Iar eu am… încălcat regulile permițându-i lui Chris s-o vadă. Dar, adăugă el, ridicând din umeri, am spus că nu-s religios. Pentru mine nu-i vorba decât de un artefact cultural.

— De ce n-a văzut-o nimeni de cincizeci de ani?

— Pentru că ar fi fost distrusă, dacă n-ar fi fost ascunsă, îi explică Barzan; văzând mirarea lui Danny, continuă: Chiar și după Atatürk, țara asta e tot o societate islamică. Probabil că știi că islamul interzice să reproduci imaginea a ceea ce are suflet. De aceea frescele din bisericile vechi au chipurile distruse și de aceea musulmanii au acoperit cu ipsos mozaicurile din Aya Sofia. Când sunniții găsesc picturi sau statui de sfinți, le distrug – așa cum au făcut talibanii cu statuile lui Buddha din Afganistan. Pentru prima oară, Barzan nu găsi cuvântul potrivit în engleză. Cum se numesc cei care sparg asemenea picturi?

— Iconoclaști, sugeră Danny, surprins.

— Exact! exclamă Barzan. În Turcia, picturile și frescele au chipurile distruse. Fețele sunt răzuite, imaginile stricate. Și animalele. Chiar și înainte ca islamul să devină dominant au existat iconoclaști creștini – pe la anul 800. Timp de secole, au fost vânate orice opere de artă care înfățișau o figură omenească. De aceea a fost ascuns *sanjak*-ul! Chiar și în Nevazir, statuia sta acoperită mereu, cu excepția momentului în care Vârstnicii se întâlnesc să aleagă un nou imam. Atunci statuia este dezvelită, pentru ca aceasta să urmărească procedura – și poate ca s-o influențeze.

— S-o influențeze?

Barzan ridică din umeri.

— Poate le dă vreun semn. Pentru mine, e un ritual fără niciun înțeles. *Sanjak*-ul e o statuie și atât. Pentru bunicul meu este plină de înțelesuri, e un obiect sfânt.

„Interesant”, își zise Danny, dar nu vedea cum asemenea informații îi puteau salva viața. Voia să-i reamintească lui Barzan de cele trei inele, când, dintr-odată, câinii săriră în picioare și, lătrând nebunește, se repeziră spre o latură a casei. Telefonul celular al lui Barzan începu să sune. Acesta îl deschise. După câteva cuvinte, se ridică și zise:

— Lipsesc câteva minute.

— Ceva probleme? întrebă Danny.

Barzan clătină din cap.

— Niște soldați de la punctul de control. Vin să mă vadă la două zile o dată.

•

În timp ce gazda sa discuta cu soldații, Danny încercă să priceapă ceea ce i se povestise. Nimic nu se potrivea. Dacă Barzan avea dreptate, atunci conducătorul spiritual al yezidilor fusese asasinat de Zebek. De ce? Și ce legătură avea asta cu statuia religioasă din orașul subteran?

Când Barzan se întoarse după câteva minute, cu câinii mergând tăcuți în urma sa, Danny îi reaminti de cele trei inele.

— Mi-ați spus că totul e legat de ele.

— Este, fu de acord Barzan. Dar trebuia să aflați de *sanjak,* altfel n-ați fi înțeles nimic. Chris a vrut să-l vadă. De fapt, dorea să-l fotografieze, iar eu l-am ajutat. Vreți să vedeți poza?

— Bineînțeles.

Barzan se ridică și se duse în casă. După un timp, se întoarse zâmbind, cu o fotografie în mână.

— Mă interesează să aflu ce credeți, zise el, întinzându-i poza lui Danny.

Acesta văzu, dintr-o privire, cu fusese fotografiată cu ajutorul unui bliț. O lumină albă, puternică, pătrunsese într-o capelă în formă de peșteră, săpată în tuf de culoarea mierii. În centrul fotografiei, pe un

altar, se afla un bust sculptat în lemn – bustul lui Zerevan Zebek.

Danny rămase cu gura căscată. Avea puțin păr pe cap, dar acesta i se zburlise. Avea de-a face cu o bizarerie.

— Vă bateți joc de mine!

Asemănarea era perfectă.

— Chris a avut aceeași reacție.

Lui Danny nu-i venea să creadă. Ochii cu pleoape grele și pomeții înalți, bărbia cu gropiță și ciuful de pe frunte. Nu putea fi vorba de o întâmplare. *Sanjak*-ul îl reprezenta pe Zebek.

— De unde știa Terio pe cine îl înfățișa *sanjak*-ul?

— Nu știa. Știa doar că văzuse figura aceea în Diyarbakir. Un bărbat care cobora dintr-un Bentley.

— Și l-a ținut minte?

Barzan dădu din cap.

— Nu vezi multe mașini Bentley atât de departe de Ankara. Iar dacă vezi una, e normal să-l privești pe cel care coboară din ea.

Danny își aminti de prânzul luat cu Inzaghi și de gluma făcută de preot. „Crezi că diavolul umblă într-un Rolls…" Își aminti și de întâlnirea cu „Belzer" de la Admirals Club. „Se zice că-i în cârdășie cu mafia… Se spune că-i încarnarea diavolului." Fraza provocă niște legături în mintea lui Danny.

— Și ce-ar trebui să credem? întreb el. Că Zebek este Tawus?

Înainte ca Barzan să apuce să răspundă, telefonul celular sună pentru a doua oară. Kurdul răspunse, după ce scoase un oftat. Urmă o scurtă conversație într-o limbă pe care Danny n-o înțelese, apoi gazda sa închise telefonul și se ridică.

— O să terminăm discuția mai târziu. Mă așteaptă mașina.

— Mașina?

— Trebuie să mă întâlnesc cu bunicul meu.

— Cu Mounir? Și când o să vă întoarceți? întrebă Danny.

— Peste o zi. Poate două. Bătrânul se va duce mâine-dimineață la Diyarbakir, apoi la Zürich. Nu pot să-l las să plece înainte să discut cu el.

— Și dacă veți fi văzut?

— Nu voi fi.

— Dar dacă vin soldații? întrebă Danny. Ce trebuie să fac?

— Layla o să aibă grijă. E cea care v-a aranjat buza. Rămâneți nevăzut și totul va fi bine.

•

Danny își petrecu noaptea în biblioteca vilei, scăldându-și picioarele în săruri Epson și creierul în Percocet. Găsi pe masă un clește și un cablu cu nouă fire de cupru, așa că își pierdu timpul până la cină făcând o mască a lui Zerevan Zebek. Satisfăcut în cele din urmă de imaginea creată, mototoli sârmele, făcându-le ghem, și le aruncă în

coșul pentru gunoi.

„Cleștele e o sculă extraordinară, își zise Danny. Poți să faci lucruri interesante cu el.” Poate o să creeze ceva pentru Barzan – un dar de mulțumire pentru că nu îl ucisese.

Proprietarul vilei avea gusturi eclectice, poseda o colecție importantă de discuri cu muzică de jazz și un perete plin cu cărți despre artă, pe care Danny nu le mai văzuse până atunci. Răsfoia un catalog despre lucrările lui Caillebotte, în timp ce asculta un CD al Lisei Ekdahl, când un servitor îi aduse cina pe o tavă de aramă. Humus și pâine, tabbouleh, orez și kebab de legume. Și o sticlă rece de vin alb.

Într-un fel, era perfect. Însă, de fapt, avea nevoie de Caleigh. Rezistă tentației de a o suna – probabil că avea să-i închidă telefonul în nas, iar el nu știa ce să-i spună…

•

Dimineața, picioarele aproape că-i reveniseră la dimensiunile normale. Ar fi putut să-și pună pantofi, dacă ar fi avut. După ce-și luă micul dejun în curte, căută cleștele din bibliotecă și începu să se joace cu el, stând sub un cais. Trecu o oră, apoi a doua. Femeia care-i cususe buza trecu pe lângă el și, văzând micile obiecte pe care le făcuse, începu să chicotească și bătu din palme.

— Pentru șax, nu-i așa?

Danny dădu din cap.

— Pentru șax, o aprobă el. „Ce naiba înseamnă șax?”

— Asta, întrebă ea, ridicând piesa cea mai mare către soare, este *rece*?

Danny nu știa ce să spună. Apoi îi pică fisa. Făcuse un joc de șah – sau începuse să facă unul.

— Da, exclamă el, ăsta-i rege, iar ăsta-i turn. Iar ăsta-i nebunul.

— Atât de bine! zise tânăra. Poate… da, cred… e un artist!

— Mulțumesc, zise Danny.

Fusese cel mai frumos compliment pe care-l primise de mult timp. Dar obosise și-l dureau degetele. Puse cleștele deoparte, se duse în bibliotecă și se așeză în fața calculatorului. În timp ce-l pornea, se uită la șirul de monitoare de televizor de pe perete. Unul dintre ele arăta poarta din față, unde câinii dormitau pe pământ ca niște sfincși. Un al doilea își schimba imaginea la fiecare câteva secunde, trecând de la camera de zi la bucătărie, apoi la hol. Un al treilea monitor arăta zona rurală de dincolo de poartă, în timp ce al patrulea era dedicat încăperii în care fusese bătut Danny. „Cât de mult a privit Barzan?” se întrebă Danny.

Voia să-și verifice mesajele primite pe e-mail, începu să-și tasteze numele, apoi se răzgândi. Ținând seama de resursele lui Zebek, n-ar fi fost surprins dacă miliardarul ar fi pătruns în serverele de la AOL și de

la Yahoo. Danny știa că-i posibil să urmărești un mesaj până la calculatorul de la care fusese trimis – nu numai până la firma care oferea servicii internet, ci până la calculatorul de pe care fusese trimis e-mailul.

Așa că părăsi calculatorul și se uită prin bibliotecă. Descoperi o ediție englezească a *Castelului alb,* de Orhan Pamuk{81}, se întinse pe canapeaua de lângă fereastră și începu să citească.

Și nu mai știu de nimeni și de nimic, până nu-l trezi Layla.

— Acum mâncare, îi zise ea. E noapte.

Fata zâmbi, aprinse veioza de lângă canapea și-i făcu semn spre o tavă așezată lângă calculator.

— E bun, comentă ea, înainte să părăsească încăperea.

Danny își dădu jos picioarele de pe canapea și se uită la tavă: un castron fumegând cu supă de fasole, o farfurie cu frunze de viță umplute cu orez, pâine, o sticlă rece de bere. Totul era delicios și se apucă să mănânce, în timp ce urmărea la televizor un meci de fotbal. Galatasaray împotriva lui Fenerbahce. Un meci frumos. O noapte frumoasă. Danny simțea ca trupul i se vindecă.

•

Barzan se întoarse târziu, în noaptea următoare – prea târziu ca să stea de vorbă. Dar abia aștepta să-l întâlnească pe Danny dimineața și-l trezi la ora șapte, ca să bea cafeaua în bibliotecă. Turnară cafea în cești, se așezară, dar, înainte să înceapă să discute, le atrase atenția un zgomot puternic dinspre peretele de sticlă. Săriră amândoi în picioare și se întoarseră spre grădinița din curtea interioară. Barzan alergă spre geam și privi în jos.

— O pasăre, zise el. Păsările văd oglindirea copacilor în geam și zboară drept în el. Grădinarii mi-au spus că mor câteva în fiecare lună. Curtea interioară nu-i un sanctuar, așa cum a intenționat arhitectul, ci o capcană ucigătoare.

Danny se uită în jos și zări pasărea pe sol, lângă un tufiș înflorit.

— Poate e doar amețită.

Superstițios, își atinse capul de trei ori, într-un fel de descântec pe care-l aflase de la mătușa Martha. O pasăre moartă însemna ghinion.

Barzan puse zahăr în cafea și o amestecă.

— Am încercat să-l conving pe Mounir să amâne întâlnirea, dar a refuzat, zise el, clătinând din cap.

— Ce întâlnire?

— A Vârstnicilor. Cu Zebek. Se întâlnesc la Zürich. De mâine într-o săptămână. La Baur au Lac, în Zürich.

— Cu Zebek? Dar individul ăla e un psihopat, obiectă Danny.

Barzan ridică din umeri, amuzat.

— E greu să-l țin pe bunicul meu departe de Zürich.

— De ce?

Barzan își dădu ochii peste cap.
— Cum să spun… bunicul are… o domnișoară elvețiană.
— Ce are?
— Acolo există un serviciu de însoțitoare, îi explică Barzan. Bunicul se duce în fiecare an.
— Adică prostituate?
Barzan dădu din cap.
— Dar are optzeci de ani! exclamă Danny.
— Doar șaptezeci și cinci, dar nu numai Heidi îl atrage la Zürich. Are acolo și afaceri, nu numai plăceri. Toți *ulema* vor fi acolo. Are loc o *shura* – în fiecare an, la aceeași dată, în același loc. Dar în anul acesta e vorba de ceva mai important.
Danny nu știa despre ce vorbea Barzan – *ulema, shura* – și probabil că acest lucru i se citea pe figură, pentru că ziaristul începu să-i explice.
— *Ulema* sunt Vârstnicii. Când se strâng împreună, are loc o *shura.* E un fel de consiliu intertribal, dar, în cazul acesta, e un soi de ședință a comitetului de conducere a holdingului Tawus.
Danny clătină ușor din cap.
— Nu înțeleg…
— Vă amintiți ce v-am spus despre *sanjak*? întrebă Barzan.
Danny dădu din cap.
— Ei bine, nu știu pe cine a pus Zebek să-l sculpteze, dar…
— Credeți ca-i un fals? Că a înlocuit originalul?
— Bineînțeles, îi replică Barzan.
— De ce?
— Ca să fie numit imam. Când Vârstnicii s-au întâlnit ca să discute cine va fi ales, ritualul cerea ca *sanjak*-ul să fie dezvelit. Ca să *supravegheze* discuțiile, ca să zicem așa. Vechiul imam fusese ales pe când avea doar patruzeci de ani și a trăit până a ajuns foarte bătrân. Deci nimeni nu mai văzuse statuia de aproape cincizeci de ani. După ce a fost dezvelită…
— Am priceput.
— Atunci când imamul moare, Vârstnicii stau în orașul subteran până când ajung la un acord privind succesorul acestuia. Deliberează într-o încăpere în care se află *sanjak*-ul. Poate să dureze zile întregi, chiar săptămâni. E ca la alegerea unui papă. Miza e mare.
— Și cât timp a durat până când l-au ales pe Zebek?
— Cred că numai un minut, răspunse Barzan. După ce statuia a fost dezvelită, înfățișarea ei a fost considerată un semn divin.
Danny clătină din cap și întrebă:
— Dar de unde au știut cine *era*? Din moment ce Zebek s-a mutat în Italia pe când era copil…
— În Turcia există o emisiune de televiziune – la fel ca *60 de minute.*

{82} E foarte apreciată. Prezentări, investigații, opinii – știți despre ce-i vorba. Majoritatea oamenilor prezentați sunt celebrități sau politicieni. Din când în când, povestesc și despre un artist turc sau un antreprenor care a avut succes la Londra sau la New York. Ideea e să le reamintească telespectatorilor că Turcia e o democrație occidentală, un stat modern care face parte din NATO.

— Și Zebek a fost prezentat în emisiunea aceea?

— Cu două luni înainte de uciderea imamului.

Danny se gândi la cele auzite.

— Deci ați spus că mai întâi a fost prezentat în emisiune...

Barzan clătină din cap.

— Nu. *Mai întâi* a sculptat statuia. Apoi a înlocuit-o pe cea veche. *Apoi* a apărut în emisiunea de la televizor.

— O parte dintre Vârstnici l-au văzut...

— *Toți* l-au văzut. E cea mai apreciată emisiune de știri din țară, îl corectă Barzan.

— Bine, l-au văzut toți... și ce-au gândit?

Barzan ridică din umeri.

— Nu le-a venit să creadă. Nu-mi aduc aminte când a mai fost prezentat un kurd. Și deodată li se arată un om de afaceri fermecător... știți că a fost la M.I.T.{83}?

— Da, zise Danny, apoi tăcu un timp, încercând să priceapă. Vreți să spuneți că indivizii de la televiziune au făcut mare caz de faptul că Zebek e kurd?

— Nu, îi răspunse Barzan. Nu am spus așa ceva. E vorba de ceva mai subtil. Cei de la televiziune n-au atras atenția asupra acestui lucru. Dar în Turcia, un nume precum „Zerevan Zebek” e precum „Menachem Goldberg” în alte părți. Când auzi un asemenea nume, nu te mai întrebi ce religie are și de ce origine etnică este purtătorul lui. Știi, pur și simplu, cu cine ai de-a face. Dacă Zebek ar fi trăit aici, probabil că și-ar fi luat un alt nume, unul turcesc, deși lucrurile astea au început să se schimbe.

— Deci Vârstnicii au văzut emisiunea...

— Și au ținut-o minte. N-a fost cine știe ce, dar au ținut-o minte. Și eu am ținut-o minte.

— Iar imamul...

— Era bine, dar nu pentru mult timp. A trecut o lună, apoi alta – după care a fost ucis în Diyarbakir. După două zile a avut loc o *shura* în Nevazir. *Sanjak*-ul a fost dezvelit... toți au fost șocați... și-au amintit emisiunea...

— Iar Zebek a devenit imam.

Barzan dădu din cap.

— I-ați povestit bunicului dumneavoastră toate astea? întrebă Danny.

— Bineînțeles.

— Și?

— Nimic. Nu poate acționa fără dovezi. Nu poate să acuze pe nimeni. Trebuie să înțelegeți, zise Barzan, aplecându-se spre Danny, că mulți dintre Vârstnici cred că Zebek reprezintă împlinirea profeției din Scripturi. Că el este Tawus care s-a întors. Că acum ei vor moșteni pământul. Nu numai că n-au niciun chef să-i pună întrebări, dar îl consideră o zeitate, o divinitate întruchipată. De aceea raportul lui Rolvaag era atât de important.

Danny oftă.

— Cele trei inele, da? Ce-i cu ele? Nu pricep ce legătură au cu restul poveștii.

Barzan își împleti degetele și-și sprijini bărbia de ele.

— Când Chris a văzut fotografia *sanjak*-ului, și-a amintit de un bărbat pe care-l văzuse cu câteva zile înainte, coborând dintr-un Bentley.

— Știa că acesta e Zebek?

— Nu. Știa doar că bărbatul din Bentley semăna leit cu *sanjak*-ul. Dar eu știam cine este. Îl văzusem la televizor, ca toată lumea.

— Și i-ați spus lui Terio?

— Bineînțeles. Chris a fost mai scandalizat decât mine. A fost indignat de ceea ce considera a fi o pervertire a vechilor tradiții. Era decis să nu-l lase pe Zebek să profite de escrocheria sa.

— Și ce-ați făcut? întreba Danny.

— Trebuia să dovedim că *sanjak*-ul e fals. Că Zebek schimbase statuia cu alta, ca să fie ales imam.

— Și cum voiați să dovediți asta?

— Cele trei inele. A fost ideea lui Chris. Poți să datezi obiectele din lemn – catarge de corăbii, grinzile dintr-o clădire – comparând textura lemnului cu cea dintr-o secțiune dintr-un copac a cărui vârstă este cunoscută, dacă provin din aceeași zonă. Comparația este posibilă datorită faptului că ploile sunt diferite în ani diferiți în zone diferite ale lumii.

— Și Terio știa să facă o asemenea comparație?

Barzan clătină din cap.

— Chris a fost un cercetător, specializat în istoria religiilor, care colabora deseori cu arheologii. Iar arheologii colaborează tot timpul cu dendrocronologii, iar aceștia sunt indivizii care studiază cele trei inele. Tehnica e folosită pentru datarea artefactelor din lemn și, uneori, pentru cronologii religioase. Deci Chris știa despre asemenea tehnici și a luat legătura cu Rolvaag din Norvegia.

— Rolvaag era dendrocronolog?

— Exact. Există o bază de date uriașă referitoare la această zonă, pentru că suntem în Mesopotamia. Arheologii au săpat aici vreo două

sute de ani. Au datat totul. Există mai multe metode de datare, dar cele mai importante sunt ceramica și cele trei inele.

Danny se gândi un timp, apoi întrebă:

— Care fusese ideea? Să datați bustul?

Barzan dădu din cap.

— Bustul trebuia să fie vechi de opt, nouă sute de ani. Se credea că fusese sculptat chiar de șeicul Adi.

Danny păru zăpăcit.

— Dar cum…

— Am făcut o a doua călătorie la Nevazir și am mituit îngrijitorul ca să ne lase singuri cu *sanjak*-ul. Apoi am tăiat o bucată de la bază – ca o felie de salam – și am trimis-o în Norvegia.

— Lui Rolvaag, mormăi Danny.

— Da. Apropo, am sunat-o din nou pe tânăra din Oslo, ca să văd dacă a descoperit raportul. Sau mostra.

Făcu semnul cu degetul mare îndreptat în jos.

— Dar… începu Danny.

— Poftim?

— Putem face din nou același lucru. Putem lua altă mostră din statuie…

— Nu, răspunse Barzan, clătinând din cap.

— De ce? Ați mai făcut-o o dată.

— Sunt convins că bustul a dispărut de mult timp. Nu există niciun motiv să se uite cineva la el până la o nouă *shura.* Adică până când moare Zebek. Iar omul care ne-a lăsat să intrăm în Nevazir a suferit un accident. I-a luat locul un om al lui Zebek. Statuia e păzită, nu te poți apropia de ea fără învoire.

— Atunci să obținem învoirea. Bunicul dumneavoastră…

— Numai imamul poate da o asemenea învoire – sau Vârstnicii. *Toți* Vârstnicii.

— Și nu o vor da?

— Cum s-o dea? Ei sunt convinși că Zebek e o divinitate întrupată.

Cei doi nu mai spuseră nimic mult timp. În cele din urmă, Danny întrerupse tăcerea.

— Nu pricep un lucru. De ce? Ce folos are Zebek? De ce și-a dat atâta osteneală? Era deja aproape Dumnezeu. Era miliardar. E stăpânul universului.

Barzan chicoti.

— Nu glumesc, insistă Danny. Are până și avion cu reacție…

— A făcut-o de dragul banilor, îi explică Barzan. Are nevoie de bani.

— Care bani?

— Banii tribului, îi răspunse Barzan zâmbind fără niciun chef. O mulțime de bani.

— Oare? întrebă Danny, fără să-și ascundă îndoiala.

— Știu ce credeți. Știu cum par lucrurile, zise Barzan. Turiștii vin în zona din jurul Uzelyurt-ului – puținii care ajung aici – văd ciobani, țărani care cultivă caise, femei care țes covoare. Văd orașul plin de praf și prăvăliile cu o singură încăpere, cu tuburi fluorescente ieftine. Se uită în case – și acolo chiar nu-i nimic. Ca urmare, cred că yezidii sunt săraci, dar nu sunt săraci. Au destui bani ca să-i facă pe unii să înnebunească.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Danny.

— Vreau să spun că la început m-am bucurat că bătrânul imam dispăruse. Există sate care n-au nici măcar rezerve suficiente de apă. Orașele nu au cum să-și ducă produsele la piață. Imamul ar fi putut face ceva, dar n-a făcut. Timp de patruzeci și șapte de ani a scris cecuri doar pentru „Kurdistan”, adică pentru explozibil C-4, puști și explozibil Semtex. Cu alte cuvinte, pentru PKK. Oamenii au nevoie de o rampă către secolul al XXI-lea. Iar banii există.

Danny îl privi uimit.

— Și de unde provin?

— Din guano.

Danny nu mai auzise cuvântul acela.

— Ce înseamnă guano? întrebă el.

— Rahat de liliac, îi explică Barzan. De acolo proveneau banii. Acum sunt obținuți din investiții. Însă cu ceva timp în urmă, caravanele yezidilor veneau și plecau din Uzelyurt, călătorind pe Drumul Mătăsii în China. Unii dintre negustori se întorceau pe mare. În una dintre călătoriile acelea, un yezidi pe nume Derai a schimbat un kilogram de șofran pentru niște insule nelocuite din Marea Sulu{84}.

— Șofran, repetă Danny.

— Insulele erau ciuruite de peșteri, iar peșterile erau pline cu lilieci. Acolo se strânsese guano timp de secole, uscându-se în întuneric. Valora mai mult decât o mină de aur. E cel mai bun îngrășământ din lume. E ușor, poate fi extras fără nicio greutate, poate fi transportat fără multă bătaie de cap. Iar insulele alea sunt pline de guano.

— Și individul care le-a descoperit…

— Derai.

— A devenit bogat?

— Nu, răspunse Barzan. S-a îmbolnăvit de holeră. A murit în drum spre casă. Insulele au devenit proprietatea tribului și aduc venituri de aproape o sută de ani. Cu timpul, zăcământul se va termina. Oricum, au apărut îngrășăminte artificiale. Dar până atunci ne vom găsi alte surse de venituri.

— Prin holding, sugeră Danny. Holdingul Tawus.

— Exact.

•

Layla aduse cafele proaspete pe o tavă de argint, iar Danny își dădu

seama că era cu adevărat prietena lui Barzan. Kurdul o cuprinse cu brațul și o trase lângă el. Fata roși, apoi plecă iute, zâmbind.

— Frumoasă fată, zise Danny.

— Cea mai bună, răspunse Barzan, rânjind. Și are un suflet grozav.

Danny sorbi din cafea. Era perfectă.

— Mi-am dat seama ce credeați, zise Barzan.

— La ce vă referiți?

— Că Zebek este deja stăpânul universului. Că are un Boeing. La ce i-ar folosi banii *noștri*?

Danny ridică din umeri.

— Exact. N-are nicio logică.

— Are nevoie de ei, zise Barzan, apoi se ridică, se întinse, se răsuci pe călcâie. Are neapărată nevoie. Indiferent ce face la VSS – care n-a scos încă niciun produs – activitatea de acolo este îngrozitor de costisitoare. Am discutat cu un prieten de la Morgan-Stanley. Mi-a spus că voia să investească niște capital în firma aceea. După două zile m-a sunat. A zis că VSS are datorii de trei sute de milioane, are douăzeci de milioane bani gheață și cheltuie circa patru milioane pe lună.

— Când a fost asta?

— Acum două luni.

— Deci Zebek e falit, presupuse Danny.

— A fost. Ar fi fost. După ce o să pună mâna pe Tawus Holdings – după ce Vârstnicii îi vor ceda controlul – o să-i fie bine.

— Sunt chiar atât de mulți bani?

— Da, zise Barzan.

Danny dădu din cap. Și se încruntă. „Deci despre asta era vorba? Despre tehnologul falit?” Era oarecum dezamăgit. Și nu-i venea să creadă. Lucrurile nu se potriveau întocmai. Înțelegea ca unii ucideau pentru bani, dar ceea ce făcuse Zebek depășise cu mult asemenea lucruri. În crimele comise de el exista răutate pură. „Nu înmormântezi de cineva de viu ca să obții un credit”, își zise Danny. Iar când gândi astfel, își dădu seama că bănuiala sa în privința celor întâmplate în subsolul casei lui Terio se transformase în certitudine. Chris Terio nu se sinucisese.

— Ce l-a făcut pe Zebek să-l hăituiască pe Terio? întrebă Danny. Cum de-a aflat că Terio se interesa de el?

— Vă amintiți cum ați descoperit numele meu? Din lista apelurilor telefonice.

— Cea pe care i-am dat-o lui Zebek.

— Da. Eu și Chris nu ne telefonam în mod obișnuit. Nu vorbeam deloc la telefon. Numele meu a apărut pe lista aceea scurtă pentru că Terio m-a sunat ca să-mi anunțe știri importante. Era foarte emoționat. Primise noutăți din Norvegia. Testele fuseseră făcute și noi

aveam dreptate. Sigur că aveam dreptate! Chris aștepta raportul scris, dar Rolvaag îi spusese la telefon că mostra de lemn pe care o tăiasem din *sanjak* nu avea decât vreo sută de ani, poate mai puțin, și provenea din Yemen. Aveam dovada că *sanjak*-ul era fals. Chris mi-a spus că trimisese o scrisoare către Vârstnici, prin intermediul Tawus Holdings, în care punea la îndoială în mod oficial autenticitatea statuii. Bănuiesc că de aceea a fost ucis.

— De ce?

— Pentru că Tawus avea un singur salariat – o femeie numită Pastorini. Era nou angajată și pun pariu că lucra pentru Zebek.

Danny scoase un geamăt.

Barzan se încruntă.

— O cunoașteți?

— Am întâlnit-o, zise Danny, apoi privi spre șirul de monitoare TV. Prietenii dumneavoastră sunt aici, remarcă el.

Barzan se uită la ecranele de pe perete. Multe dintre ele nu arătau nicio activitate, dar la ghereta de la poartă, doi bărbați în uniformă coborau dintr-un jeep. Unul din ei își aranjă bereta, apoi bătu la ușa gheretei. În curte, câinii începură să latre.

Barzan își trase scaunul de lângă masă.

— Foarte bine, zise el. Chiar voiam să discut cu ei, să aflu dacă a întrebat cineva de noi.

În momentul acela, chiar când Barzan se ridica în picioare, se auzi întâi o singură împușcătură, apoi încă două, ca un pistol cu capse descărcat în depărtare. Cei doi se întoarseră spre monitoare și-i văzură pe soldați stând unul lângă altul în fața camerei de luat vederi, cu armele pregătite.

Barzan înjură și-și scoase pistolul de calibrul .45 de la cingătoare, apoi fugi spre ușă și o deschise.

— Stai aici! ordonă el și țâșni din încăpere.

Zăpăcit, Danny nu-și putea lua privirea de la monitoare. Câinii parcă înnebuniseră, se aruncau spre poartă, săreau înapoi, apoi se repezeau din nou. Layla apăru în curte, pe un monitor, în timp ce Barzan se vedea pe un altul, care arăta ușa din față. Puștiul care-l dusese pe Danny la dentist trecu în goană pe lângă fântână, cu un pistol automat în mână. Apoi poarta se deschise. Câinii se repeziră. Și se dezlănțui iadul.

• Capitolul 17

Danny se uita de la un monitor la altul, în timp ce în curte răsunau împușcături. Pe un ecran, unul dintre soldați căzu în genunchi lângă fântână, cu o pată neagră pe piept și cu o expresie de mirare pe chip. Pe un al doilea monitor, un camion fără prelată urca în viteză spre casă, ridicând un nor de praf. În camion se aflau vreo șase soldați, cu puștile îndreptate spre cer. Alte monitoare păreau să clipească – în timp ce oameni și câini goneau prin fața camerelor de luat vederi – arătând imagini din diferite părți ale casei și ale grădinii.

Danny știa că ar fi trebuit să facă și altceva în afară de a privi monitoarele. Mintea îl îndemna, dar nu era în stare să se miște, nu putea să-și ia ochii de la ceea ce se întâmpla pe ecran. Era un masacru în focalizare slabă, albastrul marin al monitoarelor făcând ca totul să fie încețoșat. Împușcături și țipete răsunau în după-amiază, părând să se ridice și să coboare independent de micile ecrane de televiziune, în timp ce puștile și pistoalele bubuiau unele spre celelalte. Danny văzu un soldat îndoindu-se și prăbușindu-se pe pământ, în timp ce unul din Ridgeback îl apucă de gât. Într-o clipă, și al doilea câine se repezi la el, înfigându-și botul în măruntaiele omului. Alt soldat îi sări în ajutor primului, trăgând nebunește. Apoi capul soldatului explodă, iar puștiul cu arma M-16 apăru la vedere, trăgând de la șold.

Barzan se întoarse lângă Danny.

— Vino, îi spuse el, aruncându-i în mână lui Danny un pistol asemănător celui pe care-l avea el.

Acesta se uită la armă, neajutorat, în timp ce pe monitoare se vedeau două camioane care opriră în fața casei. Soldații săriră pe pământ. Danny se ridică în picioare și o văzu pe Layla aruncându-se într-o cameră din cealaltă parte a curții interioare. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră – apoi o rafala de gloanțe o izbi în mijlocul saltului. Fata se răsuci în aer ca o dansatoare care-și pierde echilibrul și se prăbuși. Apoi o a doua rafală transformă fereastra curții interioare într-o cascadă de cioburi.

Danny alergă după Barzan cât de iute putu, privind cum puloverul galben al kurdului se îndepărtează de el pe coridor, apoi dispare după un colț. „Câți indivizi sunt? se întrebă Danny. Mai mult de două camioane. Vreo doisprezece soldați, poate mai mulți.” Iar el avea picioarele rănite și avea o armă pe care nu știa s-o folosească. „Mai mult Dumbo decât Rambo{85}.”

Deodată, Barzan reapăru, mergând cu spatele, cu mâinile în aer, vorbind liniștit cu o persoană pe care Danny n-o putea vedea. Danny era plin de adrenalină, deci ridică pistolul cu ambele mâini, așa cum

văzuse la televizor. Așteptă să apară la vedere cel care-l capturase pe Barzan.

Dar nu apăru nimeni. Indivizii deschiseră focul cu niște arme automate, despicându-l pe Barzan de la abdomen până în capul pieptului. Kurdul fu aruncat înapoi, se lovi de o masă, răsturnă un vas plin cu trandafiri, apoi se prăbuși pe podea. După aceea, soldatul care-l împușcase apăru de după colț și, surprins, îl zări pe Danny.

Danny avu parte de bafta începătorului: prima împușcătură făcu bucăți capul soldatului. A doua și a treia împușcătura sfărâmară ferestrele dinspre curtea interioară.

Danny alergă la Barzan, alunecă într-o baltă de sânge, se sprijini de perete și respiră adânc. Prietenul său murise. Își dădu seama de asta văzându-i ochii, care, deschiși și nemișcați, aveau aspectul pietros și lucios al marmurei. Auzea împușcături în curte, dar nu atât de multe ca înainte, mai auzi și zgomotul făcut de soldați, care treceau din cameră în cameră, izbind ușile cu picioarele.

Nu avea unde să fugă. Nu avea unde să se ducă. Soldații veneau pe hol din ambele direcții, îndreptându-se spre el, prinzându-l într-un soi de clește. Un alt contingent apăru de după colț…

Instinctiv, Danny înhăță o pernă acoperită cu un covor de pe canapeaua de lângă perete și traversă încăperea, îndreptându-se spre fereastra al cărui geam îl împușcase cu câteva momente mai înainte. Folosi perna ca să-și protejeze mâinile și mătură bucățile mai mari de geam care atârnau de ramă, apoi se uită în jos.

Ar fi fost un salt de vreo trei metri – care i-ar fi provocat dureri dacă ar fi fost în cea mai bună formă, dar cu picioarele în halul în care erau… Întinse perna peste cioburile din partea de jos a ferestrei și încercă să-și adune curajul necesar – sau poate așteptă să-i pice din senin curajul acela.

Auzi soldații alergând pe hol. Se uită la Barzan, care zăcea într-o baltă de sânge, se cățără pe fereastră, se ghemui pe rama acesteia, apoi sări pe pământ.

Izbi pământul cu tălpile, iar pentru o clipă avu impresia că aterizase pe un pat alcătuit din cuie. Durerea țâșni ca un gheizer din tălpi și-i explodă în spatele ochilor, ca un foc de artificii. Instinctiv, Danny își încleștă pumnii și scrâșni din dinți într-un urlet tăcut, apoi se împletici prin curtea interioară către arcada care o înconjura.

Arcada era alcătuită dintr-o serie de arce, care sprijineau cel de-al doilea etaj al casei – zona de locuit – și constituia ea însăși un șir de încăperi de serviciu care alternau cu ganguri către curtea exterioară a casei. Un șir de mașini de spălat se aliniau lângă perete în dreapta lui Danny, iar o femeie grasă, în rochie albă și cu basma, stătea tremurând lângă o cadă cu rufe. Danny zări în spatele ei stelaje de plastic pentru uscat rufele, pline cu cearșafuri de in, și un hârdău cu

sticle, ce așteptau să fie refolosite.

Danny își duse degetul la buze, trecu pe lângă femeie și se trase lângă marginea curții. Peste tot se vedeau cadavre. Patru soldați. O femeie pe care n-o recunoscu. Puștiul care-l dusese la dentist. Unul din câini. Dincolo de cadavre, zidul de piatră de culoarea mierii, care înconjura vila și terenul ei.

Vârful zidului lucea, plin de cioburi de sticlă. Nu se vedea nicio poartă. Singura cale de ieșire era prin poarta din cealaltă parte a casei – iar el era sigur că acolo mișunau o mulțime de soldați. O pisică cu pete albe, portocalii și negre dormita la soare, lângă albiturile de pat ce se uscau, și se rostogoli pe spate când Danny se apropie de ea.

Zidul avea o înălțime de doi metri, cioburile de sticlă adăugându-i încă trei, patru centimetri. „E posibil”, își zise Danny. Fusese săritor în înălțime în liceu și depășise doi metri într-un concurs local. Dar asta fusese atunci. Avusese nevoie de trei încercări și nu mai reușise așa ceva nici înainte, nici după aceea. Deci nu prea era posibil – oricum, el nu putea. Nu fără să-și sfâșie spatele. Danny întoarse spatele zidului, tocmai în clipa în care o împușcătură întrerupse liniștea din casă.

Pentru o secundă, crezu că fusese văzut, că trăgea cineva în el, iar ceilalți vor sosi în goană. Nu era așa. Prima împușcătură fu urmată de o pauză îndelungată. Apoi urmă o a doua împușcătură și o a doua pauză. Apoi o a treia. Pisica se întinse și se furișă către perete, tupilându-se. Zgomotele nu păreau provocate de o luptă. Semănau mai mult cu trasul la țintă. Apoi își dădu seama despre ce era vorba. Cineva mergea de la un cadavru la altul, dându-le lovitura de grație, asigurându-se că muriseră cu toții.

„O șterg de aici”, își zise Danny. Traversă curtea, îndreptându-se spre zid, apoi sari, încercând să vadă ce-i în cealaltă parte, dar picioarele sale erau în halul în care erau, iar saltul său vertical fu practic nul. Reuși doar o mică țopăitură. (Și cu asta puse capăt visurilor sale de o sări peste zid în stil Fosbury.) Putu să vadă doar cerul crepusculului și, în dreapta, vârfurile pline de frunze ale sălciilor înșirate dea lungul drumului de pietriș.

Se întoarse la spălătorie, înhăță salteaua de pe pat, provocând un mieunat de protest din partea femeii cu basma. Acolo dormea ea? Sunetul scos de femeie îi sfâșie sufletul. Îi făcu semn să-l urmeze. Dar nu, așa ceva nu avea să se întâmple, nu avea cum s-o facă pe muierea aia îngrozită să sară peste zid împreună cu el.

— O să te omoare, îi zise Danny.

Ea clătină violent din cap, fără să-l înțeleagă.

Ca să-i explice, Danny își trecu un deget peste gât, apoi arăta spre casă. Asta o sperie și mai mult, ca urmare se schimonosi la el, ca și cum ar fi vrut să-l facă să dispară. Nu se putea face nimic pentru ea.

Așa că Danny luă un scaun cu spetează și se duse în curte, târând salteaua după el. Avea mușchi spatelui încordați, așteptând să se întâmple ceva. Își imagina un glonț înfigându-i-se în șira spinării, răspândindu-i așchii de os în piept, plumbul trecându-i prin plămâni. Își imagina…

„Gata!”

Rezemă scaunul de zid, se urcă pe el și aruncă o privire.

Drumul de pietriș era în dreapta. Deși nu vedea camionul militar (probabil că intrase pe poartă, după ce fusese împușcat paznicul), un jeep stătea lângă ghereta paznicului, la vreo treizeci de metri de el. Suficient de aproape pentru ca Danny să audă zgomotul de fond al radioului. Un soldat stătea pe locul șoferului, cu un radio portativ la ureche. Alți doi soldați erau rezemați de gheretă, fumând, fără să se sinchisească de cadavrul de la picioarele lor.

Danny văzu în stânga șura cea mică în care fusese bătut. Dincolo de ea se aflau alte șuri, țarcuri și grajduri pentru animale. Poate reușea să ajungă la unul dintre ele…

Aruncă salteaua peste cioburi, se urcă pe scaun și își trecu piciorul peste zid. Se rostogoli peste saltea și se prăvăli pe pământ cât putu de calm. De data asta ateriză pe vârful degetelor. După aceea aruncă salteaua înapoi peste zid și o luă din loc, alergând ghemuit.

Instinctiv, se îndreptă spre șura în care fusese închis, apoi își aminti că aceasta era racordată la sistemul de televiziune cu circuit închis. O luă spre dreapta, se strecură printr-un țarc pentru oi, plin de bălegar uscat. În cealaltă parte a țarcului se găsea un hambar mic, cu ușă glisantă, întredeschisă.

Primul lucru pe care-l remarcă atunci când intră în hambar fu mirosul – o mireasmă de fructe ce părea complet nepotrivită. În timp ce stătea în întuneric, Danny își ascultă inima bătând, iar ochii i se obișnuiră cu întunericul. Curând reuși să vadă un mănunchi de lopeți și de greble, rezemate de perete. O cutie cu cârpe, un cultivator, o albie goală și un morman de bidoane de plastic. Pe fiecare bidon scria cu litere mari, negre: ACETONĂ.

Danny se rezemă de perete și alunecă încet pe podea. „Nu vreau să fiu găsit aici, își spuse el. Nu aici. Dacă o să mă găsească în câmp deschis, o să se termine totul într-o secundă. Un glonț în cap și gata! Nu-i bine, dar n-o să dureze prea mult. Dacă o să mă găsească aici, o să vadă acetona și poate că o să-și zică: «Hai să ne distrăm puțin».”

Trebuia să plece.

Se ridică în picioare, se duse la ușă și privi afară. Văzu o mașină gonind către casă. „O mașină mare”, își zise Danny, apoi înlemni dându-și seama ce marcă avea automobilul: era un Bentley. Când ajunse lângă clădire, mașina mare, neagră, se opri.

Un soldat alergă pe alee, venind dinspre casă, iar pușca i se

bălăngănea pe lângă trup. Se opri lângă mașină, puse o mână pe capotă, se aplecă și așteptă să fie coborât geamul din spate. Urmă o scurtă conversație. Soldatul râdea și arăta spre clădire. Apoi făcu un pas înapoi și salută.

Mașina rămase locului. După un timp, portiera din spate se deschise, iar Zerevan Zebek coborî. Aruncă o privire spre dreapta, apoi una spre stânga, după care își trase fermoarul și începu să urineze în direcția lui Danny. Pentru o clipă, Danny fu convins că fusese descoperit și că gestul era o insultă. Dar nu era așa. După ce-și termină treaba, Zebek își trase fermoarul la loc, se urcă în mașină, iar vehiculul își continuă drumul către vilă.

Abia atunci Danny văzu soldații care mergeau pe câmp, cu privirea spre sol și cu armele pregătite. Căutau pe cineva, îl *căutau pe el*.

Se întoarse, aruncă o privire grăbită în jurul hambarului, căutând un loc în care să se ascundă. Văzu o scară rudimentară, rezemată de un perete, se urcă pe ea și ajunse într-un pod în care erau îngrămădite baloturi de fân. În timp ce trăgea scara după el, Danny văzu cu coada ochiului ceva mișcându-se și dispărând în fân. Spera să fie un șoarece, dar după modul în care se mișcase părea să fie un șarpe.

Lui Danny nu-i plăceau șerpii.

Se așeză acolo unde se afla, departe de marginea podului, și observă pentru prima oară că avea piciorul umed. Pantalonii frumoși de in pe care i-i împrumutase Barzan i se lipiseră de piele, chiar sub genunchiul drept. Danny se aplecă, își trase cracul pantalonului în sus și văzu că avea gamba plină de sânge. Se întinse, luă o mână de fân și-și șterse sângele, scoțând la iveală o tăietură adâncă.

„Când m-am pricopsit și cu asta? se întrebă el. Poate când am sărit peste zid. Poate în altă parte.” Nu conta. Trebuia să-și închidă rana și să oprească sângerarea. Își scoase cureaua din piele împletită de la pantaloni și o înfășură în jurul gambei, chiar deasupra tăieturii, și o strânse. Sângerarea încetă.

Zăcu acolo vreo zece minute, îngrozit de soldați, îngrijorat din cauza șarpelui și terorizat de Zebek. Din când în când, slăbea strânsoarea garoului improvizat, apoi o mărea din nou. Îi trecu prin minte că se tăiase atunci când se urcase pe fereastra din curtea interioară. Sau poate când trecuse peste zid. Oricum, sângerase timp îndelungat. Probabil că rămăsese sânge pe pământ, rămăsese și pe zid – lăsase în urma sa o dâră de sânge.

Scoase un geamăt disperat, se răsuci și se uită pe podeaua de sub pod. Spre deosebire de hambar, podeaua acestuia era făcută din beton. Danny văzu stropi de sânge de la ușă până în locul în care fusese scara. Ar fi putut, la fel de bine, să fi desenat o săgeată îndreptată către pod.

Între timp, ochii i se adaptaseră la semiîntunericul din șură. Se

apleacă peste marginea podului, uitându-se prin clădire și căutând o sursă de apă. Descoperi un furtun încolăcit, prins de un robinet aflat într-o parte a șurii. Lăsa scara în jos și coborî pe sol. Apoi se duse la robinet și-l răsuci. Apa țâșni cu o asemenea putere, încât capătul furtunului se ridică și se izbi de ciment.

Danny reduse presiunea apei, cu o mișcare a încheieturii, și spălă sângele. Îl auzise cineva? Cum să nu-l audă! Furtunul răsunase ca o tobă. Iar acum – prea târziu, bineînțeles – se întrebă ce vor spune soldații când vor vedea podeaua udă.

„N-o s-o șterg pentru tâmpenia asta", își zise Danny, apoi opri apa și strânse furtunul colac. După care urcă pe scară și o trase după el. Își făgădui s-o șteargă de acolo de îndată ce avea să se întunece.

Ceva alunecă de-a lungul peretelui.

Timpul își încetini mersul, de parcă s-ar fi oprit să se uite la vitrine. Dacă ar fi zis că nu se simte în largul lui, Danny n-ar fi fost aproape de adevăr. Era flămând, rănit și îngrozit. Mirosul de acetonă – amestecat cu cel de fân și cu cel de bălegar – devenise insuportabil. Muștele i se plimbau pe față. Purici nevăzuți îi sugeau sângele. Danny nu-și amintea ce făcuse cu pistolul și se înjură singur pentru că-l pierduse. Cu o armă, ar mai fi avut o șansă…

Acetona îl făcu să se gândească la Caleigh, care-și dădea pe unghii cu lac transparent, o chestie pe care el o considerase foarte provincială până când Caleigh îl scosese în lume, îl dusese la clubul Pierre, unde aspectul predominant părea a fi o versiune cowgirl cu strasuri a Vampirei.

Gândul la Caleigh îl făcu să-și dea seama cât de dor îi era dea ea. „Cum s-o recâștig?" se întrebă el. Primul pas necesar: să nu se lase ucis.

Cum? Să aștepte până se întunecă. Să fure o mașină sau să facă autostopul până… la graniță. Așa se face în filme. Eroii traversează frontiera și sunt în siguranță – tipii cei buni scapă întotdeauna. Dar la ce i-ar folosi să ajungă la graniță, chiar dacă ar avea o mașină, chiar dacă ar ști încotro s-o ia? Pașaportul și portofelul său rămăseseră în casă – împreună cu morții. Și cu soldații.

Pe unul dintre ei îl omorâse chiar el.

Nu voia să se gândească la asta, dar nu-și putea scoate din minte imaginile acelea. Barzan, împușcat, azvârlit înapoi, lovindu-se de masă. Vasul și trandafirii aruncați în aer. Soldatul apărând, surpriza de pe chipul lui, mișcarea iute a ochilor săi către pistol, cu o clipă înainte ca Danny să tragă. Capul soldatului făcându-se bucăți, împroșcând sânge în toate părțile…

Deci mersul spre graniță nu părea o idee strălucită. Pentru că n-ar fi reușit să treacă de vreun punct de control și, chiar dacă ar fi reușit, n-ar fi izbutit să intre în Siria sau în Irak fără niciun act. Pentru așa ceva

era nevoie de viză, iar Danny avea impresia că vameșii țineau foarte mult la asta.

Rămânea ambasada. Din Ankara. Aceeași problemă, dar nu trebuia să treacă de nicio frontieră. Avea doar de străbătut vreo mie de kilometri de munți și de stepe. Dacă avea noroc…

Șarpele gras, cafeniu, cu cap urât, se strecură prin fân către piciorul lui Danny, cu limba agitându-se din cauza mirosului de sânge. Când îl zări, mai întâi cu coada ochiului, apoi foarte bine, Danny înlemni, se albi la față și îngheță. Șarpele se opri, cu ochii ațintiți spre spațiul dintre sandaua lui Danny și cracul pantalonului murdar de sânge.

Animalul se gândea să intre în gaura aceea atrăgătoare, iar Danny se gândea să sară din pod pe podeaua șurii. Și ce dacă putea să-și rupă gâtul? Cel puțin n-o să…

Soldații intrară în vârful picioarelor, privind în dreapta și-n stânga, cu armele (Uzi, AK-uri sau ce-or fi fost) pregătite.

Inima lui Danny începu să bată nebunește.

Soldații vorbeau liniștiți între ei, în timp ce înaintau încet prin șura aceea mică, căutând ceva sau pe cineva – probabil pe Danny. Și șarpele căuta ceva, pentru că își ridică încet capul, îl răsuci mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. După care, aproape leneș, îl apropie de piciorul lui Danny. Atunci ceva urcă în gâtul lui Danny.

La început, acesta nu-și dădu seama despre ce-i vorba. Apoi înțelese că era vorba de un țipăt.

Pe care reuși să-l stăpânească.

Dar în urma acestuia venea un altul, din adâncul sufletului, iar Danny știa că nu mai putea să-l oprească și pe acesta, așa cum făcuse cu primul. Un sfârâit strident de groază neuronică, atât de intens, încât era convins că soldații îl simțeau, așa cum șarpele îi simțise sângele.

Apoi șarpele se întoarse și, după o clipă, unul dintre soldați spuse ceva care-i făcu pe ceilalți să râdă. După care ieșiră tropăind.

Isus plânge.

Și Danny.

• Capitolul 18

Danny se trezi brusc, în întuneric, iar duhoarea de acetonă îi reaminti unde se găsea. Îl uimi faptul că reușise să doarmă. Presupuse că acest lucru se datora pierderii de sânge și consumului de adrenalină. Pipăi prin beznă după scară, în cele din urmă o găsi, o lăsă pe pământ și coborî. În timp ce se împleticea prin tăcerea neagră ca smoala din șură, ținea mâinile întinse în fața sa – ca un monstru al lui Frankenstein abia fabricat și care făcea primii pași prin laborator.

Afară, luna era doar o pată de culoarea opalului în spatele unei cupole de nori mânați de vânt. Danny rămase lângă ușă, în interiorul șurii, și ascultă dacă se auzea ceva. Auzi sunetul unor discuții la radio – sau poate la televizor – undeva, în depărtare. Altceva nimic. Nicio voce. Niciun bocănit de cizme. Nici zgomot produs de mașini. Încercă să se gândească în ce parte trebuia să meargă. În ce parte era drumul?

Nu avea idee.

Apoi luna alunecă de sub nori și Danny văzu vârfurile sălciilor, cu frunzele sclipind argintii în lumina lunii. Copacii se aflau pe marginea drumului de pietriș – de fapt, acesta era mai degrabă o alee. Danny își aminti că văzuse sălciile în drumul spre dentist. Când fusese dus acolo de puști. Puștiul cel solid – care acum era un puști mort.

Se îndreptă către sălcii, găsi drumul și începu să meargă pe marginea lui, pe praful strâns lângă pietriș. Drumul, luminat de lună, se vedea bine. Danny ar fi alergat, dacă ar fi putut – dar nu putea.

Capătul drumeagului era însemnat de stâlpi de piatră, cu bile în vârf. Când le văzu prima dată, îngheță, crezând că văzuse santinele. Din cauza modului în care lumina trecea printre copaci, stâlpii păreau că se mișcă, că se leagănă. Când își dădu seama că avea de-a face cu o iluzie optică, Danny se grăbi către drumul care se afla la capătul aleii.

Dar în ce parte trebuia s-o ia? Asfaltul se întindea în dreapta și în stânga, dispărând în întuneric. Danny își îndreptă privirea către bolta cerului și descoperi Carul Mare. Își aminti că acesta arăta nordul.

Sau sudul? Poate arăta estul sau vestul…

O luă la stânga.

Ar fi putut să audă zgomotul mașinilor când acestea se aflau încă departe, dar el nu auzi nimic, în timp ce se împleticea pe marginea drumului. Când, în cele din urmă, auzi o mașină – presupuse că aceasta se afla la vreo doi kilometri și motorul ei se văicărea pe măsură ce vehicul își croia drum prin terenul deluros – Danny fu cuprins de panică. Dacă aparținea armatei? Dacă era Zebek? Părăsi drumul, se ghemui în spatele unui gard de tufișuri și ascultă cum mașina reducea distanța dintre ei. Apoi, când acesta ajunse aproape,

Danny se răzgândi și alegă spre deal, dând din mâini ca un zănatic.

Prea târziu. Danny înjură, în timp ce BMW-ul trecu în viteză pe lângă el, găurind bezna cu farurile. Danny era furios pe el însuși. Pentru că n-avea de ales. Nu putea să meargă pe jos până la Ankara. Trebuia să ia o mașină și pentru asta nu-i rămânea decât să încerce să facă autostopul, să urce în prima mașină care l-ar fi luat. Trebuia să-și încerce norocul.

Dar… omorâse un soldat. Îl omorâse în autoapărare, dar îl omorâse. Danny nu știa mare lucru despre sistemul juridic turc – doar ceea văzuse în *Midnight Express*{86}. Nu voia să aibă de-a face cu el – mai ales într-un caz penal legat de Zebek.

Pe de altă parte… nu era convins că oamenii care veniseră la vilă fuseseră soldați. Sigur, purtau uniforme, dar asta nu dovedea nimic. Chiar nu dovedea nimic. Acum, când se gândi mai bine, își dădu seama că se putea ca atacatorii să nu fi știut că și el se afla în vilă. Fusese evident că-l căutau pe Barzan. Pe acesta voiau să-l lichideze, pe acesta se așteptaseră să-l găsească. Cât despre Danny Cray… doar doi oameni aveau habar că se află acolo, iar, din câte știa el, aceștia îi erau loiali lui Barzan. Sau morți.

Cu cât se gândea mai mult – și cu cât mergea mai mult fără să-l hăituiască nimeni – cu atât mai mult scenariul respectiv i se părea posibil. Zăpăceala din vilă fusese foarte mare, Barzan și puștiul ripostaseră cu focuri de armă, oamenii alergaseră în toate părțile… probabil că prezența lui Danny nu fusese remarcată. Dacă ar fi fost, atunci l-ar fi căutat. Sigur, era doar o problemă de timp până când indivizii aveau să-i găsească pașaportul. Iar asta avea să le atragă atenția…

Trecu o oră – poate două (cine putea să știe câte?) – înainte să audă un alt vehicul. Mașina se afla departe, după zgomot părea să fie un camion, cu motor foarte puternic, care urca și cobora dealurile. Danny rămase locului și așteptă să zărească vehiculul. Când, în cele din urmă, acesta apăru, Danny descoperi că avea un singur far – iar asta îl făcu să spere că nu era o mașina militară. Merse în mijlocul drumului, ridică brațele cu palmele în afară și începu să se roage.

Camionul frână la vreo zece metri de el, dar șoferul nu opri motorul. Din radio se auzea muzică turcească, plină de jale. Danny rămase în lumina farului, cu inima bătându-i puternic în piept. Spre el se îndrepta un miros plăcut… *de pepene galben*… Lada camionului – fără prelată și cu laturile întărite cu placaj – era plină cu fructe. Bărbatul care coborî din cabină avea în jur de treizeci de ani. Purta blugi, un tricou și o șapcă de baseball, cu cozorocul la spate. Scoase șapca, lăsând să se vadă o chică de păr negru. Rămase la distanță și strigă ceva în limba turcă.

— Poți să-mi dai o mână de ajutor? răcni Danny, cu un rânjet

neajutorat. Am o mare problemă!

Bărbatul îl privi de sus și până jos, se încruntă, își răsuci șapca.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Am necazuri, zise Danny, încercând să păstreze un ton de implorare. Am nevoie…

Apoi își dădu seama că individul îi răspunsese în engleză și rămase cu gura căscată. Stătu locului, pe picioarele sale rănite, uitându-se la tip.

— Cum ai ajuns aici, omule? Unde ți-e mașina? S-a stricat?

— Vorbești englezește? zise Danny, zăpăcit.

— Da. Și nemțește. Ce-ai pățit?

Danny izbucni în râs și se apropie de camion.

— Norocul irlandezului!

— Nu știi că-i periculos în locurile astea? Apropo, cum ai ajuns aici?

Bărbatul se uită în jur, căutând o mașină, o motocicletă.

— Eu…

În depărtare se zărea lumina unor faruri, ce veneau dinspre vilă.

— Pot să urc în camion?

•

Danny își ținu răsuflarea până când se lămuri că mașina mergea în cealaltă direcție. În urma lor nu se vedea niciun far. Cerul se lumina, căpătând culoarea cenușie de dinaintea zorilor, când Danny termină o poveste inventată despre felul în care ajunsese în mijlocul pustietății cu sânge pe sandale și fără niciun act. În linii mari, era o poveste pe care o citise în ghidul Lonely Planet. Un tânăr, care mergea cu trenul, a întâlnit niște străini prietenoși. S-au dus și au băut o bere în vagonul restaurant. S-a trezit după două zile, pe marginea drumului. Fără portofel, fără acte, fără bagaje, fără nicio speranță.

Șoferul – care se numea Salim – dădu din cap, ca un om înțelept.

— Am auzit povestea asta de multe ori. Un drog turcesc. În majoritatea cazurilor fac chestia asta femeilor. Și le violează. Ai fost violat? întrebă el, uitându-se la Danny.

— Nu, răspunse acesta. Am încurcat-o, dar n-am fost violat.

Salim zâmbi.

— Uneori folosesc un gaz. E foarte rău. Ai noroc că ești în viață.

Danny dădu din cap. Nu-i plăcea că-l mințea pe individ, dar ce-ar fi trebuit să-i spună? Că tocmai ucisese un soldat, în timpul unui masacru?

— Locul ăsta, zise Salim, arătând spre peisajul din jur, nu-i de vizitat în zilele astea. Până anul trecut nici nu era permis accesul turiștilor. Iar acum nu vine nimeni. E prea periculos. Partea asta din Turcia nu-i recomandată turiștilor, concluzionă el, privindu-l dojenitor.

— Mie îmi spui!

Salim se uită mirat la el.
— E o expresie, îi explică Danny. Să zicem că un om atârnă de o râpă, se ține agățat de ea cu unghiile. Și pe acolo trece altcineva, care zise: „Ești într-o situație dificilă”. Iar primul tip, cel care atârnă de marginea râpei, zise…
— Mie îmi spui! exclamă Salim, iar pe figură i se întinse un zâmbet; râse, repetă expresia, de parcă ar fi fost o comoară lingvistică, apoi dădu din cap mulțumit. Deci ți-au luat pașaportul? Banii?
— Tot.
— Nasol.
Danny dădu din cap, fiind de acord cu el.
— Cred că ambasada o să mă ajute. E în Ankara, nu-i așa?
— Da, ai dreptate.
— Pepenii îi duci la Ankara?
Salim zâmbi și-i răspunse:
— Nu, duc pepenii în Dogubeyazit.
— Unde?
— Dacă acolo ar veni turiști, ar numi locul acela „Biscuitele Câinelui”{87}, îi explică Salim. Se află pe câmpia de sub Ararat. E lângă granița cu Iranul.
— Cu Iranul?
— Exact. Acolo locuiesc. E orașul meu. Dar o să încerc să găsesc o mașină care să te ducă la Ankara.
Danny se lumină la față.
— Crezi că poți să faci așa ceva?
Salim ridică din umeri.
— Probabil.
— Eu…
Danny nu știa ce să spună, cum să-și exprime recunoștința. Se gândi să promită că o să-i trimită bani, dar simți că Salim ar fi fost ofensat de o asemenea ofertă.
— O să-ți fiu veșnic recunoscător!
— Într-o zi s-ar putea să am și eu nevoie de ajutor, zise Salim.
Zgomotul de pe drum îi învăluia, iar cabina camionului era plină de aroma cantalupilor crăpați. Danny se străduia să rămână treaz, în timp ce Salim îi spunea trista sa poveste. Fusese cândva ghid turistic, conducea grupuri de alpiniști pe Muntele Ararat, dar afacerea încetase odată cu „tulburările” – cu insurecția PKK – când turiștii și alpiniștii încetaseră să vină în Turcia răsăriteană. Mai mult, pierduse o grămadă de bani în criza financiară, iar firma sa de vânzare de telefoane celulare dăduse faliment. Era căsătorit, avea doi copii, iar acum o făcea pe șoferul de camion pentru socrul său, așteptând ca economia să-și revină.
— E nasol, zise Danny.

Salim ridică din umeri și zise, zâmbind:

— Mie-mi spui! Apoi chicoti și-și aranjă șapca de baseball. Cred că într-o zi o să fie mai bine. Atunci o să vedem ce oportunități avem.

Veniră zorile și, odată cu ele, imaginea uimitoare a Muntelui Ararat, un munte perfect conic, cu vârful acoperit de zăpadă, care arăta ca o gravură japoneză cu Muntele Fuji. Dar muntele acesta era imens. Cel mai mare munte pe care-l văzuse Danny până atunci. Nu-i venea să creadă că era atât de mare. Salim îi spuse că muntele avea o înălțime de peste cinci mii de metri, dar că părea mai mare din cauză că nu avea coline la bază – se ridica direct din câmpie.

•

Trecură prin două puncte de control, până să ajungă în Dogubeyazit. În ambele împrejurări, Salim îl sfătui pe Danny să se prefacă adormit. Acesta rămase încordat, ascultând conversația de neînțeles dintre Salim și paznici, dar nimeni nu se osteni să discute și cu el.

În timp ce se lumina de ziuă, Salim trase cu îndemânare camionul la o rampă de descărcare și-l lăsă pe mâna unei echipe de oameni harnici, care descărcară iute cantalupii în coșuri uriașe. Danny îl urmă pe Salim într-un birou prăpădit, unde turcul semnă niște hârtii. Apoi merseră un pic împreună pe jos și așteptară la un colț până când sosi *dolmus*-ul.

Salim locuia într-un apartament cu un singur dormitor, dintr-un bloculeț de beton, de la periferia orașului. Apartamentul se afla la ultimul etaj, iar ferestrele aveau perdele grele, ca să împiedice pătrunderea căldurii – la opt dimineața erau aproape treizeci de grade Celsius, iar temperatura creștea... Soția lui Salim, o femeie timidă și frumoasă, își salută soțul, făcu o plecăciune în fața lui Danny, și le aduse câte un pahar cu ceai de mere. Danny îl bău în timp ce cei doi discutară între ei. Se dovedi apoi că discutaseră despre sângele de pe cracul pantalonului său.

— Ayala spune că trebuie să-ți tratezi rana, spuse Salim. Are dreptate.

Ayala aduse o foarfecă, un lighean cu apă și o cârpă albă. Mai întâi înmuie pânza pantalonului în apă, apoi o desprinse de piele. După aceea șterse sângele uscat cu cârpa.

Rana nu arăta prea rău, era curată, lungă de vreo șapte centimetri. Ayala se duse în baie și se întoarse cu o sticlă în care avea apă oxigenată.

— E în regulă, zise Danny. Nu-i nevoie...

Femeia își clătină degetul în fața ochilor lui, ca o pendulă, apoi deschise sticla și turnă încet jumătate din conținutul acesteia peste tăietură. Rana făcu spumă, iar Danny avu impresia că piciorul îi fusese cauterizat cu o lampă de sudură. Abia se stăpâni să nu țipe de durere.

— Mie-mi spui! zise Salim, chicotind.
Când Ayala termină de bandajat rana, le mai făcu un ceai, apoi se retrase în dormitor. În timp ce bea ceaiul împreună cu Salim, Danny o auzi pe femeie murmurând ceva unui prunc care plângea, apoi vocea piţigăiată a unui copil. După câteva minute, Layla reapăru, împreună cu cei doi copii – care, după câte se vedea, fuseseră treziţi din somn. Salim se amuză cu fiul său, lovindu-şi palmele după nişte reguli complicate, în timp ce Layla îşi legăna pruncul, privindu-l cu o plăcere nedisimulată. Băieţelul deschise gura şi trase de unul dintre dinţi. Apoi îi spuse ceva tatălui său, arătând spre Danny.
— Vrea să ştie ce-i cu dintele tău de argint, îi spuse Salim, ridicând din umeri.
Danny fu stânjenit. Îi era limpede că gazdei sale îi va fi greu să creadă povestea cu drogul, *plus* alte nenorociri.
— Mi-a căzut coroana dentară, zise el, amintindu-şi că o asemenea calamitate i se întâmplase mamei sale. Aveam una de porţelan, dar a plesnit. Aceasta este temporară. Arată grozav, nu-i aşa?
— Fiul meu o admiră, zise Salim. Crede că-i un dinte foarte rezistent. Un superdinte.
Danny zâmbi cu gura până la urechi, ca să i se vadă bine dintele, iar băieţelul izbucni în hohote de râs. Apoi Ayala luă copiii de acolo, spuse ceva în limba turcă şi-i transmise o sărutare lui Salim.
— Se duc la părinţii ei, îi explică Salim. Ca să pot să dorm. Avem aer condiţionat. Vrei să faci baie? Ayala spune că ţi-ar prinde bine.
După zece minute, Danny se afla în baia micuţă, în faţa unei cazi din care ieşeau aburi. Când intră în apă, îl durea tot trupul, juliturile făcându-l să uite pentru moment de durerea din picioare, falcă şi umăr. Nu-i plăcea cum arătau picioarele, care abia începuseră să-şi piardă culoarea de pătlăgele vinete.
Aveau exact culoarea jachetei favorite a lui Caleigh, iar când îşi dădu seama de acest lucru se întrebă la ce se gândea Caleigh în clipa aceea. În Statele Unite era miezul nopţii, probabil că dormea… probabil că-l visa… Că-l visa în pat cu Paulina.
Puse o bărcuţă de plastic pe suprafaţa apei din cadă şi o privi cum se scufundă şi ajunge lângă picioarele sale decolorate. Îşi învârti mâinile în cerc, ca să provoace o forţă centrifugă suficient de puternică pentru a face bărcuţa să se mişte la marginea căzii. Un mod plăcut de a petrece dimineaţa.

•

— Acum vrei să dormi?
Danny ieşi din baie, purtând hainele pe care i le pregătise Salim. O pereche de pantaloni care nu-i ajungeau la glezne şi un tricou pe care scria SUNT CU UN PROST.
— Ar fi minunat, îi răspunse Danny.

Turcul arătă spre patul improvizat pe una dintre canapelele acoperite cu scoarță. Apoi își ceru scuze și se duse în baie.

Danny se întinse pe canapea, închise ochii și, treptat, se lăsă în voia somnului, ascultând sunetele casnice din jur. Voci amortizate și muzică arăbească. Zgomotul traficului. Claxoane îndepărtate. Și, din când în când, notele de început ale uverturii din Wilhelm Tell, care-l anunța pe Salim că era căutat pe telefonul celular.

•

— Te-ai trezit?

Danny deschise ochii, clipi și se ridică. Salim stătea în ușa bucătăriei, zâmbind. Se înserase. Și era încă foarte cald.

— A fost bine, îi zise Danny. Chiar aveam nevoie de asta.

— Foarte bine, îi răspunse Salim. Acum să vedem cine merge la Ankara.

Turcul avea un mers iute, iar Danny se strădui să țină pasul cu el. Inventă o umblătură mai aparte, îndoindu-și gleznele astfel încât să pășească pe marginea tălpilor. După un kilometru, intrară într-o cafenea înțesată de oameni care beau ceai, jucau cărți, citeau ziare sau discutau. Christiane Amanpour vorbea pe ecranul televizorului de pe perete. Nimeni nu-i acorda atenție.

Salim, însoțit de Danny, merse de la o masă la alta, unde râdea și glumea cu diferiți oameni – din când în când dădea din cap spre Danny, care zâmbea stânjenit și ridica din umeri.

— Doamne! exclamă Danny, în timp ce-l urma pe Salim către o altă masă. Cred că-ți pare rău că ai oprit să mă iei.

Turcul păru ofensat.

— Mi s-a oferit ocazia să te ajut, zise el. Profetul te-a pus în calea mea cu un anumit motiv.

În cele din urmă se așezară la o masă la care stăteau alți bărbați și acceptară pahare cu ceai de mere. Toți erau prietenoși și zâmbitori, dar rezultatul era întotdeauna același. Salim clătina trist din cap și-și îndrepta palmele către tavan. Asta însemna: „N-are niciun ban".

Toată treaba părea lipsită de speranță și Danny se resemnase, spunându-și că va face autostopul. Dar Salim îi ceru să aibă răbdare, iar după al doilea rând de ceai avură noroc. Un bărbat mai în vârstă veni la masa lor și discută cu Salim – care se lumină la față.

— Trebuie să mergem, anunță el, sărind în picioare.

Îl conduse pe Danny la o cafenea din strada alăturată și-i explică:

— Hakan Gultepe trebuie să meargă în vest chiar în noaptea asta! Cară fistic. O să rog pe șeful lui să te ia și pe tine.

Când intrară, Salim se duse drept la o masă din fund și avu o discuție scurtă, rugându-l ceva pe un tip neîncrezător, care părea dispus să respingă orice argument adus de Salim. Dar, în cele din urmă, înțelegerea fu încheiată cu zâmbete și cu strângeri de mâini.

— O să pleci, îl anunță Salim, dar trebuie să te grăbești.

Merseră iute până în piața în care Salim livrase cantalupii, iar Danny fu prezentat lui Hakan Gultepe. Acesta era un individ solid, de vreo treizeci de ani, cu o mustață groasă, neagră, și cu gura plină de dinți de aur. Hakan îl bătu liniștitor pe Danny pe umăr, de parcă ar fi fost un cal sau un câine.

— Nu vorbește engleza, îi spuse Salim. Dar o să te ducă până la Bingöl. De acolo o să poți să ajungi la Ankara, o să-ți dau destui bani. Nu, nu, trebuie să fac asta. Nu-ți face griji, nu-i mult. Să nu te rătăcești. Hakan o să te lase la *otogar* din Bingöl, de unde o să iei autobuzul spre Kayseri. În Kayseri o să-l iei pe cel spre Ankara.

Scrise totul pe spatele unei cărți de vizită și i-o dădu lui Danny, împreună cu o bancnotă de zece milioane de lire.

Danny nu știa ce să spună.

— O să ți-i înapoiez…

Salim ridică din umeri.

— Nu contează. E unul dintre stâlpii islamului. E o datorie să dai de pomană celor nevoiași. Însă eu voiam să ții minte că, dacă în Turcia ți se pot întâmpla lucruri rele, ți se pot întâmpla și lucruri bune.

— Salim…

— Ți-am dat cartea mea de vizită, zise Salim. Când o să ajungi acasă, să-mi trimiți un e-mail. Da?

— Da. Bine. O să-ți trimit.

O îmbrățișare, apoi Salim plecă în direcția centrului localității. Danny îl privi mergând, în timp ce uvertura la Wilhelm Tell răsună din nou… După aceea urcă în cabina camionului, pe scaunul din dreapta. Camionul părea geamăn cu cel al lui Salim, doar că acesta fusese încărcat cu saci de pânză plini cu fistic. Hakan Gultepe își arătă dinții într-un zâmbet aurit. Motorul tuși, apoi camionul porni în noapte, în sunetul muzicii arăbești viguroase ce se auzea la radio.

• Capitolul 19

De la autogara din Ankara până la ambasada Statelor Unite de pe bulevardul Atatürk era mult de mers pe jos, dar Danny nu avea alt mijloc ca să ajungă acolo. Din ceea ce îi dăduse Salim îi rămăsese un milion de lire – suficient ca să-și cumpere un sandvici, dar nu ca să ia un taxi. Așa că mâncă în timp ce mergea, aproape înecându-se cu o bucată de ardei verde când la amiază izbucni strigătul amplificat al muezinului.

După o oră, Danny îl văzu, atârnând nemișcat în căldura nimicitoare. Steagul. Sau, cum gândi el: *steaaagul*! Inima îi tresăltă. De emoție, înghiți în sec de câteva ori. Pentru o clipă, se simți acasă.

Dar nu ajunsese încă acasă.

Danny avusese întotdeauna impresia că una dintre responsabilitățile principale ale ambasadei americane – ale oricărei ambasade americane – era să-i ajute pe americani. Pe concetățenii care avuseseră ghinion într-o țară străină.

Dar nu era așa.

Funcționarul serviciului din străinătate cu care discută era un tânăr cam de vârsta sa. Dar aici se termina orice asemănare. În timp ce Danny era îmbrăcat în niște pantaloni uzați și cu un tricou jerpelit, funcționarul purta un costum albastru-închis imaculat și bine călcat, cu o cămașă albă apretată și o cravată roșcată. Pe biroul său se afla un exemplar din revista *Tory,* de la Princeton.

Ceea ce îl făcu pe Danny să rânjească și să-și arate dintele său ieșit din comun. Mda, strugurii sunt acri. Știa că funcționarul consular nu avea nicio vină că el era îmbrăcat în haine mototolite, că avea sânge pe sandale și că arăta ca un nebun. Totuși… *Tory* din Princeton?

Rezemat de speteaza scaunului și foindu-se stânjenit, funcționarul ascultă povestea lui Danny cu aerul cuiva mult mai în vârstă, atitudinea sa exprimând un amestec de plictiseală plină de nerăbdare și neîncredere fățișă. În cele din urmă oftă și zise:

— Se vede că ați citit ghidul de călătorie. L-ați găsit pe internet sau în altă parte. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce s-ar duce cineva în zona din jurul lacului Van?

— Ei bine…

— Ați căutat necazurile cu lumânarea!

— Așa e, îi răspunse Danny. Am necazuri.

— Văd, zise funcționarul și clătină din cap, chicotind. Însă nu-mi dau seama ce vă așteptați să fac *eu.*

Remarca îi produse un șoc lui Danny, care, pentru un timp, nu știu ce să spună. Apoi îi explică:

— Credeam că o să mă ajutați. Nu sunteți aici ca să-i ajutați pe americani?

Funcționarul oftă din nou.

— De fapt, acesta este lucrul cel mai puțin important pe care-l fac.

— Oare?

— Da. Așa stau lucrurile.

Danny avea chef să-i tragă una peste bot, dar, la fel ca neghiobul din fața sa, avea un lucru mai important de făcut: să se ducă acasă. Și, de preferat, fără cătușe la mâini. Așa că-și călcă peste mândrie și zise:

— Îmi pare rău, dar ce-mi sugerați să fac? Cum să mă întorc acasă?

Îi trecu prin minte să adauge: „Ca să pot să contribui la plata salariului tău”, dar, spre meritul său, Danny reuși să se stăpânească.

Individul de la Princeton îl privi exasperat și scoase capacul unui stilou Mont Blanc.

— Spuneți că v-ați pierdut pașaportul…

— Am spus că mi-a fost furat.

— Exact. Furat. Când?

— Acum trei zile.

— Unde s-a întâmplat asta?

— La Biscuitul Câinelui, îi răspunse Danny.

— *Unde*?

— Într-un oraș cu un nume care seamănă cu Biscuitul Câinelui. Nu știu cum se scrie.

Funcționarul scuipă fiecare silabă și spuse numele exact al orașului, îl scrise, apoi continuă:

— Ce-i cu bagajul dumneavoastră?

— Bagajul meu?

— Da. Hainele și lucrurile. Valiza.

— Am avut doar o geantă, îi zise Danny. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea.

— Și banii? întrebă funcționarul.

Danny clatină din cap.

— Mi-au furat și portofelul.

— Deci nu mai aveți nici măcar carnetul de șofer.

Danny dădu din cap.

— Exact. N-am haine. N-am bani, nici acte. Nimic.

Un chicotit neîncrezător.

— Ce-a zis poliția?

— Care poliție? întrebă Danny.

— Cea la care ați anunțat jaful.

— N-am anunțat.

— De ce?

Danny ridică din umeri.

— Eram destul de zăpăcit…

Funcționarul puse stiloul jos și se rezemă de speteaza scaunului. Își încrucișă mâinile în poală și se uită bănuitor la Danny, fiind sigur de data asta că lucrurile nu erau în regulă. Apoi aruncă o privire spre ceas – douăsprezece și douăzeci și șase de minute – oftă și puse un formular pe birou.

— Completați asta, îi zise el. O să dau niște telefoane de verificare – pe cheltuiala dumneavoastră – și o să emit un pașaport temporar. Apoi o să vă fac rost de un bilet – doar dus – până la Washington.

— Mulțumesc.

Funcționarul mârâi:

— Nu-mi mulțumiți. O să fie teribil de scump. Nu-s agentul dumneavoastră de voiaj și nu ați făcut comandă în avans. O să primiți ceea ce o să vi se dea. Și va trebui să înapoiați bani în treizeci de zile. Dacă nu, veți fi dat în judecată și vă veți alege cu o poprire pe salariu. Apoi individului îi trecu o idee prin minte și întrebă, cu un zâmbet plin de malițiozitate: Aveți o slujbă?

Danny îi răspunse cu un zâmbet asemănător:

— Nu, zise el. Eu sunt *artist.*

•

După trei ore, Danny avea un pașaport nou-nouț și un plic în care se aflau patru bancnote de douăzeci de dolari și un bilet – doar dus – până la aeroportul Dulles. Semnă o hârtie prin care era de acord să înapoieze Trezoreriei Statelor Unite suma de o mie șapte sute cincizeci și unu de dolari și patruzeci de cenți. În poza din pașaport, dincolo de imaginea lucitoare a vulturului și a săgeților, Danny arăta epuizat, ca un model în una dintre reclamele lui Calvin Klein, atât de apreciate în zilele de glorie ale gagicilor drogate.

Își petrecu noaptea în hotelul Spar, care-l costă opt dolari și douăzeci și cinci de cenți. Hotelul era curat, dar reprezenta un soi de purgatoriu – nici rai, nici iad, ceva la mijloc. Întins pe spate în patul tare și îngust, Danny rămase în întuneric cu ochii în tavan, gândindu-se la baia de sânge care avusese loc cu o zi înainte. Sau cu două zile înainte? Fără ziare și fără televiziune – și fără nicio responsabilitate (în afară de aceea de a supraviețui), începuse să piardă noțiunea timpului. El însuși se schimbase, îmbătrânise într-un fel. Simțea acest lucru.

Layla și Barzan. Spălătoreasa. Câinii. Capul soldatului dezintegrându-se în aer. Își aminti ceva despre pistol. Îl plasase deliberat lângă trupul lui Barzan, ca și cum ar fi înapoiat o carte împrumutată.

După un timp, adormi.

Dimineața luă un taxi până la aeroport, unde petrecu o jumătate de oră răspunzând la întrebări, la poarta de securitate. Acest lucru nu-l surprinse. Avea un bilet doar dus, plătit cu bani gheață, și niciun fel

de bagaje. Se vedea că hainele pe care le purta nu erau ale sale, pantalonii erau prea scurți, iar cămașa prea… turcească. Avea părul într-o fază ciudată, prea scurt ca să-l pieptăne, prea lung ca să-l perie. Mai avea julituri și vânătăi. Plus dintele.

Dacă ar fi fost polițist, s-ar fi arestat singur.

Ghinionul nu înceta defel. Deși în avion erau o mulțime de locuri, ambasada nu se ostenise să-i asigure un loc lângă fereastră sau la marginea rândului, așa că se pomeni într-un scaun din mijloc, între un băiat de opt ani și o matroană cu basma. Nici nu se așeză bine, că femeia apăsă butonul care chemă stewardesa. Urmă o discuție grăbită cu aceasta, iar Danny se trezi că dispunea singur de trei locuri.

Asta îl lăsă singur cu gândurile lui – de data asta nu despre Barzan, ci despre Caleigh. Ce trebuia să facă? Ce putea să facă? Îi trecu prin minte să apară pur și simplu la ușa ei, disperat și patetic. Mai bine nu. Patetismul nu avea să-l ajute, nici florile. Recâștigarea lui Caleigh se putea face doar în urma unei campanii. Trebuia s-o asedieze… iar rezultatul nu se știa dinainte…

Zebek nu avusese cum să afle unde era Danny, înainte de sosirea acestuia la ambasada din Ankara (deși e posibil să fi bănuit că se găsește încă în Turcia). Cât de mare era plasa întinsă de Zebek? Putea să aibă acces la dosarele vămii și ale Biroului pentru imigrație? Poate da, poate nu… Dar, mai devreme sau mai târziu, Zebek va afla că Danny se întorsese în Statele Unite – și șansele erau foarte mari ca acest lucru să se întâmple mai devreme.

Ce putea să facă Danny? Nu putea să fugă veșnic. Nu putea să-și schimbe identitatea. Printre altele, nu-și imagina că putea să dispară din viața părinților și a prietenilor săi. Fără a mai vorbi de Caleigh. Deci nu avea de luat nicio decizie. Trebuia să-l denunțe pe Zebek. Să arate că-i un ucigaș și un impostor.

Doar atât. Dar cum?

Oceanul Atlantic aluneca pe sub pântecul avionului. Tanqueray-ul{88} cu apă tonică, pe care i-l dăduse însoțitoarea de bord, era exact ce-i trebuia. După scurt timp, Danny se cufundă într-o letargie ce semăna mai degrabă a comă decât a somn adevărat. Când stewardesa îl trezi, se făcuse deja întuneric, iar avionul începuse să coboare către pata întinsă de lumină care era Washington-ul.

•

Părinții săi locuiau încă în casa în care crescuse Danny, o casă dincolo de Potomac, în cartierul Rosemont din Alexandria, o zonă plină de verdeață, aflată la doar cincisprezece minute de aeroportul National. Clădirea, în stil colonial de la sfârșitul secolului, pe un teren de-un sfert de pogon, îi era familiară – dar simți că i se oprește inima în loc când îngenunche lângă mașina de plantat ca să caute cheia de la ușa din față și se pomeni că se aprind luminile. Danny înlemni într-un

con de raze care ar fi fost suficiente ca să oprească un evadat de la Attica.

Doamne! Când își instalaseră așa ceva?

Clatină din cap și așteptă să i se potolească tumultul din piept. De când ieșise la pensie, tatăl lui devenise un fanatic al meșterelii. Ani de zile nu avusese timp de așa ceva, iar acum devenise Regele Reparatorilor, fiind mereu implicat într-un proiect. Danny vârî cheia în broască, fericit că tatăl său nu instalase încă un sistem de alarmă.

În timp ce stătea în bucătărie, Danny porni aerul condiționat și luă o bere din frigider. Apoi se plimbă în tăcere prin casă, se duse în baia de la etajul doi și-și scoase hainele. După aceea făcu un duș fierbinte, lăsând apa să-i curgă pe spate și pe umeri, stând cu fața în sus, cu ochii închiși. Dacă n-ar fi știut care-i adevărul, ar fi gândit că viața e frumoasă.

Când apa caldă începu să se termine, își înfășură un prosop gros în jurul mijlocului și se duse în fosta sa cameră, de la etajul doi. Fiind mezinul familiei, dormitorul său era cel mai mic din clădire – un spațiu din mansardă, cu pereți înclinați și cu o mulțime de lucarne.

Între două lucarne se găsea un șifonier cu haine pe care nu le mai purtase de ani de zile, dar pe care mama sa le spălase și le păstrase – probabil pentru o zi ca aceea. Danny lăsă prosopul să cadă, alese o pereche de blugi și o cămașă roșie de flanelă, lenjerie curată și șosete, apoi se îmbrăcă, bucurându-se că-și purta propriile haine curate.

Camera era cam așa cum o lăsase, cu mobilă veche de lemn și cu pleduri uzate. Pe un perete se afla un afiș al formației Phish, iar pe un altul o „operă timpurie a lui Cray”. Într-un colț, pe o etajeră mică, o colecție de trofee de fotbal prăfuite și o diplomă prin care se consemna sosirea sa pe locul doi, din cei opt sute de participanți la Woodbridge Invitational{89}.

Pe masă se strânsese un teanc mic de scrisori – chestii care nu erau urgente și care veneau încă pe adresa părinților săi. Mama sa i le păstra, iar la două săptămâni, când venea să-și vadă părinții, Danny se uita pe ele. Întotdeauna erau cam aceleași lucruri: scrisori către absolvenți de la R.C. Williams și de la William & Mary („Colegiul Cunoașterii”); cataloage ale furnizorilor de artă și oferte pentru cărți de credit – aiurelile obișnuite, numai că de data asta era un plic care-l interesa cu adevărat. Nici nu fu nevoie să-l deschidă ca să știe ce conține: dimensiunile și greutatea, împreună cu dispoziția tipărită că nu trebuie transmis altora, semnalau ca având înăuntru o carte de credit.

O Platinum Visa, după cum se dovedi – cu emblema William & Mary, în relief. Reprezenta probabil primul cont pe care-l avusese vreodată și, ținând seama de dobândă, intenționase să-l anuleze. Dar termenul se prelungise de la sine, spre bucuria lui Danny. Cartea de

credit expira în 2004 și avea limita de zece mii de dolari – ceea ce o transforma într-un adevărat dar divin.

Plicul de hârtie în care se afla cartea de credit menționa că aceasta trebuia activată de la telefonul de acasă – evident, în acest caz era vorba de telefonul din casa părinților săi. Așa ca Danny merse pe coridor și se duse în fosta cameră a lui Kev și formă numărul de telefon. Apoi răsfoi corespondența, în timp ce aștepta legătura. Un teanc de cărți poștale de la galerii de artă (se pare că acestea nu-și actualizau niciodată listele de adrese), inclusiv una de la Neon. Pe acesta se afla o fotografie a lucrării lui Danny, *Forest and Threes.* Pe spatele ei se anunța:

Vineri
5 octombrie ora 19
LUCRĂRI DE DANIEL CRAY

Anunțul arăta nemaipomenit – Lavinia făcuse o treabă grozavă. Doamne! Expoziția! Cum avea s-o facă? Și cu ce lucrări?

În cele din urmă, la celălalt capăt al liniei răspunse cineva care-i activă cartea de credit. După ce suportă o reclamă pentru „asigurări de credit”, Danny puse receptorul în furcă, zgârie banda de pe spatele cărții de credit și o dezlipi. Apoi se duse în camera sa, pentru că găsirea cărții de credit îi amintise de bani, iar banii îi amintiseră de…

Șifonierul din camera sa. O chestie făcută prin anii 1920, tocmai bună pentru cineva care poseda trei cămăși, două perechi de pantaloni, o curea, o cravată și o jachetă. Recunoscând că era nevoie de mai mult spațiu, tatăl lui Danny pusese în funcțiune unul dintre primele sale proiecte de îmbunătățire a casei. Aceasta consta într-o cutie plasată în spatele șifonierului, cu laturi de vreo șaptezeci de centimetri. Cutia folosise în copilăria lui Danny drept depozit pentru succesivele și trecătoarele lui pasiuni. La un moment dat conținuse jucării Star Wars, apoi jocuri Nintendo, crose de hochei, o chitară electrică Fender Stratocaster și o stație de amplificare pentru ea, un costum și labe de scafandru. Dar astea se găseau în partea de sus a cutiei. Danny avusese propriul proiect de îmbunătățire a casei și crease un fund fals al lăzii, sub care se găsea un spațiu adânc de vreo trei centimetri. În ascunzătoarea aceea, sub jocuri Nintendo și crose de hochei, ținea exemplare de *Playboy* și *Penthouse,* pachete de Marlboro, ziare *Zig-Zag* și, uneori, pungi de plastic pline cu marijuana.

Dar ascunzătoarea lui Danny nu reprezenta doar un depozit pentru viciile sale trecătoare. Aceasta conținea și ceea ce fratele său Kev numea „banii pitiți”. Un mic cont secret, la care contribuiseră toți frații, punând deoparte mărunțișul pe care-l aveau la sfârșitul zilei. Scopul: să cumpere un cal de curse – un pursânge arab. Nu orice

pursânge arab, ci un armăsar. Și nu orice fel de armăsar, ci unul negru.

Kevin, celebru pentru entuziasmul său pătimaș, fusese cel care-i convinsese, dar nu conta. Participaseră toți trei la visul acela, luni de zile. La început, strânseseră câte cincisprezece dolari pe săptămână, bani câștigați tunzând peluze sau – cum susține legenda – căutând prin canapele și prin scaunele mașinii mărunțișul pierdut, bani care fuseseră depuși în ascunzătoarea secretă. Dimensiunile limitate ale ascunzătorii îi obligau pe băieți să schimbe periodic mărunțișul în bancnote de un dolar. Danny se ocupa de treaba asta în fiecare săptămână. Apoi la două săptămâni. După aceea o dată pe lună... sau la două luni... Dusese monedele într-un castron la un magazin Safeway, unde o mașină le numărase și primise în locul lor hârtii.

În cele din urmă, Kev făcuse socoteala și aflase că aveau nevoie de trei sute de ani ca să strângă destui bani ca să-l cumpere pe Yankee Pașa (stabiliseră deja cum o să-l cheme pe cal). Așa că banii au rămas unde erau, în așteptarea momentului când aveau să cadă de acord cum să-i cheltuiască. Lucru care nu se întâmplase niciodată.

Danny se lăsă în genunchi, căută în cutia făcută de tatăl lui și înlătură fundul fals. Scotoci înăuntru și scoase bancnotele. Duse banii pe pat, se așeză și aranjă banii după valoare. După ce termină, descoperi că avea două teancuri de bani, care conțineau 126 de bancnote. După ce-i numără, descoperi că avea în total 182 de dolari.

Teancul de bancnote era atât de mare, încât nu încăpea în portofel. Danny se duse în bucătărie, găsi o bandă de cauciuc în sertarul cu tot felul de lucruri de lângă mașina de gătit și strânse banii sul. Când îl vârî în buzunar, văzu că rola de bani îl făcea să arate ca un pervers.

N-avea ce să facă. Se plimba prin casă și se gândi să se culce la parter, în patul cel mare din camera părinților, dar, când se duse acolo, își dădu seama că nu se simțea în largul său. Cu toate că patul său era scurt și îngust, cămăruța de la capătul scării fusese pentru el un refugiu în timpul copilăriei și adolescenței. La fel era și acum.

•

Pasările îl treziră la ora șase. Mama sa le hrănea și chiar plătise un puști din vecini să continue să le hrănească în lipsa ei. Copacul din fața ferestrei arăta ca un ghetou pentru păsări. Danny se duse la parter și-și făcu o cafea, apoi se așeză lângă fereastra ce dădea în grădină, mâzgălind într-un caiet de notițe al tatălui său.

Voia să telefoneze cuiva – în primul rând lui Caleigh. Fraților săi. Părinților. Mai bine nu. I-ar îngrijora pe toți și nu s-ar alege decât cu vorbe de consolare. Nu era chiar atât de egoist. Și nu era pregătit să înfrunte privirea aceea rece pe care i-o arunca prietena lui atunci când se înfuria sau când se simțea exploatată. Mai bine – mai sigur – să-l lase pe Zebek să creadă că terminase cu ea (ceea ce era adevărat, dacă

nu se întâmpla o minune).

Hârtia cu linii galbene era acoperită de linii radiale și constelații de puncte. Danny se gândi un moment, apoi scrise:

1) *Dew*
2) *Cazul Patel*

Apoi luă telefonul și formă un număr pe care-l știa pe dinafară: cel de la Fellner Associates. După ce căpătă legătura cu centrala, formă interiorul lui Mamadou.

O voce blândă și distrată îi răspunse:

— Aici Boisseau.

— Dew? Sunt…

I se trânti telefonul în nas.

Danny se uită uimit la telefon. Formă încă o dată numărul. I se făcu legătura cu mesageria vocală. „O fi cineva la el în birou”, își zise Danny și-și făcu încă o ceașcă de cafea. O să-l sune pe Dew mai târziu, acasă.

Numai că nu fu nevoie de asta, pentru că peste câteva minute sună telefonul, iar când ridică receptorul, la celălalt capăt al liniei era Mamadou, care gâfâia și vorbea de la un telefon public, pentru că Danny auzea ca zgomot de fond gălăgia provocată de traficul rutier.

— La ce naiba te gândești? explodă Dew. Ți-ai ieșit din minți?

— Nu cred, zise Danny. Despre ce-i vorba?

— În primul rând, ai înșelat firma, lucrând pentru unul dintre clienții ei importanți. Fellner s-a enervat, dar nu foarte mult, pentru că te-a căutat clientul.

— Așa e.

— Dar după aceea mi-ai cerut mie – sărmanul tău prieten afroamerican – să-ți fac un dosar despre individ, ceea ce mă transformă pe mine într-un complice.

— La ce? întreba Danny.

— Tu la ce crezi?

— Nu știu. Nu-mi dau seama despre ce vorbești.

— Spionaj industrial! se răsti Dew.

— Poftim?

— Așa i se spune. De asta ești acuzat, îi explică Dew. Ai acceptat o slujbă pentru individul ăla și i-ai furat tot felul de informații…

— Aiurea!

— Îmi dai voie să-ți pun o întrebare?

— Bine, zise Danny, cuprins de o senzație de disconfort.

— Ai luat un calculator pentru cineva? În Italia?

— Da.

— Și ai pretins că ești polițist?

— Mda...
— Doamne! Omule, ai încurcat-o!
— Dew...
— Nu-i nicio glumă! Omul ăla, Zebek, a angajat firma ca să te găsească!
— Liniștește-te! îi zise Danny. Lucrurile nu stau așa.
— Ești cazul nostru cel mai important! Vorbesc acum la telefon cu cazul nostru cel mai important!
Danny trase aer în piept, sperând că și Mamadou va face o pauză.
— Cine se ocupă de caz?
— Pisarcik.
Oho! Cu un an în urmă, Pisarcik fusese în fruntea direcției operaționale a CIA.
— Dacă aș fi în locul tău, zise Dew, aș sta departe de locurile cunoscute. De fapt, dacă aș fi în locul tău m-aș duce... în Yokohama. Sau în Strâmtoarea Bering... Ceva de genul ăsta.
— Vrei să spui...
— Apartamentul tău e supravegheat douăzeci și patru de ore pe zi. Știi cât costă așa ceva? Trei echipe de câte doi oameni, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână...
Danny gemu și întrebă:
— Altceva?
— Te caută peste tot! Pisarcik are pe perete o hartă cu piuneze: galeria de artă, atelierul tău, locuința părinților tăi, biroul lui Caleigh...
— Locuința părinților mei?
— Peste tot. Pisarcik a angajat un detectiv local să supravegheze locuința părinților tăi din Maine. Deci să nu te gândești să te duci acolo. Dar apartamentul din Adam's Morgan este singurul loc care-i supravegheat fără încetare. Restul e controlat de echipe mobile, de tipi care fac rondul, trecând dintr-un loc în altul.
Lui Danny îi trecu o idee prin minte.
— Tu cum de ai știut de unde te-am sunat?
— Știință din era rachetelor! Am un dispozitiv de identificare a celui care apelează.
Danny oftă. Auzea zgomotul mașinilor care treceau pe lângă prietenul său. În cele din urmă zise:
— Îți rămân dator.
— Mai e ceva.
— Ce anume? întrebă Danny.
— Firma lui Zebek.
— Sistema...
— Nu, cealaltă, insistă Dew. Cea de pe coastă. VSS.
— Ce-i cu ea?

— E o firmă de nanotehnologie.
— Și ce-i asta?
— Următorul pas. Te-ai prins?
— Nu.
— Nanotehnologie. Very Small Systems. Chestie revoluționară.
— Nu știu despre ce vorbești.
— E ceva… care poate să schimbe totul.
— Oare?
— Îhî.
— Și cum o să facă asta? se miră Danny.
— Nu știu. Dar poanta e asta: e mic. Foarte mic. Un mod de a construi lucruri de la bază, ca în natură. Numai că discutăm de roboți de dimensiunea unor molecule. Chestiile astea sunt… ca niște proteine. În asta e implicat individul respectiv, Zebek. Din punct de vedere legal, VSS este o filială a unei companii italienești, dar filiala e mai importantă decât compania, dacă înțelegi ce vreau să spun.
Danny era gata să-i răspundă, când sunetul soneriei îi explodă în cap ca o bombă, iar inima i se opri.
— E cineva la ușă, șopti el.
— Nu răspunde.
Danny verifică: nu putea fi văzut, din locul în care se găsea. Nu aprinsese niciun bec în casă. Era dimineață, iar bucătăria avea destulă lumină.
Se duse în sufragerie, cu telefonul la ureche. Ferestrele de acolo dădeau spre stradă. Se uită printr-o crăpătură a jaluzelelor și văzu doi bărbați în costum, care stăteau lângă ușa din față a casei. Soneria sună încă o dată.
— Tipi în costum! șopti Danny.
— Îi cunoști?
— Nu.
— Probabil că sunt de la alte firme, cu care s-au încheiat subcontracte.
— Probabil, fu de acord Danny.
Unul dintre bărbați își lipi nasul de geamul de lângă ușă, își acoperi ochiul drept și se uită în casă. După un timp, spuse ceva celuilalt, apoi cei doi se întoarseră la mașina lor, o Camry cenușie, parcată vizavi, în fața magazinului Lammans. Danny așteptă să plece, dar indivizii nu plecară.
— Stau aici, zise el.
— Unde?
— În mașină.
— Ai răbdare, îl sfătui Dew. Trebuie să verifice o mulțime de locuri. O să plece după o jumătate de oră.
— Și după aceea?

Dew chicoti.

— Stai potolit. Învață o limbă străină.

Găsi un rucsac vechi în magazie, puse în el haine de schimb luate din șifonierul din camera sa, adaugă niște tricouri și niște chiloți, o periuță de dinți, un aparat de ras. După aceea se asigură că are la el pașaportul, cartea de credit cea nouă și teancul de bani pentru Yankee Pașa. Apoi se așeză, având în față un exemplar din revista *Harper* și așteptă.

Se vedea ca Dew știa despre ce vorbea. După douăzeci și cinci de minute mașina căpătă viață și se desprinse de bordura trotuarului. Danny mai rămase zece minute – pentru cazul în care indivizii s-ar fi întors – apoi ieși prin ușa unui vechi garaj a cărei existență era ascunsă de un tufiș mare de camelii, ce crescuse luxuriant. În timp ce se strecura prin zidul de frunziș, își aminti de câte ori se furișase pe acolo pe când era copil. Se simți ca un prost în timp ce trecea prin curtea familiei Whitestone. Dar își aminti de Remy Barzan. De Inzaghi. De Chris Terio.

Metroul din King Street era la câteva cvartale. Când ajunse în stație, vârî două bancnote de un dolar într-un automat de bilete, luă trenul albastru și se duse în Rosslyn, un grup de blocuri vizavi de Georgetown, pe malul din Virginia al Potomacului.

Se gândea la nanotehnologie. Puținul pe care-l știa despre aceasta provenea mai mult dintr-o emisiune de la radio decât din ceea ce-i spusese Dew. Emisiunea se numea *Diane Rehm Show* și o ascultase în mașină, în timp ce se ducea spre Harpers Ferry împreună cu Caleigh.

Mamadou avusese dreptate; nanotehnologia însemna crearea unor mașini capabile să acționeze la nivel atomic. În felul acesta puteai să faci lucruri pornind de jos în sus. În loc să sapi în stânci ca să extragi diamante dintr-o mină, fabricai câte un atom, așa cum face natura. În teorie, puteai să produci orice – sârmă de diamant sau un trandafir perfect – din materiale obișnuite, precum apa mării, aer și nisip. Dar nu numai ceea ce puteau face mașinile reprezenta viitorul nanotehnologiei, ci ceea ce ar fi putut să ajungă să facă. Acționând la nivel atomic, puteau reface stratul de ozon, puteau identifica și elimina elementele care contaminau sursele de apă… și multe altele.

Trenul trecu prin stațiile Crystal City, Pentagon City, Pentagon. Danny se gândea la casa lui Chris Terio și la raftul cu cărți din biroul acestuia. Existau o grămadă de cărți despre religie, dar și unele care păreau nepotrivite acolo. Danny nu-și amintea titlurile, dar una dintre ele era despre „calculatoare proteinice”, iar alta conținea în titlu cuvântul *nanotehnologie*.

Deci Terio urmărise această pistă și aflase suficient de multe ca să ajungă la Patel. Cine fusese Patel? Responsabilul principal cu tehnologia de la Very Small Systems. Și ce era VSS? Conform spuselor

lui Remy Barzan, era copilul lui Zebek. Și cheltuia bani într-un ritm de parcă n-ar fi existat ziua de mâine.

•

În Georgetown nu exista stație de metrou. Când fusese construită linia, locuitorii din cartier dăduseră cu piciorul la ocazie, îngrijorați de „genul de oameni” care folosesc mijloace de transport în comun.

Danny urcă în Rosslyn pe scara rulantă care-l ducea la nivelul solului și ieși în arșița zilei, în mijlocul clădirilor cu douăzeci și treizeci de etaje. Rosslyn i se păruse întotdeauna o zonă ciudată. Fiind în afara restricțiilor privind înălțimea din Districtul Columbia, zona părea să se ivească din senin, fiind echivalentul arhitectonic al Ayer’s Rock{90}. Turnurile argintii ale trustului de presă Gannett luceau în soare, în timp de Danny trecea peste Key Bridge, intrând în Georgetown.

La o distanță sigură de centrul comercial al orașului, campusul Universității Georgetown se întindea în jurul unui patrulater de modă veche. Când intră în biblioteca universității, Danny se bucură de aerul arctic care-l înconjură.

Când lucrase pentru Fellner, observase că universitățile erau generoase cu avutul lor. Aveai nevoie de o legitimație ca să împrumuți cărți, dar nimeni nu acorda atenție celor care foloseau calculatoarele sau materialele de referință. Se pornea de la premisa că aceștia erau studenți sau profesori la vreo facultate.

Danny se așeză pe un scaun de la capătul unei mese lungi și intră în baza de date Lexis/Nexis, apoi căută ziare și reviste care-l menționau pe Jason Patel.

Spre deosebire de „sinuciderea” lui Terio, moartea lui Patel era o crimă brutală cu autor necunoscut, un caz aparte care fusese prezentat pe larg în presă. Dură un minut ca să obțină 126 de titluri – de la comunicatele de presă ale MSNBC la reportaje din ziare și anunțuri mortuare din *San Jose Mercury* și din alte publicații, mai puțin importante.

Danny caută în principal nume. Prieteni, rude, colegi de serviciu – pe cei care-l cunoscuseră pe Patel și ar fi dorit să vorbească despre el. Apoi imprimă un grup de articole și apăsă pe butonul CAUTĂ ÎN CONTINUARE.

Voia să vadă ce găsea în rețea despre Very Small Systems, despre VSS sau V.S.S. Se dovedi că nu prea mult – doar douăzeci și șapte titluri – ceea ce însemna mai nimic, având în vedere că Nexis includea până și cele mai obscure publicații tehnice și de afaceri.

Danny se uită la fiecare articol și descoperi că majoritatea proveneau de la o singură conferință, una despre ingineria proteinelor, care avusese loc în Philadelphia, cu trei ani în urmă. VSS oferise spațiul pentru conferință, iar organizatorii menționaseră acest fapt în

relatările de presă.

Căutarea după „Zerevan Zebek” nu duse la niciun rezultat. Danny se întrebă cum reușea cineva cu atât de mulți bani să treacă nebăgat în seamă.

În cele din urmă, Danny abandonă Nexis și se mută la un alt calculator, unde căută prin rețea articole despre nanotehnologie. Folosi motorul de căutare Google, tastă „nanotehnologie” și fu răsplătit imediat cu aproape o jumătate de milion de linkuri. Trecu de la una la alta mai mult de-o oră, iar în cele din urmă imprimă vreo zece articole despre subiectul respectiv.

Apoi strânse într-un teanc ceea ce descoperise și se duse să mănânce. Se opri la Staples de pe M Street, unde cumpără un dosar colorat în care să-și pună hârtiile. După aceea traversă strada, intră într-o pizzerie și se așeză la o masă din colțul încăperii, departe de fereastră. În timp ce aștepta mâncarea, se uită din nou pe paginile pe care le imprimase.

După o oră, pizza era doar o amintire, Danny bea o a doua ceașcă de cafea și știa ceva mai multe despre Jason Patel și asasinarea acestuia. Necrologul oficial se găsea în *Cupertino Courier.* Se menționa că Patel absolvise UC Berkeley și Caltech, cu grade academice înalte în știința calculatoarelor și în biologia moleculară. Desfășurase activitate postdoctorală la M.I.T., publicase mult și primise Premiul Sidran pentru cercetări privind sistemele microelectromecanice (MEMS). Când murise avea patruzeci și doi de ani. Printre cei apropiați erau menționați o soră pe nume Indira, din Delhi, și „partenerul de viață”, Glenn Unger, din Cupertino.

Primele articole despre moartea lui Patel menționau că se bănuia că fusese vorba de o acțiune violentă. Dar din a doua zi, se vorbea de crimă, și încă pe prima pagină. Declarații vagi ale purtătorului de cuvânt al poliției despre „indicii substanțiale” și aluzii că asasinatul ar fi fost „crimă pasională” erau năpădite de amănunte înfiorătoare, multe dintre ele oferite de membrii șocați ai echipei Departamentului de Interne, cea care dăduse peste cadavrul lui Patel în deșert.

Exista și un interviu interesant cu un arheolog care spunea că maniera în care fusese lăsat Patel imita un vechi obicei de înmormântare al anumitor triburi amerindiene. Acesta se numea descărnare – trupurile erau expuse astfel încât păsările să ia carnea. Profesorul pălăvrăgise despre cât de vechi era acest obicei, care era încă practicat de secte din anumite regiuni ale Orientului Mijlociu, și despre legătura dintre acesta și mitul lui Prometeu. Profesorul era de părere că, în cazul uciderii lui Patel, existau și referiri la evenimentul central al credinței creștine. Triburile și sectele care practicau descărnarea o foloseau ca un ritual după moarte. Construiau terenuri funerare și platforme unde lăsau trupurile pasărilor. Dar Patel era viu

atunci când trupul sau fusese ciuruit de zeci de țepi de cholla, fusese viu atunci când fusese legat de copacul care avea forma de cruce.

Fusese crucificat.

• Capitolul 20

După ce se întoarse în bibliotecă, Danny navigă prin cyberspațiu, în căutarea unui zbor ieftin către San Francisco. Trebuia oricum să plece din Departamentul Columbia și dorea să ajungă în California, pentru că, pe măsură ce afla mai multe, se convingea tot mai mult că întreaga cheie a enigmei se găsea la Very Small Systems.

Bineînțeles că nu putea să ceară să facă un tur prin întreprindere. Intenționa să înceapă prin a bate la ușa lui Glenn Unger, prietenul lui Patel.

O informație găsită pe Hertz îl făcu nefericit. În California trebuia neapărat să ai mașină și Danny intenționa să închirieze una la aeroport. Dar, în timp ce anunțul galben de la Hertz clipea pe ecran, Danny își dădu seama că nu putea să închirieze un automobil, pentru că nu mai avea permis de conducere.

Să ia un taxi care să-l ducă până în fața casei lui Glenn Unger? Dar ce distanță era între Cupertino și aeroport? Ce-ar fi să se ducă la San Jose? Putea să zboare până acolo? Când află răspunsul, consultând programul MapQuest, decise că avea neapărată nevoie de o mașină. Avea să se ducă la Departamentul pentru Vehicule cu Motor, ca să obțină un alt permis de conducere.

Dispunea însă doar de o oră ca să-și rezerve bilet de avion, conform ofertei avantajoase pe care o găsise pe Hotwire, așa că intenționa să se ocupe mai întâi de asta. Apoi se răzgândi. Nu voia să plătească biletul prin intermediul cărții de credit, dacă putea să se descurce altfel. Poate că Zebek nu avea acces la evidența tranzacțiilor efectuate prin intermediul cărților de credit, dar Danny nu voia să riște. De ce să-l informeze pe Zebek încotro intenționa să se ducă, dacă putea să evite acest lucru? Teancul de bancnote pentru Yankee Pașa nu avea să dureze prea mult, dar putea să profite de cardul de platină ca să scoată niște bani de la bancă.

Înainte să închidă calculatorul bibliotecii, verifică pagina de web a DVM-ului din Virginia. Își scosese permisul în Virginia și-și înregistrase Oldsmobile-ul pe adresa părinților săi. Asigurarea era mai ieftină. Pe pagina de web găsi o filială a DVM în Rosslyn, chiar în cealaltă parte a râului. Ieși din bibliotecă, merse prin căldura de afară până la banca Riggs din Wisconsin de unde ieși peste câteva minute cu douăzeci și cinci de bancnote de-o sută, suma maximă care se putea primi în bani gheață.

După un drum de douăzeci de minute, ajunse la DMV și se așeză la coadă ca să primească un număr. În timp ce aștepta, încercă să ghicească limba în care vorbeau cei pe care-i auzea – bineînțeles,

spaniolă, dar și arabă, germană, chineză, vietnameză sau thailandeză, nu putea să le deosebească pe acestea din urmă. Și mai era ceva, rusă sau cehă…

Ce țară!

În cele din urmă fu strigat numărul său. Îi explică femeii de la ghișeu că-și pierduse portofelul în timp ce naviga cu un iaht cu pânze.

— Cum ați reușit să faceți asta?

— Atârnam.

— Atârnați? întrebă femeia, strâmbându-se. Ați spus că navigați.

— Atârnam peste marginea bărcii, ca aceasta să meargă mai repede, îi explică el.

— Atunci de ce nu i-ați pus motor? întrebă femeia, zâmbind.

— Pentru că atunci n-aș fi navigat cu vele, îi replică el.

Femeia dădu amuzată din cap, tastă ceva la calculator și-l expedie mai departe. Danny se trezi stând pe un scaun în fața unei femei cu ochi bulbucați și cu unghiile ca niște gheare.

— Spune *queso*! îi ordonă ea.

Danny zâmbi fără vlagă.

Femeia așteptă, uitându-se cu un ochi la el și cu altul la următorul individ din șir.

După zece secunde, Danny zise:

— *Queso.*

Femeia zâmbi și blițul aparatului de fotografiat lumină ca o novă.

În cele din urmă, Danny fu chemat la ghișeul din față, unde îl aștepta un permis de conducere plastifiat. Nu voia să se uite la el, dar… *Doamne*! Arăta mai urât decât în poza din pașaport. Avea o înfățișare de nebun zăpăcit, așa cum arată oamenii în fotografiile făcute de poliție – ochii nu erau nici închiși, nici deschiși, fiind surprinși în timp ce clipeau, iar gura era înghețată într-un început de zâmbet, dar un zâmbet suficient de larg ca să dezvăluie lucirea coroanei de oțel inoxidabil, ceea ce adăuga un aspect bizar întregii sale înfățișări. Și totul pe un fundal albastru.

Dar măcar avea păr (într-un fel).

•

Zborul era direct, cu escală la Salt Lake City. Avea un scaun din mijloc în partea din spate a avionului, între doi indivizi în vârstă, practicanți de golf, care se întorceau dintr-un turneu din munții Scoției. Nici nu plecaseră bine că unul din indivizi obținu două pahare de plastic de la stewardesă și începu să toarne whisky, scurgând lichidul auriu dintr-o ploscă plată de argint.

— Joci golf? îl întrebă cineva.

Danny clătină din cap.

— Nu, eu…

— O să începi, zise un al doilea tip. Toată lumea începe, mai

devreme sau mai târziu.

Povesteau despre călătoria lor, iar Danny întorcea capul de la unul la altul, ca și cum s-ar fi uitat la un meci de tenis. În cele din urmă, jucătorii de golf băură până îi cuprinse somnul, lăsându-l pe Danny să-și citească articolele pe care le imprimase la Georgetown.

Nu fusese o selecție logică. Alesese la nimereală titlurile care i se păruseră interesante, iar ca urmare obținuse un soi de ghiveci. Unele articole erau imposibil de citit, fiind scrise într-un limbaj foarte tehnic, în timp ce altele aiurau despre *viitor* și nu-i foloseau la nimic. Dar când avionul trecu de mijlocul continentului, Danny citise suficient ca să știe ce-i nanotehnologia și ce promitea aceasta.

Părintele acestei științe era un individ numit Eric Drexler, care scrisese prin anii optzeci o carte numită *Motoarele creației.* Drexler, care era cercetător la M.I.T., fusese considerat de unii un vizionar, iar de alții un visător fără simțul realității. Primii susțineau că Drexler descoperise cheia către Țara Făgăduinței, în timp ce ultimii insistau că autorul emisese o ipoteză despre o știință care nu putea fi pusă în practică.

Din câte înțelesese Danny, ideea de bază consta în producerea lucrurilor prin rearanjarea materiei la nivel de atomi. Acest lucru se realiza prin inginerie proteinică (!), prin colaborarea cu specialiști în calculatoare pentru programarea și crearea unor roboți ce se autoreproduceau și care aveau dimensiuni de mărimea moleculelor. Prin aranjarea atomilor, acești „asamblori” puteau îndeplini o mulțime de sarcini, producând orice, de la straturi protectoare din diamant, groase de un micron, la stropi submicroscopici, capabili să vindece răni într-o clipă. În interiorul organismului, alte dispozitive puteau să descopere celulele cancerigene, distrugându-le una câte una, sau să răzuie depunerile de pe pereții arterelor. Asamblorii puteau fi programați să descompună substanțele poluante, să purifice fără încetare și pretutindeni aerul și apa. Ca urmare, avea să rezulte o lume extrem de eficientă, o lume a abundenței. Sărăcia va deveni de domeniul trecutului. Mediul putea fi vindecat, viața putea fi prelungită…

„Dispozitive”, își zise Danny. Ca niște roboți, dar nu chiar roboți, pentru că erau făcuți din ADN. Ceea ce înseamnă că erau vii. Niște Frankensteini micuți…

•

Cei doi colegi de banchetă se ridicară în timpul escalei din Salt Lake, dar Danny rămase pe loc. Citea descrierea a ceva ipotetic, numit „ceața utilitară”. Aceasta era un material primordial, o rețea de asamblori capabili să fie – literalmente – orice pentru oricine. Ceața utilitară, proiectată să desemneze forma și caracteristicile unei case, putea fi programată să modifice nu numai culoarea și densitatea

acesteia, ci și poziția ei – și să facă acest lucru de îndată ce primea ordin. Asta însemna că locuința putea fi solidă ca o cărămidă la un moment dat, iar în clipa următoare de consistența aerului. Locuitorul unei asemenea case putea ca, în urma unui gest simplu, să treacă prin pereți și să scoată mobila din podea atunci când avea nevoie de ea, din ce material și în ce formă dorea.

Pe scurt, nanotehnologia promitea (sau amenința) să născocească o lume atât de plină de posibilități, atât de flexibilă, încât până și cele mai banale activități nu mai puteau fi deosebite de magie.

După ce avionul decolă din nou, Danny sorbi un gin cu apă tonică și reîncepu să citească. Nu fără efort. Unele dintre articolele pe care le imprimase erau lungi de vreo cincizeci de pagini și de neînțeles pentru unul ca el. La un moment dat, acestea făceau referiri la chestii de genul „petaflop”, „extropian” sau „notația săgeții lui Knuth”{91}. În realitate, Danny nu avea pregătirea necesară ca să înțeleagă prea multe din ce citea.

Dar în momentul în care avionul începu coborârea către San Francisco, Danny aflase suficient despre nanotehnologie ca să știe că era ceva important, controversat și, în cea mai mare parte, pur teoretic. Efectele ar fi fost atât de mari, încât se investiseră tone de bani în domeniul respectiv și fuseseră cheltuite de firme cu nume mari: Hewlett-Packard, IBM și altele de același fel. Guvernul acordase un sprijin considerabil în timpul administrației Clinton, dublându-și investițiile în nanotehnologie, până se ajunsese la suma de o jumătate de miliard de dolari.

Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie justifica astfel creșterea finanțării pentru sprijinirea domeniului respectiv:

> *Nanotehnologia poate avea impact asupra producerii oricărui obiect făcut de om – orice, de la automobile, anvelope și circuite pentru calculator până la medicamente de ultima oră și înlocuiri de țesuturi – și va duce la inventarea de obiecte pe care nu ni le imaginăm încă. Ne așteptăm ca impactul nanotehnologiei asupra sănătății, bogăției și siguranței oamenilor din lume să fie în cursul secolului al XXI-lea la fel de semnificativ ca influența combinată a antibioticelor, circuitelor integrate și polimerilor artificiali în decursul acestui secol.*

Asta spunea ceva. Opinia generală părea să fie că majoritatea aplicațiilor urmau să apară peste un deceniu. Unele inovații (crearea vaccinurilor și altele) puteau să se ivească mai devreme și apăruse un zvon despre construirea unui nanotranzistor. Asta însemna transformarea microelectronicii, permițând producerea de circuite integrate la o scară inimaginabil de redusă, care puteau funcționa la

temperatura camerei și fără să mai fie sensibile la praf precum siliconul și alte materiale.

Pentru moment, cele mai importante rezultate păreau a fi cele din domeniul sunetului. Un cercetător produsese o nanochitară; altul construise o pensetă suficient de mică încât putea să apuce o moleculă. Fusese conceput un comutator molecular și „un țarc cuantic”. Aceste realizări modeste necesitaseră eforturi enorme din partea unor echipe de genii. Mulți savanți continuau să creadă că problemele tehnice ale producerii asamblorilor cu brațe capabile de muncă, capabile să manipuleze materia la nivel atomic, erau insurmontabile.

În principal lui Drexler i se reproșa că dispozitivele care urmau să desfășoare activități nanotehnice erau concepute de specialiști în domeniul calculatoarelor (în cea mai mare parte), dar sarcina de a le crea revenea biochimiștilor, microbiologilor și inginerilor moleculari – care, de obicei, nu aveau habar cum să le realizeze.

De exemplu, opinia predominantă în acest moment era că asamblorii urmau să folosească drept materie primă aer, apă și praf. Aceste materiale urmau să fie descompuse la nivel molecular și reasamblate conform specificațiilor tehnice. Dar de unde aveau să-și ia energia asamblorii? De la soare? Probabil. Chiar dacă ar fi fost folosită energia solară, procesul descompunerii și combinării moleculelor ar fi generat căldură – probabil în cantitate mare. Ce urma să se facă în această situație?

Mai mult, în timp ce vizionarii imaginau poze cu făpturi cu brațe din nanotuburi, capabile să desfacă și să refacă legături moleculare, scepticii se întrebau cum se pot crea instrumente suficient de mici ca să manipuleze atomi individuali. Ce fel de brațe urmau să aibă asamblorii? Cum vor ține atomii individuali, ca să-i asambleze conform planului? Scepticii răspundeau la sugestia de a folosi legături chimice pentru a produce fragmentarea întregului cum că aceste legături sunt destul de puternice. Cum putea fi făcut asamblorul să dea drumul atomilor sau fragmentelor pe care le ținea?

La unele dintre aceste întrebări urma să se răspundă. Poate că se va găsi răspuns pentru toate. Dar avea să treacă timp – probabil mult timp. „Atunci de ce mor oameni acum?” se întrebă Danny.

•

Puțin după ora opt seara, avionul ateriză pe aeroportul San Francisco. Un autobuz îl duse pe Danny la sediul firmei Alamo, unde îl aștepta un Prism alb. Danny voia să plătească în bani gheață, dar din cauza regulamentelor pentru asigurări, Alamo nu închiria mașini fără să treacă pe contract numărul cărții de credit. Danny își spuse că, la urma urmei, era vorba de o mașină, de o țintă mișcătoare. Pe de altă parte, cu toate că firma verifică autenticitatea cardului, nu avu loc

niciun transfer de bani. Cu un pic de noroc, contul său nu avea să fie accesat decât după ce avea să înapoieze mașina. Așa că semnă pe linia punctată.

Se rătăci timp de-o oră, mergând într-o direcție greșită, iar când descoperi drumul cel bun, ideea de a se duce în noaptea aceea în Cupertino nu i se păru prea grozavă. Nici aceea de a apărea la ușa lui Glenn Unger la unsprezece noaptea – sau chiar unsprezece și jumătate. Când trecu pe lângă motelul Doubletree din Burlingame, renunță, întoarse și intră în parcarea motelului. După o jumătate de oră dormea tun, prea obosit ca să stingă veioza de lângă pat.

Se aștepta să se trezească devreme, din cauza schimbării de fus orar, dar dormi neîntors timp de paisprezece ore. Oricum, își luă micul dejun. În timp ce-și aștepta chiflele belgiene, citi un articol dintr-o revistă pe care o luase din avion.

O găsise în buzunarul scaunului său, în timpul unei pauze a lecturii documentelor despre nanotehnologie. Era un exemplar din *National Geografic Traveler.* O răsfoise și găsise un articol despre Insula Paștelui. De aceea luase revista. Pentru prima oară se uitase la fotografii și văzuse capetele monumentale nu ca niște relicve ale unei civilizații misterioase, ci ca niște *sculpturi.* Și, în calitate de sculpturi, îl interesau.

Povestea Insulei Paștelui se dovedi a fi una plină de avertismente. Primii călători polinezieni nimeriseră într-un paradis. Insula era minunată, plină de resurse naturale – apă, lemn, pește, stoluri mari de păsări –, iar populația crescuse iute. După cum dovedeau scrierea hieroglifică destul de complexă și sutele de statui masive din piatră, insularii dezvoltaseră o civilizație evoluată. Experții consideră că cioplirea, transportul și ridicarea siluetelor uriașe de piatră ar însemna un lucru dificil chiar și în zilele noastre. Savanții nu sunt încă de acord în privința tehnicilor folosite de insularii primitivi.

După o mie de ani, bunăstarea a dispărut și Insula Paștelui a suferit un dezastru ecologic. Pădurile dispăruseră complet, lăsându-i pe insulari fără posibilitatea de a construi bărci – pentru a pleca de acolo sau pentru a pescui în larg. Nu plănuiseră prea bine lucrurile, își zise Danny. Solul fertil dispăruse și el, probabil din cauza exploatării îndelungate. Fără copaci care să producă umezeală, izvoarele secaseră, stolurile de pasări, care nu mai aveau locuri de cuibărit, nu mai aveau mâncare, nici ce să bea, zburaseră de acolo și nu se mai întorseseră. Prin anul 1600 apăruseră grupuri războinice. Când exploratorul olandez care dăduse numele insulei „descoperise” locul acela în duminica Paștelui din anul 1720, insularii își mâncau – literalmente – copiii. Canibalismul devenise principala sursă de proteine. Femeile și copiii erau considerați mai gustoși, iar degetele bucățile cele mai alese. „Grozav!” își zise Danny, bucuros că-i vegetarian.

Se făcuse aproape miezul zilei când bău o a doua ceașcă de cafea – pentru drum – și se îndreptă spre sud, către Cupertino.

După câtiva kilometri, începu să aibă idee cum va arăta expoziția de la Neon. O să-i spună *Capetele vorbitoare.* Va construi din papier-mache niște capete mari, în stilul celor din Insula Paștelui, dar ele vor reprezenta figuri din mass-media – Dan Rather, Mike Wallace, Oprah. Divinitățile prezentului. Majoritatea capetelor de pe Insula Paștelui fuseseră construite pe niște platforme numite *anu,* pe care insularii plasau obiecte rituale. Poate că în expoziție va construi platforme deschise – din lemn – și va așeza capetele pe ele. În interiorul schelei de lemn va așeza... televizoare. Televizoare pornite... pe programele de știri, pe talk-show-uri sau pe MSNBC.

Ideea avea o anume logică aiurită care-i plăcea. Nu știa sigur ce *însemna,* dar era o idee bună. Porni radioul și lăsă să i se amestece totul în cap, în timp ce se îndrepta spre Cupertino.

•

Casa lui Patel – care aparținea acum lui Glenn Unger – era un bungalow imaculat care – ținând seama de cartier – valora cel puțin un milion.

Ușa minunată, flancată de ferestre cu vitralii în formă de romb, se decojise până la culoarea naturală a stejarului – ceea ce atrăgea atenția asupra ghirlandei negre din centru său. Danny nu mai văzuse până atunci o ghirlandă de doliu, iar acest lucru îl impresionă. Ghirlanda fusese făcută din *pene,* pene negre și crețe, atât de lucioase, încât parcă irizau. Danny se strâmbă și se întinse spre soneria de alamă înconjurată de ghirlandă.

În clipa în care mâna sa atinse metalul, ușa se deschise brusc, ca și cum ar fi fost împinsă de atingerea degetului – și, de fapt, așa și fusese. Efectul fu uimitor, ca un șoc electric, și-l făcu pe Danny să tresară.

— Da?

Bărbatul din prag avea vreo patruzeci și ceva de ani și era în mare formă – lucru care se vedea foarte bine din cauză că purta doar o pereche de pantaloni de sport. Asta reprezenta toată îmbrăcămintea lui, cu excepția unor ochelari de citit și a unor șlapi.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Lui Danny nu-i plăcea să agațe oamenii pe stradă. Nimănui nu-i place. Dar fiecare investigator e obligat să facă așa ceva, pentru că unele persoane refuză să răspundă la telefon. Sau atunci când răspund n-au chef să facă pasul următor și să-i propună investigatorului să se întâlnească. Când i se ceruse prima oară lui Danny să agațe o „sursă" care nu avea chef de discuții, acesta obiectase: „Și cum să fac așa ceva? Nici măcar nu-l cunosc pe individ!"

„Și ce dacă? Fă-te că ești homo, îi spusese șeful său. Oferă-i un

exemplar din *Watchtower.*{92} Nu-mi pasă ce faci. Numai să reușești." Și reușise. Se dovedi că se pricepea la asemenea chestii.

— Domnul Unger?

— Mddaaa… făcu individul, mijindu-și ochii.

— Mă numesc Danny Cray și… sper să putem discuta despre prietenul dumneavoastră, domnul Patel.

Un oftat exasperat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! gemu Unger. Ce ești? Un soi de… reporter de știri de rezervă?

— Nu…

— Pentru că nu mă interesează publicitatea.

— Înțeleg, dar…

— Bine. Atunci o să înțelegi de ce o să închid ușa. Pa!

Ultimul cuvânt fu cântat și păru alcătuit din două silabe, nu dintr-una. „Pa-a."

Danny nu-și vârâse niciodată piciorul ca să împiedice închiderea ușii – nu literalmente. Dar de data asta o făcu.

— Am făcut drum lung până aici, zise el.

Unger se uită la piciorul care bloca ușa, apoi la figura lui Danny.

— Adică?

— Ceva de ordinul… mii de kilometri.

— Nu ți-e jenă să faci așa ceva?

Danny ridică din umeri, dar își lăsă piciorul unde era.

— Cred că pot să vă spun de ce a fost ucis domnul Patel.

Unger se încruntă și-l privi de sus pe Danny.

— Crezi că asta reprezintă o noutate? Toată lumea știe de ce a fost ucis Jason.

Fu rândul lui Danny să fie uimit.

— Știe?

— Bineînțeles.

Danny clipi, nedumerit.

— A fost ucis de un țicnit care ura homosexualii. Sau de niște țicniți. Dacă ai informații în plus…

— Nu cred nicio iotă.

Unger îl privi sceptic și zise:

— Poftim?

— Nu cred că asasinatul are vreo legătură cu orientările sexuale.

Bărbatul din fața sa ezită. Pe figură i se citea clar nehotărârea.

— Dacă spui tâmpenii…

— Nu-i nicio tâmpenie, zise Danny.

Unger oftă, făcu un pas înapoi și deschise ușa larg.

— Bine, atunci intră…

•

Interiorul bungalow-ului arăta ca un anticariat dedicat exclusiv

stilului Craftsman{93}. Totul era din perioada aceea, fiecare ramă de tablou, fiecare *obiect*. Danny se aștepta să vadă etichetele cu prețul pe mobilă. Unger îl conduse prin încăpere, apoi printr-un vestibul, printr-o cameră de zi, printr-o bucătărie de epocă și, în cele din urmă, ajunseră într-o curte interioară mică, din spatele casei.

Aceasta era la fel de perfectă ca și clădirea, având într-un colț o mică fântână care susura. Pe o masă din fier forjat se aflau o carafă cu ceai cu gheață și o farfurie cu prăjituri cu ghimbir, subțiri de un micron. Unger făcu un gest spre un scaun, iar cei doi se așezară față în față. Gazda folosi un fel de lingură în formă de girafă cu gât foarte lung ca să agite conținutul carafei, apoi se uită la oaspete.

— Vrei ceai cu gheață?

Danny dădu din cap.

— Mulțumesc.

Partea cea mai grea – să intre pe ușă – se terminase. Acum lui Danny îi revenea sarcina să-l convingă pe Unger că, în ciuda mâhnirii sale, să aibă încredere într-un străin. Singurul mod în care putea să facă acest lucru era să-l convingă de buna sa credință. Așa că își drese glasul.

— Cred că sunt responsabil – în mod indirect – de moartea domnului Patel.

Dincolo de masă se auzi un geamăt. Unger îl privi alarmat.

— Am fost angajat de un individ pe nume Zerevan Zebek, îi explică Danny, ca să aflu cu cine discutase altcineva – un profesor pe care-l chema Terio, zise Danny, apoi sorbi din ceai. Zebek susținea că fusese denigrat în presă și că Terio se află în spatele întregii afaceri. Terio și alți oameni.

Unger își încrucișă brațele și se lăsă pe speteaza scaunului, având pe figură o expresie de nerăbdare.

— Voia să aflu cu cine discutase Terio, continuă Danny. Și am aflat. Am obținut o copie a apelurilor telefonice ale lui Terio.

— Poți să faci așa ceva?

Danny dădu din cap.

— Există furnizori de informații care vând asemenea lucruri…

Vocea lui Unger deveni dură.

— Nu crezi că asta înseamnă invadarea vieții particulare a lui Jason?

Danny făcu un gest de neajutorare.

— Da, cred că da, dar în munca de investigator… faci asemenea lucruri.

Unger nu fu impresionat.

— Bine, e unul dintre lucrurile pe care le faci.

Danny înțelese aluzia.

— Așa e, recunoscu el.

— Continuă.
— Am descoperit că Terio discutase cu prietenul dumneavoastră și cu alți doi bărbați. Un savant din Oslo. Și un ziarist din Istanbul.
Scepticismul lui Unger se manifestă printr-un mârâit.
— Jason n-a fost niciodată în aceste locuri.
— Nu contează, zise Danny.
— Atunci ce contează?
— Toți sunt morți, îi zise Danny.
— Cine?
— Terio. Savantul din Oslo. Ziaristul turc. Patel.
Unger sorbi din ceai. După un timp, se aplecă spre Danny și zise:
— Aiurea!
Expresia îl surprinse pe Danny, dar se stăpâni și ridică din umeri.
— Nici vorbă.
— Sugerezi că Zebek l-a ucis pe Jason…
— Exact.
— Dar Zebek *e proprietarul* VSS.
— Așa e, recunoscu Danny. E proprietarul firmei.
— Și sugerezi că l-a ucis pe Jason după ce *l-a furat* de la Protein Dynamics? După *ce l-a răsfățat* cu prime și avantaje?
— Da.
— N-are nicio logică, insistă Unger. Jason nu era doar o albinuță truditoare în firma aia. Era un guru. VSS n-o să găsească niciodată un înlocuitor pe măsură. Pierderea sa reprezintă un dezastru. Toată lumea spune asta. Jason era o minte strălucită.
— Sunt convins, răspunse Danny. Dar s-a întâmplat ceva.
— Te referi la aiureala aia cu denigrarea companiei?
— Nu, ăsta a fost doar un pretext…
— Atunci ce s-a întâmplat?
Danny oftă.
— Nu știu. Speram să-mi spuneți dumneavoastră.

•

Recapitulară încă o dată toată povestea. Danny o luă de la început. În timp ce vorbea, văzu ca scepticismul dispăru de pe chipul arătos a lui Glenn Unger. În locul lui apăru o expresie de uluială, apoi, în cele din urmă, una îngrozită.
— Pot să merg mai departe, zise Danny. Dar… sunt lucruri importante.
— Ai anunțat poliția? întrebă Unger.
Danny clătină din cap.
— Nu cred că poliția locală poate să facă ceva. E vorba de cinci asasinate în patru țări. Plus „pagubele colaterale” din Turcia. Și nu pot dovedi decât un singur lucru: că oamenii care au fost uciși îl cunoșteau pe Terio.

Unger dădu din cap, încruntându-se.

— Jay era îngrijorat de ceva, ceva legat de serviciu. Și îl cunoștea pe tipul ăla, Terio. Au discutat la telefon, o dată sau de două ori. Probabil că au schimbat e-mailuri și s-au întâlnit undeva…

Privi în sus, străduindu-se să-și amintească, apoi clătină din cap. Își duse mâna la față, acoperindu-și trăsăturile. Rămase un timp astfel, apoi își trase mâna în sus, spre frunte, și continuă până ajunse în creștet. Rămase așa vreme îndelungată – sau așa păru – apăsându-și degetele pe craniu.

— Nu știu, zise. Pur și simplu nu știu.

Tipul avea lacrimi în ochi.

— Vă simțiți bine? întrebă Danny.

Unger dădu din cap.

— Ceea ce ai spus despre Zebek… dacă-i adevărat… N-o să-l aducă înapoi pe Jason, zise el, după o pauză. Nimic nu poate să-l aducă înapoi. Dar, într-un fel, îl va reface în mine. Pentru că poliția… toți presupun că duceam o viață plină de promiscuitate… că umblăm continuu după aventuri sexuale… Adevărul e că muncesc al naibii de mult – sunt arhitect. Cât despre Jason, ce să mai vorbesc! Trebuia să-l *târăsc* acasă de la slujbă. Dar poliția… crede că-i normal ca un om ca Jason să fie ucis în felul acela. Pentru polițiști a fost „o chestie cu homosexuali”. Unger se opri, respiră adânc, apoi zise: Cred că-ți sunt dator.

— Nu, nici vorbă…

— Spune-mi ce pot să fac.

Danny se gândi și răspunse:

— Puteți să-mi arătați calculatorul său.

Unger își clătină capul dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi spus „*da și nu*”. Apoi se ridică în picioare și-i făcu semn lui Danny să-l urmeze. Merseră împreună într-un alcov din sufragerie, unde se afla un monitor cu ecran plat Silicon Graphics, pe o masă de stejar de calitate. Unger se așeză pe un scaun ce se rotea, se aplecă sub masă și porni calculatorul.

— Ăsta e? întrebă Danny.

Calculatorul părea a fi un Dell, iar el se așteptase la ceva mai ieșit din comun – dar n-ar fi fost în stare să spună la ce.

— Acesta este al meu, îi spuse Unger. Jay avea un laptop și un altul la serviciu. Și la Palm.

— Unde sunt?

— Le-a luat poliția, zise Unger, așezându-se din nou pe scaun.

Pe ecran apăru imaginea de instalare a sistemului, în timp ce în difuzoare răsuna muzică de fanfară. Fundalul era o fotografie a lui Unger și a unui alt bărbat, sprijinindu-se de balustrada unei nave de croazieră. Celălalt bărbat era scund, brunet și chipeș.

— Acesta e Jay? întrebă Danny.
Unger dădu din cap.
— Ce-i cu e-mailurile sale? se interesă Danny. Pot să-i văd corespondența?
— Nu cred, răspunse Unger. Eu sunt adept Yahoo, iar Jay își primea corespondența la serviciu. Acolo au firewall-uri{94} și tot felul de chestii.
— Știți ce parolă avea?
Unger mormăi.
— Nu era un cuvânt, ci o combinație de litere, cifre și Dumnezeu mai știe ce. Cred ca erau vreo zece parole, iar indivizii de la Departamentul de securitate le schimbau în fiecare lună, așa că… nu știu.
Danny se gândi un timp.
— Ce-i cu VSS? întrebă el. Puteți să-mi face o intrare acolo?
— O intrare?
— Da. Adică să discut cu cineva din interior. Să aflu ce se întâmplă. Să aflu ce se face acolo.
Unger clătină din cap.
— E imposibil. Adică pot să te duc cu mașina acolo, dar n-o să treci de recepție. E o adevărată fortăreață.
— Oho!
— Dar pot să-ți spun ce fac. Caută un leac pentru vindecarea cancerului.
Fu rândul lui Danny să fie sceptic.
— Oare?
„Zebek nu pare tipul de om care să se ocupe de așa ceva”, își zise el.
— Da, asta fac. În primul rând se ocupă de cancerul de sân, apoi de alte feluri de tumori. Va fi o chestie imensă!
— Cancer de sân, repetă Danny.
— De aceea a plecat Jason de la Protein Dynamics. Avea șansa să facă un lucru deosebit. Nu doar… jucărioare. Și nu era o chestie pur teoretică. Mama lui Jay a murit de cancer de sân, deci a contat și asta. Bineînțeles, a fost vorba și de o grămadă de bani. Care aveau să vină ulterior. Dar asta nu conta. Făceau ceva important. Pot chiar să-ți spun – într-un fel – cum intenționau să acționeze. Construiau „bombe” pentru tumori, un fel de nanoobuze care să intre în celulele cancerului de sân – și numai în celulele cancerului de sân – și să le distrugă. Bineînțeles, cu timpul tehnologia urma să fie adaptată și la alte feluri de cancer.
Danny se încruntă. Cu cât afla mai mult, cu atât știa mai puțin.
— Mai devreme ați spus că Jason era îngrijorat de ceva. De ceva de la slujbă.
Unger dădu din cap.

— Siropul cenușiu.

Danny se uită mirat la el.

— Poftim?

— Jay a crezut mult timp că povestea cu siropul cenușiu era un fel de basm luddit{95} – așa îi spunea el. Dar apoi… a devenit îngrijorat.

Danny își ridică mâinile în aer.

— Despre ce vorbiți?

Unger păru surprins.

— Despre problema siropului cenușiu.

— Și care-i problema asta?

— N-o știți?

Danny clătină din cap.

Unger oftă. Se gândi un moment. Apoi zise:

— E vorba de… sfârșitul lumii. Cel puțin.

• Capitolul 21

Timp îndelungat, Danny nu zise nimic. În cele din urmă spuse:

— Domnule Unger…

— Glenn. Domnul Unger e tatăl meu.

— Bine, Glenn. Despre ce discutăm? Vreau să spun că sfârșitul lumii e… ceva serios, nu-i așa?

Unger zâmbi.

— Ei bine…

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Danny. O să trec prin oglindă{96} și…

Unger ignoră întrebarea.

— Cât de multe știi despre nanotehnologie?

Danny se gândi o clipă, apoi oftă.

— Știu ce-i nanotehnologia.

— Dar nu știi despre siropul cenușiu.

Danny clătină din cap.

Unger deschise gura, ca și cum s-ar fi pregătit să-i explice, apoi o închise la loc. După un timp, zise:

— Ar fi bine să discutăm cu Harry. Eu sunt arhitect, nu savant.

— Da, dar…

Unger în întrerupse:

— O să fie bine. Mai ales dacă o să-i fac cinste cu o cină. Își lăsă capul într-o parte, analiză ideea, o aprobă. S-ar putea să fie cam suspicios dacă o să-l invit și o să aibă impresia că-i ceva *plănuit*…

— Despre cine vorbești? îl întrebă Danny.

— Despre Harry Manziger. E inginer la VSS. Un tip foarte ocupat. Cred că cel mai bine e să trecem pe la el ca din întâmplare…

•

Unger îi ceru lui Danny să mute mașina, apoi deschise ușa garajului, scoțând la iveală un T-Bird de-un albastru cobalt, un model cu ferestre mici, rotunde. Scoase mașina, după aceea se răzgândi și o vârî la loc în garaj.

— Dacă vrem să mergem la masă, chestia asta nu-i potrivită pentru Harry. Poate că ar fi mai bine să luăm mașina ta.

Începuse să plouă ușor. Străzile erau alunecoase, iar traficul dificil. Danny coti, urmând indicațiile lui Unger, spunându-și: „Nu știu deloc încotro mă îndrept”.

După scurt timp, opriră în fața unui bungalow care semăna cu cel al lui Unger. Dar asemănarea se oprea la aspectul exterior. Casa lui Manziger nu avea gradina întreținută, ci era năpădită de o vegetație ce crescuse în voia ei. Terenul din fața plantelor era gol, iar garajul

aglomerat avea ușa deschisă, lăsând să se vadă un mic depozit de cutii, jucării, scule, biciclete, cutii de vopsea, calculatoare vechi, monitoare și televizoare. Un adolescent gras, îmbrăcat în negru, le deschise ușa din față. Puștiul avea pielea de-un alb cadaveric, acoperită de acnee.

— Harry e acasă?

— Tată! Ai musafiri!

— Cine a venit? răspunse un glas, răcnind.

— Societatea de Curățenie a Ziariștilor! răspunse puștiul.

— *Jordan*!

Puștiul îi invită să intre. O potaie bătrână, cu un ochi lăptos din cauza cataractei, începu să latre cu disperare.

O voce țipă din pivniță:

— Urc imediat!

Puștiul se întoarse spre potaie și se răsti:

— Turing!{97} Vrei să încetezi?

Câinele păru jignit. Puștiul înhață un inel cu chei dintr-un cârlig de lângă ușa și zise:

— Să-i spuneți tatei că am luat mașina.

Unger își dădu ochii peste cap.

Era mult spus că locuința era neîngrijită. Cei doi musafiri stăteau pe un covor uzat, plin de păr de câine și de bucăți de hrană uscată. În fața unei canapele rablagite, de culoare verde, se afla o măsuță pe care fuseseră îngrămădite ziare și reviste. Peste tot zăceau aruncate la întâmplare haine și obiecte. Cutii goale de răcoritoare. Tricoul cuiva. Două sticle goale de bere stăteau pe măsuță, lângă două tăvi de plastic pentru mâncare. Tăvile arătau ca și cum ar fi fost spălate – dacă n-ar fi existat pete stacojii de sos de căpșuni.

— Probabil că Harry o să fie cam nervos la început, îl avertiză Unger. E cam fricos.

Dinspre pivniță se auzi bubuit de pași, apoi Harry Manziger apăru pe ușa bucătăriei. Căra un coș roz, plin cu rufe. Era un tip solid, mai înalt de un metru și optzeci și care cântărea peste o sută cincizeci de kilograme. Purta o pereche de pantaloni cu o curea strânsă sub burtă și o cămașă atât de strâmtă, încât i se vedeau denivelările produse de grăsime. Iar în urechea stângă avea un cercel cu diamant.

— Glenn! exclamă el, iar chipul său angelic deveni imediat îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Aruncă o privire spre Danny, după care se uită în altă parte. Când întoarse capul, i se văzu un tatuaj pe gât, care reprezenta un felinar făcut dintr-un bostan.

— El e Danny Cray, îl prezentă Unger. Sper să-i explici niște lucruri. Putem să ne așezam pentru o secundă?

Fără să aștepte răspuns, intră în camera de zi, dădu la o parte niște

haine și se așeză pe brațul unui fotoliu cu arcurile rupte. Danny îl urmă, conștient că doar în urma unor săpături importante ar putea scoate la iveală o suprafață pe care să se poată așeza. Manziger se apropie de ei.

— Ce să-i explic?

— De exemplu, ce-i cu problema siropului cenușiu și ce griji își făcea Jay în legătură cu VSS.

Grăsanul strânse coșul cu rufe la piept, ca și cum acesta ar fi putut să-l apere.

— Și de ce aș face asta?

— Pentru că ai fost prieten cu Jay. Și pentru că Dan crede că asasinarea lui are legătură cu VSS.

Ochii albaștri ai lui Manziger priviră în jur, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare.

— Poliția are o altă teorie, zise el.

Unger pufni, exasperat:

— Poliția! *Te rog*!

Danny văzu că Manziger purta un dispozitiv de apărare de buzunar. Prin plasticul alb se vedea o ceață albastră care, privită mai atent, se dovedea a fi o rețea de fire subțiri, ca niște dungi trase cu cerneală. Individul cel solid se mută de pe un picior pe altul, privind spre podea.

— Nu știu…

— Harry, fă-o pentru Jason. Nu trebuie să spui nimic despre societate. Povestește-i lui Dan numai despre sirop – și s-ar putea să ne mulțumim cu atât.

— Aș putea să fac asta, începu grăsanul, apoi clătină din cap. Nu știu…

— Bine, până te hotărăști tu, eu o să fac un șoc. Sunt hipoglicemic.

— Aș putea să-ți aduc o chiflă, îi propuse Harry.

— De ce să nu mergem în oraș? Am putea discuta în timpul prânzului. Fac cinste.

Ideea unui prânz gratuit îl dădu gata pe Manziger. Își puse coșul cu rufe pe măsuță și se scuză, spunând că se duce „să se împrospăteze". Se întoarse după un minut, cu părul pieptănat, mirosind a Old Spice.

— Bine, zise el, îndreptându-se spre ușă, apoi spre mașină. N-o să vă spun nimic despre proiect. Niciun amănunt. Asta-i *verboten*.{98}

Sfârșiră prin a se instala într-un local numit Cartoful Albastru. Unger își ceru scuze în avans, în cazul în care s-ar fi dovedit că alegerea fusese greșită.

— E un local nou, nu știu dacă-i bun de ceva, dar celelalte… Amintiri, adăugă el, ridicând din umeri.

O slăbănoagă palidă, care părea picată din lună și începătoare în munca în restaurant, le dădu câte un meniu și le luă comenzile pentru

băuturi. Cei trei se așezară în tăcere, studiind meniurile. Danny văzu că majoritatea felurilor aveau în compoziție cartofi.

În cele din urmă, chelnerița se întoarse, parcurgând distanța scurtă de la bar până la ei cu concentrarea unui copil care abia învață să meargă. Pinot Grigio pentru Unger, un Bombay Sapphire martini pentru Manziger și o Sierra Nevada pentru Danny. Apoi comandară mâncarea, iar slăbănoaga avu grijă să noteze în carnețel fiecare cuvânt pe care-l spuneau, sarcină dificilă din moment ce ținea pixul strâns în pumn ca o maimuță.

După ce individa plecă, Unger se întoarse către Manziger.

— Ce spuneai?

— Bine, bine, răspunse Manziger, pescuindu-și măslina din băutură și aruncând-o în gură. Totul e legat de curbele exponențiale. Și de restricțiile de mediu.

Apoi tăcu, lăsând impresia că nu mai urmează nimic.

— Asta-i tot? întrebă Danny.

Manziger se agită pe scaun și oftă.

— Uite ce-i, în toată cariera sa – cu excepția ultimei luni – Jason a considerat chestia cu siropul cenușiu ca o formă de isterie. Iar eu sunt de aceeași părere. Singura problemă adevărată a VSS-ului e lipsa de bani. Nimeni nu-i plătit, nu s-a făcut nimic. Dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe. Am primit o notă de la conducere…

— De la Zebek? întrebă Danny.

— Am primit o notă *de la conducere,* repetă Manziger. Are loc o investiție importantă, deci vom lucra din plin din luna septembrie. Cât despre restul… încheie el, clătinând din cap.

— N-ai fost îngrijorat? întrebă Unger. Niciun pic?

— Nu, zise Manziger, apoi ridică mâna, ținând între degetul mare și arătător un pic de aer. Doar atât. Am crezut că Jay trece… printr-o criză a vârstei mijlocii. Că se va transforma într-o muiere la bătrânețe, chicoti Manziger.

— Te rog, spuse Unger. Prietenele mele femei ar considera jignitoare o asemenea metaforă.

Manziger își dădu ochii peste cap și sorbi îndelung din martini-ul său.

— Nu știam că ai „prietene femei".

Unger scoase un sunet șocat.

— Bine, îmi cer scuze, mormăi Manziger.

Unger se uită în altă parte.

— Ce spuneați despre sirop? întrebă Danny, care începuse să-și piardă răbdarea.

Manziger dădu din cap și mai sorbi o dată din martini.

— Oameni diferiți au opinii diferite. Eu nu sunt îngrijorat de chestia asta. Și cred că știu ce spun. Nanotehnologia promite să pună capăt

foametei, bolilor, poate chiar și morții. Promite să pună capăt lipsurilor și dezbinărilor care există în sistemele ierarhice din lume, dar numai dacă lăsăm tehnologia să acționeze. Iar acum au apărut unii care se folosesc de chestia cu siropul cenușiu ca scuză pentru a introduce restricții în ceva care trebuie să evolueze fără niciun fel de opreliști.

— Ce-ați vrut să spuneți când ați zis că nanotehnologia va pune capăt dezbinărilor ierarhice? întrebă Danny.

Manziger ridică din umeri.

— Încearcă să-ți imaginezi. Dacă poți să faci orice din materii prime care nu costă nimic… unii nu vor fi mulțumiți. Dacă poți să faci petrol, diamante, aur… ce-o să se întâmple cu Exxon, De Beers și Homestake? Crezi că vor fi încântați?

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Vorbesc despre redistribuirea bogăției, zise Manziger, plin de entuziasm. Asta înseamnă nanotehnologia! De aceea e important să lăsăm lucrurile să se dezvolte fără restricții, în mod natural, pentru că altfel nu va exista nimic. Sau va fi fără niciun folos pentru majoritatea dintre noi și vor exista restricții pe care nici nu ni le putem imagina.

— Sunt de acord cu asta, îi zise Danny, dar nu văd ce legătură are cu siropul cenușiu.

— Cred că Harry a expus doar principiile de bază, interveni Unger.

— Exact. Expun principiile de bază.

Se vedea că începuse să se încingă, dar, înainte să-și dea drumul, chelnerița veni în vârful picioarelor la masa lor, încărcată cu farfurii cu calmar și cu o „căpiță de cartofi” pentru Danny. Așeză farfuriile cu încetinitorul – de fapt, atât de lent, încât era o adevărată performanță artistică.

Unger își vârî un inel de calmar în sos, îl mestecă, îl înghiți și zise că era „surprinzător de bun”.

Manziger mormăi: „Da?” și se repezi la farfurie.

Danny își trecu mâna prin păr, oftă și așteptă ca Manziger să-și mănânce calmarul. În cele din urmă, inginerul se șterse la gură.

— Ai înțeles cum acționează nanotehnologia? zise el.

— Destul de bine, îi răspunse Danny, ridicând din umeri.

— Bine. În principiu, totul e legat de asamblori…

Era interesant de observat cum timiditatea lui Manziger începea să dispară atunci când acesta vorbea despre domeniul său de activitate. Era unul dintre acei oameni care puteau fi profesori buni.

— Roboții construiți din proteine pot construi orice fel de molecule. Le spui ce vrei și ei fac. Poți să faci case din diamante, dacă ai chef. Dar fiecare treabă e altfel. Fiecare sarcină necesită un alt program de Inteligență Artificială și asamblori specializați. O mulțime de asamblori. Ai nevoie de miliarde de pitici din ăștia ca să faci ceva.

Inginerul se opri ca să mai devoreze câteva medalioane de calmar.
— Am citit despre asta, îi spuse Danny.
— Urmărește ce-ți spun. Construirea primului asamblor e o treabă nasoală. Noi, cei de la VSS lucrăm de șase ani la un asamblor care are ca sarcină construirea unor nanodispozitive care să descopere celulele cancerului de sân. Și nu avem cum să construim suficienți asamblori ca să obținem rezultate. O să dureze o veșnicie și o să coste o avere. Deci singura soluție e să-i facem să se reproducă singuri.
— Cu alte cuvinte, interveni Unger, îl faci pe primul și-l programezi să-și facă singur alte copii.
— Exact. Iar asta-i îngrijorează pe oameni. Dacă te gândești bine, ce motive de îngrijorare ar avea? Și eu mă reproduc – și voi – dacă facem pereche cu cineva, zise el, apoi arătă spre tuberculii făcuți bucăți din farfuria lui Danny. Barabulele tale se reproduc. Care-i treaba?
Danny clătină din cap și-și vârî un cartof în gură.
— Treaba este, continuă Manziger, că pe indivizii ăștia îi facem noi, nu Mama Natură, deci nimeni nu are încredere în faptul că vor înceta să se autocopieze, în ciuda faptului că există catralioane de moduri ca să-i programăm pentru asta.
— Și ce moduri ar fi? întrebă Danny.
Manziger își trecu furculița prin sosul din farfurie și îl linse.
— Poți să-i faci să se reproducă doar la o anumită temperatură – la minus nouăzeci de grade Celsius, de exemplu – sau într-un mediu atmosferic care nu există în natură. Există multe căi.
— Ce-i siropul cenușiu? întrebă Danny.
— Aproape că am ajuns, răspunse inginerul și se uită la cartofii lui Danny. Îi mănânci?
Danny clătină din cap.
— Te superi dacă…
— Nu. Servește-te.
Manziger dădu din cap și schimbă farfuria cu cea a lui Danny.
— Deci, după o investiție uriașă, într-un loc ca VSS s-a reușit obținerea primului asamblor funcțional. Am avut nevoie de zece ani ca să-l facem, dar acum e funcțional și are nevoie doar de zece minute ca să se autocopieze. Deci… Cât de bine te pricepi la matematică? întrebă el zâmbind și aplecându-se spre Danny.
— Foarte bine, răspunse Danny.
— Serios?
— Glumeam, răspunse Danny, clătinând din cap. Care-i poanta?
Manziger păru ușurat.
— Știi ce-i o curbă exponențială?
— Nu chiar, îi răspunse Danny.
— Ba da, știi, dar nu știi cum îi spune.
Inginerul își înmuie degetul în martini și trasă un soi de crosă de

hochei pe masă.

— Oamenii nu înțeleg că în primele faze ale unei progresii exponențiale ritmul de creștere este, practic, invizibil, spune Manziger, arătând începutul curbei, unde lama crosei se întâlnea cu mânerul. Linia e aproape orizontală. Dar poți să vezi, continuă el, mișcându-și degetul de-a lungul mânerului, că odată ce lucrurile s-au pus în mișcare, linia devine aproape verticală.

— Bine, dar…

Manziger ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— Ascultă-mă. N-ai grijă, o să-ți spun o fabulă interesantă.

Danny își termină berea și ridică paharul gol, arătându-i-l chelneriței. „De ce am venit aici? se întrebă el. De ce în locul acesta? Stau în Cartoful Albastru și ascult o pălăvrăgeală – recunosc, inteligentă – despre curbe exponențiale ca mod de explicare a siropului cenușiu. Iar acum urmează să ascult o fabulă. Ce s-a întâmplat cu viața mea? Ce-i în neregulă?"

Probabil că se citea ceva pe fața lui, pentru că Unger se încruntă și-l întrebă:

— Dan, te simți bine?

Danny ridică din umeri.

— Da, mă simt bine. Numai că nu-mi dau seama unde vrem să ajungem.

— Ai încredere în mine, zise Manziger. Trebuie să asculți fabula. Atunci totul se va limpezi. Dacă o să-ți spun niște cifre, n-o să înțelegi nimic.

Danny nu răspunse.

— Continuă, Harry, insistă Unger, aruncându-i o privire încurajatoare și dând din cap spre Danny.

— Bine, zise Manziger, împreunându-și mâinile durdulii. Joci șah? îl întrebă el pe Danny.

— Aproape niciodată, răspunse acesta.

Apoi, pentru o clipă, își aminti de timpul petrecut în ascunzătoarea lui Barzan și la ceea ce făcuse ajutându-se de-un cleşte, își aminti și de Layla. Se gândi la ea și simți că i se strânge inima. Tristețe. „Asta e rece?" întrebase ea, luând piesa cea mai mare și ridicând-o spre soare.

— Povestea aceasta este despre șah. Despre *inventarea* șahului. A fost o chestie chinezească. Împăratul chinez, încântat de joc, a vrut să-l răsplătească pe inventator. Acesta era unul dintre matematicienii curții. Deci împăratul i-a spus inventatorului că poate să ceară orice vrea. Iar inventatorul, un tip cu adevărat deștept, a arătat spre tabla de șah. A spus că vrea doar un bob de orez pentru primul pătrat, două pentru al doilea și tot așa, dublând numărul de boabe pentru fiecare pătrat.

Manziger se însuflețise, era în elementul său, trăia din plin povestea

pe care o spunea. În timp ce Danny stătea pe scaun, ascultând fără niciun chef și cuprins de deprimare.

— Împăratul s-a bucurat, socotind că o să scape ieftin.

Danny se gândea: „Probabil că în Turcia sunt urmărit pentru crimă...”

— Și, la prima vedere, așa se părea că stau lucrurile. Pentru că progresia începe lent. Un bob, două, patru, opt... oamenii împăratului numărau boabele dintr-o linguriță de orez.

„Prietena mea mă urăște...”

— Apoi au avut nevoie de o lingură, de o ceașcă, de un castron, de un butoi. Și tot așa. Mă urmărești? întrebă Manziger, uitându-se la el.

Danny dădu din cap.

— Împăratul își dădu seama că avea probleme. Ajunseseră abia la jumătatea tablei de joc și avuseseră nevoie de o căruță de boabe. După alte două, trei pătrate ar fi avut nevoie de un siloz.

Manziger izbucni în râs și se rezemă de speteaza scaunului, încântat de sine.

— Ce-au făcut cu inventatorul? întrebă Unger.

— I-au tăiat capul, răspunse Manziger. Ce altceva puteau să facă? Tipul ceruse vreo optsprezece milioane de trilioane de boabe de orez. Asta înseamnă...

— Tot orezul din China, sugeră Danny.

Manziger izbucni în râs.

— Exact! De fapt, tot orezul pe care-l putea produce Pământul. De aceea împăratul l-a ucis pe individul cel deștept.

— Și ce legătură are asta cu siropul cenușiu? întrebă Danny.

— Asamblorii se vor înmulți exponențial, ca și numărul boabelor de orez, zise Unger. Începi cu unul singur...

Manziger își îndreptă degetul către Unger.

— Te-ai prins! Și încă nu ți-ai dat seama ce-o să se întâmple în realitate! La început nu vezi ce se întâmplă. După douăzeci de minute – sau așa ceva – ai doi asamblori. După alte douăzeci de minute ai patru. După vreo patru ore ai o sută douăzeci și opt de mii – și încă nu poți să-i vezi. Ai nevoie de un microscop electronic ca să te uiți la ei. Dar după zece ore ai vreo șaizeci și opt de miliarde de asamblori. *Acum* poți să-i vezi. E o biomasă destul de mare. Și atunci – doar atunci – viteza crește uimitor. Suntem încă în prima zi și am ajuns deja în partea verticală a curbei despre care v-am vorbit, spuse el, își linse vârful degetului și redesenă crosa de hochei. Suntem aici, explică el, arătând chiar deasupra lamei crosei.

Danny se uită la pata cea mică de pe masă.

— Dacă nu poți opri înmulțirea asamblorilor, după două zile aceștia vor copleși pământul, continuă să povestească Manziger. După încă patru ore vor depăși masa soarelui și a planetelor. După *încă* patru

ore… dacă pot găsi combustibil și materiale, ar ajunge la stele.

Inginerul își termină martini-ul și trânti paharul pe masă atât de tare, încât cei care prânzeau la masa alăturată se întoarseră să vadă ce se întâmplase.

— Asta-i problema siropului cenușiu. În esență.

— Și de ce i se spune astfel? insistă Danny.

Mintea sa începuse să priceapă care erau implicațiile. „E adevărat? se întrebă el. Sau e doar un exercițiu de logică?”

Manziger ridică un deget, arătă spre calmarul rămas în farfuria lui Unger și făcu o mutră întrebătoare. Unger dădu din cap, iar inginerul muie un medalion de calmar în sos, îl aruncă în gură și-l mestecă.

— L-am întrebat pe Jay același lucru, îi zise Unger lui Danny.

— Da?

— Mi-a răspuns că-i o chestie de „umor negru”.

Danny dădu din cap, întrebându-se: „Dar ce naiba înseamnă?”

— Sirop cenușiu, zise Manziger. Fără formă, fără culoare. Fără nicio caracteristică. Un sirop plictisitor.

— Deci?

— Deci asta-i poanta, continuă Manziger. Teoretic, asamblorii pot să mănânce tot universul în numai trei zile – în care nu se va întâmpla nimic *interesant.* Adică ar putea să producă hârtie igienică sau mingi de fotbal, iar asta să fie Armaghedonul. Întregul univers se va transforma în… sirop.

Manziger chicotea încă în momentul în care chelnerița se apropie de ei cu felul principal, într-un balet cu încetinitorul. În farfuria lui Danny se găsea o grămăjoară de legume, așezate într-o piramidă a cărei instabilitate îi crea probleme chelneriței. Danny fu gata să aplaude când femeia reuși să așeze platoul pe masă, cu piramida intactă. Unger se uită bănuitor la farfuria din fața sa, în care se afla o construcție alcătuită din cartofi și creveți. Manziger își atacă lacom friptura cu cartofi prăjiți. Se vedea că perspectiva sfârșitului lumii nu avusese niciun efect asupra poftei sale de mâncare.

— Se poate întâmpla un asemenea lucru? întrebă Danny.

— Ce anume? Sfârșitul lumii?

Danny dădu din cap.

Manziger ridică din umeri, disprețuitor.

— În teorie, da. Asamblorii sunt vii și sunt programați să se reproducă. Dar în realitate… zise el, clătinând capul a negație. Hai să privim lucrurile astfel. Ai obținut un monstru. Dar ai depus pentru asta foarte multă muncă. Deci, ce-o să faci cu el? O să-l omori? Nu, o să-l ții într-o cușcă. Într-o cușcă *rezistentă.* Se concentră apoi asupra fripturii, împărțind-o în bucăți de-o înghițitură, pe care le aranjă într-un pătrat. Orice altceva ar însemna să arunci copilul o dată cu apa din cadă. Jay vorbea despre asta tot timpul. Manziger imita vocea lui

Jason Patel. Nu-i suficient ca muierile nevricoase să spună: „Ei bine, așa ceva se poate întâmpla”. Eu sunt savant. Arătați-mi dovezi. Prezentați-mi un scenariu. Altfel…

Unger ridică din umeri și-și vârî o bucată de mâncare în gură. Apoi rânji.

— Despre ce fel de cușcă vorbeați? întrebă Danny. Cum veți ține asamblorii sub cheie?

— În multe feluri, răspunse Manziger.

— De exemplu?

Manziger își șterse buzele cărnoase, își scărpină tatuajul.

— Cel mai bun lucru care poate fi făcut este să-i programezi să înceteze să se reproducă într-un anumit moment, adică atunci când ai destui. Așa funcționează treaba. Îi programezi să se înmulțească și să facă o anumită sarcină și îi programezi să se autodistrugă după ce au îndeplinit-o.

Danny se gândi la cele auzite și zise:

— Deci e ca un program pentru calculator.

Manziger dădu din cap.

— Ca Windows, sugeră Danny.

Manziger dădu iarăși din cap.

— Nu știu ce calculator aveți, dar al meu se strică de două, trei ori pe săptămână. N-aș lăsa soarta planetei în seama unui echivalent nanotehnic al Windows-ului 98.

Manziger chicoti.

— Un punct de vedere foarte corect. Dar nu trebuie să pui toate ouăle în același coș. Dacă nu ai încredere în munca programatorilor – nici noi nu avem – atunci poți să-ți iei alte măsuri de precauție ca să fii în siguranță.

— De exemplu?

— Poți să faci astfel încât asamblorii să se reproducă doar într-un mediu cu adevărat bizar. Ceva ce nu există în natură.

— Ce fel de mediu? întrebă Danny.

Manziger nu ezită.

— O soluție ar fi un mediu extrem de rece. Poți să programezi asamblorii să se reproducă doar între anumite limite de temperatură. Mulți viruși fac același lucru. Cât timp sunt sub treizeci și șapte de grade, totul e bine. Gazda face febră. Atunci s-a terminat cu ei. Deci, dacă limitezi reproducerea la un mediu mai rece – să zicem minus douăzeci de grade – iar fabrica se găsește în Silicon Valley, atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

— Am priceput.

— Altă metodă constă în a restricționa felul materiei prime pe care o folosesc asamblorii. Adică dacă nu vrei să folosească materiale ieftine și care se găsesc din belșug – precum apa marii – poți să ceri

ceva aparte. Ceva rar. Osmiu sau xenon. Deci, dacă temperatura s-ar schimba brusc și asamblorii ar lua-o razna, mititeii tot n-ar putea să facă nimic.

Danny dădu să spună ceva, dar Manziger nu terminase.

— Altă metodă este să-i programezi să se oprească dacă sunt prea mulți la un loc. Așa fac bacteriile. Își autolimitează reproducerea.

Grăsanul își îndesă o grămadă de cartofi prăjiți în gură și începu să-i mestece zgomotos.

— Într-un fel sau altul, ajungem tot la Mama Natură, oftă Unger.

Manziger era de acord cu el și zise:

— Îhî.

Danny nu era la fel de convins.

— Nu înțeleg de ce prietenul vostru și-a schimbat părerea. Adică ani de zile nu i-a păsat și deodată a început să fie îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Unger ridică din sprâncene.

— Era îngrijorat din cauza scurtăturilor pe care se mergea în cadrul firmei. Asta mi-a spus mie. Se făceau presiuni să se evite orice ocolișuri.

— Presiuni? repetă Manziger. Vorbim despre vindecarea cancerului. Cancer la sân. Știți câte vieți ar putea fi salvate? Sau cât de mult poate să coste o opțiune a ta? Jay s-ar fi enervat dacă s-ar fi petrecut ceva atât de…

— Când s-a petrecut asta? întrebă Danny.

Manziger păru că ignoră întrebarea.

— E vorba oricum de un proces de durată. Ai nevoie de aprobarea Agenției Federale pentru Medicamente, trebuie să treci de tot felul de obstacole. Măsurile de siguranță cerute de Jason ne-ar fi dat înapoi cu vreo doi ani –, iar VSS nu avea bani pentru așa ceva. Nu există bani pentru așa ceva în economia asta. Ideea îl scosese din sărite și Manziger începu să împrăștie bucăți de cartofi prăjiți în toate părțile. Deci noi am rămas de partea științei, nu a… Nici nu știu a cui? A fricii? E rău asta?

— Ce l-a făcut pe Jason Patel să se răzgândească? întrebă Danny.

Chelnerița veni și întrebă dacă voiau desert. Danny și Glenn Unger refuzară, dar Manziger aruncă o privire pe meniu.

— O porție de cremă de zahăr ars și o cafea fără cofeină. Da… și un Slippery Nipple.

Slăbănoaga alunecă pe lângă ei, iar Manziger se întoarse către Danny.

— Jason era îngrijorat din cauza mutațiilor.

— Mutații?

— Mda. S-a întâmplat ceva. În laborator. Una dintre secvențele nucleotide se schimba de la o generație la alta.

— Jay s-a îmbolnăvit, remarcă Unger. Nu l-am văzut niciodată atât de îngrijorat.

Manziger dădu din cap.

— Putea să fie o nimica toată. Știi, era ceva de laborator. Dar Jay credea că-i o mutație. Poate că era. Asamblorii sunt ființe vii. Deci, în teorie, se poate întâmpla așa ceva.

— Și asta însemna ceva rău, sugeră Danny.

Manziger păru stânjenit.

— Da. Un scenariu de coșmar: să presupunem că programezi larvă să se reproducă în prezența rhodiumului sau a altui element. Nu contează ce. Ai stabilit niște restricții.

— Indiferent care, zise Danny.

Chelnerița aduse desertul, iar Manziger rămase tăcut până când farfuriile fură puse în fața sa. Apoi continuă de unde rămăsese.

— Jay credea că asamblorii puteau fi precum gândacii de bucătărie – sau ca bacteriile, sau ca virușii. Că dezvoltau o anumită rezistență. Poate că *se adaptau.* Nu toți, bineînțeles. Dar asta-i poanta: e suficient să se întâmple la unul singur.

— Iar monstrul ar ieși din cușcă, zise Danny.

Manziger își hăpăi crema de zahăr ars și zise:

— Exact.

Danny se rezemă de spătarul scaunului și schimbă o privire cu Unger.

— Întotdeauna m-am întrebat, zise Unger, după ce ezită un timp, de ce nu ești și tu îngrijorat, Harry.

Grăsanul ridică din umeri.

— Pentru că nu cred că e vorba de o mutație. Cred că Jason a greșit ceva. Probabil în programul său.

— Dar el nu credea asta, zise Danny.

— Nu. El jura că așa e, dar nu putea dovedi. Mostrele originale – secvențele de nucleotide cu care a început – fuseseră distruse. Ajunsese paranoic. Credea…

— Harry! protestă Unger.

Manziger se uită mirat la el.

— Ce-i?

— Jason nu-i aici, ca să se apere, îi replică Unger.

Manziger reuși să pară că se căiește, chiar dacă ridică din umeri, și-și termină crema de zahăr ars.

— Jay susținea că mostrele fuseseră distruse în mod deliberat. O chestie ridicolă, zise el, apoi își trecu lingurița prin farfurie, strângând resturile care îi scăpaseră.

— Ridicolă? se miră Danny.

— Bineînțeles, îi replica Manziger.

— De ce?

Manziger se holbă la el, apoi îi zise:
— Pentru ca nimeni n-ar face așa ceva!
Danny se uită neîncrezător la el și comentă:
— Chiar dumneavoastră ați zis că-s în joc o mulțime de bani.
Manziger scoase un sunet disprețuitor.
— Bani! Dacă Jay avea dreptate… o încurcaserăm. Nanolarvele nu pot suferi mutații. Trebuie să fie foarte stabile. Nu conta ce mutație văzuse Jay. Era vorba de mutație în sine, de orice fel de mutație. O asemenea chestie ar fi desființat peste noapte tot ce realizaserăm.
Manziger lasă capul în jos, luă cu lingurița spuma de pe cappuccino și o sorbi.
— De ce?
— Din cauza siropului, zise inginerul, strigând, iar mai mulți clienți se întoarseră spre masa lor; el făcu un gest, zâmbi ca să se scuze și continuă: Dar Jay nu avea dreptate. Nu putea să aibă dreptate.
— De ce ești atât de convins? întrebă Unger.
— Pentru că avem artefacte cu toate codurile vechi. Teste și tot felul de chestii. Avem un sistem de arhivare. Trebuie să avem așa ceva. Când programezi o secvență de cod, merge sau nu merge. Dacă nu merge, notezi chestia asta și o schimbi. Ca să știi ce să modifici, trebuie să știi ce-ai făcut înainte. Am dreptate?
Danny și Unger rămaseră tăcuți.
— Așa se face. Deci cum se poate ca o singură secvență – cea despre care vorbea Jay – să fi fost ștearsă din arhivă? Cine ar fi făcut așa ceva? întrebă Manziger, văzând că nici Danny, nici Unger nu-i răspunseseră.
— Cineva de la VSS, sugeră Danny. Urma să ajungeți bogați cu toții, dacă afacerea nu cădea.
Manziger clătină din cap.
— Nici vorbă! Nu-i vorba de niște pilule pentru artrită. Nu vorbesc de niște teste clinice amărâte, aranjate astfel încât produsul să pară mai bun decât este. Dacă asamblorii suferă mutații înseamnă că se vor adapta. Nu azi, nu mâine, ci mai târziu. Iar limitările pe care le-am stabilit nu vor funcționa.
— Înseamnă că nu-i puteți opri? întrebă Unger.
— Poate că programul care controlează reproducerea va funcționa. Dacă nu, mai avem la dispoziție doar douăsprezece ore, răspunse Manziger. Probabil că vom reuși să rezolvăm problema. Altfel… bine ați venit pe Planeta Mâlului!
— Deci spuneți că numai un nebun va continua treaba, știind că asamblorii pot suferi mutații.
Manziger mârâi, apoi își sorbi cappuccino, rămânând cu o pată de spumă pe buza superioară.
— Nebun? repetă el. Cuvântul „nebun” nu-i potrivit. E vorba de

cineva rău. Inginerul se gândi un moment, apoi zise: Mai mult decât rău. Trebuie să fie… întruparea diavolului.

• Capitolul 22

Danny simți cum i se zburlește părul pe ceafă de groază. „Cineva a pășit pe mormântul meu”, obișnuia să spună bunica sa, când se înfiora. Exact această senzație avusese Danny în clipa aceea care-i reamintea că e un simplu muritor.

Întruparea diavolului.

Inzaghi folosise aceleași cuvinte. Chiar și „Belzer”. Cum descrisese bârfele împotriva lui Zebek? „Se zice că-i în cârdășie cu mafia… că-i negustor de arme… că-i un mincinos și un înșelător. Se zice că-i întruparea diavolului.”

Și așa era. Era „Îngerul Păun”, care se plimba prin balconul de la Sistema di Pavone, se cocoța în fruntea Tawus Holding și supraveghea uciderile de la vila de lângă lacul Van. Era același om pe care-l văzuse Terio coborând dintr-un Bentley în Diyarbakir.

Dar individul *nu era* Diavolul. Danny se lăsase cuprins de groază, dar nu fusese vorba de nimic supranatural. Era convins de asta, dar nu era convins că acest lucru conta în vreun fel. Zebek era nebun și rău, indiferent cum ai fi interpretat lucrurile.

Iar Danny nu putea să facă nimic ca să-l oprească. Nimic. Aerul din restaurant păru că se rarefiază în jurul său. Buna dispoziție îi dispăru cu desăvârșire. Vârstnicii urmau să se întrunească în Zürich, unde vor ceda controlul bunurilor yezidilor lui Zebek, iar acesta le va folosi ca să producă primul asamblor. În mai puțin de un an, va exista un tratament pentru cancerul de sân. În mai puțin de-un an, va exista un leac împotriva vieții.

Danny plăti nota, le mulțumi lui Unger și lui Manziger pentru ajutor și-i duse pe aceștia la casele lor. După aceea se îndreptă spre nord, spre aeroportul din San Francisco, sperând să prindă o cursă de noapte cu care să se întoarcă la Washington. Se făcuse noapte, o noapte plină de ceață. Farurile mașinii săpau adânc în ea. La câteva secunde, ștergătoarele treceau peste parbrizul umed. Danny porni radioul, trecu prin mai multe posturi, apoi îl închise. De ce-l pornise? Ce fel de muzică s-ar fi potrivit cu starea sa de spirit?

„Un cântec funebru.” Danny clătină din cap și zâmbi cu amărăciune. La urma urmei, el făptuise totul. El investigase cazul și declanșase infernul. Rezolvase enigma și aflase motivul pentru care Zebek îi ucisese pe Terio, pe Patel, pe Barzan, pe Inzaghi și pe Rolvaag. Aceste asasinate fuseseră sacrificii aduse lăcomiei și ambiției lui Zebek, făcute astfel încât miliardarul să nu poată fi învinovățit că-i un impostor care-și înșală propriul popor, că-i un nebun care vrea să se joace cu soarta universului. Zebek voia să-i înlăture pe toți cei care îi stăteau în

cale, pe oricine ar fi pus în pericol accesul său la bogăția yezidilor, la banii de care avea nevoie ca să-și susțină proiectul de la VSS. Danny îl ajutase să identifice obstacolele omenești. Îi arătase care erau țintele. Iar acum? Acum Danny nu putea în niciun fel să-l oprească pe Zebek. Jocul se sfârșise, iar el pierduse.

•

Când Danny înapoie mașina firmei Alamo și luă autobuzul către aeroport, trecuse deja de opt și jumătate. Cursa de noapte se dovedi a fi un zbor al companiei United, care pleca la unsprezece și patruzeci și cinci și care ajungea la aeroportul Dulles dimineața, la ora opt și patruzeci și cinci de minute. Existau o grămadă de locuri și nicio coadă la bilete.

Ca urmare, îi rămase mult timp de pierdut. Bău o sticlă de Sam Adams în restaurantul Lindbergh, unde vreo șase călători singuratici urmăreau un meci amical de fotbal la televizor. Se gândi o clipă să se îmbete – ar fi reușit astfel să doarmă în timpul zborului – apoi se răzgândi. Nu era un bețiv. Și nu voia să le ușureze treaba celorlalți. Dacă avea să fie prins (și era convins că așa se va întâmpla), nu voia să fie mahmur în clipa aceea. Așa că ieși din bar și se plimbă prin aeroport, căutând un stand de ziare.

În loc de asta descoperi un local care se numea *Hook Me Up*!, care oferea servicii de internet, telefoane și faxuri. Pentru treizeci de dolari pe oră, Danny putea să aibă un birou al său, de unde să-și citească poșta electronică, să navigheze pe internet și să telefoneze – deși nu avea cui (mai bine zis, nu exista nimeni care să vrea să discute cu el).

Un tânăr în blugi și cu un tricou Ben Folds Five îl conduse într-o cabină, unde îl lăsă singur cu aparatele sale. Danny rămase locului un minut, uitându-se la emblema Dell de pe monitor și întrebându-se ce să facă. De fapt, toată povestea se terminase. Toți cei care știuseră ceva despre Zebek muriseră. Cu excepția lui Danny, și nici el, ca în anecdotă, *nu se simțea prea bine.*

Ar fi putut să pună totul pe hârtie. Să facă un dosar cu tot ce se întâmplase și să-l difuzeze. Un exemplar lui Caleigh (pentru cazul că nu va reuși s-o întâlnească înainte să-l prindă Zebek), un exemplar fraților săi Kev și Sean, un exemplar lui Mounir (poate că putea să i-l transmită Vârstnicului prin post-restant în Uzelyurt) și un exemplar polițiștilor care investigau uciderea lui Patel. Probabil că treaba asta n-o să folosească la nimic. Dar ce naiba să facă?

Așa că mută cursorul pe simbolul Word, apasă pe mouse și începu să scrie un soi de raport „la încheierea misiunii”, care începea astfel: „În cazul că voi muri, trebuie să știți…”

După o oră, obținuse un document de cinci pagini, în care menționa tot ce se întâmplase, începând cu telefonul din partea lui Zebek care-i cerea să se întâlnească la aeroportul National. În raport, Danny explica

faptul că făcuse rost de lista apelurilor telefonice și căutase calculatorul lui Terio ca o încercare de a neutraliza „campania de defăimare” împotriva lui Zebek. Scrise tot ce-și amintea despre evenimentele din Italia, inclusiv fuga sa din Siena la Roma, unde îl lăsase pe părintele Inzaghi zăcând mort în stradă. Scrise despre faptul că-l căutase pe Remy Barzan în Istanbul și în „Kurdistan”, dar nu pomeni despre propria răpire. („L-am găsit pe Barzan pe o cale ocolitoare”, fu modul în care rezumă toată povestea.) După aceea repetă ceea ce-i spusese Barzan despre ascensiunea lui Zebek în ierarhia yezidilor, despre felul în care magnatul falit înlocuise *sanjak*-ul sacru cu un fals care avea imaginea sa, apoi aranjase să apară la televiziunea turcă, știind că imamul va fi ucis în curând și că va fi ales un succesor al acestuia.

Era o poveste complicată, iar relatarea lui Danny nu avea pic de eleganță. De fapt, abia avea cât de cât coerență. Danny scria despre rolul dendrocronologului (și despre soarta nefericită pe care norvegianul o împărtășise cu alții), când își dădu seama că nu amintise nimic despre Tawus Holdings. În alt moment realizase că neglijase să arate care fuseseră obiectivele lui Zebek – bineînțeles, acestea fiind preluarea controlului averii yezidilor, astfel încât să se treacă la realizarea primului asamblor de la VSS. Ah, da! Asta putea să însemne sfârșitul lumii.

În ciuda lipsei de organizare, documentul putea să se dovedească folositor cândva și să-i provoace multe necazuri lui Zebek. Danny adăugă câteva propoziții despre primul asamblor și îndrumă cititorul către Glenn Unger și Harry Manziger pentru amănunte. Apoi tipări vreo șase exemplare, adăugând pe lista destinatarilor *Wall Street Journal* și Biroul SUA pentru Evaluare Tehnologică.

În realitate, nu avea mari speranțe că scrisoarea care ieșea din imprimanta de lângă el va avea vreun efect, dar simțise nevoia să pună toată povestea pe hârtie. „Fă un dosar. Pune totul pe hârtie. N-ai ce pierde.”

După ce termină de imprimat textul, aranjă foile și cumpără plicuri și timbre de la un angajat al firmei. Se întoarse în cabina sa, apoi intră în rețea ca să caute adresele pe care nu le cunoștea. După aceea duse plicurile la cutia poștală de pe coridor și le vârî în aceasta. În cele din urmă decise că era cazul să verifice dacă primise vreun mesaj prin poșta electronică.

Primise. De fapt, avea șaizeci și șapte de mesaje. Majoritatea erau glume sau reclame pentru *gagici fierbinți,* măriri de penis și livrări de obiecte de artă. După ce șterse lucrurile inutile – inclusiv paisprezece glume de la frații săi și douăsprezece de la Jake – rămaseră doar trei mesaje demne de băgat în seamă. Unul de la Lavinia Trevor.

Danny băiete! Unde ești? Sper că muncești din greu! O să scoatem exponatele din septembrie în zilele de 1 și 2 oct. Totul trebuie dus de acolo până în ziua de 3, pentru că în momentul ăla vei începe să-ți instalezi lucrările. Deschiderea e vineri, 5 oct. la 7 P.M. Nu vreau să te plictisesc, dar trebuie să luăm legătura. Sunt puțin îngrijorată.

Îi trimise iute un răspuns: „Nicio problemă – totul e pregătit – n-am timp – pupături”. La naiba! Dacă o să trăiască până atunci, o să facă el o expoziție (deși numai Dumnezeu știa ce-o să pună în ea). Îl încântase ideea *Capetelor vorbitoare.* Punerea ei în practică nu necesita mult timp, iar instalarea în sală era o joacă de copii. *Babel On II* reprezenta o provocare mai importantă. Asta și pregătirea plintelor pentru expunerea celorlalte lucrări. O să le facă pe toate. Dacă o să mai fie pe planeta asta.

Următorul era un mesaj de la părinții săi. Se întorseseră în Maine, el unde era? Discutaseră cu Caleigh: „Ce s-a întâmplat? Mama e îngrijorată! Da un telefon acasă!” Le trimise un răspuns ce se dorea liniștitor, dar care nu conținea multe detalii: „Bine v-ați întors acasă! Ne vedem curând. Nu vă faceți griji. Mă ocup de problema cu Caleigh. Vă iubesc, Danny”.

Al treilea mesaj era de la Ian, care-l anunța că fusese concediat. Într-o izbucnire incredibilă de maturitate, Danny rezistă ispitei de a-i trimite o replică obraznică și-și ceru scuze pentru absența neașteptat de lungă. O să-i explice totul după ce se va întoarce.

Se gândi să-i trimită un mesaj lui Caleigh, dar își schimbă părerea. Ar fi fost doar pierdere de timp. Orice mesaj de la el ar fi fost șters fără întârziere, așa cum făcea el cu reclamele pentru gagici fierbinți sau măriri de penis.

Trimise un mesaj lui Salim, binefăcătorul său din Dogubeyazit, mulțumindu-i și urându-i lui și familiei sale numai bine. Intenționa să facă într-o zi ceva pentru tipul ăla, să-l răsplătească în vreun fel.

Mai avea de pierdut o oră și nu avea nimic de făcut. Peste două zile, Zebek avea să-i întâlnească pe Vârstnicii yezidi în Zürich – și cu asta avea să se termine totul. Mounir și ceilalți aveau să primească informarea lui Danny, dar abia după întâlnire. Nu se putea face nimic. Era sigur. Pentru că era prea târziu și avea prea puțin – avea nevoie de o dovadă. Trimisese o scrisoare defăimătoare despre cineva despre care majoritatea Vârstnicilor credea că-i întruparea lui Tawus. Ce șansă avea? Niciuna.

Nu se îndoia că dovada se afla la îndemână. Terio și Barzan se chinuiseră să obțină o mostră din *sanjak*-ul din orașul subteran. Specialistul în copaci descoperise înșelăciunea, dar omul murise, iar raportul său dispăruse. Deci…

„Probabil că-i în vreun dulap din Norvegia. Sau în calculatorul individului”, își spuse Danny. Nu, Zebek ar fi rezolvat problema. Probabil că locuința lui Rolvaag fusese mistuită de flăcări, ca și cea a lui Terio.

Individul cu tricoul Ben Folds Five își vârî capul în cabină și-l întrebă:

— Aveți nevoie de ceva?

— Nu, răspunse Danny, preocupat.

Preocupat pentru că-i venise o idee.

— Dacă aveți nevoie de ceva, căutați-mă.

Danny se așeză pe scaun, rotindu-se cu acesta când într-o parte, când în alta. Se gândea la ceva ce-i spusese Remy Barzan. Barzan și Terio așteptaseră raportul în scris al lui Rolvaag, care data mostra luată din *sanjak.* La un moment dat, Terio discutase la telefon cu Rolvaag. Probabil că acesta îi spusese ce descoperise. Pentru că Terio trimisese o scrisoare la Tawus Holdings, cerând ca la întrunirea Vârstnicilor să se discute despre autenticitatea *sanjak*-ului. Scrisoarea ajunsese pe masa Paulinei, care i-o dăduse lui Zebek – iar acesta organizase imediat asasinarea lui Terio.

„Rolvaag aflase de uciderea lui Terio?” se întrebă Danny. Probabil că nu. Terio fusese îngropat de viu cu săptămâni înainte de a i se descoperi cadavrul. Între timp, Rolvaag își continuase treaba și-și finalizase raportul. La un moment dat, probabil că trimisese acest raport clientului său, printr-un e-mail sau ca fișier atașat unui e-mail. Sau ambele.

Danny se lăsă pe spate și se roti în cerc, încercând să se oprească de unde plecase. „Scrisorile nu încetează să sosească după ce ai murit. Nici mesajele trimise prin poșta electronică.” AOL îți tăia legătura după ce factura emisă pe contul cărții tale de credit era refuzată – și doar atunci. Cât despre adresele gratuite de e-mail de la companii precum Yahoo sau Angelfire, acestea rămâneau valabile veșnic, din câte știa Danny. Adresa de la universitate era altă poveste, dar Danny bănuia că nu fusese dezactivată. Pentru că nu costa nimic. După toate probabilitățile, adresele de e-mail se revizuiau o dată pe an.

Ceea ce însemna că raportul lui Rolvaag – și dovada de care avea nevoie Danny – se afla undeva, pe un server.

•

Avu nevoie doar de cinci minute ca să localizeze adresa de e-mail a lui Terio de la universitatea George Mason. Danny intră în pagina de web a universității, căută Catedra de filosofie și studii religioase și găsi imediat lista facultăților. Terio se afla acolo – fotografie, biografie, lista lucrărilor publicate, precum și două cursuri pe care le planificase pentru toamna aceea. Adresa sa de e-mail era e.terio@gmu.edu.

Danny știa că majoritatea universităților aveau un sistem de servere, la care puteai să ai acces prin Telnet. Formă un număr de telefon găsit pe pagina de web pentru înregistrarea în rețea și i se făcu imediat legătura cu administratoarea de rețea, o tânără politicoasă. Aceasta acceptă pretextul său – că scria un articol despre serverele de rețea – și-i spuse ceea ce dorea să știe despre serverele universității George Mason. Existau patru servere („doar atâtea, dar ne vom extinde”) și purtau numele unor patrioți: Madison, Jefferson, Adams și Hale.

Apoi pomi Telnet-ul și încercă numele fiecărui patriot, până când, în cele din urmă, fu conectat la adresa lui Terio din serverul Adams. În momentul acela sistemul ceru parola.

Cursorul – un dreptunghi cu fond cenușiu sau negru – clipea răbdător.

Danny știa – din conversațiile cu tehnicienii de la Fellner Associates – că parola cea mai obișnuită, cea folosită de nouăzeci la sută dintre posesorii de calculatoare, era *parola.* Neavând nimic mai bun la îndemână, o încercă pe aceasta.

parola
Răspuns incorect

„Bine, își spuse Danny. Deci Terio nu făcea parte din turma principală. Avea o parola proprie.” Ceea ce însemna că folosise numele unui animal de casă. Sau a unui copil. Sau al soției. Așa făceau nouăzeci la sută din cei zece la sută rămași (conform lui Bob LaBrasca, expertul în informatică de la Fellner). Numai că în cazul lui Terio teoria nu se putea aplica, profesorul fiind necăsătorit, fără copii și fără animale de casă (din câte știa Danny).

Danny se uită în biografia profesorului, căutând vreun indice. Văzu data nașterii acestuia și o folosi.

14-10-60
Răspuns incorect

Încercă numele colegiului unde învățase Terio.

georgetown
Răspuns incorect

Încercă tot felul de variante, printre care *john-hopkins,* apoi trecu la nume și cuvinte care ar fi putut să aibă un loc aparte în lexicul lui Terio: *mani, zoroaster, sheikadi, shaykadi, yezidi, păun, sanjak, mesopotamia, avatar…* N-avea nicio șansă, concluzionă Danny. Chiar dacă ar fi nimerit cuvântul corect, Terio ar fi putut să-l tasteze de la

coadă la cap. Sau ar fi putut să-i adauge un 1 la sfârșit. Adevărul era că nu știa suficient de multe despre Terio, își zise Danny. Poate îl obsedaseră regizorii de filme.

louismalle
Răspuns incorect

sau particulele nucleare:

neutrino
Răspuns incorect

neutrino 1
Răspuns incorect

Putea fi orice. Inclusiv o parolă cu adevărat sigură, care nu înseamnă nimic și pe care niciun om întreg la minte nu și-o poate aminti.

ljq3%7tf0'5

Cursorul clipi spre el.

Orice parolă putea fi spartă, bineînțeles. LaBrasca râdea și spunea că parolele sunt inutile. Ai nevoie de un calculator bun și de un program potrivit și până la urmă îi vii de hac. Dar nu puteai să-i vii de hac așa cum încerca Danny: ghicind cuvinte și tastându-le. Așa ceva putea să-ți ia o sută de mii de ani. Era ceva ca în basmul ăla, în care trebuia să ghicești numele individului. Rumpelstilskin. Gagica din basm n-ar fi reușit să ghicească un asemenea nume. Danny nu-și amintea cum izbutise individa să rezolve problema, probabil printr-un soi de premoniție.

Oftă descurajat, se rezemă de speteaza scaunului, se răsuci o dată spre dreapta și o dată spre stânga, cu ochii spre plăcile de izolație acustică din tavan. O încurcase și nu avea scăpare. După spusele nepotului său decedat, șeicul Mounir nu era felul de om care își schimbă opiniile în urma unei *povești*. Lui îi trebuiau dovezi.

Danny închise ochii și-și scotoci prin memorie. Ce mai știa despre Terio?

semilunafertilă
Răspuns incorect

Se gândi la discuția avută cu părintele Inzaghi, singurul prieten al lui Terio.

inzaghi
Răspuns incorect

Preotul îi povestise cât de surprins fusese auzind de „sinuciderea” lui Terio, pentru că Terio iubise viața și-i plăcuse să râdă.

semilunănefertilă
Răspuns incorect

larry
Răspuns incorect

moe
Răspuns incorect

curly
Răspuns incorect

„Oprește-te, își spuse Danny. Irosești banii stând aici. Și dacă avea un simț al umorului mai aparte?”

travestit
Răspuns incorect

Apoi îi veni în minte ceva „menit să amintească”. O glumă aiurea care-i plăcea lui Terio. Un joc de cuvinte. Care era? Danny se sili să și-o aducă aminte. Ca și Rumpelstilskin, avea legătură cu un cântec pentru copii. Apoi își aminti.

heigh-ho the terio
Răspuns incorect

Încercă fără liniuță și obținu același rezultat. Danny își trecu mâna prin păr (crescuse suficient ca să poată să facă asta) și se uită la cuvinte. Partea cu terio nu se potrivea. Aici începea jocul de cuvinte. Asta îl făcea amuzant. Cântecul pentru copii suna altfel: *Heigh-ho the derio.* Și avea legătură cu un fermier…

Danny rămase în fața monitorului, cu ochii ațintiți asupra cursorului ce clipea, apoi își aminti:

Fermierul e în groapă,
Fermierul e în groapă
Heigh-ho the derio,

Fermierul e în groapă.

Fermier. Groapă. Care groapă? Ce fel de groapă? *Fermierul e în groapă. În groapă.*

De fapt, cuvântul se afla chiar în fața sa, înscris ca emblemă pe monitor: Dell{99}. Acolo se afla fermierul. În calculator.

fermier
Răspuns incorect

fermierul
Răspuns incorect

fermierul e în groapă

Imediat, pe ecran apăru o listă lungă de e-mailuri. Inima lui Danny se opri pentru o clipă când văzu că mesajele necitite datau de aproape două luni.

Se uită la ce se găsea acolo. Văzu, în coloanele intitulate *Expeditor, Data, Dimensiunea* și *Subiectul,* că profesorul primise vreo sută de mesaje pe care nu le citise și probabil vreo mie pe care le citise, dar nu le ștersese. Așa cum făcea Danny cu Yahoo, așa făcea și profesorul cu serverul universității: îl folosea ca dulap în care-și păstra documente.

Din titluri, Danny își dădu seama că majoritatea mesajelor nu aveau nicio importanță – note între catedre sau întrebări din partea studenților. Dar nu dură prea mult până când descoperi ceea ce căuta.

Expeditor: O. Rolvaag
Data: 7-22-01
Dimensiune: 7K
Subiect: Artefactul Nevazir

Danny afișă mesajul.

Dragă domnule Terio,

Am primit de la Alpha Analytics rezultatele în urma testului cu carbon radioactiv. Aceste rezultate, împreună cu cele obținute prin compararea celor trei inele în laboratorul nostru, stabilesc că artefactul testat nu este mai vechi de 111 ani.

Se poate ca mostra de cedru să fie chiar mai nouă. Dacă doriți, putem să facem și alte teste, ca să stabilim mai precis vârsta. Asemenea teste au nevoie de timp și sunt destul de scumpe. Datorită faptului că interesul nostru e limitat la o singură

întrebare – dacă mostra e veche de opt sute de ani – am încetat eforturile noastre, așteptând instrucțiuni ulterioare.

Difuzoarele pentru public bubuiră, iar Danny auzi că fusese anunțat zborul său. Ignoră difuzoarele și-și îndreptă din nou atenția către monitor.

Artefactul pare să fi fost sculptat dintr-un copac care și-a încetat creșterea între 1890 și 1920. Compararea inițială a inelelor indică faptul că acest copac este, probabil, originar din Yemen.

Acest e-mail este însoțit de mai multe fișiere atașate, care includ: 1) un fișier JPEG, care cuprinde rezumatul comparării inelelor, rezultatul cercetării computerizate și o descriere a metodologiei noastre; 2) setul digitalizat de analiză fotografică, cu note explicative pe înțelesul neprofesioniștilor; 3) raportul de la Alpha Analytics, care conține informații despre calibrarea calendaristică, metode de pretratare, o declarație care subliniază procedurile analitice (în acest caz tehnica Analizei Spectrale de Masă) și concluziile laboratorului.

Un raport complet va fi trimis la biroul dumneavoastră prin poșta obișnuită.

Deși teste radiometrice ar putea să stabilească mai precis data mostrei, faptul că metoda comparării celor trei inele și testele ASM duc la aceeași concluzie, adică indică o dată relativ recentă, exclud posibilitatea ca mostra să fie atât de veche pe cât se pretinde. Ca urmare, nu ni se pare necesar să continuăm să facem alte teste, cu excepția cazului când va avea loc un litigiu. (Atunci când există litigii în legătură cu obiecte vechi, e bine să existe mai mulți experți și să se facă mai multe testări).

Cu toate acestea, dacă doriți să efectuați asemenea teste, noi vă stăm la dispoziție. (ATENȚIE: în această eventualitate, mostra va fi testată până va fi distrusă. Vă rog să țineți seama de acest lucru dacă se vor face alte testări.)

În concluzie, ținând seama de litigiu, vă aduc la cunoștință că experiența mi-a arătat că pretențiile false legate de vechimea unor obiecte duc uneori la acțiuni în justiție. În acest caz, ar fi bine să știți că Alpha Analytics poate să vă ofere un martor expert, cu experiență în mărturii legate de tehnicile de datare cu carbon. Dacă este nevoie de o mărturie similară legată de analiza celor trei inele, aflați că și eu sunt disponibil ca martor expert (la 1 400 de dolari pe zi, plus cheltuielile).

Când o să-mi cereți, vă voi trimite la biroul dumneavoastră o copie a acestui raport, însoțită de mostra de o sută de grame.

— Zborul United 161 pentru aeroportul Dulles din Washington, îmbarcarea la Poarta 23. Zborul United 161…

Anunțați-mă dacă doriți să folosiți numărul dumneavoastră de cont (*sau cel al instituției dumneavoastră*) *pentru plata curierului.*

Cu considerație,
Ole Rolvaag, doctor în științe

Danny inspiră adânc, expiră și se lăsă pe speteaza scaunului, în același timp înviorat și paralizat. Dovada înșelăciunii lui Zebek se afla pe monitor, în fața sa. „Te-am prins!" își zise el. Apoi se întrebă: „Ce-o să fac în continuare?"

Descarcă e-mailul și fișierele pe o dischetă, apoi imprimă totul pe hârtie, ca să citească în timpul zborului spre Washington. Văzu că fiecare pagină avea în partea de sus cuvintele: *Institutul Oslo – Proiectul Dendrologic Mesopotamian „Artefactul Nevazir*". Paginile păreau să explice procedeul datării cu carbon și includeau trei pagini în care se arăta cum se corelau rezultatele datate prin carbon radioactiv de calendarul anual obișnuit, prin folosirea unor dendrocalibrări recunoscute, obținute prin metoda celor trei inele.

I se părea o dovadă solidă. Ar fi fost mai bine dacă raportul ar fi spus că mostra fusese luată dintr-un copac care era bătrân de optzeci și doi de ani (sau ceva în genul acesta). Dar, indiferent ce putea fi artefactul, mostra nu avea cum să facă parte dintr-un obiect sculptat de șeicul Adi. Danny nu-și amintea când trăise individul, dar avea impresia că în jurul anului 1200 d.Hr.

Difuzoarele bubuiră din nou, iar zborul lui Danny fu anunțat pentru a treia oară. Danny sări în picioare, își strânse rapoartele, apoi se duse să-și încheie socotelile cu tipul cu tricoul Ben Fold Five.

Puștiul se uita la teancul de hârtii din mâna lui Danny și-l întrebă, în timp ce-i dădea restul:

— Vreți unul din astea?

Îi oferi lui Danny un plic mare, pe care era o emblemă cu un birou cu aripi. Danny îi mulțumi, puse documentele în plic și fugi spre Poarta 23.

Avu nevoie de un minut ca să ajungă, iar când sosi la poartă, gâfâind, funcționara de acolo îi zâmbi într-un fel care îi aminti de Caleigh. Se simți ca și cum ar fi fost înjunghiat drept în inimă. Apoi zâmbetul femeii se transformă într-o privire cercetătoare după ce-i luă biletul și-l vârî într-o mașină de pe biroul ei.

— În sfârșit! zise ea. Sunteți ultimul pasager. Vă așteptam. Biletul ieși din mașinărie, iar femeia i-l înmână. Întotdeauna ajungeți în

ultima clipă? întrebă ea, făcându-i semn să treacă.

— Da, răspunse el, ameţit. Cred că da…

• Capitolul 23

În timp ce avionul se îndrepta către centrul continentului, Danny stătea la fereastră, având în mână un pahar de vin roșu și privind întinderea întunecată a Americii. Era trecut de miezul nopții, dar în bezna de tuș persistau lumini, transformându-se ocazional în galaxii, atunci când pe sub aripile avionului aluneca o metropolă sau un oraș…

Avionul era aproape gol. Danny avea un rând întreg numai pentru el – ca majoritatea celor din aeronavă. Încerca să-și amintească spusele lui Barzan despre Vârstnici și despre întâlnirea acestora din Zürich. Era o ședință a conducătorilor firmei Tawus Holdings, dar, în același timp, întrunirea avea și un alt nume, din moment ce toți directorii erau Vârstnicii yezidilor. *Shura.* Barzan spusese că va avea loc „de mâine într-o săptămână”. La Boar O'Lack.

Danny presupuse că Boar O'Lack era un hotel. Dar cât timp trecuse de când îi spusese Barzan că întrunirea va avea loc „de mâine într-o săptămână”? Șase zile? Șapte? Cinci? Era important să-și amintească. N-avea rost să se ducă la Zürich – și trebuia să se ducă la Zürich, din moment ce avea raportul lui Rolvaag și fișierul JPEG – dacă ședința avusese deja loc.

Așa că sorbi din vin și încercă să-și amintească.

Ultimul lucru pe care i-l spusese Barzan înainte să înceapă împușcăturile fusese: „Va avea loc o întrunire a Vârstnicilor, la Zürich, de mâine într-o săptămână”.

„Ziua de mâine” de care pomenise Barzan începuse cu călătoria spre orășelul lui Salim. Aceasta fusese urmată de a doua călătorie cu camionul și de cea cu autobuzul spre Ankara. După aceea noaptea petrecută la hotelul Spar din Ankara, iar în ziua următoare (care era a treia din cele șapte menționate de Barzan) zburase spre Washington. După aceea Danny își petrecuse noaptea în casa părinților săi (era încă ziua a treia) și zburase în California în după-amiaza următoare. Câte zile însemna asta? Patru, socotind și noaptea petrecută în motelul Doubletree de lângă San Francisco. Și ziua de azi, cea în care discutase cu Unger și Manziger. Asta însemna cinci zile (deși „azi” era deja ieri, pentru că trecuse de miezul nopții).

„Deci asta e ziua a șasea, își zise Danny. Începutul zilei a șasea. Iar întâlnirea este… mâine.” În Zürich era tot ziua a șasea, dar acolo se lua deja micul dejun. Dar, în ciuda diferenței de fus orar, ar putea să reușească. O să ajungă la Dulles pe la ora nouă. Pe la două sau trei după-amiază putea să fie deasupra Atlanticului. O să aterizeze la Zürich dimineața devreme, în ziua a șaptea, ziua întrunirii.

Dădu din cap, asigurându-se pe sine însuși că va fi totul bine, își termină paharul de vin și-l așeză pe o tavă, aflată la două locuri de el. Stinse lumina de deasupra capului său, își puse o pătură peste piept și se întinse, cu capul sprijinit de fereastră, întrebându-se: „O să reușesc?”

•

Ghișeul de informații din aeroportul din Zürich era ușor de găsit, pentru că deasupra lui se afla un semn uriaș de exclamare. Danny află de la o brunetă zâmbitoare – ale cărei cunoștințe de engleză le depășeau pe ale lui – că metoda cea mai bună („de departe cea mai bună”) de a ajunge în oraș era să ia trenul.

— Coborâți cu liftul. Trenurile pleacă din douăsprezece în douăsprezece minute către Hauptbahnhof. Asta înseamnă gara centrală. Aveți unul la ora nouă și patru minute de pe peronul cinci, spuse ea, după ce se uită în mersul trenurilor, și altul la nouă și șaisprezece, peronul trei. După ce veți ajunge în gară, puteți să găsiți un taxi chiar în fața clădirii. Sau, dacă nu aveți bagaje, puteți să mergeți pe jos. Puteți să-mi spuneți unde veți sta peste noapte?

— La Boar O’Lack.

Danny o văzu ridicând ușor din sprâncene, după ce se uită la puloverul și la blugii lui. Și la dintele lui.

— E foarte drăguț acolo, comentă ea. I-ați anunțat că sosiți? De obicei, hotelul asigură transportul oaspeților.

— Nu i-am anunțat, răspunse Danny. Am plecat în mare grabă, adăugă el și ridică din umeri.

Fata se uită la el, întrebătoare, după care spuse:

— E lângă Bahnhofstrasse{100}, la un kilometru.

Desfăcu o hartă turistică, o întinse pe birou, astfel încât s-o poată vedea Danny și făcu un cerc în jurul gării, apoi unul în jurul hotelului – abia acum văzu Danny care era numele adevărat al acestuia – Baur au Lac.

Prinse trenul de nouă și patru minute, se urcă într-un vagon de clasa a doua și privi suburbiile trecând prin fața lui. Nu era Elveția pe care și-o imaginase. Nu vedea nici vaci, nici schiori, nici blonde cu părul împletit în cozi. Trenul trecea pe lângă case din stucatură, care aveau în spate mici grădini de legume. Cu cât se apropiau de oraș, cu atât se înmulțeau blocurile de locuit, pe zidurile cărora se vedeau o mulțime de graffiti. Graffiti-urile aveau alt stil decât cele pe care se obișnuise să le vadă în Statele Unite, aveau în ele o mulțime de imagini și culori mai vii.

Nici vremea nu semăna cu clima rece din imaginația sa. Merse de la gara cea mare printr-o arșiță umedă, care semăna cu cea dintr-o după-amiază de vară de pe coasta Golfului. Aerul era tremurător, dens și cenușiu, iar cerul părea gata să explodeze.

Bahnhofstrasse se dovedi a fi un bulevard aglomerat, înțesat cu magazine scumpe, bănci private și tramvaie care zăngăneau. Danny urmă curba ușoară a străzii, parcurgând câteva cvartale scurte în tot atâtea minute, și ajunse în cele din urmă pe Börsen-Strasse. În apropiere, o navă pentru pasageri plutea pe Lacul Zürich, având în fundal culmi cu nori în vârf.

Danny o luă la dreapta pe Börsen-Strasse și se pomeni deodată într-un rai luxos și plin de vegetație. Hotelul Baur au Lac era o clădire albă din piatră, într-un parc propriu, la un cvartal de lac. Deasupra acoperișului fluturau trei steaguri – unul roșu, cu o cruce albă în centru la fel de cunoscut precum bricegele elvețiene.

Un bărbat în uniformă stătea de pază pe aleea de la intrare. Danny schimbă un zâmbet cu el și se îndreptă spre ușa din fața, apoi își schimbă direcția în ultima clipă și intră în cafeneaua din curtea interioară. Rămase acolo, privind în jur și trăgându-și răsuflarea. Auzea în minte vocea antrenorului său din școală, Nilthon Alvarado, care-l sfătuia s-o ia ușurel. *„Tranquilo, tran-QUIL-o”,* obișnuia acesta să spună, mângâind aerul din fața sa cu palmele deschise.

Un grup de clienți bine îmbrăcați și cu frizuri scumpe – majoritatea asiatici – stătea la mese, sub niște umbrele albe. Întreaga curte interioară era umbrită de doi copaci enormi, de o specie pe care Danny n-o recunoscu. Trei jucători de golf extrem de spilcuiți – sacii lor de golf ocupau scaunele alăturate – blestemau vremea.

— Cu găleata, zise unul dintre ei, cu accent britanic aristocratic. O să plouă cu găleata.

În gradina din spatele curții interioare gâlgâia o fântână în formă de liră, corzile ei fiind alcătuite din șuvoaie de apă, subțiri ca niște sârme. Un chelner cu un șervet alb pe braț veni în fața lui Danny, rămase în poziție de drepți, apoi făcu o plecăciune teatrală.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

„E atât de evident că-s american?”

— Nu, mulțumesc, răspunse Danny. Eram în trecere, răspunse Danny.

Zâmbi și se duse către holul hotelului, zicându-și: „Gata, a început!”

La recepție se afla o femeie de vârstă medie, fardată de un adevărat expert și care purta o bluză de dantelă. Îl privi pe deasupra ochelarilor. Îi răspunse concis la fiecare întrebare.

Întrunirea Tawus Holdings era prevăzută pentru ora patru după-amiaza. La etajul trei. Confirmă că domnul Barzan locuia acolo, dar – adăugase ea după ce sunase în cameră – domnul nu era disponibil în acel moment.

— Puteți sa-i lăsați un mesaj?

— Da.

Femeia zâmbi și-o oferi o bucată grea de hârtie de culoarea

smântânii, împodobită cu numele și emblema hotelului, împreună cu un plic potrivit și un pix alb. Apoi îi făcu semn spre hol, unde o flotilă de scaune ușoare plutea pe o mare de plăci de gresie. Danny ignoră scaunele, se așeză la un birou prețios, acoperit cu piele de culoarea vinului de Burgundia, și începu să scrie.

„Cum îi spui unui șeic? se întrebă Danny. Care-i formula de adresare?”

Domnule Barzan,

scrise el, apoi se opri, încercând să găsească modul cel mai convingător de a prezenta situația.

Am informații pentru dumneavoastră, informații pe care trebuie să la aflați înainte de întrunirea Tawus Holdings.

Apoi privi în jur, străduindu-se să se decidă cât de multe amănunte să dea.

Probabil că ați aflat că nepotul dumneavoastră – care îmi devenise prieten în cele câteva zile în care l-am cunoscut – a fost ucis. În după-amiaza aceasta, la ora cinci, vă veți întâlni cu omul care a dat ordin să se înfăptuiască această crimă.

Înainte de moartea sa, Remy mi-a povestit despre strădania sa de a dovedi că sanjak-*ul este fals. Mi-a spus că dumneavoastră vreți dovezi.*

Se opri din nou. Cum avea să-l contacteze Mounir? Nu locuia la vreun hotel, nici nu avea telefon celular. Cel mai bine ar fi să-i propună o oră la care să-l caute Danny. Se uită la ceasul de la mână, care arata ora Washington-ului. Adică era cu cinci ore mai devreme. Sau șase? Neștiind care-i diferența, se întoarse către recepție, uitându-se după un ceas. Și o văzu stând acolo pe minunata Paulina, cu ochii ei căprui privindu-l cu interesul unui animal de pradă.

Rămaseră amândoi locului, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Apoi Paulina plecă în grabă, călcând zgomotos pe dalele din hol și îndreptându-se către lift. Acolo aștepta Sprâncenatul, stând cu spatele către hol.

Danny o luă în direcție opusă. Trecu grăbit prin curtea interioară, pe lângă bărbații și femeile care-l priveau cu uimire, și ajunse la peluză. Trecu pe lângă fântâna în formă de liră, trecu pe lângă copaci și răzoare și se pomeni la marginea unui canal. O luă spre stânga. Ajunse pe Tal-Strasse, se strecură printre tramvaie, traversă strada și ajunse într-un părculeț unde se găseau standuri la care se vindeau

rosti{101} și aperitive. Aruncă o privire peste umăr și-l văzu pe Sprâncenat la vreo cincizeci de metri de el, pe Bahnhofstrasse, uitându-se în toate părțile.

Danny ar fi vrut s-o ia la goană, să-și arunce geanta și să iasă din piața aceea aglomerată, să ajungă în cealaltă parte a râului Limmat. Dacă ar fi reușit să traverseze podul fără să fie văzut, ar fi putut să se piardă în mulțime. Dar nu putea să facă asta decât mergând normal…

Se așeză la o coadă la o tarabă la care se vindea înghețată italienească. Danny își scoase puloverul și-l îndesă în buzunarul genții. Paulina și prietenul ei căutau pe cineva îmbrăcat în roșu, nu într-un tricou alb. Privi în urma și văzu că Sprâncenatului se alăturase un al doilea individ. Cei doi stăteau în vârful picioarelor, în fața unui magazin de aparate de fotografiat, și se uitau în direcții opuse, în susul și în josul Bahnhofstrasse. La câțiva pași de ei, Paulina șușotea la telefonul celular.

Danny trase aer în piept, se întoarse și merse încet în piața cea aglomerată. În dreapta se afla Lacul Zürich, în stânga – râul Limmat. Dacă n-avea de ales, putea să sară peste balustradă și să se arunce între lebede.

Drumul scurt de-a lungul podului păru să dureze o veșnicie. Ca și în Roma, trebuia să stea cu spatele către cei care-l urmăreau. Asta însemna să nu se uite în urmă, adică să nu știe unde se aflau cei care-l hăituiau. Era însă convins că, dacă avea să fie zărit, unul dintre indivizi avea să-l strige pe celălalt, iar el avea să-l audă. Atunci nu-i rămânea decât să-și arunce geanta și s-o ia la goana.

Și dacă greșea? Dacă Sprâncenatul îl vedea traversând podul și nu zicea nimic? Dacă se lua după el, fără să scoată un sunet? În acest caz, moartea ar fi fost surprinzătoare. Un cuțit între coaste. Un glonț în ceafă. Un braț în jurul gâtului și o răsucire bruscă.

„Particip la o competiție sportivă în proba de marș”, își zise Danny și încetini pasul. Simțea privirea indivizilor în spate, ca o apăsare pe omoplați.

Apoi ajunse la capătul podului și iuți pasul. Urmă calea cea mai ușoară, strecurându-se printre mașini și pietoni, cu inima bubuindu-i în piept. Lăsa iute piața în urmă și se pomeni într-un labirint de străzi vechi, prea înguste ca să permită trecerea autoturismelor sau a camioanelor. Pe străzi erau înșirate magazine și restaurante scumpe. Alei înguste se ramificau în toate direcțiile. Urcă pe un șir lung de trepte și ajunse într-un părculeț cu vedere spre râu. În centrul parcului se găsea o fântână circulară, alimentată de trei lei care aruncau șiroaie de apă din bot. O fată cu păr lung, blond, stătea lângă fântână și spăla un termos. Deodată, fata se încruntă, iar Danny crezu pentru o clipă că făcuse acest lucru din cauza felului în care arăta el, transpirat și gâfâind.

Nu era așa.

Începuse să plouă. Se vedea pe suprafața netedă a apei din fântână. Primii stropi erau atât de mari și de lenți, încât Danny avu impresia că se poate strecura printre ei. Apoi ritmul picăturilor se mări, iar Danny nu mai reuși să se ferească de ei. După o clipă, ploua cu găleata, apa lovindu-l dureros. Oamenii se îngrămădeau în praguri sau sub streșini, căutând să se adăpostească de potop.

Danny se ghemui într-un prag neocupat și se lipi de perete. Ploua torențial, inundând rigolele. La zece centimetri de fața lui Danny, o perdea lichidă atârna de la streașină până-n stradă.

Danny își dădu seama că avea nevoie de un hotel, de un loc de unde să dea niște telefoane. Mesajul pe care-l scrisese lui Mounir rămăsese în buzunarul său, neterminat și neexpediat. Trebuia să-l sune pe bătrân și să stabilească o întâlnire cu aceasta.

Deci trebuia să-și găsească un hotel. „Care?” se întrebă el, uitându-se la puhoiul cenușiu. „Nu aici, își spuse el. Am nevoie de un adăpost în altă parte a orașului.” Labirintul de străzi care-l ajutase cu câteva minute mai devreme putea să-i devină adversar în minutele următoare. Partea aceea a Zürich-ului, orașul vechi, reprezenta un vălmășag de alei și pasaje, genul de loc în care poți să dai din întâmplare peste cineva cunoscut.

Danny nu voia să dea peste nimeni cunoscut.

Când ploaia se opri, pietrele pavajului erau pline de apa care se scurgea la vale. Danny urmă curentul. La un moment dat coti și se pomeni într-o stradă largă, aglomerată, în care oameni cu umbrele așteptau într-o stație de tramvai. Un vehicul lucios, cu numărul 23, tocmai oprea. Danny alergă după el și sări înăuntru printr-o ușă din spatele vagonului. Tramvaiul era plin – un lucru bun. Nimeni nu cumpăra bilete. Vatmanul conducea, nu vindea și bilete. Nu exista niciun taxator.

Toate scaunele erau ocupate, la fel ca majoritatea spațiului din vagon. Pe podea se vedeau bălți de apă. Ferestrele fuseseră acoperite de condens. Curând ajunseră la o intersecție complicată, unde păreau că se întretaie o mulțime de linii. O voce electronică anunță:

— Bellevueplatz.

Prin ușa deschisă, Danny zări o roată mare uriașă, aflată lângă lac. Lăsându-se în voia unei inspirații de moment, se alătură exodului și traversă șinele împreună cu mulțimea, apoi urcă în alt tramvai. Care avea numărul patru. De data asta privi mulțimea prin ferestrele aburite, uitându-se după Paulina și prietenii acesteia. Când tramvaiul plecă din piață, Danny avu impresia că-l vede pe Sprâncenat, ud și mergând de unul singur spre râu. Poate era altcineva…

Danny coborî din vagon puțin mai târziu și se pomeni într-o zonă rezidențială. Plăcuța de la colț identifica strada drept

Seefeldstrasse[102]. Magazinele de acolo nu păreau pentru turiști. Danny trecu pe lângă un magazin de fierărie, un ghișeu la care se vindeau aparate electrice mici, o frizerie, o agenție de voiaj și două, trei magazine care vindeau haine la mâna a doua. Trecu pe lângă ceva ce părea a fi un magazin de arme, cu vitrina plină de arbalete, puști și cuțite. Un manechin îmbrăcat în haine de camuflaj îndrepta o carabină către un porc mistreț împăiat.

Merse mai departe. Un salon de pedichiură. Un coafor. Un magazin Feng Shui. Mersese cale de trei cvartale și tocmai se întreba dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă la stația de tramvai când ajunse la hotelul Seefeld.

Recepționera era o blondă arătoasă, dată cu un ruj extrem de deschis la culoare și purta cercei lungi de argint. Danny întrebă dacă exista vreo camera liberă și primi un răspuns imediat:

— Bineînțeles.

În timp ce femeia tasta la calculator, Danny discută cu ea despre vreme.

— Un val de căldură, zise femeia. Absolut neobișnuit în Elveția.

Apoi îi împinse cartela de intrare în cameră pe suprafața netedă, cromată a biroului și-i zâmbi cu milă.

— Sper că nu sunteți unul dintre acei americani care se așteaptă să găsească aer condiționat oriunde s-ar duce…

Danny clătină din cap. Nu, nu era.

Camera, o încăpere ultramodernă, se afla la etajul trei, numai lemn și crom, numai negru, alb și culoarea cărbunelui. Și călduroasă precum iadul. Danny trase draperiile într-o parte, înainte să deschidă ușile de sticlă ce dădeau într-un balconaș cu vedere spre Seefeldstrasse. Nu era o treabă simplă. Ușile se manevrau printr-un mecanism complicat ca un ceas elvețian. Stând ghemuit lângă el ca un spărgător de seifuri, Danny se chinui cu mecanismul cinci minute, în timp ce la tâmple i se scurgeau șiroaie de sudoare. În cele din urmă ușa se deschise și un val de aer umed năvăli în cameră.

Danny luă telefonul și ceru operatoarei să-i facă legătura cu Baur au Lac. După scurt timp, telefonul începu să sune în camera lui Mounir Barzan. După ce telefonul sună de șase ori, un robot îl întrebă dacă vrea sa lase un mesaj pentru oaspete. Danny se gândi bine și puse receptorul în furcă.

Oftă, se dezbrăcă până la chiloți și se întinse pe patul alb, apretat, ca să se gândească.

După cum văzuse chiar el, lucrurile se schimbaseră la numai două ore după ce ajunsese în Zürich. Acum, după ce Paulina îl văzuse, era aproape imposibil să se ducă la întrunirea Tawus Holdings. Zebek o să pună pe cineva de pază în hol, pe cineva la ușă, pe cineva care să-l aștepte în altă parte. Deci elementul-surpriză dispăruse.

Dar Zebek nu știa cât de multe aflase Danny. În ceea ce-l privea pe noul imam al yezidilor, Danny acționase mai iute ca gândul. Zebek nu avea de unde să știe cât de mult îi spusese Remy Barzan – sau, dacă nu-i găsiseră pașaportul în vila prietenului lui, nu avea de unde să știe că-l găsise pe acesta. Zebek nu știa nimic din ceea ce-i spusese Manziger lui Danny. Nu știa nici că Danny reușise să pătrundă în e-mailul lui Terio și că descoperise raportul lui Rolvaag.

De fapt, nici nu conta ce știa Zebek. Acesta l-ar fi ucis oricum, doar pentru plăcerea de a-l vedea murind.

Pe măsuța de lângă pat, ceasul digital clipi și arătă 12:18. Danny trebuia să-l găsească pe Mounir înainte de întrunire. Cum? Danny închise ochii și-și aminti ceva ce-i spusese Remy despre bunicul său: pomenise ceva despre o „domnișoară elvețiană”.

Danny se ridică, luă Paginile Aurii – și văzu că erau scrise în germană. Sau în germana elvețiană. Indiferent în ce limbă ar fi fost, nu înțelegea nimic. Pentru o clipă se gândi să se ducă s-o întrebe pe blonda de la recepție. Apoi își dădu seama că, existau unele cuvinte, precum *golf* și *disco,* – și *escort service* – care nu aveau nevoie de traducere.

Numai că erau vreo treizeci de asemenea firme, iar ideea de a suna la fiecare dintre ele îl deprima. Dar nu avea altceva de făcut, așa că luă lista în ordine. Se dovedi că nu avea de ce să-și facă griji în legătură cu limbile străine. Nu localnicii erau cei care aveau nevoie de „însoțitoare”, ci oamenii de afaceri străini care petreceau o noapte, două în Zürich. După câteva telefoane, avu impresia că femeile cu care vorbea puteau răspunde fluent la întrebări în japoneză, spaniolă, rusă sau oricare altă limbă. Toate vorbeau perfect engleza.

Pregătise o poveste cum că ar fi asistentul personal al lui Mounir Barzan. Trebuia neapărat să discute cu el, era ceva foarte urgent. Femeile fuseseră amabile, dar nu-l putuseră ajuta. Discutase deja cu vreo zece agenții când o voce răgușită de femeie îi spuse că-și pierdea vremea de pomană.

Replica îl surprinse.

— Scuzați-mă…

Femeia râse, scoțând un tril muzical,

— În primul rând, dacă ai fi asistentul individului, n-ai fi tu cel care i-ar fi organizat această activitate?

— Ba da, dar…

— În al doilea rând, continuă ea, amuzată, crezi că poți să suni așa și să ceri să ți se facă legătura cu diferite persoane? Crezi că o să răspundă cineva și o să zică: „Bine, drăguță, tocmai a terminat cu Helena”. Nu așa se petrec lucrurile.

— Aveți dreptate, recunoscu el. Însă trebuie să-l găsesc neapărat pe domnul Barzan. Are necazuri serioase.

— Adică tu ai.

Danny vru să obiecteze, apoi oftă și întrebă:

— E chiar atât de evident?

— Hai să te întreb ceva.

— Ce?

— Domnul pe care îl cauți… e arab sau african?

— Ce importanță are asta? se mira Danny.

— Ei bine, unele agenții sunt *specializate.*

— Oh! Nu știam. Domnul e kurd.

— Kurd… nu știu. Cred că Thai Centerfolds e bine cunoscut clienților din Orientul Apropiat. Și Little Black Book. Lasă-le un mesaj. Nu insista. Dacă-i ceva urgent, individul o să te caute.

Era un sfat bun, iar Danny îi mulțumi.

— Cu plăcere, zise femeia. Cine știe? Poate o să ai noroc.

•

Avu și nu avu noroc. Până la unu și un sfert sună la toate bordelurile din oraș. Nimeni nu păru să recunoască numele lui Mounir. Danny era doborât, din cauza efectului diferenței de fus orar, dar nu voia să adoarmă. Sună la recepție, să vadă dacă serveau mâncare în cameră. Nici vorbă. Își dădu cu apă rece pe față. Asta îl ajută pentru câteva minute, dar, din cauza aerului încins din încăpere și a lipsei de somn, se pomeni moțăind din nou. Nu voia să adoarmă. *Nu trebuia* să adoarmă. Trebuia să-și imagineze o cale de a-l găsi pe Mounir. Avea la dispoziție două ore ca să-l găsească. Încercă să se concentreze și să lupte împotriva oboselii, reamintindu-și trupul zdrobit al lui Inzaghi, masacrarea lui Remy Barzan, scenariul despre siropul cenușiu ce-i fusese prezentat de Manziger. Însă după un minut nu se mai oprea din căscat. Avea nevoie de cafea, *măcar* de cafea.

Luă receptorul din furcă și-l puse alături, zicându-și că Mounir Barzan o să sune din nou, dacă telefonul avea să fie ocupat. După care fugi până la cafeneaua de la capătul cvartalului. Acolo nu exista cafea filtru, ci numai espresso. Dar aerul mai rece din stradă și mirosul de cafea îl revigorară. Comandă o cafea cu lapte, porție triplă, apoi se grăbi să se întoarcă la hotel, ținând în mână paharul de hârtie ce-i frigea mâna.

Nu lipsise mai mult de cinci minute, dar de îndată ce puse receptorul în furcă, becul roșu al telefonului se aprinse. Danny apăsă pe buton, ca să primească mesajul, apoi ascultă vocea ceremonioasă a lui Mounir.

— Aici Mounir Barzan. Am răspuns mesajului, dar nu ați răspuns. Locuiesc la hotelul Baur au Lac. Sunt ocupat toată ziua, particip la o întrunire. Dacă e ceva urgent, mă puteți găsi diseară.

Mesajul se termină cu un anunț în engleză, care anunța ora douăsprezece și patruzeci și cinci de minute. Își dădu seama că Mounir

îl sunase în timp ce el telefona la agențiile de escortă. Sistemul telefonic al hotelului nu includea punerea în așteptare a apelurilor, deci durase ceva timp până când mesajul fusese înregistrat. Nu ratase apelul lui Mounir din cauză că fugise după cafea, dar recunoașterea acestui lucru nu-l liniști decât pentru o clipă. Apoi Danny se lăsă cuprins de furie.

Trânti telefonul în furcă și se uită nervos în jurul său. După aceea traversă încăperea și se duse pe balcon (care se afla la doi pași de el), ieși afară și strigă:

— *Gata*!

Pierduse.

Apoi se întoarse, se aruncă pe pat și rămase acolo, uitându-se la tavanul de-un alb imaculat, simțindu-se ca bătut. „Acum ce-o să fac?” Un tramvai trecu zăngănind prin apropiere. Prin holul hotelului veneau și plecau femei care vorbeau într-o limbă pe care Danny nu reuși s-o identifice. Una dintre ele râdea, iar încântarea ei era atât de sinceră, încât îl făcu pe Danny să se simtă și mai rău. Danny rămase fără să facă nimic cinci, zece, douăzeci de minute.

Apoi reuși să găsească suficientă energie ca să sune din nou la Baur au Lac. „*Herr* Barzan” nu era în cameră. Danny rămase pe marginea patului, cu capul sprijinit în mâini, gândindu-se ce alternative avea și lăsându-se cuprins tot mai mult de disperare. Apoi, deodată, îi veni o idee. Își aminti de magazinul de arme pe lângă care trecuse în drum spre hotel, de manechinul în haine de camuflaj. „De ce nu? Nu mai am ce pierde. Oricum sunt un om mort.”

În clasa a zecea, când se gândea cum să facă să petreacă un timp îndelungat în autobuz cu Holly Saxton cea drăguță, se înscrisese la Clubul Dezbaterilor – unde Holly era o adevărată vedetă. O idee cinică, dar nu lipsită de inteligență, care ar fi putut să-i folosească, dacă Danny ar fi avut vreun pic de talent pentru dezbateri. Dar nu avea așa ceva, iar el fusese exclus din echipa care plecase în turneu.

Până în clipa aceea, Clubul Dezbaterilor rămăsese pentru el simbolul eșecului. Dar deodată, investiția aceea de demult îi aduse venituri neașteptate. Deși nu fusese niciodată în autobuz cu Holly Saxton, Danny știa câte ceva despre legile elvețiene privind armele.

Danny primise sarcina ca, într-o dezbatere despre controlul armelor, să apere punctul de vedere al National Rifle Association. „Pe scurt, legile care restricționează deținerea de arme au un impact redus – sau inexistent – asupra delictelor.” În argumentația sa folosise ca armă principală (he! he!) Elveția. Pentru că aceasta era o țară cu o mulțime de arme, cu puține restricții în privința deținerii acestora și aproape fără delicte însoțite de violență. Procentul de asasinate din Elveția era mai redus decât în țări precum Anglia, Canada sau Japonia, care aveau unele dintre cele mai severe legi din lume în privința controlul

armelor.

Ca și americanii, elvețienii își câștigaseră independența printr-un război revoluționar, purtat de cetățeni înarmați. Aceștia continuau și acum să se mobilizeze, descurajând invadatorii potențiali printr-o neutralitate puternic înarmată.

Elveția avea serviciu militar obligatoriu pentru toți bărbații. Mai mult, fiecare bărbat între douăzeci și cincizeci de ani era încurajat sau obligat să-și țină acasă arma cât timp făcea parte din armată sau era rezervist. Din câte își amintea Danny, armele respective erau puști automate de asalt, tip Sturmgewehr 90.

Pistoalele și automatele erau singurele arme de foc care aveau nevoie de permis special, care se obținea foarte ușor. Iar puștile de vânătoare nu se înregistrau în niciun fel. Puteai să cumperi așa ceva la fel de ușor ca un prăjitor de pâine. Același lucru era valabil și pentru carabinele semiautomate. Deși vecinii săi europeni făceau presiuni asupra Elveției, încercările de a impune restricții în vânzarea armelor către străini fuseseră respinse în mod repetat de echivalentul elvețian al National Rifle Association. Danny știa cu certitudine că putea să se ducă la magazinul de arme și să-și cumpere un tun, dacă ar fi dorit, indiferent cât de ciudat ar fi părut acest lucru.

Problema consta în faptul că nu știa ce să facă apoi cu arma, în ciuda faptului că în urmă cu câteva zile împușcase un individ. Primise pistolul încărcat și gata de a fi folosit. Ca și cum ar fi fost un pistol cu capse: nu trebuise decât să apese pe trăgaci. Nu știa cum se folosește o pușcă și cu atât mai puțin o armă semiautomată.

În familia sa nu existau vânători. Nici măcar unul, nici măcar printre verii săi. Își dădu seama că era ceva neobișnuit. În fiecare familie americană se găsea măcar un unchi țicnit și burlac, care-și lua nepoții la lecții de tir și care apărea la fiecare Zi a Recunoștinței cu pachete bine ambalate cu carne de vânat, cu care umplea frigiderul familiei. Nu și în familia Cray. Nici măcar unul. Și chiar dacă ar fi existat, Danny era *vegetarian.*

Dar Caleigh… cu ea lucrurile stăteau altfel. Putea să se ia la întrecere cu orice cowboy. Pe când Danny se antrena făcând driblinguri cu mingea de fotbal în curtea din spatele casei, *ea* colinda Black Hills, împușcând șerpi cu clopoței. Se pricepea la asta. Dar Caleigh era Caleigh, iar el era el.

„Sunt bărbat, își spuse Danny. Cât de greu poate să fie așa ceva? Ochești și nimerești. Sau nu nimerești.” Nu împușcase un tip? Și-l nimerise. Sau poate avea un talent înnăscut. Ca personajul interpretat de Woody Harrelson în filmul lui Oliver Stone.

Nu credea nici el că ar fi avut un asemenea talent.

De fapt, nici nu conta. Ideea cu arma fusese singura idee care-i trecuse prin minte. Cântărețul de blues ar fi zis: „Dacă n-aș fi avut

ideea cu arma, n-aș fi avut niciun fel de idee...”

Sună, pentru ultima oară, la Baur au Lac. Nici urmă de Mounir.

Făcu un efort și sări în picioare, dând dovadă de o energie pe care n-o avea în realitate. Închise ușa în urma sa și o luă pe scări, sărind câte două trepte de-o dată, până ajunse în hol. După două minute se găsea în interiorul Willhelm Tell-ian al magazinului Speicher des Jagers{103}.

Bărbatul din spatele tejghelei avea vreo cincizeci de ani, cu ochi albaștri pătrunzători și rumen la față. În urechea stângă avea un cercel în formă de floare de colț. Își înclină capul și zise:

— *Bitte*?

— Vreau un pistol, zise Danny, abia stăpânindu-se să nu-și dea ochii peste cap.

Bărbatul ridică din sprânceană și-i oferi un zâmbet.

— După cum vedeți, ați nimerit în locul potrivit. Ce fel de pistol?

„Unul impresionant, își zise Danny. Ceva pe care pot să-l agit prin aer.”

— Ce ziceți de ăsta? întrebă el, făcând semn spre o chestie neagră, ca o cutie.

Indiferent ce era, părea ceva ucigător, felul de armă cu care ar fi intrat Schwarzenegger într-un bar pentru motocicliști din San Berdoo. Ideea că orice nebun putea să iasă în stradă și să cumpere așa ceva direct din raft îl îngrozea.

— Uzi?

— Da.

Bărbatul închise ochii și dădu aprobator din cap.

— O armă excelentă, dacă doriți o pușcă de asalt ușoară și foarte sigură. Iar patul rabatabil face transportul mai facil.

Ca să-și exemplifice spusele, vânzătorul luă arma și-i trase patul peste țeavă.

— Excelent, zise Danny.

— Patru kilograme și jumătate. Chiar e o armă ușor de purtat, adăugă vânzătorul, ridicând Uzi-ul, aruncându-l dintr-o mână în alta. Mâner de pistol. Bineînțeles, încărcătorul de la baza patului – e perfectă pentru acțiuni nocturne.

— De ce? întrebă Danny.

— Pentru că poți s-o încarci fără să te uiți. Una peste alta, e o armă de asalt compactă și drăguță, zise elvețianul, punând Uzi-ul pe tejghea.

— Cât costă?

Individul își luă ochelarii de citit, care-i atârnau de gât, prinși de un șnur, și-i puse pe nas.

— Sunteți din Statele Unite?

Danny dădu din cap.

Vânzătorul de arme se întoarse spre un calculator care se găsea pe un birou din spatele tejghelei. Tastă ceva și așteptă. În cele din urmă se întoarse către Danny și-i zise:

— 2 281 de dolari.

— Bine, zise Danny, ezitând; de obicei, avea nevoie de zile întregi ca să se decidă să-și cumpere un pulover, iar ideea de a achiziționa un Uzi… Îl iau, spuse el, scoțând portofelul.

Încântarea vânzătorului fu evidentă. Apoi individul oftă.

— Mai întâi trebuie să ne ocupăm de hârțogărie…

— De hârțoage? întrebă Danny, încruntându-se.

— Bineînțeles. Trebuie să aveți permis.

— De când?

— De câțiva ani, răspunse vânzătorul, ridicând din umeri. E vreo problemă? întrebă el, văzând dezamăgirea clientului și fiind îngrijorat de perspectiva de a rata afacerea.

Danny nu știa ce să zică. Încercă să se decidă cât mai iute.

— E vorba de un cadou de ziua cuiva. Pentru socrul meu. E colecționar. Mă întorc în Statele Unite mâine-dimineață.

— Înțeleg…

Rămaseră un timp, privindu-se. În cele din urmă, Danny întrebă:

— Nu putem să grăbim lucrurile?

Vânzătorul îl privi nedumerit.

— Am pașaport și tot ce-mi trebuie, zise Danny, așa că putem completa hârtiile și vă plătesc arma. Puteți să trimiteți actele unde trebuie. Când vor reveni, puteți să mi le trimiteți prin poștă.

— Da, dar am nevoie de o scrisoare din partea autorităților din țara dumneavoastră, în care să se arate că nu sunteți nebun, nici delincvent…

— Pot să o obțin. Nu-i nicio problemă. V-o pot trimite prin fax.

Vânzătorul răspunse, nesigur:

— Nu-i ceva corect… Poate, adăugă el, după o pauză, dacă am rotunji suma…

Danny se încruntă.

— Adică 2 500?

Elvețianul ridică din umeri.

— Da. Dar dacă rotunjim și suma asta… cât ar fi?

— Ar fi 3 000 de dolari.

— Exact.

Danny se gândi, apoi, în cele din urmă, zise:

— Puteți să-l ambalați?

• Capitolul 24

Vânzătorul împachetă Uzi-ul în spumă poliuretanică și-l introduse într-o cutie de carton în care se găseau cuburi de polistiren. Apoi înfășură cutia și încărcătorul în hârtie cafenie de ambalaj și legă totul cu sfoară albă.

Arăta ca un pachet cu rufe.

În timp ce se înapoia la hotel, Danny se gândea cum să pătrundă la întrunirea Tawus Holdings. Își imagină că trebuia să se ducă la Baur au Lac cu taxiul, ducând Uzi-ul împachetat, apoi să desfacă pachetul la toaletă și să năvălească în încăperea în care avea loc întrunirea.

Numai că nu avea să ajungă acolo… Zebek știa că Danny se afla în Zürich și avea să-și plaseze oameni de pază la parterul hotelului. Deci, dacă voia să ajungă la întrunire, avea nevoie de o acoperire. Sau să se deghizeze.

Când ajunse la Seefeld, urcă pe scară, sărind câte două trepte deodată. Ajunse în camera sa și sună la Baur au Lac, cerând camera lui Mounir. Știa numărul acesteia. Dacă ar fi reușit să dea de bătrân, ar fi putut să stabilească o întâlnire cu acesta în altă parte. Să-i dea discheta cu raportul lui Rolvaag și să se urce în primul avion. Nu avu noroc. Ar fi fost prea ușor. Telefonul sună jalnic și zadarnic.

Deci nu avu loc nicio minune. Trebuia să rezolve singur problema – el și prietenul său bine ambalat, domnul Uzi.

Asta însemna că trebuia să se deghizeze. Într-un fel care să-i permită să intre în holul hotelului. (Arma avea să-l facă să ajungă la întrunire.) Se gândi cum să se deghizeze și-și aminti de felul în care reacționase Remy Barzan – sau, mai corect spus, felul în care *nu* reacționase – când sosiseră „soldații". Barzan își dăduse seama că aceștia veniseră să-l ucidă abia când începuseră să tragă.

Adevărul e că oamenii văd doar uniforma, nu și persoana care o poartă. Din nefericire, prin Baur au Lac nu existau oameni în uniformă. Doar portarul, iar Danny nu-l văzuse prea bine. Singurii oameni pe care-i văzuse erau oameni de afaceri sau jucători de golf.

Imaginea jucătorilor de golf stând în curtea interioară îi apăru în minte, ca un desen din benzile desenate. Sacul pentru crose era aproape ideal ca să transporte o armă automată prin holul unui hotel de lux. Danny se gândi din nou la jucătorii de golf. Purtau pălărioare – ceea ce era foarte bine –, iar niște ochelari de soare n-ar fi părut nepotriviți.

Se uită la ceas. Era ora două și patruzeci și trei de minute. Luă cutia cu automatul sub braț și verifică dacă pusese în buzunar discheta cu raportul dendrologului. Apoi coborî iute scările și o întrebă pe blondă

unde putea să cumpere echipament de golf.

•

— Foarte frumos, domnule! Dacă-mi permiteți, domnule, îmi face plăcere să văd un tânăr ca dumneavoastră dedicându-se cu atât entuziasm acestui sport.

Vânzătorul în costum negru făcu un pas înapoi și oftă mulțumit.

Danny rămăsese cu gura căscată și se privea în oglinda triplă din raionul de sport al magazinului Jelmoli din Bahnhofstrasse. Costumul de golf nu semăna deloc cu ceea ce purta el în mod obișnuit. Iar acum arăta ca un împătimit al acestui sport, cu pantaloni de culoare cafenie-roșcată, șosete în carouri, până la genunchi, și pantofi de piele, albi cu negru. Deasupra acestora, o bluză aurie, de mătase, descheiată la gât, de gulerul căreia atârnau noii ochelari de soare Ray Ban ai lui Danny. Întregul era completat de o șapcă scoțiană, care ascundea tunsoarea lui Danny, și o mănușă de piele pentru golf, îndesată neglijent în buzunarul de la spate.

— Mai doriți ceva, domnule? Un costum pentru ploaie? O umbrelă?

— Nu, acestea ajung.

Împreună cu sacul de golf Gore-Tex, din cea mai bună piele de vită, de culoare verde pădure, aspectul era convingător – „Mabel, ia uită-te la tipul ăsta!" Totul fusese groaznic de scump. Sacul conținea un set dintre cele mai ieftine crose de la Jelmoli, lemnul fiind protejat cu o împletitură. Danny alesese sacul pentru o singură calitate a acestuia: partea interioară, care ținea crosele despărțite una de cealaltă, putea fi scoasă, pentru ca să se poată curăța interiorul sacului. Danny intenționa să scoată acea parte interioară, ca să facă loc pentru Uzi.

— Cred că o să plec îmbrăcat așa, zise Danny. Jocul începe peste o oră.

— Desigur. Să vă împachetez hainele?

Vânzătorul luă cartea de credit Visa a lui Danny, apoi împachetă cu grija blugii și puloverul, punându-le într-o cutie ce părea să coste mai mult decât hainele.

Danny se gândi să rezolve pe loc și problema Uzi-ului – să se ducă la toaletă, să despacheteze arma și s-o pună în sacul de golf. Dar se răzgândi. În magazin existau camere de luat vederi, iar el nu-și permitea să aibă de-a face cu serviciul de pază de la Jelmoli. Așa că se mulțumi să semneze chitanța pentru cartea de credit și plecă.

Baur au Lac se afla la mică distanță pe Bahnhofstrasse, dar Danny se simți caraghios, îmbrăcat cum era și purtând un sac de golf. Văzu un șir de taxiuri pe o stradă laterală. Șoferul deschise portbagajul, puse sacul de golf înăuntru și așeză cutia cu arma alături. Apoi deschise ușa din spate, să urce pasagerul.

Danny îl zări pe primul bodyguard al lui Zebek la capătul aleii ce ducea spre hotel. Era Gaetano, care părea îngrijorat și concentrat.

Individul se uita în taxiul care trecu pe lângă el, dar nu-l privi atent pe Danny – care avea ochelari de soare și șapcă de golf.

Nimeni nu se uita atent la el. Danny coborî din taxi la intrarea în holul hotelului, îi dădu un bacșiș șoferului, își recuperă sacul de golf și pachetul cu arma, apoi trecu pe lângă un italian mătăhălos care stătea în apropierea ușii.

În timp ce se afla în fața recepției, Danny remarcă o placardă elegantă, pe un panou de afișare:

Novartis Pharma A.G.
Salonul Jungfrau – L 1
ora 14:15

Tawus Holdings
Salonul Winterthur – L 2
ora 16

Merse mai departe, îndreptându-se spre o ușă lustruită de stejar, cu o placă de bronz pe care scria HERREN{104}, și intră în toaleta pentru bărbați, unde se închise într-o cabină. Sprijini sacul de golf de ușă, puse jos cutia de la magazinul de arme și rupse ambalajul. Scoase Uzi-ul dintre bucățile de spumă poliuretanică și vârî încărcătorul în patul armei, chiar în spatele trăgaciului. Acesta scoase un zăngănit, ca în filme. După aceea Danny scoase crosele din sac și le sprijini de ușa cabinei. Scoase apoi stelajul din interiorul sacului, îl puse în spatele toaletei, împreună cu cutia în care se aflau hainele sale. În cele din urmă puse arma în sac, aranjă crosele și trase apa.

Ieși din nou în hol și simți că-l copleșește un val de adrenalină. Îi veni s-o ia la goană. Dar n-o făcu. Merse calm către ascensor, repetând mantra antrenorului din adolescența sa: „*Tranquilo, tran-QUIL-o*…” Un bărbat brunet, în costum negru, i se alătură în drumul – ce i se păru interminabil – spre lift. Danny apăsă pe buton de mai multe ori, uitându-se după un indicator care să arate la ce etaj era. Nu era niciunul. În cele din urmă ușa se deschise, cu un zăngănit ușor și apăru un băiat de serviciu, împingând un cărucior auriu încărcat cu bagaje.

Drumul din hol până la primul etaj, unde coborî individul în costum negru, fu floare la ureche. Păru să dureze cam un minut – ceea ce nu este mult, dacă nu-ți ții răsuflarea. Ceea ce Danny făcu. Liftul scoase un clinchet. Omul de afaceri ieși. Ușa se închise. Danny trase aer în piept.

Tranquilo.

Planul său (dacă putea fi numit plan) era simplu. Să ajungă la etajul doi. Să arunce crosele și să pătrundă la întrunire, înarmat până-n

dinți. Să le spună tuturor *să-și țină naibii gura și să nu miște*!

Așa ar fi făcut Bruce Willis.

Un clinchet ușor îl anunță că sosise la etajul doi. Ușa se deschise. Chiar în fața ascensorului, pe un scaun de lângă ușa dublă a camerei Winterthur, stătea matahala musculoasă căreia Danny îi zicea Sprâncenatul.

Se zăriră reciproc în aceeași clipă, dar Sprâncenatul avu nevoie de *una, două, trei* secunde ca să priceapă că individul spilcuit din fața lui era, de fapt, artistul jerpelit pe care trebuia să-l ucidă. Prima secundă fu risipită cu o privire cercetătoare, care se sfârși cu refuzul amuzat de a accepta ceea ce i se păruse că vede – urmată, după o altă secundă, de șocul recunoașterii. A treia secundă se sfârși prin ridicarea Sprâncenatului de pe scaun – exact când ușa liftului se închidea.

Danny nu știa pe ce buton apăsase, dar când ușa se deschise din nou, văzu după numerele camerelor că ajunsese la etajul trei. Puse piciorul în fața ușii liftului și se aplecă în afară, uitându-se pe coridor. La fiecare capăt al holului se vedea o scară, cu un panou verde, luminos, pe care se zărea o siluetă ce cobora un șir de trepte albe.

Danny aruncă imediat crosele pe podeaua liftului, scoase Uzi-ul și azvârli sacul. Pistolul i se păru rece și greu. Avea un miros uleios și metalic. Cu toate că era pistolul *lui,* modul nefamiliar în care arăta și mirosea îl făcu să se simtă neliniștit.

Făcu un pas înapoi. *Tranquilo.*

Ușa se închise și-l copleși un val de claustrofobie. „Ce fac?” Nu-i venea să creadă. Pistolul. Hainele. Situația în care se afla. Danny clătină din cap, încercând să scape de sentimentul că fusese prins în capcană. Gestul nu-i folosi la nimic. Aerul era rarefiat, cabina liftului, mică, pistolul din mâna sa, foarte greu. „Ce fac? Ce fac?” Avea un sfârâit în cap, de parcă de la o ureche la alta ar fi avut un fitil. „Și dacă lucrurile nu merg bine? E un pistol automat. Dacă va avea loc un masacru? Dacă o să-i omor pe toți?” De panică, gândurile îi alergau prin cap, ca un gândac care încerca să scape dintr-o tigaie încinsă.

Ding! Zăngănitul ușor îi răsună în minte ca explozia unei grenade.

Când ușa se deschise, văzu că Sprâncenatul stătea în fața salonului Winterthur, vorbind de zor la telefonul celular. Individul văzu Uzi-ul înainte să zărească cine ținea arma, se opri, zise: *„Ciao”* și ridică mâinile în aer.

Danny zări cu coada ochiului oameni care alergau spre el de la celălalt capăt al coridorului. Probabil că urcaseră pe scări. Indivizii încetiniră de îndată ce văzură ce ținea în mână.

— Stai! zise Danny, ca și cum ar fi ordonat unui labrador neascultător să aștepte la colț.

Apoi îi făcu Sprâncenatului semn cu pistolul se intre înaintea lui în salonul Winterthur.

Zebek stătea în capul unei mese lungi de lemn, a cărei suprafață lustruită lucea în lumina după-amiezii. În jurul mesei se aflau nouă oameni în vârstă, îmbrăcați ca și Zebek în costume negre. În centrul mesei se afla un cuțit curbat, cu plăsele împodobite cu pietre prețioase.

— Îmi pare rău, zise Danny, făcându-i semn Sprâncenatului să se îndepărteze.

În fața fiecărui bărbat se afla un pahar cu apă, o mapă albastră închisă și un stilou scump. Mapele aveau imprimate, cu litere aurii, cuvintele TAWUS HOLDINGS. Deci aceștia erau Vârstnicii yezidilor. Danny văzu că trei dintre ei – printre care și șeicul Mounir, aveau în fața lor laptopuri.

— Șeicule Mounir, zise Danny, trebuie să vă vorbesc.

Glasul său sună sec, ca și cum ar fi vorbit într-o încăpere fără ecou.

— Chemați paza, ordonă Zebek, făcând un semn către frumoasa Paulina; femeia se întinse spre telefonul celular.

— O să-ți trag un glonț în mână, o avertiză Danny, iar femeia puse telefonul pe masă. Dacă o să încerci să-ți scoți pistolul din poșetă, o să-ți trag un glonț în cap, adăugă el.

Paulina păru jignită. Își puse mâinile în poală și se bosumflă.

Unul dintre Vârstnici îl întrebă ceva pe Mounir, în turcește. Mounir clătină din cap, apoi se întoarse către Danny și întrebă:

— Vă cunosc?

— Nu vă amintiți că v-am vizitat în locuința dumneavoastră din Uzelyurt? Acum două săptămâni.

Danny văzu cu coada ochiului că Sprâncenatul se furișa spre el. Întoarse arma, punând țeava acesteia în pieptul individului solid.

Sprâncenatul înlemni.

Danny se întoarse spre Mounir și-și scoase șapca.

— Ați dat ordin să fiu răpit, îi spuse el. Individului cu tricou de baschet și celuilalt tip. M-au dus la nepotul dumneavoastră. La Remy. Sunt convins că v-a povestit.

Mounir îl privi printre ridurile din jurul ochilor săi. Danny văzu că bătrânul gândea febril. Își amintea de vizita lui Danny și de ceea ce se întâmplase după aceea: răpirea și interogatoriul, urmate de acceptarea de către Remy a spuselor lui Danny.

— Da, desigur, mormăi bătrânul, vorbind atât pentru el, cât și pentru ceilalți. Dar Remy…

— Știu, îi zise Danny.

Zebek chicoti. Se întoarse către Paulina și către Sprâncenat, apoi spuse ceva în italiană. Paulina dădu din cap, râse și se întoarse să se uite la Danny. Sprâncenatul înjură și, spre surpriza lui Danny, se îndreptă spre el, ignorând Uzi-ul ce era îndreptat spre pieptul lui. Înainte ca Danny să apuce să spună ceva, italianul cel solid se lăsă pe

spate, ca și cum ar fi vrut să arunce o minge, apoi se răsuci și-i trânti americanului o palmă ce-l aruncă de perete.

Danny avu impresia că luminile din încăpere pâlpâie și se sting, în timp ce se împleticea și se prăbușea. Văzu că Sprâncenatul scoate un pistol de sub haină. Îl avertiză:

— Nu mișca! Apoi apăsă pe trăgaciul Uzi-ului. *Clic*!

Paulina chicoti.

Clic! clic! *clic*!

Zebek izbucni în râs. Până și Sprâncenatul zâmbi, în timp ce se aplecă și luă arma din mâna americanului.

— Nu trage dacă are siguranța pusă, îi explică Zebek.

— Am greșit, recunoscu Danny și se ridică încet în picioare, apoi se aruncă asupra lui Zebek.

Gestul îi surprinse pe toți, inclusiv pe Danny, care-l lovi pe Zebek de trei ori în față, făcându-l să cadă de pe scaun. Danny îi puse un genunchi pe piept și se pregăti să-l mai lovească o dată, când Sprâncenatul îl apucă de gulerul bluzei și-l trase de acolo.

— Dați-l afară! gâfâi Zebek. E nebun!

Sprâncenatul începu să-l târască pe Danny către ușă, când vocea lui Mounir acoperi pălăvrăgeala celorlalți Vârstnici.

— Vreau să-l ascult, anunță el.

Lui Zebek, aflat încă pe podea, nu-i venea să creadă.

— Poftim?

Se ridică în picioare, se sprijini de masă și începu să discute într-o limbă pe care Danny n-o înțelegea.

— Am spus că vreau să-l ascult.

Zebek vorbi din nou. Danny nu-i înțelegea cuvintele, dar înțelesul lor era evident. Îl avertiza de Mounir.

Bătrânul dădu din cap și răspunse:

— Da, ești imamul, recunoscu el. Iar eu sunt președintele firmei. Din moment ce aceasta este o întrunire *de afaceri,* tânărul va fi ascultat, zise el, apoi se întoarse către Danny. Cum a murit nepotul meu?

— El l-a omorât! insistă Zebek.

— E adevărat? întrebă Mounir.

— Nu, răspunse Danny. Nu-i adevărat.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat, îi ordonă Mounir.

•

În timp ce unul dintre Vârstnici le traducea calm colegilor săi care nu vorbeau engleza, Danny le explică tuturor că Remy Barzan se ascundea de Zebek, așa cum el însuși fugea de același om.

Zebek încercă de două ori să-l întrerupă, dar de fiecare dată fu silit de Mounir să tacă.

— Remy avea o înțelegere cu soldații de la punctul de control de pe

șosea, povesti Danny. Aceștia veneau la vilă o dată sau de două ori pe săptămână. Nu știu dacă îl păzeau pe Remy sau păzeau casa pentru altcineva, dar Remy se înțelesese cu ei. Apoi… nu știu dacă erau soldați sau niște indivizi îmbrăcați în soldați, dar au apărut și… Remy i-a văzut pe monitorul instalației de pază. Nu era îngrijorat. S-a dus să discute cu ei. Iar indivizii au început să-i omoare pe toți cei din casă.

Zebek pufni disprețuitor.

— Și tu? întrebă Mounir, privindu-l pe Danny în ochi.

— Am fugit. M-am ascuns.

— Și nu știi cine erau?

— Ba da. Erau oamenii lui Zebek, exclamă Danny.

Înainte ca Zebek să nege, Mounir făcu semn cu mâna, obligându-l să tacă.

— De unde știi? întrebă bătrânul.

— Pentru că l-am văzut.

— Nu spune tâmpenii! îl avertiză Zebek.

— Era într-un Bentley.

Mounir îl privi în ochi pe Danny, apoi trase aer în piept și se întoarse spre Zebek, privindu-l întrebător.

Zebek se gândi un timp, frecându-și falca în care îl lovise Danny. În cele din urmă își drese glasul și zise:

— Mounir, ai spus chiar tu că aceasta e o întrunire de afaceri. Ce s-a întâmplat – sau nu s-a întâmplat – între mine și Remy nu are nimic de-a face cu motivul pentru care suntem aici. Propun să ne vedem de treabă și să lăsăm problema asta pentru altă dată.

Mounir se întoarse către Danny.

— E adevărat ce spune? Că ceea ce i s-a întâmplat lui Remy nu are de-a face cu motivul pentru care ne-am întâlnit aici?

Danny clătină din cap:

— E foarte strâns legat de întrunirea de aici.

— Cum adică?

Danny trase aer în piept și începu:

— V-am trimis un raport. O să-l primiți prin poștă, peste câteva zile. Până atunci…

Căută în buzunar și scoase discheta pe care copiase raportul lui Rolvaag, împreună cu fișierele JPEG. O împinse pe masă către Mounir și zise:

— Aveți totul aici.

Mounir dădu discheta bătrânului care stătea lângă el. Acesta o introduse în laptopul său și extrase unul dintre fișiere. Mounir se uită pe monitor – unde se vedea un tabel comparativ al celor trei inele din momente și din locuri diferite.

— Ce-i asta? întrebă Mounir, nedumerit.

Zebek se sprijini de speteaza scaunului, ca să vadă mai bine

monitorul. Pe chipul său apăru o expresie de uimire și făcu ochii mari când recunoscu imaginea de pe ecran.

— S-o iau de la început, propuse Danny. Altfel, povestea asta nu are nicio noimă.

Mounir dădu din cap, făcându-i semn să continue.

— Individul ăsta, începu Danny, făcând un semn către Zebek, m-a sunat acum o lună. Mi-a spus că se numește Belzer și m-a întrebat dacă vreau să ne întâlnim la aeroport...

•

Dură mult timp până spuse toată povestea. Uită o serie de amănunte și trebui să revină asupra lor, pentru ca lucrurile să aibă înțeles. O dată sau de două ori traducătorul îi ceru să se oprească, ca să-i priceapă spusele. Dar, până la urmă, povesti totul.

— Esența poveștii este că prietenul nostru aici de față a înlocuit cu un fals *sanjak*-ul sculptat de șeicul Adi, pentru că doar astfel putea să facă rost de banii de care avea nevoie pentru firma sa. Chris Terio și Remy Barzan au descoperit acest lucru și i-au cerut doctorului Rolvaag să testeze lemnul. Puteți citi raportul lui Rolvaag, iar concluzia este evidentă. Domnul Zebek reprezintă... o amenințare, încheie Danny, după ce se gândi bine.

Încăperea se cufundă în tăcere, singurul zgomot fiind clinchetul întâmplător al vreunei tastaturi. Apoi Zebek începu să aplaude, lovindu-și palmele cu sarcasm. După ce atrase atenția tuturor celor din încăpere, își împreună degetele ca pentru rugăciune și începu să vorbească liniștit.

— A năvălit în întrunirea noastră, înarmat cu un pistol automat. V-a lovit imamul cu pumnii. Iar voi îl ascultați? Nu-i evident, întrebă Zebek, că individul ăsta, ca și ceilalți – acel Terio și Remy Barzan – au planurile lor?

— Ce planuri? întrebă Danny.

Zebek nu-l băgă în seama.

— Lucrează pentru o firmă de spionaj de afaceri, numită Fellner Associates. Care încearcă să-mi distrugă firma ca să-i fure patentele.

— Aiurea! exclamă Danny.

Mounir îi făcu semn să tacă, apoi arătă spre monitorul din fața sa.

— Și cu asta ce-i?

— Ce anume? întrebă Zebek.

— Spui că fișierele astea sunt o minciună? întrebă Mounir.

Zebek se încruntă.

— Vorbești de raportul de la – cum îi zice? – de la Institutul Oslo? Raportul dendrologului?

Mounir dădu din cap. Toți Vârstnicii își ațintiră privirea asupra lui Zebek.

Acesta se strâmbă și zise:

— Nu cred că raportul e greșit. Sunt convins că-i corect.

Apoi se opri, ca să-i lase pe ceilalți să-i priceapă spusele.

— Atunci… începu Mounir.

— Lemnul este cum a spus savantul acela – vechi de vreo cincizeci de ani. De o sută de ani. În orice caz, prea nou ca să provină din *sanjak*. Și ce dovedește asta? întrebă el, după o pauză. Că *sanjak*-ul e fals? Nici vorbă. Dovedește doar că Terio și Remy Barzan i-au dat lui Rolvaag o bucată de lemn luată din altă parte, nu din *sanjak*.

— De unde? întrebă Danny.

Zebek ridică din umeri.

— De unde să știu eu? Dintr-o cutie pentru țigări, probabil. Nu-mi vine să cred că ascultați asemenea prostii.

Vârstnicii începură să se certe între ei. Danny, incapabil să scoată o vorbă, se întoarse spre Zebek.

— Ești complet țicnit.

Zebek se uită în altă parte.

După un timp, Mounir ridică mâna, iar în încăpere se așternu tăcerea.

— Trebuie să rezolvăm această problemă, înainte să trecem la alte treburi.

— Sunt de acord, zise Zebek. Trebuie să decideți pe cine credeți. Pe imamul vostru sau pe nebunul ăsta din America.

Până și Mounir zâmbi auzind caracterizarea aceea.

— Atunci suntem de acord, zise el, ridicându-se încet în picioare. Avionul tău e la aeroport?

— Avionul meu? repetă Zebek.

— Mi s-a spus că ai un avion particular.

— Da, dar…

— Atunci putem să plecăm.

— Unde? întrebă Zebek.

Mounir ignoră întrebarea și se întoarse către ceilalți vârstnici. Le spuse ceva iute. Apoi, unul câte unul, bătrânii se ridicară în picioare și-l urmară, ieșind din încăpere.

Avionul decolă la puțin timp după ora șapte seara, îndreptându-se spre sud-est, cu rezervoarele pline. Pilotului i se spusese că merg la Atena, dar se dovedi că fusese o minciună. La o oră de la decolare, Mounir se duse în cabină și-i spuse pilotului care era noua destinație: Diyarbakir.

Deși încercă să nu arate acest lucru, schimbarea destinației păru să-l neliniștească pe Zebek, care rămase ciudat de tăcut. Danny rămase și el tăcut. Era prima sa călătorie cu un avion particular, dar ar fi preferat să fie în altă parte. În primul rând, nu exista cabină de serviciu, ceea ce însemna că nu exista mâncare. Pe de altă parte, el nu avea niciun motiv să se ducă undeva. Doar acasă. Încercă să-i explice

lui Mounir acest lucru. Le dăduse Vârstnicilor raportul lui Rolvaag, le spusese tot ce știa. De ce trebuia să-i însoțească la Diyarbakir?

— Pentru că unul din voi minte, îi răspunse Mounir.

Zborul dură mult, era echivalentul european al unui zbor de la New York la Denver. La un moment dat, când ajunseseră prin Caucaz, Zebek se ridică, se duse în spate, unde stătea Danny, și se așeză lângă el.

— Ai fi putut să-ți completezi singur cecul, îi șopti Zebek.

Danny se uită la el, apoi privi în bezna de dincolo de fereastră.

— Poți s-o faci și acum, îl anunță Zebek.

Danny se întoarse către el.

— Nu ți-e teamă că o să te pocnesc din nou?

Zebek ridică din umeri.

— Am spus că poți s-o faci și acum.

Danny se uită în jur, căutând alt loc, dar erau ocupate toate.

— E vorba de vise, murmură Zebek. Nu de un *salariu.* Vorbesc de toți banii pe care i-ai dorit, de toți banii pe care ai putea să-i cheltuiești.

Danny se mișcă stânjenit pe scaun.

— Nu-i vorba de bani, ci de timp, continuă Zebek. De timpul de care are nevoie un artist ca să-și găsească drumul. Gândește-te cum ar fi la Paris… cu Paulina, dacă vrei…

Danny se întoarse către el și-l întrebă:

— De ce ești atât de speriat?

Întrebarea îl făcu pe Zebek să tresară, de parcă s-ar fi descărcat în el o cantitate de electricitate statică.

— Nu mi-e teamă de nimic. Cred că Mounir ne duce la Uzelyurt…

— De ce? întrebă Danny.

Zebek ridică din umeri.

— Acolo va avea loc o adunare, un soi de întrunire a orașului, în care se va decide care din noi spune adevărul. Sincer vorbind, nu văd cum poate să se termine cu bine pentru tine.

Nici Danny nu vedea. Zebek era imam, vorbea fluent dialectul local. Danny era… un sculptor străin, în haine de golf, care-și punea mari speranțe în prima sa expoziție.

— Despre ce discutăm acum? întrebă el. Ce vrei să fac?

— Spune-le că ai mințit, îi răspunse Zebek. Pot să rezolv problema cu prietena ta, pot s-o conving că fișierul video a fost o glumă proastă. Pot să rezolv totul, inclusiv necazurile pe care ai putea să le ai cu yezidii. Dar trebuie să-i spui lui Mounir că ai mințit. Și trebuie să-i spui asta cât mai iute. Ai încredere în mine…

Danny se gândi și-i zise:

— Nici vorbă.

•

Aterizară la Diyarbakir puțin după ora două dimineața. În timp ce pilotul avea grijă de formalitățile vamale, Mounir îi conduse pe ceilalți în parcare, unde lângă trotuar aștepta un șir de Mercedesuri negre. Spre surpriza lui Danny, Kukoc și Amice-Amice ieșiră din aeroport. La comanda lui Mounir, cei doi îl conduseră pe Zebek în prima mașină și se așezară lângă el, câte unul de fiecare parte.

Danny fu condus la a doua mașină, unde i se alăturară curând Mounir și alți doi Vârstnici. Rămaseră locului un minut, două, apoi caravana de Mercedesuri se desprinse de trotuar.

— Când are loc întrunirea? întrebă Danny, stăpânindu-și un căscat. Sper că-i după-amiază, pentru că…

— Nu va avea loc nicio întrunire, îl anunță Mounir.

Danny simți un fior de-a lungul șirei spinării.

— Am crezut că în Uzelyurt are loc un soi de întrunire a orașului. Zebek…

— S-a înșelat, îl întrerupse Mounir. Nu ne ducem în Uzelyurt.

Danny se încruntă. „Atunci unde ne ducem? În altă parte?”

Mounir păru să-i citească gândurile.

— Ne ducem în Nevazir, îl anunță el.

— Orașul subteran? Danny nu pricepea. Oboseala provocată de diferența de fus orar, de griji și de epuizarea fizică îl năucise. Nu reușea să-și facă ordine în idei. De ce? întrebă el. Ce-i acolo?

Mounir aprinse o țigară, trase fum în piept, apoi îl expiră într-un fuior lung, subțire. Se uită pe fereastră, clatină din cap și zise:

— Nu știu. Poate că nimic.

•

Drumul dură două ore, prin munți și printre coline, pământul cel blond arătând cenușiu în lumina lunii. Apoi caravana ieși de pe drumul principal, încetinind când o luă pe o cărare de pământ ce se termină într-un luminiș mărginit de cedri. Motoarele Mercedesurilor se opriră, unul după altul, iar Vârstnicii coborâră din mașini.

Zebek, înghesuit între Kukoc și Amice-Amice, răcnea, cuprins de un amestec de furie și de teamă. Deși nu înțelegea o boabă din dialectul kurd yezidi, Danny își dădu seama din tonul lui Zebek că acesta se simțea trădat. Era clar că nu se așteptase să fie adus aici.

Stăteau la vreo douăzeci de metri de intrarea în munte. O pereche de uși vechi, masive, din fier, fusese deschisă, lăsând să se vadă peștera neagră. Lângă intrare stătea un tânăr, cu o cutie de lanterne Maglite, și înmâna câte una fiecărui Vârstnic care intra.

Danny se grăbi să ajungă lângă Mounir.

— Ce-i aici? întrebă el.

Bătrânul ridică din umeri.

— Nevazir, îi răspunse el.

— Bine, dacă sunteți de acord, eu aș prefera să aștept afară.

Mounir rânji, apoi clatină din cap. Îl luă pe Danny de mână, îi dădu o lanternă și-l conduse în ceea ce se dovedi a fi o serie de încăperi ca niște peșteri, care duceau în jos. Danny aflase că orașul subteran era ca un furnicar gigantic, cu tunele care duceau în toate direcțiile.

Raza lanternei spinteca bezna și se izbea de zidurile de stâncă.

— Unde mergem? întrebă Danny, respirând pe nas, făcând efort să nu se sufoce.

Era ca și cum ar fi fost într-o mină, dar o mină cu sute de galerii. „Dacă mă rătăcesc? se întrebă Danny. Dacă lanterna se strică? Dacă…” Oboseala produsă de diferența de fus orar dispăruse, fiind înlocuită de un sentiment copleșitor de claustrofobie.

— Ce-i asta? întrebă Danny, în timp ce treceau pe lângă o piatră imensă, rotundă, care stătea într-un echilibru precar pe o plintă grosolană într-un fel de nișă de lângă coridor.

Din câte își dădu seama Danny, piatra cea mare era ținută în loc doar de o piatră mai mică, vârâtă în spațiul în care se întâlneau plinta și piatra cea rotundă.

— E folosită pentru blocarea tunelului, îi explică Mounir. Dacă oamenii noștri sunt urmăriți de dușmani până în oraș, atunci blochează galeriile în urma lor. Până la urmă, dușmanii renunță.

— Și după aceea? Rostogolesc piatra înapoi?

Mounir clătină din cap.

— E imposibil. Trebuie să sape o galerie nouă.

Mergeau de cincisprezece minute sau mai mult. Ritmul era lent, ținând seama de condiția fizică a unora dintre Vârstnici și de piciorul bolnav al lui Zebek. Poate că trecuseră mai mult de cincisprezece minute. Danny nu-și dădea seama. Nu exista nimic în orașul subteran care să indice trecerea timpului. Nici adâncimea sau direcția.

— Unde ne aflăm? întrebă el.

— La vreo douăzeci de metri sub pământ, îi răspunse Mounir. Nu mai avem mult.

Și nu mai avură. Continuară să meargă câteva minute, până când tunelul se deschise într-o peșteră înaltă și cu o arcadă într-un perete. O perdea aurie atârna în beznă de o bară de fier, ascunzând ceea ce se afla în spatele ei.

Zebek rămase în mijlocul încăperii, flancat de Kukoc și de Amice-Amice și făcând scandal. Razele lanternelor tremurau prin aerul umed. Danny avu o presimțire rea.

— Am ajuns! declară Zebek, cu un gest larg. De ce? Pentru ce? Ce ar dovedi *asta*?

Vocea sa părea mai pițigăită ca de obicei și plină de curajul disperării.

Mounir își drese glasul.

— M-am gândit că s-ar putea să ai dreptate. Că acest tânăr și Remy

– împreună cu celălalt, cu Terio – au conspirat împotriva ta.

— Exact! strigă Zebek. De ce nu? Niciunul dintre ei nu era credincios! De ce să-l credeți pe băiatul acesta din America și nu pe mine? Împotriva noastră – a adevăraților yezidi, a celor credincioși – se complotează de o mie de ani!

Mounir dădu din cap, aprobator.

— M-am întrebat cum putem să știm daca *sanjak*-ul e fals sau cum putem să ne dăm seama dacă raportul e mincinos. Savantul din Norvegia a făcut teste pe o bucată de lemn luată din *sanjak* sau pe una găsită de cineva pe malul lacului Van? În ambele cazuri avem de-a face cu o problemă importantă. Dacă adevăratul *sanjak,* obiectul cel mai sacru pentru noi, făcut chiar de șeicul Adi, a fost înlocuit cu un fals, atunci e vorba de un sacrilegiu strigător la cer. Bătrânul se opri și-și drese glasul. Pe de altă parte, e posibil să existe grupuri care, din motive politice sau personale, să nu fie de acord cu imamul ales de Vârstnici. E posibil ca asemenea grupuri se încerce să semene îndoială și confuzie în legătură cu această alegere, oferindu-ne un raport fals, care să pună sub semnul întrebării legitimitatea noului nostru conducător. O repetiție pentru momentul în care vor plănui asasinarea acestuia.

Bătrânul se uită la Danny, care se simți brusc cuprins de neliniște și de claustrofobie. „*Tranquilo*”, își spuse el, străduindu-se să privească în ochii senini ai lui Mounir.

— Un raport fals, continuă bătrânul, ar fi similar cu un sacrilegiu, cu o încercare de a se opune voinței lui Tawus și a profeților din *Scriptura neagră.* Mounir se opri, se uită când la Danny, când la Zebek, apoi clătină din cap. Cum putem să ne dăm seama care-i adevărul?

Zebek începu să spună ceva, dar Mounir ridică mâna, iar miliardarul rămase tăcut.

— Mi-a trecut prin minte că dacă *sanjak*-ul pe care noi, Vârstnicii, l-am văzut în timp ce discutam alegerea unui nou imam, fusese un fals, atunci cel care l-a făcut îl va distruge de îndată ce statuia își va îndeplini scopul. *Sanjak*-ul nu e văzut niciodată. E arătat doar în timpul procedurii de alegere. Noul imam e tânăr. Le va supraviețui, cu certitudine, tuturor Vârstnicilor. E posibil ca adevăratul *sanjak* să fi fost pus la loc, dar în acest caz ne vom da seama că-i vorba de un *alt sanjak,* nu de cel care a prezidat alegerea noastră.

Danny își îndreptă privirea spre alcov, apoi către Zebek. Miliardarul falit arăta ca o căprioară ce privea un far.

— Dar dacă raportul e fals, continuă să vorbească Mounir, atunci orice bucată de lemn ar fi putut să servească drept mostră pentru teste. În acest caz, *sanjak*-ul ar fi aici, exact așa cum ni-l amintim. Deci, care-i adevărul, întrebă bătrânul, oftă, apoi se uită când la Danny, când la Zebek.

— M-am saturat! izbucni Zebek și se întoarse să plece.

Amice-Amice i se puse în cale.

— Aaamice, zise el. Aaamice…

Mounir traversă agale încăperea, până la nișa din zid. În timp ce bătrânul se întindea să apuce perdeaua, Zebek se repezi spre el, dar fu oprit de Kukoc și de tovarășul acestuia.

— E interzis! afirmă Zebek. Nu trebuie să fie văzut…

Bătrânul trase perdeaua într-o parte, iar Vârstnicii rămaseră cu gura căscată. În spatele perdelei se găsea un piedestal din marmură neagră, pe care era un pătrățel de catifea neagră. Doar atât. Unul dintre Vârstnici făcu un pas către Zebek, cu un cuțit în mână. Zebek se feri, apoi se îndreptă spre coridorul de ieșire, dar descoperi că drumul îi fusese blocat de Kukoc.

— Ce-ai făcut cu el, Zerevan? întrebă Mounir, cu glas blând. Unde e adevăratul *sanjak*?

Zebek păru că se micșorează, că se prăbușește în el însuși.

— Dacă vă spun, îmi dați drumul?

Mounir scoase un sunet disprețuitor și clătină din cap.

— Ali și Suha pot să te convingă, zise el, făcând semn către Kukoc și Amice-Amice. Sau poți să scapi de chin.

— Nu-s vinovat, răcni Zebek. Nu știu nimic.

Fu ultimul protest al lui Zebek. Foștii adversari ai lui Danny se îndreptară spre Zebek, iar Danny se cutremură. Nu era convins că putea să privească ceva numit eufemistic „interogarea unui martor ostil”. Până la urmă, amenințarea fu suficientă sau Zebek fu destul de deștept ca să-și dea seama că nu face decât să-și prelungească suferința. Cedă înainte să primească o singură lovitură.

Cuvântul îi țâșni din gură.

— Sotheby, zise el.

Mounir fu atât de șocat, încât abia își găsi cuvintele.

— *L-ai vândut*?

— Încă nu, răspunse Zebek. Licitația va avea loc luna viitoare.

Figura lui Mounir deveni dură. Bătrânul se îndreptă și făcu o mică plecăciune.

— Vă lăsăm, zise el, apoi răcni un ordin pe care Danny nu-l înțelese.

Unul câte unul, Vârstnicii părăsiră încet încăperea. Zebek începu să spună ceva în limba kurdă, înțelesul spuselor sale fiind trădat de tonul folosit: „Nu faceți asta! Vă rog! Pentru Dumnezeu! O să vă omor!”

Un amestec de amenințări și de implorări, își spuse Danny. Când se pregăteau să părăsească încăperea, Mounir îl trase pe Danny de mânecă.

— Dă-i lanterna ta, îi ordonă el. Mai târziu o să-l punem pe platformă, pentru păsări. Așa se făcea în vechime.

„Păsări?” Danny își aminti ceva despre păsări, dar nu-și dădea

seama în clipa aceea despre ce era vorba. Nu-i trecea prin minte decât că nu va putea ieși de acolo suficient de iute. Se întoarse repede în încăpere și puse lanterna în mâna lui Zebek. Imamul în dizgrație se uită îndelung la lumină, apoi își ridică privirea spre Danny. Pe obraji i se scurgeau lacrimi de groază.

— Vă rog, nu asta!

„Rugămintea asta să i-o adresezi lui Chris Terio”, își zise Danny, dar își păstră gândul doar pentru sine. Mormăi: „Ciao” și ieși iute din încăpere. Îi ajunse din urmă pe Mounir și pe Vârstnici și privi cum Kukoc luă o rangă de fier și începu să izbească în piatra care ținea în alcov stânca masivă, rotundă. Deodată, piatra se mișcă, împinsă de greutatea ei uimitoare. Danny aruncă o privire către Zebek, care rămăsese locului, cu lanterna în mână, îndreptată spre podea, cu gura căscată, într-un țipăt tăcut.

Apoi toți săriră înapoi când stânca se prăvăli, astupând coridorul, închizându-l pe Zebek în mormântul negru ca smoala din copilăria sa.

• Epilog

Lucrul cel mai greu nu fusese să-și pregătească expoziția, ci să se pregătească pentru întâlnirea cu Caleigh.

Pusese la punct instalația pentru *Capetele vorbitoare*, cheltuind doar o sută de dolari, folosind umerașe pentru haine și hârtii vechi ca să creeze scheletul, pe care-l acoperise cu papier-mâche făcută din ziare luate de la centrul de reciclare, din douăzeci și cinci de kilograme de făină și din cazane întregi de apă fiartă pe plita din bucătăria mamei sale.

Acum terminase – mai mult sau mai puțin – cu capetele.

Erau șapte și nu avea decât să pună cât mai multe straturi de hârtie, pentru a deveni suficient de rezistente ca să supraviețuiască drumului până la expoziție. Pentru moment, stăteau în pivnița părinților săi, îmbibate cu apă și suprarealiste, zvântându-se în mijlocul unei păduri de ventilatoare și uscătoare de păr, împrumutate de peste tot.

Cu cât se gândea mai mult la capete, cu atât mai mult îi plăceau. În mediul acela de suburbie, arătau la fel de misterioase ca și corespondentele lor din Insula Paștelui. În curând avea să le acopere cu colaje de titluri din ziare și cu fotografii de prezentatori și de invitați ai emisiunilor de televiziune. Mike Wallace și Oprah. Dan Rather și Barbara Walters. După ce va fi terminată, instalația va spune ceva despre felul în care America a ridicat celebritatea la un fel de gnoză{105}.

Oricum, asta era ideea.

Când nu lucra la capete, dădea telefoane, pentru a obține suficient gazon ca să acopere podeaua expoziției, și pentru a împrumuta televizoare pe care să le instaleze în plintele de lemn vopsit pe care tatăl său acceptase să i le construiască. Fusese atât de ocupat, încât nu avusese timp să-și repare dintele. De fapt, nici nu-și putea permite acest lucru, dar mama sa – care tresărea de fiecare dată când Danny zâmbea – se ținea de capul său.

— Daniel, o să plătesc eu. Să zicem că-i un cadou întârziat pentru ziua ta de naștere. Arăți ca un infractor. *Te rog*!

N-avea timp de asta. Închiriase o camionetă ca să transporte picturile și sculpturile la galeria Neon – inclusiv *Babel On II.* Tatăl său avea să-l ajute să împartă sculptura aceea în bucăți, codificând prin culori fiecare segment, astfel încât să le poată monta la loc. Apoi aveau să lipească totul, folosind niște materiale pe care tatăl său le comandase la o firmă numită Domnul Lipicios. Tatăl lui văzuse reclama acesteia și concluzionase, vrăjit de idee:

— Îți trebuie doar o rolă de polietilenă și un uscător de păr. Înfășori

și lipești, iar rezultatul e tare ca piatra. Știi că poți să lipești o barcă? Poți să lipești orice!

Nu era ușor – necesita multă muncă, dar Danny știa că expoziția avea să fie reușită. De fapt, avea să fie grozavă. Zvonurile circulau deja. După spusele Laviniei, *Culturekiosque* voia să-i ia un interviu în direct, iar *Post* intenționa să-l prezinte într-un număr de duminică, număr consacrat celor „trei artiști în plină ascensiune din Washington”.

Dacă și în dragoste lucrurile ar fi mers la fel de bine…

Caleigh nu voia nici măcar să discute cu el. Danny se gândise cum s-o recâștige, dar toate metodele erau fie siropoase, fie prea scumpe, fie aveau ambele defecte. Un panou sau un mesaj scris pe cer. Oricum, ceva care să spună: „Danny © Caleigh”. Coșuri cu margarete – favoritele ei – care să-i fie livrate la birou. Un cântăreț de opera sub fereastra ei. Un cățel.

De fapt, nu conta că ideea era siropoasă. Danny putea să fie siropos. Știa însă că n-o să folosească la nimic. Ceea ce făcuse era de neiertat, din punctul de vedere al lui Caleigh. Și acesta era singurul punct de vedere care conta. „Ai dat greș, își spunea Danny. Asta e tot.”

Numai că nu era. În timp ce stătea pe canapeaua din sufrageria părinților săi și privea *Forrest Gump,* îi veni o idee. Dacă Gump putuse să danseze cu Elvis și să strângă mâna lui JFK, atunci exista o șansă și pentru Danny. Ideea aceea nu era foarte etică, dar avea o calitate ce lipsea celorlalte planuri ale sale: ar fi putut să meargă.

•

— Domnule, ultima oară când am vorbit cu ea nu voia să audă de tine, îi spuse tatăl lui Caleigh.

Acest „domnule” îl lovi drept în moalele capului, iar Danny șovăi. În decursul timpului, Danny și tatăl lui Caleigh se împrieteniseră cu adevărat. Glumeau când erau împreună și le făcea plăcere să se afle unul în compania celuilalt. Iar acum Danny era „domnule”. Danny oftă. Nu știa ce să spună.

— Eu și mami nu știm ce să facem.

„Eu și mami.” Asta fusese a doua lovitură. Părinții lui Caleigh își spuneau mamă și tată. Erau personajele centrale ale unei familii mari, inimoase, care radia generozitate și umor. Locuiau într-un ranch aflat într-un loc atât de deschis și de întins, încât noaptea nu se vedea nicio lumină artificială – cu excepția vreunui avion, dar acesta era atât de sus, încât puteai să-l confunzi cu o stea. Jocuri cu tot tribul, partide de pinacle, înfruntarea brizei într-un planor… Fără Caleigh le pierduse și pe astea…

— Am crezut întotdeauna că o să te căsătorești într-o zi cu Caleigh, îi spuse Clint. Că ai să ne oferi o grămadă de nepoți frumoși, adăugă el, chicotind.

— Vreau să mă însor cu ea, jură Danny. Dar nu pot să mă apropii de ea ca s-o cer de soție. Nu vrea să discute cu mine.

Nu mai era nimic de spus și cei doi rămaseră tăcuți mult timp. În cele din urmă Clint întrebă:

— Cum de-ai ajuns pe lista ei de rahat? Lasă, ar fi trebuit să-mi dau seama, adăugă Clint, înainte ca Danny să fi apucat să-i răspundă.

— Am fost tâmpit, îi spuse Danny.

Clint oftă. Un oftat lung, de câmpie.

— Să ghicesc. Altă doamnă.

„Doamnă!" Lui Danny îi veni să râdă. Zise doar:

— Eram în altă țară și... eram beat.

— Asta am spus și eu după ce i-am tras un șut câinelui lui Ralph Tanner, comentă Clint. Numai că eu nu eram în altă țară, iar câinele murise deja, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Da, răspunse Danny. Pricep.

— În chestii de felul ăsta, Cay nu prea e ceea ce se numește „fire iertătoare".

— Știu.

— Nu-i deloc dispusă să ierte.

— Niciun pic, îl completă Danny, folosind expresia favorită a familiei Evans, iar Clint chicoti auzindu-l.

— Ai priceput.

— Clint... am o idee. Poate reușesc s-o recâștig.

— Da?

— Da. Dar am nevoie de o înregistrare video.

— Ce fel de înregistrare? întrebă Clint.

— Orice în care apare Caleigh. Vreo două minute. O petrecere de ziua ei sau... n-ai ceva în care joacă lacrosse{106}?

Clint mârâi, iar Danny fu convins că tatăl lui Caleigh nu-l credea. În cele din urmă, Clint zise:

— Cred că pot să fac rost.

— Grozav! exclamă Danny, oftând ușurat.

— Sper s-o convingi, îi zise Clint. N-am crezut niciodată că o să spun așa ceva, pentru că atunci când te-a adus prima oară aici am fost sceptic. Un *artist* vegetarian? Of, Doamne! Dar acum cred că ești singurul potrivit pentru Cay a noastră.

Jake îl ajută. Duseră înregistrarea video la o firmă numită Technicality și o prelucrară. Apoi descărcară modulul principal al software-ului Simulacra din site-ul Sistema's Beta și-l încărcară în calculatorul lui Jake. Danny era încântat că site-ul de pe rețea mai funcționa, cu toate că Jake îi spusese că puteau găsi programe similare pe alte site-uri. Existau vreo șase companii care dezvoltau tehnologia respectivă.

A fost mai greu să găsească o înregistrare video cu alpiniști. Deși

Google generase o sută nouă mii de legături, doar câteva pagini de web aveau videoclipuri ce puteau fi descărcate. Și aproape toate erau cu bărbați. Așa că dură ceva timp, dar după o oră găsi ceea ce căuta: o tânără care se cățăra pe o stâncă verticală, din Munții Albaștri din Australia.

— Iar acum să intervină mintea zeului Vulcan, zise Jake.

Calculatorul zbârnâia, în timp ce programul Simulacra lucra de zor. După două ore, obținură un videoclip de cincizeci și trei de secunde care o arăta pe Caleigh în prim-plan, atârnând de o cornișă a celor Trei Surori, cu picioarele întinse, în timp ce căuta un loc de care sa se prindă. Apoi camera se trase înapoi și o înfățișa de la distanță. Caleigh mergea pe o cornișă bună doar pentru o muscă în momentul în care își pierdu echilibrul și căzu, răsucindu-se – îndreptându-se nu către moarte, după cum se dovedi ulterior, ci doar la zece metri sub locul în care se găsise inițial, până când funia se întinse. Imaginea se apropie de mica siluetă, care se răsucea deasupra abisului, la capătul frânghiei ei colorate. Tânăra ridicase din sprâncene și avea un zâmbet pe buze, de parcă ar fi spus „Mulțumescu-ți, Doamne!”, zâmbet care, în realitate, era reacția fetiței care văzuse tortul oferit de ziua ei.

Era Caleigh până-n măduva oaselor, iar videoclipul ieșise foarte real, cu excepția faptului că alpinista avea doar nouă ani și nu purta costumul cățărătorilor pe munți, ci blugi, cizme de cowboy și un pulover galben, cu urși panda pe spate.

— Incredibil! exclamă Jake.

— Nu-i așa? zise Danny.

— Oho! Recunosc că mă sperie.

— Crezi?

Privirӑ din nou videoclipul.

— Caleigh o să se albească la față când o să-l vadă! spuse Jake. E incredibil, iar tu o să dovedești că ai dreptate.

Danny dădu din cap, puțin întristat și stânjenit. Fusese singura cale pe care o găsise ca s-o recucerească și era un pic superstițios. Poate că nu fusese o idee bună să folosească programul lui Zebek ca s-o înșele pe femeia pe care o iubea și s-o facă să-l ierte. Chestia asta putea să-i aducă ghinion. „Ar fi o «justiție poetică». Și dacă a existat vreodată o cauză care scuză mijloacele, atunci aceasta este, pentru că scopul ei este dragostea, iar noi avem nevoie doar de dragoste. Așa a spus John Lennon. Sau Paul?” Danny jură Dumnezeului celei de-a doua șanse că va face totul ca să merite răspuns la rugăciunea sa. O să-i spună adevărul lui Caleigh într-o zi, o să-i spună…

— Pământul către Danny! Alo!

— Poftim? întrebă Danny, ridicându-și privirea din calculator.

— Am spus că o să-i arăți ceea ce voiai.

— Adică?

— Să nu-ți crezi ochilor.

•

Așteptă până în ziua deschiderii expoziției, după ce făcuse totul – ca să aibă ceva la ce să se gândească, în cazul în care videoclipul nu avea să aibă efectul așteptat. Cumpără un braț de margarete din trei florarii diferite și, spre ușurarea sa, descoperi că prietena sa nu se ostenise să schimbe încuietoarea apartamentului. Așa că n-a fost nevoie să spargă ușa.

Se simțea ciudat în apartament. Nu numai din cauza margaretelor pe care le îngrămădise acolo. Caleigh scosese toate lucrurile lui și le aruncase într-un colț. Se simțea ca și cum ar fi vizitat o locuință în care murise cineva. Mai ales din cauza florilor.

Stătea în apartament de douăzeci de minute când o auzi venind pe scări. Iar când Caleigh intră, îl găsi stând pe canapea, cu o floare în dinți și cu sufletul la gura. Caleigh nu păru încântată să-l vadă.

— Grozav, zise ea, atârnându-și poșeta în cuierul de lângă ușă. Foarte romantic. Ieși afară!

Danny lăsă floarea să cadă.

— Înainte să plec…

— Afară!

— Lasă-mă o secundă. Îți amintești e-mailul pe care ți l-am trimis? Cel în care îți spuneam să nu-ți crezi ochilor? Îți amintești?

Caleigh se uită în altă parte.

— Nu. Poate. Nu știu. Singurul e-mail de care-mi amintesc e micul tău videoclip. Scuză-mă, vreau să fac baie.

— Bine. Vreau să-ți spun… nu ți-am trimis eu chestia aia. Jur pe ce am mai scump!

— Atunci cine a trimis-o? întrebă ea, privindu-l cercetător; apoi, fără să aștepte răspuns, zise: oricum, nu contează. Nu mă interesează cine a trimis-o.

— Ba contează. Contează foarte mult, pentru că nu era ceva adevărat. Hai să-ți arăt ceva, spuse el, scoțând videoclipul pe care-l făcuse împreună cu Jack.

— Nu, mulțumesc, spuse Caleigh, părând, în același timp, plictisită și furioasă.

— Caleigh, vreau să te măriți cu mine.

Tânăra se înroși la față.

— *Să mă mărit cu tine*?

— Da.

Caleigh se uită la casetă.

— Asta ce-i? Partea a doua?

— Nu. E ceva… cu tine.

— Grozav!

— Eu am făcut-o, zise Danny. Durează doar un minut. Și dacă după

ce o s-o privești o să mai vrei să plec… o să plec.

— De acord, mormăi ea, apoi înhață caseta din mâna lui Danny, o introduse în aparatul video și așteptă să se încarce caseta, cu brațele încrucișate și cu buza de jos scoasă în afară; în cele din urmă apăsă pe butonul de pornire.

Danny nu-i vedea figura. Tânăra se uita la televizor, stând cu spatele spre el, dar când Danny o auzi gemând, își dădu seama că dăduse lovitura. Caleigh era îngrozită de înălțimi, deci filmul n-avea cum să fie adevărat.

Când Caleigh se întoarse spre el, pe fața ei se citea uimire.

— Deci fișierul atașat e-mailului pe care mi l-ai trimis…

— Nu l-am trimis eu, spuse Danny și făcu un gest către ecranul calculatorului, unde, în momentul acela, Caleigh cea virtuală atârna de funie. E o farsă. O farsă realizată cu ajutorul unui program.

— Da, dar eu știam că nu sunt eu în videoclip, zise ea, cu voce de gheața.

Caleigh avea ceva în ochi, o sclipire plină de scepticism care-l făcu să se înfioare de spaimă. Danny se simțea năuc, fiind convins că tânăra își dăduse seama că videoclipul reprezenta o încercare disperată de a o convinge. „E isteață”, își zise el, iar în clipa aceea privirea ei deveni tăioasă, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Caleigh se uită la el mult timp. Danny sperase că ea avea să accepte videoclipul ca o punte către viitor, ca pe ceva care să le permită să treacă peste obstacole. Sperase că ea avea să ghicească adevărul, dar că avea să găsească puterea de a-l ierta.

În cele din urmă, Caleigh făcu doi pași către el, răsucind o margaretă între două degete. Începu să-i smulgă petalele.

— Mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește…

Danny privea petalele plutind către podea. Când ajungeau jos semănau cu niște lacrimi albe. Nu i se păru semn bun.

— Te iubesc foarte mult, spuse el; își ținuse răsuflarea, iar cuvintele ieșiseră însoțite de un gâfâit pițigăiat, de parcă trăsese în piept fum de marijuana, iar acum vorbea sub influența acestuia. Te iubesc foarte mult, încercă el din nou, căutând un ton mai convingător.

De data asta ieși o șoaptă de felul celei a lui Darth Vader.

O iubea foarte mult. O iubea atât de mult încât nu mai putea sta în picioare. O iubea atât de mult încât nu putea vorbi. Avea nevoie de ea ca să trăiască, ca de aer sau de apă.

— A sunat Dew, zise Caleigh, ca și cum nu l-ar fi auzit.

Rupsese jumătate dintre petalele margaretei. Se opri și răsuci floarea între degetul mare și arătător.

— Am fost cu adevărat îngrijorată din cauza ta, adăugă ea, cu aceeași voce lipsită de intonație.

— Serios?

— Dar nu-s sigură… nu-s cu adevărat sigură că vreau să mă mărit cu tine… dacă a fost vorba de o cerere în căsătorie.

Ce înseamnă asta? „Înseamnă că trucul n-a funcționat”, își zise Danny. Înlemnise, înghețase, înțepenise. Se pregătea să încaseze lovitura finală. Să-i zică: „Du-te dracului”. Sau doar „Adio, Danny.” În cele din urmă reuși să îngaime:

— De ce nu ești sigură?

De data asta, cuvintele răsunară prea tare.

— În primul rând, din cauza dintelui celui nou, zise ea, încruntându-se și clătinând din cap, dar un zâmbet ușor îi contrazise spusele. Nu arăți bine cu el.

Danny își duse mâna la gură, în timp ce-l copleșea un val de ușurare.

Caleigh se întinse, zâmbi și-i puse floarea după ureche.

— Așa-i mai bine, spuse ea.

Sfârșit

{1} *Kudzu* – o viță leguminoasă care se folosește ca nutreț (n.tr.).
{2} Districtul Fairfax se află în statul Virginia, chiar lângă orașul Washington. (n.tr.).
{3} *Here we come to save the day* – temă muzicală din desenele animate cu Mighty Mouse. (n.tr.).
{4} Home Depot – magazine specializate în materiale de construcții. (n.tr.).
{5} Amestec de ciment, pietriș și nisip. (n.tr.).
{6} Barcalounger – firmă specializată în producția de fotolii. (n.tr.).
{7} Ichabod Crane – personaj din filmul *Sleepy Hollow* (*Legenda călărețului fam cap*), interpretat de Johnny Depp, care examinează cadavrele prin metode științifice. (n.tr.).
{8} SEC – US Securities and Exchange Commission, organism care se ocupă cu aplicarea legislației federale în domeniul financiar. (n.tr.).
{9} Joc de cuvinte: *trees* – „copaci", *threes* – ,,treiari"(n.tr.).
{10} JFK – John Fitzgerald Kennedy, 1917-1963 (n.tr.).
{11} Andy Warhol (1928-1987), pictor, publicist, autor de filme, figură importantă a mișcării Pop Art. (n.tr.).
{12} Peggy Guggenheim (1898-1979), colecționară de artă (n.tr.).
{13} Lou Reed (1942-), cântăreț și compozitor de rock and roll (n.tr.).
{14} Walter Mondale (1928-), politician american, vicepreședinte între 1977 și 1981. (n.tr.).
{15} Kurt Cobain (1967-1994), solistul formației Nirvana; s-a sinucis. (n.tr.).
{16} Pat Riley – antrenor celebru de baschet. (n.tr.).
{17} *Microelectromechanical Systems* – microsisteme electromecanice, dispozitive foarte mici, chiar la nivel de microni, cu aplicații în multe domenii. (n.tr.).
{18} Lanț de localuri specializate în pizza și alte gustări, apărut inițial în Spania, apoi și în alte țari europene. (n.tr.).
{19} Repertoar rotativ, cu informații de contact. (n.tr.).
{20} Yazidi, yezidi – adepții unei religii din Orientul Mijlociu, în marea lor majoritate kurzi. (n.tr.).
{21} An de concediu la care au dreptul profesorii universitari americani, o dată la șapte ani. (n.tr.).
{22} De fapt, în pronunție românească, „pir" (n.tr.).
{23} *Bruschetta* – mâncare italienească, care constă în pâine prăjită frecată cu usturoi și unsă cu ulei de măsline; deasupra ei se pot pune roșii, ardei sau brânză; în cazul *bruschettei pomodoro,* pâinea este acoperită cu tomate. (n.tr.).
{24} Greco din Tufo – vin celebru din localitatea Chiconche, din provincia italiană Avelino. (n.tr.).
{25} Numărul sugerează ocupația șoferului, *home* însemnând, „casa", „locuință". (n.tr.).
{26} *Homey* înseamnă și „homosexual", iar HOMEY poate fi confundat cu HONEY, care înseamnă „miere", dar și „femeie drăguță". (n.tr.).
{27} Caravanserai – han pentru caravane; souk – târg, zonă comerciala dintr-o țară arabă.
{28} Oraș din districtul Santa Clara din California, în care se află sediul universității Stanford (chiar dacă din punct de vedere administrativ aceasta face parte din alt district) și mai multe corporații de tehnică de vârf. (n.tr.).
{29} Hellen Keller (1880-1968), scriitoare și activistă socială, surdă și oarbă. (n.tr.).
{30} Celebrul actor Sylvester Stallone. (n.tr.).
{31} Personaj de benzi desenate, un rățoi avar și antipatic. (n.tr.).
{32} Rodeo Drive – zonă de magazine, foarte aglomerată, din Beverly Hills, California. (n.tr.).
{33} Robert Rauschenberg (1925-), pictor și sculptor american. (n.tr.).
{34} Medicament pentru tratarea răcelii care conține, printre altele, camfor și mentă. (n.tr.).
{35} Drug Enforcement Administration – agenție din SUA care, printre altele, luptă împotriva traficului de droguri. (n.tr.).
{36} Hybris, din grecescul *hybris,* înseamnă, în înțelesul modern, mândrie sau încredere de sine exagerată, care poate avea urmări fatale. (n.tr.).
{37} Chief tehnical officer – în unele corporații este șeful departamentului tehnologic. (n.tr.).
{38} „Mașinăriile creației" – carte publicată de K. Eric Drexler în 1986, în care se vorbește despre nanotehnologia moleculară. (n.tr.).
{39} Companie de curierat, transport, copiere de documente și servicii logistice. (n.tr.).
{40} *Gentlemen's Quarterly,* revistă lunară pentru bărbați, specializată în modă masculină. (n.tr).
{41} *Karo syrup* – sirop de porumb, folosit în alimentație. (n.tr).

{42} Companie care vinde cu amănuntul îmbrăcăminte. (n.tr.).
{43} *Rubber Ducky, you are the one…* – melodie cântată de personajul Ernie din emisiunea de televiziune pentru copii *Sesame Street*; voce Jim Henson. (n.tr.).
{44} *Heigh-ho the Terio* se poate traduce prin „vai de Terio". (n.tr.).
{45} Plantă din familia muștarului, asemănătoare lăptucii, care se folosește la salate sau la gătit. (n.tr.).
{46} „Ar trebui să rămân/Sau ar trebui să plec?"
{47} Soi de vin de desert din regiunea Toscana, făcut din struguri stafidiți. (n.tr.).
{48} Rachiu de vin. (n.tr.).
{49} Thelonius Monk (1917-1982), pianist și compozitor de jazz. (n.tr.).
{50} Album de Meat Loaf. (n.tr).
{51} Paradis la lumina tabloului de bord. (n.tr.).
{52} Victoria's Secret – firmă specializată în comercializarea cu amănuntul de haine și produse cosmetice pentru femei. O mare parte din produse (în special lenjerie) se vând prin intermediul cataloagelor. Firma a căpătat notorietate după 1990, cînd a început să folosească supermodele la prezentări de modă. (n.tr.).
{53} „Când ai părăsit raiul?" – melodie de pe albumul cu același nume lansat în 1997 de cântăreața suedeză Lisa Ekdahl. (n.tr.).
{54} Celebru fotbalist brazilian. (n.tr.).
{55} Formație canadiană de muzică country. (n.tr.).
{56} Krazy Kat – personaj de benzi desenate – autorul acestora era George Herriman – apărute în ziare în perioada 1913-1944; erau foarte apreciate de intelectuali pentru umorul lor ciudat. (n.tr.).
{57} Andy Warhol (1928-1987), pictor, publicist și personalitate marcantă a mișcării Pop Art. (n.tr.).
{58} Michael Mann (n. 1943), cineast american, regizor al unor filme de succes: *Ultimul mohican* (1992), *Febra* (1995), *Ali* (2001). (n.tr.).
{59} Utagawa Hiroshige (1797-1858), pictor japonez; gravurile sale au avut mare influență asupra impresioniștilor francezi. (n.tr.).
{60} Gară celebră, mare și aglomerată din New York. (n.tr.).
{61} Frederick Childe Hassam (1859-1935), pictor impresionist american. (n.tr.).
{62} Partya Karkera Kurdistan – Partidul Muncitorilor din Kurdistan, partid care militează pentru un stat independent kurd; ideologia sa e un amestec de naționalism și de marxism; folosește mijloace teroriste de acțiune. (n.tr.).
{63} Zaibatsu, termen japonez care definește marile familii, grupuri care controlează bănci, firme, etc. (n.tr.).
{64} Un soi de sandvici. (n.tr.).
{65} Figură de stil care exprimă o ironie subtilă sau un adevăr usturător sub forma asocierii paradoxale a doi termeni contradictorii.
{66} Maytag – companie americană producătoare de mașini de spălat, frigidere și alte aparate electrocasnice. (n.tr.).
{67} Rachiu din orez. (n.tr.).
{68} Bine ați venit! Poftiți înăuntru! (lb. germană) (n.tr.).
{69} Orice fel de legume (roșii, ardei, dovlecei, vinete, varză etc.) umplute. (n.tr.).
{70} Souk – piață, târg în Orientul Apropiat. (n.tr.).
{71} Show – barcă sau corabie cu o singură pânză. (n.tr.).
{72} *Manhattan Project* – numele folosit pentru cercetările americane în vederea fabricării bombei atomice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n.tr.).
{73} Toni Kukoc, baschetbalist croat, în perioada 1992-2000 a jucat la Chicago Bulls; Michael Jordan, de asemenea jucător la Chicago Bulls, e considerat cel mai mare baschetbalist. (n.tr.).
{74} Asics – firmă japoneză de încălțăminte de sport; Teva Sport Sandals – firmă americană de încălțăminte de sport. (n.tr.).
{75} Rodney King – infractor afroamerican, care a fost bătut de patru polițiști albi; scena a fost filmată de un spectator și difuzată la televiziune; achitarea celor patru polițiști a dus la incidente grave în Los Angeles. (n.tr.).
{76} Marcă de camionete, care au caracteristici de mașină de teren. (n.tr.).
{77} Rasă de câini din Africa, folosiți la vânătoare de lei. (n.tr.).
{78} Exerciții de pian de J.S. Bach. (n.tr.).
{79} Medicament pentru înlăturarea durerilor, care conține opiu. (n.tr.).

{80} Bere belgiană. (n.tr.).
{81} Ferit Orhan Pamuk, născut în 1952, scriitor turc. (n.tr.).
{82} 60 minutes – emisiune de știri din SUA. (n.tr.).
{83} Massachusetts Institute of Tehnology.
{84} Mare din zona Filipinelor. (n.red.).
{85} Joc de cuvinte, *dumb* înseamnă „prost”, iar Rambo este eroul unor filme, interpretat de S. Stallone, capabil de isprăvi militare impresionante. (n.tr.).
{86} *Midnight Express* este un film din 1978, bazat pe cartea autobiografică a lui Billy Hayes, care a fost arestat în Turcia pentru că a încercat să treacă peste graniță zece kilograme de hașiș. (n.tr.)
{87} Joc de cuvinte – *Doggie Biscuit* – Dogubeyazit. (n.tr.).
{88} Firmă producătoare de gin și votcă. (n.tr.).
{89} Competiție de cros pentru elevi. (n.tr.).
{90} Uluru sau Ayer’s Rock – formațiune stâncoasă din centrul Australiei. (n.tr.).
{91} Petaflop – termen din domeniul calculatoarelor care desemnează o viteză de lucru de zece la puterea cincisprezece operații pe secundă; extropian – un cadru de valori și standarde pentru dezvoltarea continuă a condiției umane; săgeata lui Knuth – un mod de notare a numerelor întregi foarte mari, inventat în 1976 de Donald Knuth. (n.tr.).
{92} *Turnul de Veghe* – revistă ce apare de două ori pe lună, scoasă de Martorii lui Iehova. (n.tr.).
{93} Stilul arhitectural și de decorație interioară Craftsman a fost foarte răspândit în anii 1920-1930 și s-a bazat pe concepțiile lui F.L. Wright. (n.tr.).
{94} Firewall – programe de protecție a accesului în rețea. (n.tr.).
{95} Ludditii erau muncitorii englezi din sec. XIX-lea care distrugeau mașinile, ca metodă de protest împotriva industrializării. (n.tr.).
{96} Aluzie la Alice, din cartea pentru copii a lui L. Carroll. (n.tr.).
{97} Alan Turing (1912-1954), matematician englez, considerat părintele științei calculatoarelor. (n.tr.).
{98} „Interzis”, în limba germană, în original. (n.tr.).
{99} Dell – este o firmă care produce și calculatoare; înseamnă, textual, „groapă”, (n.tr.).
{100} Bahnhofstrasse – Strada Gării, în limba germană. (n.tr.).
{101} Fel de mâncare tradițională elvețiană, compusă în principal din cartofi. (n.tr.).
{102} „Strada câmpului de lingă lac”. (n.tr.).
{103} „Depozitul vânătorului”, în limba germană în original. (n.tr.).
{104} „Domni”, în limba germană. (n.tr.).
{105} Gnoză – cunoștință bazată pe rațiune. Filozofie a religiei păgâne, cu rădăcini în religiile orientale și în sistemele învățaților greci, în special în platonism, care profesează indirect dualismul dintre Dumnezeu și materie. Gnosticism. Din fr. *GNOSE* (gr. *GNOSIS* „cunoaștere”).
{106} Un joc asemănător hocheiului pe iarbă. (n.tr.).

Table of Contents